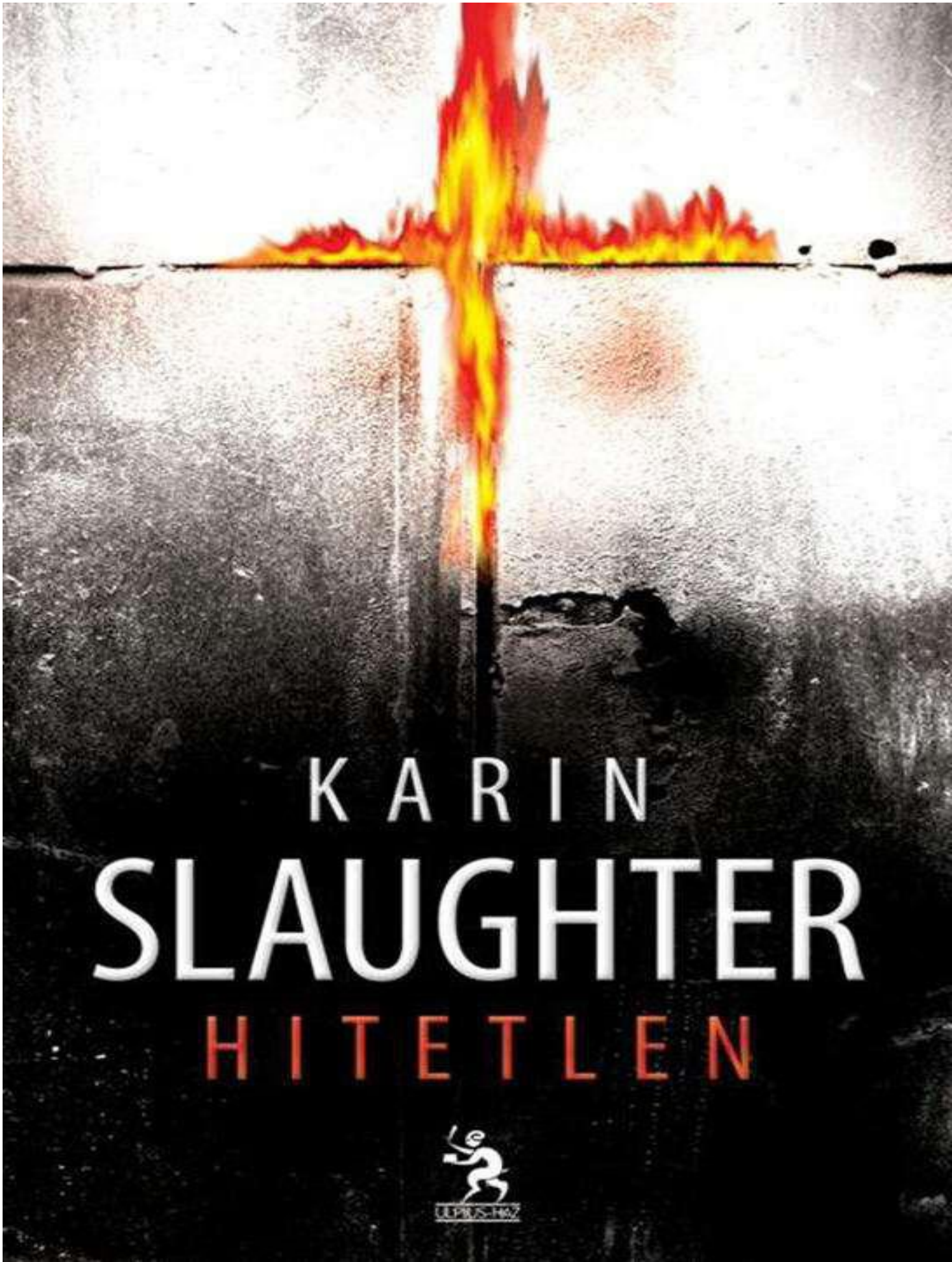
KARIN
SLAUGHTER
HITETLEN

Karin Slaughter

Hitetlen

(Tartalomjegyzék)

Így kezdődött…

Az eső teljesen átitatta az erdőben a talajt, és a gallyak meg a lehullott ágacskák reccsenés nélkül hajlottak meg a talpuk alatt. A levelek sűrű, nedves szőnyeget alkottak, melyen léptük zaja jócskán letompult, ahogy egyre beljebb hatoltak az erdő mélyébe. Genie nem szólt és nem is kérdezett semmit. A férfi csalódottsága rettentő súllyal nehezedett rá, és az olyan gyermek mélységes szomorúsága járta át, aki hirtelen elveszíti az imádott felnőtt kegyeit. Genie megbotlott, de a férfi elkapta. Keze erősen, biztonságot adón szorította a karját a sötétben. Genie egész életét ezeknek a kezeknek a védelmében töltötte, és miközben gyermekből kamasszá vált, végig tudta, hogy közöttük biztonságot talál.

– Még egy kicsit odább – szólalt meg a férfi, és általában szelíd hangja most valahogy ércesebben csengett a sötét éjszakában. Genie a sötétségbe fúrta a tekintetét, és akkor hirtelen rádöbbent, hogy ezt a helyet már ismeri. Látta a tisztást

maga előtt. Megállt, de a férfi előrelökte – a keze érintése most nem volt sem gyengéd, sem biztonságot adó.

– Indulj! – mondta.

Genie, mint mindig, most is azt tette, amit mondtak neki, és ment előre egyenesen, míg a cipője orra ellenállásba nem ütközött. Egy földhányás állta útját. Mivel a fák itt nem takarták el, a hold bevilágította a tisztást és a hatalmas, négyszögletes üreget, amelyet láthatóan nem túl régen ástak. A gödörbe egy nyitott fedelű fadoboz volt beékelve, az alja lapos, az oldala magas. A fedél mellette hevert a földön. Keresztlécre szögelt vékony falécekből állt, a közepét egy fémcső fúrta át, amely olyan volt, mint egy csodálkozástól kinyílt száj. A frissen hányt földből egy ásó állt ki, várakozón. A férfi határozott mozdulattal a lány derekára tette a kezét. Gyengéden előrelökte és azt mondta neki: „Lépj bele!”

Vasárnap

1. fejezet

Sara Linton a szülei házának bejárata előtt állt, és annyi bevásárlószatyrot tartott egyszerre a kezében, hogy az ujjait már nem is érezte. Megpróbálta kinyitni az ajtót a könyökével, de csak azt érte el vele, hogy a vállát jól beverte az üveges részbe. Hátralépett tehát, és megkísérelte belökni a lábával, de az ajtó

még mindig nem nyílt. Végül feladta, és a homlokával bekopogott. A homályos üvegen át látta, amint az apja közeledik az előszoba-folyosón. Amikor a férfi kinyitotta az ajtót, rá nem jellemző módon némileg feddőn nézett a lányára.

– Miért nem fordultál kétszer? – kérdezte Eddie, és elvett Sarától néhány zacskót.

– Miért van bezárva az ajtó?

– Az autód csak pár méterre van.

– Apa – ellenkezett tovább Sara. – Miért van bezárva az ajtó?

Eddie a lánya válla fölött nézett valamit. – Koszos a kocsid. – Letette a zacskókat a földre. – Elboldogulsz velük két fordulóval a konyhába? Sara szólásra nyitotta a száját, de addigra az apja már elindult lefelé a lépcsőn, úgyhogy inkább megkérdezte: – Hová mész?

– Lemosom a kocsidat.

– De csak tíz fok van odakint! Eddie megfordult és jelentőségteljesen a lányára nézett. – A mocsok időjárástól függetlenül makacs képződmény. – Eddie most úgy beszélt, mint egy Shakespeare-színész és nem úgy, mint egy vízvezeték-szerelő Georgia államból.

Mire Sara bármit is válaszolhatott volna, az apja már eltűnt a garázsban. Sara még mindig a lépcső tetején állt, amikor az apja megint előbukkant, ezúttal a kocsimosáshoz szükséges felszereléssel. Amikor Eddie letérdelt, hogy megtöltse a vödröt

felszerelésével. Amikor Eddie letérdelt, hogy megtöltse a vödröt vízzel, felhajtotta a melegítőnadrágját. Sara még a gimis korából emlékezett erre a nadrágra. Az atlétikaedzéseken használta.

– Meddig állsz még ott? Beengeded a hideget! – szólt ki Cathy a lakásból, és behúzta Sarát, aztán becsukta az ajtót. Sara lehajolt, hogy az anyja puszit nyomhasson az arcára. Legnagyobb bánatára már ötödikes korától kezdve vagy harminc centivel volt magasabb az anyjánál. Míg Tessa, Sara húga anyjuk alacsony termetét, szőke haját és végtelenül nyugodt természetét örökölte, addig ő úgy nézett ki, mint a szomszéd gyereke, aki egyszer átjött uzsonnára, aztán jól ottragadt. Cathy lehajolt, hogy felvegyen pár zacskót, de aztán meggondolta magát. – Hozd ezeket te, jó? Sara mind a nyolc zacskót belenyomorította a kezébe, az ujjaival mit sem törődve. – Mi történt? – kérdezte, mert úgy érezte, az anyja nincs valami jókedvében.

– Isabella – felelte Cathy, mire Sara elfojtott egy nevetést. Bella nagynénje volt az egyetlen, aki saját piakészlettel utazgatott.

– Rum?

Cathy suttogva felelte: – Tequila. – Mintha csak azt mondta volna: – Rák.

Sara együtt érzőn közelebb hajolt hozzá. – Megmondta, meddig marad?

– Még nem – válaszolta az anyja. Bella utálta Grantet, és Tessa születése óta nem is járt náluk. Két napja viszont minden

Tessa születése óta nem is járt náluk. Két napja viszont minden magyarázat nélkül egyszer csak beállított, sport Mercijének csomagtartójában három bőrönddel. Bella amúgy nem bírta a titkolózás semmilyen formáját, de a Linton család az új, „Ne kérdezz, és ne is mondj semmit” szabálynak megfelelően tőle sem várt különösebb magyarázatot. Annyi minden megváltozott azóta, hogy Tesst a múlt évben megtámadták! A mai napig sokkolta őket a dolog, bár láthatóan senki nem akart erről beszélni. Tessa támadója egy pillanat törtrésze alatt nemcsak az ő, hanem az egész családja életét gyökeresen megváltoztatta. Sara sokszor eltöprengett azon, vajon rendbe jönnek-e teljesen valaha is.

Megkérdezte az anyját: – Miért volt bezárva az ajtó?

– Biztosan Tessa zárta be – felelte Cathy, és egy pillanatra elfutotta a szemét a könny.

– Mama…

– Menj csak be – szakította félbe Cathy, és a konyha irányába bökött. – Mindjárt megyek én is. Sara megigazította a kezében lévő szatyrokat, és miközben a konyha felé tartott, a falon lévő képeket nézegette. Az ember nem mehetett végig az előszobán anélkül, hogy ne nézte volna végig a Linton lányok kamaszkori éveinek lenyomatait. Tessa persze mindegyiken gyönyörű és karcsú volt. Sarának már nem volt ilyen szerencséje. Volt róla egy különösen ijesztő kép nyolcadikos korából, valami nyári táborból, amit legszívesebben azonnal letépett volna a falról, ha az anyja megengedi neki. Ezen a képen

egy csónakban állt, és a fürdőruhája úgy nézett ki, mint egy darabka fekete kartonpapír, amelyet a csontos vállára tűztek. Az orra körül virultak a szeplők, ettől a bőre nem túl előnyös narancsos árnyalatban játszott. Vöröses haja a napon száradt meg, és úgy meredezett összevissza, mint egy afro bohócé.

– Drágám! – lelkendezett Bella, amint Sara a konyhába lépett, és szélesre tárta a karját. – Hogy nézel ki?! – mondta, mintha ez valami bók volna. Sara tudta jól, hogy nincs valami jó formában. Egy órája kászálódott csak ki az ágyból, és még arra se vette a fáradságot, hogy megfésülködjön. Mivel az apja lánya volt, ugyanaz a póló volt rajta, amelyben aludt, aminél még az a bizonyos gimis évekből való melegítőgatya sem volt sokkal viseltesebb. Bella viszont selymes fényű, kék ruhában feszített, amelyik valószínűleg egy vagyonba került. Fülében gyémánt fülbevaló csillogott, és gyűrűkollekciója darabjai meg-megcsillantak az ujjain a konyhába beszűrődő napfényben. Mint mindig, a sminkje és a frizurája is tökéletes volt. Még ilyenkor, vasárnap délelőtt 11-kor is csodásan nézett ki. Sara szabadkozott: – Bocsánat, hogy nem jöttem egy kicsit előbb.

– Ugyan! – hessegette el Bella a mentegetőzést, miközben leült az egyik székre. – Mióta vásárolsz a mama helyett?

– Amióta be van zárva ide, és szórakoztatnia kell téged, azaz két napja. – Sara letette a zacskókat a konyhapultra, és dörzsölgetni kezdte az ujjait, hogy meginduljon bennük a vérkeringés.

– Azért annyira nem nehéz engem elszórakoztatni! – mondta

– Azért annyira nem nehéz engem elszórakoztatni! – mondta Bella. – Az anyádat annál inkább!

– Tequilával?

Bella kajánul elvigyorodott. – Soha nem bírta az italt. Meg vagyok róla győződve, hogy ez az egyetlen oka annak, hogy hozzáment az apádhoz. Sara erre elnevette magát, és közben betette a tejet a hűtőbe. A szíve hevesebben kezdett verni, amikor meglátta a teli tál bepanírozott csirkét. Bella pedig még meg is toldotta: – Tegnap este szedtünk egy kis zöldbabot is.

– Nagyszerű! – mormolta Sara, és arra gondolt, hogy ez a legjobb hír, amit a héten hallott. Cathy rakott zöldbabja tökéletes köret volt a rántott csirkéhez. – Milyen volt a mise?

– Túltengett benne a tüzes mennykő – vallotta be Bella, és elvett egy narancsot az asztalon lévő tálról. – Mondj valamit magadról! Történt valami érdekes?

– A, a régi nóta – válaszolt Sara, és a konzervdobozok között kezdett matatni. Bella meghámozott egy narancsot, és kissé csalódott hangon megjegyezte: – A megszokás néha megnyugtató.

Sara hümmögött és egy konzervlevest tett a tűzhely feletti polcra.

– Nagyon megnyugtató.

– Hmm – ismételte meg Sara, mivel jól tudta, Bella mire akar kilyukadni. Amikor Sara orvosnak tanult az Emory Egyetemen, Atlantában, rövid ideig a nagynénjénél lakott. A késő éjszakába

nyúló partik, az ivászat és a folyamatosan cserélődő férfi vendégek azonban végül konfliktushoz vezettek kettejük között. Sarának hajnali ötkor kellett kelnie, hogy odaérjen az óráira, arról nem is beszélve, hogy éjszaka nyugalomra lett volna szüksége, hogy tanulhasson. Bella javára legyen mondva, ő megpróbálta korlátozni a lakásában folyó társadalmi életet, de végül mindketten arra jutottak, jobb, ha Sara saját lakás után néz. Egészen addig baráti is volt a viszonyuk, míg Bella azt nem javasolta, Sara kinézhetne egy szobát a nyugdíjasházban a Clairmont Roadon. Cathy, kezét a kötényébe törölgetve most jött vissza a konyhába. Áttette valahová máshová a leveskonzervet, ami Sara épp az előbb rakott fel a polcra, és közben még félre is tolta a lányát az útból.

– Kaptál mindent, amit felírtam?

– Csak sherryt nem – mondta Sara, és leült Bellával szemközt.

– Tudtad, hogy vasárnap nem árulnak alkoholt?

– Igen – felelte Cathy, és ez úgy hangzott, mint valami vád.

– Mondtam, hogy tegnap menj el vásárolni.

– Bocsánat – mentegetőzött Sara, és elfogadott egy gerezd narancsot a nagynénjétől. – Nyugatra kellett mennem egy biztosítási céggel tárgyalni. Nyolcig tartott. Csak ez az egy időpont volt jó.

– De te orvos vagy! – állapította meg Bella, bár ezzel semmi

ujat nem mondott. – Mit a teneert kell neked biztosítási cegekkel tárgyalnod?

– Azért, mert nem akarnak fizetni azokért a tesztekért, amelyeket kérek tőlük.

– Hát nem ez a dolguk?

Sara vállat vont. Egy ideje már végleg feladta a küzdelmet, és felvett teljes állásba egy nőt, aki a biztosítási cégek kérésével kapcsolatos köröket futotta. Ennek ellenére Sara a gyerekklinikán töltött minden napjából két-három óra azzal telt, hogy hosszadalmas űrlapokat töltött ki vagy telefonon beszélt, néha meg üvöltözött a cégigazgatókkal. Kezdett egy órával korábban bejárni, hogy lépést tarthasson mindennel, de valahogy mégse jutott semmivel sem előbbre.

– Ez nevetséges! – mormolta Bella egy gerezd naranccsal a szájában. Már jóval hatvan felett volt, de Sara tudomása szerint még egy napot sem volt beteg egész életében. Ezek szerint mégiscsak lehet valami abban, ha valaki láncdohányos és hajnalig tequilát iszik.

Cathy a zacskókban kutatott valami után. – Hoztál zsályát?

– Azt hiszem, igen. – Sara felállt, hogy segítsen az anyjának megkeresni a zsályát, de Cathy elhessegette onnan. – Hol van Tess?

– Templomban – felelte Cathy. Sara úgy döntött, nem firtatja anyja rosszalló hanghordozását. És persze Bella is volt olyan okos, hogy nem szólt semmit, de azért enyhén felhúzta a

szemöldökét, miközben újabb gerezd narancsot nyújtott Sarának. Tessa otthagyta az ortodox baptista templomot, ahová Cathy azóta járt, hogy ők gyerekek voltak, és spirituális igényeit kielégítendő inkább a szomszédos megye egy kicsi templomába járt. Cathy amúgy örült volna annak, ha legalább az egyik lánya nem valami istentelen pogány, de úgy tűnt, valami nagyon zavarja Tessa döntésében. Na, persze ahogy akkortájt Lintonéknál ez szokásban volt, senki nem firtatta a dolgot.

Cathy kinyitotta a hűtőt, és miközben a polc túloldalára tolta a tejet, megkérdezte: – Mikor értél haza tegnap?

– Kilenc körül – mondta Sara, és újabb narancsot kezdett hámozni.

– Ne üsd el az étvágyad! – szólt rá Cathy. – Jeffrey teljesen odaköltözött már?

– Majdne… – Sara az utolsó pillanatban elharapta a szó végét, és bíborvörösre pirult. Jó néhányszor kellett nyelnie, mire meg bírt szólalni. – Te meg mikor értesültél erről?

– Ó, szívem! – kuncogott Bella. – Költözz máshová, ha azt akarod, hogy az emberek ne szerezzenek tudomást a dolgaidról. Én ezért mentem külföldre. Amint megvolt rá a pénzem.

– Inkább, mint hogy keress egy férfit, aki kifizeti neked az utat – tette hozzá Cathy gúnyosan. Sara megköszörülte a torkát, és úgy érezte, nyelve a kétszeresére dagadt. – Apa tudja? Cathy felvonta a szemöldökét, éppúgy, mint az előbb a nővére. – Mit gondolsz?

Sara vett egy nagy levegőt, aztán sziszegve kifújta a fogai között. Az apja korábbi megjegyzése a makacs mocsokról hirtelen új értelmet nyert. – Nagyon kiakadt?

– Egy kicsit – ismerte el Cathy. – Leginkább csalódott. Bella rosszallóan csettintett a nyelvével. – Kisváros, kispolgárok.

– Nem a városról van szó – védekezett Cathy. – Hanem Eddie-ről.

Bella hátradőlt a székben, pont úgy, mint aki egy történetet készül elmesélni. – Egyszer régen bűnös viszonyt folytattam egy fiúval. Éppen csak befejeztem a fősulit, akkor költöztem Angliába. A fiú hegesztő volt, de a kezei… ó, azok a kezek! Igazi művészkezek voltak. Mondtam már, hogy…

– Igen, mondtad – válaszolta Cathy unott dallamossággal. Bella mindig lépést tartott a korral – először beatnik volt, aztán hippi, most meg vega. Legnagyobb megrökönyödésére azonban soha nem sikerült botrányt csinálnia a családban. Sara meg volt győződve róla, hogy a nagynénje egyebek között azért hagyta el az országot, mert így mindenkinek azt mondhatta, hogy ő a család fekete báránya. Grantben ezt persze senki nem vette be. Az Earnshaw nagymama, aki a női jogokért harcolt, kifejezetten büszke volt a lánya vakmerő viselkedésére, a nagypapi pedig bárki előtt, aki odafigyelt rá, csak „az én kis petárdámnak” nevezte Bellát. Az igazság az, hogy Bella csak egyetlenegyszer volt képes sokkolni a rokonait. Akkor, amikor bejelentette, hogy hozzámegy egy Colt nevű tőzsdeügynökhöz, és kiköltözik az

elővárosba. Hála az égnek, ez csak egy évig tartott. Sara érezte, hogy az anyja tekintete lézersugárként hatol belé. Amikor kicsikét enyhült a forrósága, Sara megkérdezte: – Mi az?

– Nem értem, miért nem mész férjhez hozzá.

Sara tekergetni kezdte az ujján a gyűrűt. Jeffrey annak idején focizott az Auburn Egyetemen, és Sara mostanában rákapott, hogy az ő osztálygyűrűjét hordja. Pont úgy, mint egy szerelmes kis fruska. Bella úgy állapította meg azt, amit úgyis mindenki tudott, mintha ez valami nagy kinyilatkoztatás lenne. - Az apád ki nem állhatja Jeffrey-t. Cathy keresztbe fonta a karját a mellén, aztán megismételte a kérdést. – Miért? – Miután várt egy ütemnyit, újból megkérdezte: – Miért nem mész hozzá? Azt akarja, nem?

– De.

– Akkor meg miért nem mondasz igent és leszel túl rajta?

– Bonyolult – válaszolt Sara, és abban reménykedett, hogy ezzel le is zárta az ügyet. Mindkét nő ismerte a történetét Jeffrey-vel, onnantól kezdve, hogy Sara beleszeretett, aztán hozzáment feleségül, egészen odáig, hogy egy éjjel, amikor korábban ment haza a munkából, egy másik nővel találta az ágyban. Sara már másnap beadta a válókeresetet, de valamilyen rejtélyes okból máig képtelen volt elengedni a férfit. Sara mentségére legyen mondva, Jeffrey az utóbbi években nagyon megváltozott. Olyan férfivá lett, amilyennek Sara tizenöt évvel ezelőtt elképzelte. Másfajta szerelmet érzett iránta most, mint régen, ami valahogy

izgalmasabb is volt, mint az első. Igaz, hogy most nem érezte azt a szédítő, meghalok-ha-nem-hív-fel-azonnal típusú megszállott izgatottságot, amit korábban tapasztalt. Egyszerűen jól érezte magát vele. Tudta, hogy a nap végén ott találja. Azt is tudta, hogy az alatt az öt év alatt, míg egyedül élt, nyomorultul érezte magát nélküle.

– Túlságosan büszke vagy – mondta Cathy. – Az egód…

– Nem az egómról van szó – vágott közbe Sara, mivel nem tudta, hogyan magyarázza meg, és bántotta, hogy úgy érzi, mégis erre kényszerítik. Balszerencséjére az egyetlen dolog, amiről az anyja szívesen beszélt vele, a Jeffrey-vel való kapcsolata volt.

Sara odalépett a mosogatóhoz, hogy lemossa a narancsmaradékot a kezéről. Megpróbált témát váltani, ezért megkérdezte Bellától: – Milyen volt Franciaország?

– Francia – válaszolt Bella, de ilyen könnyen nem lehetett eltéríteni. – Megbízol benne?

– Igen – felelte Sara –, sokkal jobban, mint először, ezért semmi szükségem egy szaros papírra, hogy megtudjam, hogyan érzek. Bella nem kis önelégültséggel mondta: – Tudtam, hogy ti ketten újra egymásra találtok. – Aztán ujjával Sara felé bökött. – Ha valóban ki akartad volna iktatni az életedből, nem tartottad volna meg a halottkémi állásod.

– Az csak egy félállás – válaszolta Sara, bár jól tudta, Bella megjegyzésében van valami. Jeffrey rendőrkapitány volt Grant megyében, Sara pedig ugyanott halottkém. A megye három

nagyvárosában és környékén történt gyanús halálesetek kapcsán Jeffrey mindannyiszor Sara látóterébe került. Cathy az utolsó zacskó után nyúlt és kivett belőle egy liter kólát. – Mikor akartad megmondani?

– Ma – hazudta Sara. Anyja pillantása azonban, amelyet a válla fölött vetett felé, arról tanúskodott, hogy ez nem volt valami jó poén. – Végső soron tényleg ma mondtam meg – próbálta Sara menteni a helyzetet, és miközben visszaült az asztalhoz, a kezét a nadrágjába törölte. – Sült hús lesz holnapra?

– Igen – válaszolta Cathy, de ezzel sem lehetett eltéríteni. – Alig egy kilométerre laksz innen, ugyanebben az utcában, és azt hiszed, az apád nem veszi észre, hogy Jeffrey autója minden reggel ott parkol a ház előtt?

– Ha jól értettem – szólt közbe Bella –, mindenképp ott fog állni, akár odaköltözik, akár nem. Sara nézte, ahogy az anyja egy hatalmas műanyag edénybe önti a kólát. Cathy a kólán kívül még tesz hozzá ezt-azt, egy éjszakán keresztül pácolja a marhafartőt benne, aztán egész másnap süti egy római tálban. A végeredmény pedig a világ legomlósabb húsa, amelyet valaha is feltálaltak. Az egész annyira egyszerűnek tűnt, Sara mégsem tudta az anyja után csinálni soha. Persze jól érezte a dologban az iróniát: ő, aki az állam egyik legszigorúbb orvosi egyetemén kitűnő eredménnyel végzett kémiából, még ha az életére törnek, akkor sem tudta elkészíteni az anyja kólás marhasültjét.

Cathy oda se figyelve adagolt egy kis fűszert az edénybe, és közben megismételte a kérdést: – Mikor akartad nekünk

közben megismételte a kérdést. – Mikor akarod nekünk megmondani?

– Nem tudom – válaszolta Sara.

– Előbb meg akartunk barátkozni a gondolattal.

– Hát, azt ne várd, hogy az apád hamar meg fog barátkozni vele – jegyezte meg Cathy. – Tudod, milyen szigorú elvei vannak az ilyen dolgokkal kapcsolatban. Bella majd megpukkadt a nevetéstől. – Ez az ember vagy negyven éve nem tette be a lábát a templomba.

– A kifogása nem vallási jellegű – javította ki Bellát Cathy. Aztán Sarához fordult: – Mindketten jól emlékszünk, mennyire megviselt, amikor rájöttél, hogy Jeffrey egy másik nővel cicázik. Apád nagyon nehezen fogadja el, hogy miután látta, mennyire összetört téged a dolog, Jeffrey most egyszerűen visszatáncol, és kész.

– Na, ezt aligha lehetett táncnak nevezni! – mondta Sara. A visszarendeződés egyáltalán nem ment könnyen.

– Nem hiszem, hogy az apád valaha is megbocsát neki. Bella erre megjegyezte: – Neked megbocsátott. Sara látta, hogy az anyja arcából kiszalad a vér. Cathy apró, fegyelmezett mozdulatokkal a kötényébe törölte a kezét. Aztán halkan azt mondta: – Az ebéd néhány óra múlva kész lesz – és kiment a konyhából. Bella felvonta a vállát és nagyot sóhajtott. – Én megpróbáltam, aranyom.

Sara az ajkába harapott. Cathy pár éve beszélt neki

valamiről, amit ő meggondolatlanságnak nevezett, és ami még Sara születése előtt történt a házasságában. És bár az anyja azt mondta, hogy a dolog nem jutott el a beteljesülésig, Eddie és ő majdnem elváltak a másik férfi miatt. Sara nagyon is el tudta képzelni, hogy az anyja nem szereti, ha múltjának erre a sötét foltjára emlékeztetik, főleg nem a legidősebb gyermeke előtt. Sarának se esett valami jól.

– Halló! – kiabált be Jeffrey a hallból.

Sara megpróbálta eltitkolni, mennyire megkönnyebbült.

– Itt vagyunk – kiabált ki. Jeffrey mosolyogva sétált be a konyhába, amiből Sara arra következtetett, hogy az apja biztos túlságosan el volt foglalva a kocsimosással ahhoz, hogy kellőképpen lelombozhatta volna a férfit.

– Hát igen – szólalt meg Jeffrey, és elismerő mosoly kíséretében egyik nőről a másikra nézett –, amikor erről álmodom, általában mind meztelenek vagyunk.

– Maga szégyentelen! – feddte meg Bella, de Sara látta, hogy csak úgy csillog a szeme a gyönyörűségtől. Hiába élt évekig Európában, minden ízében ugyanaz a déli szépség maradt, aki volt.

Jeffrey kezet csókolt neki.

– Akárhányszor látom, mindig egyre jobban néz ki, Isabella.

– A jó bor teszi, barátom.

– És Bella kacsintott egyet.

– Mármint ha megiszom.

Jeffrey elnevette magát, Sara pedig megvárta, míg lecseng a nevetése, és csak aztán tette fel a kérdést: - Apát láttad? Jeffrey megrázta a fejét, és abban a pillanatban becsukódott a bejárati ajtó. Eddie léptei súlyosan kongtak az előszobában. Sara megragadta Jeffrey karját. – Menjünk el sétálni – mondta, és gyakorlatilag kiráncigálta a férfit a hátsó ajtón. Aztán még odaszólt Bellának: – Mondd meg anyának, hogy ebédre itt leszünk. Jeffrey lebotladozott a deszkalépcsőkön, miközben Sara a ház oldalához húzta, hogy a konyhából ne lehessen meglátni.

– Mi történt? – Jeffrey megdörzsölte a karját, mintha megsérült volna.

– Érzékeny még? – kérdezte Sara. Nem sokkal azelőtt Jeffrey-nek megsérült a válla, és a fizikoterápia ellenére még mindig fájt neki.

Jeffrey félig megvonta a vállát. – Jól vagyok.

– Ne haragudj! – mondta Sara, és Jeffrey ép vállára tette a kezét. Aztán rájött, hogy ennyi neki nem elég, átölelte a férfi, és az arcát a vállába fúrta. Mélyet lélegzett, és jól beszívta az imádott illatot.

– Istenem, de jó érezni téged!

Jeffrey megsimogatta a haját.

– Mi történt?

– Hiányzol.

– Itt vagyok.

– De nem vagy. – Sara hátravetette a fejét, hogy láthassa a férfit.

– Ezen a héten nem. – Jeffrey haja oldalt kicsit lenőtt és Sara az ujjaival visszaigazította a füle mögé. – Csak bejöttél, ledobtál egypár dobozt, aztán már mentél is.

– A bérlők kedden költöznek be. Azt mondtam nekik, addigra kész lesz a konyha. Sara megcsókolta Jeffrey fülét és úgy suttogta: -Már elfelejtettem, hogy nézel ki.

– Mostanában sok a dolgom. – Jeffrey kicsit elhúzódott Sarától.

– Papírmunka meg ilyenek. Ez, meg a ház ügyei teljesen lekötnek, magamra sincs időm, nemhogy rád.

– Nem erről van szó – mondta Sara, és kicsit csodálkozott Jeffrey mentegetőzésén. Mindketten rengeteget dolgoztak. Sara sem volt abban a helyzetben, hogy ő dobja rá az első követ. Jeffrey néhány lépést tett hátrafelé és azt mondta: -tudom, hogy nem válaszoltam pár hívásra.

– Jeff – szakította félbe Sara.

– Feltételeztem, hogy el vagy havazva. Nem újdonság.

– Akkor mi van?

Sara keresztbe fonta a karját és hirtelen fázni kezdett. – Apa

tudja.

Jeffrey láthatóan megkönnyebbült, és Sara szerette volna tudni, vajon mást várt-e.

– Csak nem gondoltad komolyan, hogy eltitkolhatjuk? – kérdezte Jeffrey.

– Nem tudom – ismerte be Sara. Érezte, hogy Jeffrey-nek valamin jár az esze, de nem tudta biztosan, hogyan húzhatná ki belőle, mi az. – Menjünk, sétáljuk körbe a tavat. Rendben? – javasolta. Jeffrey visszapillantott a ház irányába, aztán újra Sarára nézett.

– Jó. Sara végigvezette a hátsó kerten, aztán rátért egy kövezett utacskára, mely a tópartra vitt, és amit az apja rakott ki még az ő születése előtt. Közös hallgatásba burkolóztak, és kézen fogva járták a partvonalba vájt koszos ösvényt. Amikor Sara megcsúszott egy vizes kövön, Jeffrey elkapta a könyökét és jót mosolygott az ügyetlenségén. Sara hallotta, hogy a fejük fölött mókusok csettegnek, aztán egy egerészölyv szállt el nagy ívben a fák fölött, szárnyait kifeszítve a víz felől érkező szélben. A Grant-tó egy 1300 hektáros, mesterséges tó volt, mely helyenként a százméteres mélységet is elerte. Néhány fa, mely a völgyben nőtt, mielőtt a területet elárasztották, még mindig kilógott a vízből, és Sara gyakran gondolt azokra az elhagyott házakra a mélyben, hogy vajon beköltöztek-e oda a halak. Eddie-nek volt egy fényképe a területről, még a tó kialakítása előttről, és az egész teljesen úgy nézett ki, mint a megye többi vidékies része: szép vadászházak mindenütt, néhol egy-egy kunyhó. Lent a

völgyben üzletek voltak meg templomok, és volt egy gyapotüzem is, amely túlélte a polgárháborút és az utána jövő újjáépítést, míg végül a nagy gazdasági világválság idején lerombolták. Mindezt aztán az Ochawahee folyó zubogó vize nyelte el, hogy Grant megye elegendő villamos energiához juthasson. Nyaranta a vízszint a duzzasztógát igényeinek megfelelően emelkedett, illetve süllyedt, és Sara gyerekként rászokott, hogy este az egész házban lekapcsolja a villanyt, abban reménykedve, hogy így elég magas marad a vízszint és ő kedvére vízisízhet majd. A tópart legjobb részét a Nemzeti Erdőgazdaság birtokolta, több mint 400 hektárt, ami úgy ölelte körül a tavat, mint egy csuklya. A csuklya egyik fele azzal a lakóterülettel érintkezett, ahol Sara és a szülei is laktak, a másik pedig a Grant megyei Műszaki Intézettel volt szomszédos. A tó 120 km hosszú partjának hatvan százaléka védett övezet volt, és ennek pontosan a közepén volt Sara kedvenc helye. Az erdőben lehetett sátrat verni, de a tóparti sziklák túl élesek és meredekek voltak bármi szabadidős tevékenységhez. Leginkább tinik jártak ide csókolózni, vagy csak mert meg akartak szabadulni egy kicsit a szüleiktől. Sara háza egy különös formájú sziklacsoportra nézett, amit valószínűleg az indiánok használtak, mielőtt még elűzték őket innen, és az esti szürkületben néha látta, amint valaki cigarettára gyújt, vagy ki tudja, mire. Hirtelen hideg fuvallat érkezett a tó felől és Sara megborzongott. Jeffrey átkarolta és megkérdezte tőle: -tényleg azt hitted, nem jönnek rá? Sara megállt és Jeffrey felé fordult. – Azt hiszem, ebben reménykedtem. Jeffrey féloldalas mosolyából Sara már tudta, hogy bocsánatkérés jön. –

feloldalas mosolyából Sara már tudta, hogy bocsánatkérés jön. – Sajnálom, de rengeteget dolgoztam mostanában.

– Én meg egész héten csak hét után értem haza.

– Elrendezted az ügyet a biztosítási ceggel?

Sara felnyögött. – Nem akarok erről beszélni.

– Rendben – mondta Jeffrey, és valami másra akarta terelni a szót. – Hogy van Tess?

– Erről sem.

– Rendben… – Jeffrey újból elmosolyodott, és a napsütésben úgy csillant meg szemében a kékség, hogy Sara újból megborzongott.

– Menjünk vissza? – kérdezte Jeffrey, mivel félreértette Sara önkéntelen mozdulatát.

– Ne! – felelte Sara és kezét a férfi nyakára kulcsolta. – Azt szeretném, ha bevinnél a fák mögé, és rám rontanál. Jeffrey elnevette magát, de rögtön abba is hagyta, amikor észrevette, hogy Sara nem viccel. – Itt, kint?

– Nincs itt senki.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Már két hete – mondta Sara, bár eddig ezen nem is nagyon gondolkozott. Nem volt jellemző Jeffrey-re, hogy ilyen sokáig megtartóztassa magát.

– Hideg van.

Sara a férfi fülére tapasztotta az ajkát és úgy suttogta: – A számban meleg van.

Jeffrey testi reakciói ellenére azt mondta: – Valahogy fáradt vagyok. Sara még szorosabban simult hozzá. – Nekem nem tűnsz fáradtnak.

– Bármelyik pillanatban eleredhet.

Az ég borult volt ugyan, de Sara a hírekből tudta, hogy az eső még jó pár órányira van. – Naaa – mondta, és odahajolt, hogy megcsókolja. Aztán félúton megállt, amikor érezte, hogy Jeffrey bizonytalankodik. – Mi van? Jeffrey egy lépést hátrált és a tó irányába nézett. – Mondtam, hogy fáradt vagyok.

– Soha nem vagy fáradt – mondta erre Sara. – Legalábbis nem így.

Jeffrey a tó felé bökött a kezével. – Jéghideg van itt.

– Annyira nincs is hideg – mondta Sara és érezte, hogy a gyanú, mint valami rettenetes kígyó, végigszalad a gerincén. Tizenöt év után már nagyon is jól ismerte Jeffrey jeleit. Ha valamiben sárosnak érezte magát, a hüvelykujja körmét kezdte piszkálni. Ha szeretett volna valamit kideríteni, felhúzta a jobb szemöldökét. Ha különösen nehéz volt a napja, akkor behúzta a vállát, és monoton hangon beszélt mindaddig, míg Sara meg nem találta a módját, hogy kihúzza belőle, mi a baj. De ahogy most tartotta a száját, az azt jelentette, hogy el kell valamit mondania, amit vagy nem akar elmondani, vagy nem tudja, hogyan tegye.

Sara keresztbe fonta a karját és megkérdezte tőle: – Mi

történt?

– Semmi.

– Semmi? – ismételte meg Sara, és úgy bámult Jeff-rey-re, mintha a puszta akaratával ki tudná belőle húzni az igazságot. Jeffrey ajka ugyanolyan szorosra volt zárva, mint az előbb, két kezét összekulcsolta maga előtt, és a jobb hüvelykujját a másik körömágyának vonalán jártatta. Sarának egyre inkább az az érzése támadt, hogy ebben az utcában már jártak egyszer, és a hirtelen felismerés, hogy mi is történik vele, úgy érte, mintha egy kalapáccsal gyomorszájon vágták volna. – Jézusom! – lihegte, amikor végre megértette. – Uramisten! – mondta még és kezét a hasára szorította, hogy visszatartsa a hányingert.

– Mi az?

Sara elindult visszafelé az ösvényen, és rettentő hülyének érezte magát, azonkívül haragudott is magára. Egészen elszédült belé, gondolatai pedig ide-oda cikáztak.

– Sara… – Jeffrey a karjára tette a kezét, de Sara elrántotta. Jeffrey most előreszaladt és elébe állt, hogy Sarának muszáj volt ránéznie. – Mi van?

– Ki az?

– Kicsoda ki?

– Ki az a *nő?* – pontosított Sara. – Ki az, Jeffrey? Ugyanaz, mint a múltkor? – Annyira próbálta összeszorítani a fogát, hogy belefájdult az állkapcsa. Most már minden világos volt: Jeffrey

elmerengő tekintete, a mentegetőzések, a távolság kettejük között. Jeffrey ezen a héten mindig talált valami kifogást, hogy ne kelljen Saránál aludnia: egyszer dobozolnia kellett, aztán későig dolgozott, aztán meg azt a kurva konyhát kellett befejeznie, amelynek a felújítása már vagy egy évtizede tartott. Minden alkalommal, hogy Sara közel engedte magához, hogy átadta volna magát neki, és kezdte volna jól érezni magát, Jeffrey megtalálta a módját, hogy elutasítsa.

Sara most biztosra ment: – Most kivel kefélsz?

Jeffrey egy lépést hátrált és arcára kiült a zavar. - Csak nem gondolod…

Sara érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, és eltakarta az arcát a kezével. Jeffrey azt hihette volna, hogy meg van bántva, holott igazából annyira dühös volt rá, hogy puszta kézzel ki tudta volna tekerni a nyakát. – Istenem! – suttogta Sara. – Annyira hülye vagyok!

– Hogy képzeled? – kérdezte Jeffrey, mintha igaztalanul megvádolták volna. Sara elvette a kezét az arcától, és az sem érdekelte, hogy néz ki. – Tégy meg nekem valamit, jó? Ne hazudj nekem! Ne merj nekem hazudni!

– Egyáltalán nem hazudok neked – hajtogatta Jeffrey, és pont olyan dühösnek tűnt, mint Sara. A felháborodása persze sokkal meggyőzőbb lett volna, ha első ízben nem ugyanígy reagál.

– Sara…

– Hagyj békén! – mondta Sara és elindult visszafelé a tóhoz.

– Nem hiszem el. Egyszerűen nem hiszem el, hogy ennyire hülye lehetek.

– Nem csallak meg! – mondta Jeffrey, és követte Sarát. – Hallgass meg, jó? – Sara elébe került és elállta az útját. – Nem csallak meg.

Sara megállt, ránézett Jeffrey-re és azt kívánta, bárcsak hihetne neki. Jeffrey azt mondta: – Ne nézz így rám!

– Nem tudom, hogy máshogy nézhetnék.

Jeffrey nagyot sóhajtott, mintha valami teher nehezedne a mellkasára. Ahhoz képest, hogy azt hajtogatta, ártatlan, nagyon is úgy viselkedett, mint egy bűnös. – Visszamegyek a házba – mondta Sara, de aztán felnézett Jeffrey-re, akinek az arckifejezésében most volt valami, ami megállította. Annyira halkan beszélt, hogy Sarának hegyeznie kellett a fülét. – Lehet, hogy beteg vagyok.

– Beteg? – mondta utána Sara, és hirtelen rátört a pánik. – Hogyhogy beteg? Jeffrey odasétált egy sziklához és meggörnyedt vállal ráült. Most Sarán volt a sor, hogy kövesse.

– Jeff? – szólította meg, és letérdelt mellé. – Mi a baj? – Szemét ismét elfutották a könnyek, de ezúttal a félelem csalta ki őket, és nem a harag. Jeff mondhatott volna bármit, nem lett volna olyan sokkoló, mint ez: – Jo hívott fel. Sara ráült a sarkára. A kezét összekulcsolta az ölében, és úgy kezdte bámulni, hogy közben a tekintete szinte alagutat fúrt belé. A gimiben Jolene

közben a tekintete szinte átlagutat fúrt belé. A gimiben Jolene Carter testesítette meg mindazt, amit Sara nem: kecses volt, formás idomú, mégis vékony, a legnépszerűbb csaj a suliban, aki mindig a legmenőbb srácokkal járt. Ő volt a táncparkett királynője, a vezető szurkoló a stadionban, és a végzős osztály diáktanácsának az elnöke. Természetes szőke haja volt és kék szeme, és volt egy kis anyajegye a jobb orcáján, amolyan szépségfolt, ami különben tökéletes vonásainak emberibb és egyszersmind egzotikus jelleget adott. Jolene Carternek még a negyvenhez közeledve is tökéletes volt az alakja – ezt Sara onnan tudta, hogy öt évvel ezelőtt arra ért haza, hogy Jo anyaszült meztelenül, tökéletes seggét az égnek fordítva lovagolt Jeffrey-n a franciaágyon.

Jeffrey folytatta: – Hepatitise van.

Sara ezen jót röhögött volna, ha lett volna hozzá ereje. Most azonban csak ennyire futotta: – Milyen fajta?

– A súlyos.

– Sok súlyos fajta van – válaszolt Sara, és azon tűnődött, hogy a fenébe juthatott el idáig.

– Az óta az egy éjszaka óta nem feküdtem le vele. Ezt tudnod kell, Sara.

Sara pár másodpercig csak bámult rá, és legszívesebben elszaladt volna, de maradni is akart, hogy megtudja a részleteket. – Mikor hívott fel?

– A múlt héten.

– A múlt héten – ismételte meg Sara, aztán vett egy mély lélegzetet, mielőtt folytatta: – Melyik nap?

– Nem tudom. A hét elején.

– Hétfőn? Kedden?

– Mit számít ez?

– Mit számít? – visszhangozta hitetlenkedve Sara. - Gyerekorvos vagyok, Jeffrey. Egész nap injekciókat adok be gyerekeknek – kicsi gyerekeknek. Vért veszek tőlük. Megtapogatom a sebeiket és a sérüléseiket. Vannak óvatossági rendszabályok. Mindenféle… – Sara félbehagyta a mondatot, mert közben az jutott eszébe, vajon hány gyermeket tett ki eddig is a veszélynek. Megpróbált minden egyes injekcióra és szúrásra visszaemlékezni. Vajon biztonságosan dolgozott? Állandóan megszúrta magát a tűkkel. A saját egészsége már nem is érdekelte. Az túl sok lett volna.

– Tegnap elmentem Hare-hez – mondta Jeffrey, mintha az, hogy egy hét után végre elment orvoshoz, valamilyen módon feloldozná. Sara összeszorította a száját, és megpróbált gondolatban jó kérdéseket feltenni. Eddig a gyerekek miatt aggódott, és az egésznek a súlya csak most nehezedett rá igazán. Lehet, hogy ő is beteg. Lehet, hogy valami krónikus, talán halálos betegsége van, amit Jeffrey-től kapott.

Sara nyelt egyet, és próbált normálisan beszélni, bár gombóc volt a torkában. – Megsürgette Hare a tesztet?

– Nem tudom.

– Nem tudom.

– Nem tudod – hagyta annyiban Sara. Ezt nem is volt értelme megkérdezni. Hát persze hogy nem tudja. Jeffrey annak a férfitípusnak a mintapéldája volt, aki az egészségével kapcsolatban semmiről nem vesz tudomást. Többet tudott a kocsija műszaki múltjáról, mint a saját egészségi állapotáról, és Sara most elképzelte, amint üres tekintettel ül Hare rendelőjében és megpróbál kitalálni valami jó ürügyet, hogy mielőbb leléphessen onnan.

Sara felállt. Muszáj volt járkálnia. – Megvizsgált?

– Azt mondta, nincsenek tüneteim.

– Azt akarom, hogy menj el egy másik orvoshoz is.

– Miért, vele mi a baj?

– Csak… – Sara nem találta a megfelelő szavakat. Egyszerűen nem működött az agya.

– Azért, mert a te fajankó unokatestvéred, ez még nem jelenti azt, hogy nem jó orvos.

– Nem mondta el nekem – mondta Sara, és úgy érezte, mindketten becsapták.

Jeffrey óvatosan rápillantott. – Én kértem meg rá.

– Hát persze! – vágott vissza Sara, de nem érzett haragot, inkább úgy érezte, holtvágányon van. – Miért nem mondtad el nekem? Miért nem vittél magaddal, hogy megkérdezhessem, amit kell?

– Ezért – mutatott Jeffrey Sara fel-alá járkálására. – Van elég bajod így is. Nem akartalak felzaklatni.

– Ez baromság, és ezt te is tudod. – Jeffrey utált rossz híreket közölni. Ahhoz képest, hogy a munkája során milyen bevállalósnak kellett lennie, otthon képtelen volt bármiféle konfliktusra. – Ezért nem akartál szexelni?

– Óvatos voltam.

– Óvatos – mondta utána Sara.

– Hare azt mondta, lehet, hogy vírushordozó vagyok.

– Túlságosan féltél bevallani nekem.

– Nem akartalak felzaklatni.

– Azt nem akartad, hogy *miattad* legyek felzaklatva! – javította ki Sara. – Ennek semmi köze az én érzéseimhez. Azt nem akartad, hogy *rád* legyek dühös!

– Ne csináld ezt, kérlek! – Jeffrey Sara keze után nyúlt, de az elkapta. – Nem az én hibám, érted? – Aztán újra nekifutott: – Ez évekkel ezelőtt volt, Sara. El kellett hogy mondja nekem, mert az orvosa ezt javasolta neki. – És mintha ettől javulna a helyzet, még hozzátette: – Ő is Hare-hez jár. Hívd fel az unokatestvéredet. Ő mondta Jonak, hogy mondja el. Elővigyázatosságból. Orvos vagy. Te is tudod.

– Hagyd abba! – parancsolt Jeffrey-re Sara, és felemelte a kezét. A nyelve hegyén voltak a szavak, de nagyon igyekezett, hogy ne mondja ki őket. – Most nem bírok erről beszélni.

– Hová mész?

– Nem tudom – felelte Sara, és elindult a part felé. – Haza – mondta. – Ma otthon maradhatsz.

– Na látod – mondta Jeffrey, mintha most valami bizonyítást nyert volna. – Ezért nem mondtam el neked.

– Ne hibáztass érte! – vágott vissza Sara, és elszorult a torka. Üvölteni szeretett volna, de olyan eszeveszett mérges volt, hogy nem bírta felemelni a hangját. – Jeffrey, nem azért vagyok rád kiakadva, mert félrekúrtál. Hanem azért, mert ezt a dolgot eltitkoltad előlem. Ha engem, az én egészségemet és a betegeimet nem érinti is, de téged igen.

Jeffrey megszaporázta a lépteit, nehogy lemaradjon.

– Én jól vagyok.

Sara megállt és Jeffrey-re bámult. – Tudod te egyáltalán, mi a hepatitis?

Jeffrey vállat vont. – Úgy gondolom, meg tudok vele birkózni, ha muszáj. Ha muszáj.

– Jézus atyaúristen! – suttogta Sara, és csak arra volt képes, hogy meginduljon újra. A műút felé tartott, mivel azt gondolta, a hosszabb úton megy vissza a szüleihez, hogy kicsit lenyugodhasson. Az anyja győzelemünnepet fog ülni, és teljesen igaza lesz.

Jeffrey Sara nyomába eredt. – Hová mész?

– Pár nap múlva felhívlak. – Es a választ meg se várva hozzátette: – Gondolkoznom kell.

Jeffrey-nek sikerült csökkentenie a távolságot kettejük között, és megérintette Sara hátát. – Beszélnünk kell.

Sara felnevetett. – *Most* bezzeg akarsz beszélni!

– Sara…

– Nincs mit beszélnünk! – vágott közbe Sara, és meggyorsította a lépteit. Jeffrey tartotta az iramot, súlyos léptei csak úgy döngtek Sara mögött. Sara épp kocogásba váltott, amikor Jeffrey hátulról nekiesett. Sara üreges kongású zajjal a földre zuhant, és a zuhanás kiszorította belőle a szuszt is. Az esés zaja még egy darabig ott zúgott a fülében, mint valami távoli visszhang.

Ellökte magáról Jeffrey-t és rászólt: – Mi a fenét…

– Istenem, ne haragudj! Jól vagy? – Jeffrey Sara elébe térdelt és kiszedett egy gallyat a hajából. – Nem akartam…

– Te seggfej! – csattant fel Sara. Jeffrey az előbb az eséssel jobban megijesztette, mint eddig bármi mással, és Sara ettől még dühösebb lett. – Mi a fészkes fene van veled?

– Megbotlottam – válaszolta Jeffrey, és megpróbálta Sarát felsegíteni.

– Ne érj hozzám! – Sara ellökte Jeffrey-t, és segítség nélkül felállt.

Jeffrey leporolta Sara nadrágját, aztán újra megkérdezte: –

Jól vagy?

Sara hátrább lépett. – Jól.

– Biztos vagy benne?

– Miből vagyok én, porcelánból? – Aztán összeráncolt szemöldökkel bámulni kezdte bekoszolódott szabadidőfelsőjét. A vállánál elszakadt az ujja. – Mi a fene van veled?

– Mondtam már, hogy megbotlottam. Csak nem gondolod, hogy direkt csináltam?

– Nem – mondta Sara, de a beismerés nem enyhített a haragján. – Jézusom, Jeffrey! – Sara a térdét vizsgálgatta, és a térdszalagot tapogatta. – Ez nagyon fáj.

– Sajnálom! – ismételte meg Jeffrey, és újabb gallyat szedett ki Sara hajából.

Sara elszakadt ruhája ujját nézegette, és most már nem annyira mérges, mint inkább zavarodott volt. – De mi történt?

Jeffrey megfordult, és pásztázni kezdte a terepet. – Biztos volt itt valami… – Hirtelen elharapta a mondat végét.

Sara követte Jeffrey tekintetét és egy darabka fémcsövet pillantott meg, ami kiállt a földből. A tetejére drótháló volt rögzítve szigszalaggal.

Jeffrey csak ennyit mondott: – Sara – de a hangjából érezhető rettenet Sarában is borzongást keltett.

Újból lejátszotta fejben az előbbi jelenetet: az esés hangját.

Tompa puffanást kellett volna hallania, nem üreges visszhangot. Valami van alattuk. Valami el van temetve a földben.

– Jézus! – suttogta Jeffrey, és lerántotta a drótháló t. Belenézett a csőbe, de Sara tudta, hogy a három centi átmérő nem elég ahhoz, hogy bármit is lásson.

Azért megkérdezte: – Látsz valamit?

– Nem. – Jeffrey megpróbálta előre-hátra mozgatva kirángatni a csövet, de az nem engedett. A föld alatt volt valami, ami szorosan rögzítette.

Sara térdre ereszkedett, és elkezdte a leveleket és a tűleveleket elsöprögetni a területről, a lazán odahányt föld vonalát követve. Már vagy másfél méterre volt Jeffrey-től, amikor láthatóan mindketten rádöbbentek, mi lehet alattuk.

Jeffrey közben az ujjaival kezdte kaparni a földet, és Sara érezte, hogy a férfi rémületével párhuzamosan az övé is egyre növekszik. A föld könnyen mozdult, mintha valaki nemrég ásott volna ott. Sara nemsokára már Jeffrey mellett térdepelt, és miközben kő- és földd arabokat dobált széjjel, megpróbálta inkább nem elképzelni, mit fognak találni odalent.

– Bassza meg! – kiáltott fel Jeffrey, és elrántotta a kezét. Sara mély vágást látott a tenyerén, ahol egy hegyes ágacska felhasította a bőrt. A sebből ömlött a vér, de ez nem gátolta meg Jeffrey-t abban, hogy tovább ásson, marékszámra hajigálva oldalra a földet.

Sara valami keményet ért a körmével. Azonnal visz-szahúzta

a kezét, és már látta, hogy egy deszka van ott. – Jeffrey! – mondta, de a férfi csak ásott tovább. – Jeffrey!

– Tudom – felelte Jeffrey. A cső körül már kiszabadított egy darabot a deszkából. A cső bemenetét egy fémgyűrű vette körül, ez tartotta egy helyben. Jeffrey előhúzta a zsebkését, és Sara mozdulatlanul nézte, amint megpróbálja kirángatni vele a csavarokat. A felsebzett tenyeréből ömlő vértől lecsúszott a keze a kés nyelén, és végül feladta, eldobta a kést és újból megragadta a csövet. Vállból próbálta meg kiráncigálni, és bár közben nyögött a fájdalomtól, nem hagyta abba, hanem addig rángatta, míg egy hatalmas reccsenés hallatszott és a fémgyűrű kiszakadt a szilánkosra repedt fából.

Rothadó bűz tört elő a lyukból, és Sara befogta az orrát.

A keletkező négyszögletes lyuk durván tizenöt centis volt, és a szélein hegyes szálkák meredeztek, mintha fogak volnának.

Jeffrey odatartotta a szemét a nyíláshoz. Aztán megrázta a fejét. – Nem látok semmit.

Sara most tovább folytatta az ásást a fadeszkák hosszában, és minden egyes felszínre kerülő darabka látványától úgy érezte, a szíve mindjárt kiugrik a helyéből. Sok-sok deszka volt összeszögelve, és ezek alkották annak a valaminek a tetejét, ami nem lehetett más, mint egy hosszúkás, négyszögletes doboz. Sarának elállt a lélegzete, és az enyhe szellő ellenére elöntötte a hideg izzadság. Úgy érezte, mintha a szabadidőfelsője kényszerzubbony volna, ezért le is húzta magáról, és félredobta,

hogy szabadabban mozoghasson. Gondolatai ide-oda cikáztak, és azon járt az agya, vajon mit találnak a ládában. Sara ritkán imádkozott, de most, hogy azon töprengett, vajon milyen eltemetett dologra bukkannak majd, erős késztetést érzett, hogy bárkitől segítséget kérjen, aki csak odafigyel.

– Vigyázz! – figyelmeztette Jeffrey, és a csővel pró-hálta felfeszegetni a deszkákat. Sara a sarkára ült, és eltakarta a szemét, nehogy belemenjen a szanaszét szóródó kosz. A deszka, melynek legnagyobb része még be volt temetve, megreccsent, és Jeffrey folytatta a feszegetést, kezével törve el a vékony szálkákat. Halk, nyikorgó hang hallatszott, mint egy elhaló zihálás, ahogy a szögek megadták magukat a feszítés erejének. A friss rothadás bűze úgy érte Sarát, mint valami savanykás fuvallat, mégsem nézett félre, amikor Jeffrey lefeküdt a földre, hogy benyújthassa a karját a szűk nyílásba.

Jeffrey, miközben a nyílásban tapogatózott, felnézett Sarára, és állkapcsát szorosan összezárta. – Érzek valamit – mondta. – Valakit.

– Lélegzik? – kérdezte Sara, de még ki sem mondta, Jeffrey már a fejét rázta.

Amikor újabb deszkát feszített fel, már jóval lassabban, célzottabban haladt. Előbb megnézte az alsó felét, majd odanyújtotta Sarának. Sara karcolás nyomait látta a fán, mint amikor egy csapdába esett állat kaparászik. A Jeffrey által odanyújtott következő deszkába egy az övéhez hasonló méretű köröm volt beékelődve. Sara ezt színével felfelé tette le. A

körom volt beékelődve. Sara ezt színével fellele tette le. A következő deszkán sokkal erősebbek voltak a karcolásnyomok, ezt Sara az első mellé helyezte, hogy jól látszódjon a minta, és mert bizonyítéknak gondolta. Talán tényleg valami állat. Egy gyerek csínytevése. Indián temetkezési hely. Különféle magyarázatok futottak át az agyán, de közben nem tehetett mást, csak nézte Jeffrey-t, amint sorban feszíti fel a deszkákat. Minden egyes darab fa látványa szilánkként hasított Sara szívébe. Majdnem húsz deszkából állt a láda, de már a tizenkettediknél meglátták, mi van benne.

Jeffrey csak bámult bele a koporsóba, ádámcsutkája fel-le járt, ahogy nyelt, egyre nyelt. Sarához hasonlóan ő sem talált szavakat.

Az áldozat fiatal nő volt, úgy tizennyolc éves lehetett. Sötét haja leért a derekáig, és betakarta a testét. Egyszerű, combközépig érő, kék ruhában volt, fehér zokniban, cipő nélkül. Szája és szeme tágra nyílt a rémülettől, amelyet Sara szinte a zsigereiben érzett. Egyik keze fel volt emelve, az ujjai görcsösen begörbültek, mintha még mindig ki akarná magát ásni onnan. A szeme fehérjén itt-ott apró, pontszerű bevérzések látszottak, a vékony, piros vonalak pedig, melyek áttörtek a fehéren, rég megszáradt könnyek tanújelei voltak. Néhány üres vizespalack is feküdt a ládában, és egy edény, valószínűleg az ürüléknek. A lány jobb oldalán zseblámpa hevert, balján pedig egy félig megevett kenyérszelet. A koporsó sarkaiban penész ült, ahogy finom ívű bajuszként a lány felső ajkán is. Nem volt kimondott szépség, de valószínűleg a maga szerény módján mégiscsak

szépség, de valószínűleg a maga szerény módján mégiscsak csinos volt.

Jeffrey lassan kifújta a levegőt, és leült a földre. Sarához hasonlóan ő is csupa piszok volt. És Sarához hasonlóan őt sem érdekelte.

Mindketten a lányt bámulták, és nézték, ahogy a tóról érkező szellő meglebbenti sűrű haját és ruhájának hosszú ujját. Sara észrevette, hogy a ruhájával megegyező színű kék szalag van a lány hajában, és kíváncsi volt, vajon ki tette bele. A mamája vagy a húga kötötte oda? Vagy a szobájában, a tükör előtt ülve ő maga fonta a hajába? És aztán mi történt? Hogy keveredett ide?

Jeffrey a farmerjába törölte a kezét, ottmaradtak véres ujjának nyomai. – Nem akarták megölni – állapította meg.

– Nem – mondta Sara, és határtalan szomorúság járta át. – Csak halálra akarták ijeszteni.

2. fejezet

A klinikán Lenát a sérüléseiről faggatták.

– Jól van, kedveském? – kérdezte tőle az idősebb fekete asszony, szemöldökét aggodalmasan ráncolva.

Lena automatikusan igennel felelt, és megvárta, míg a nővér kimegy, aztán fejezte csak be az öltözködést.

Voltak olyan sérülései, amelyek a foglalkozásából eredtek:

rendőr volt. A csípőnél nordott fegyver például kidörzsölte a bőrét, és voltak napok, amikor olyan keményen vágta, hogy úgy érezte, mintha örökre mélyedést vájt volna a csontjába. Aztán ott volt a ceruzavonásszerű kék vonal az alkarján, amivel a fémcsövet kellett takargatnia, miközben olyan egyenesen tartotta a karját az oldala mellett, amennyire csak tudta, nehogy megriassza az embereket az utcán az álcázott fegyverrel.

Amikor Lena újonc volt, még több volt a baja: fájt a háta, a fegyvertartó öv kidörzsölte a derekát, és hurkák voltak a lábán a gumibot csapódásaitól, amelyeket a feltételezett elkövető üldözése közben szerzett. Néha, ha sikerült elkapni, már szinte jó érzés is volt jól elverni a gumibottal, hadd érezze, milyen szar dolog 35 fokban, négykilós felszereléssel végigüldözni a koszos seggét a városon. Aztán ott volt a golyóálló mellény. Lena ismert olyan zsarukat – nagydarab, testes férfiakat –, akik konkrétan elájultak a hőségtől. Augusztusban olyan meleg volt, hogy azon tanakodtak, melyik a jobb: ha mellkason lövik őket, vagy ha hőgutát kapnak a hőségben.

Mégis, amikor végül megkapta a detektívek aranyszínű medálját, és leadta az egyenruhát a tányérsapkával, utoljára jelentkezett be a hordozható adóvevőn, valahogy hiányzott az egésznek a súlya. Hiányolta a fizikailag érezhető súlyát annak, hogy zsaru. Nyomozóként nincsenek efféle segédeszközök. Az utcán az egyenruha már nem beszél önmagáért, a járőrkocsival nem lehet lelassítani az egyébként is a sebességi korlát alá lassuló forgalmat – más módot kell találni arra, hogy az ember megfélemlítse a rosszfiúkat. Nem marad más, csak az eszé-

megfelemlítse a rosszlukat. Nem marad más, csak az esze. Ebből tudja, hogy zsaru.

Miután a nővér kiment, és otthagyta abban a bizonyos szobában Atlantában – a klinikán gyengélkedőnek nevezték –, Lena a már jól ismert sérüléseket nézegette és összehasonlította az újonnan szerzettekkel. Az ujjnyomok úgy borították körben a karját, mint valami szalag. A csuklója, melyet kicsavartak, felduzzadt. És bár nem látta a bal veséje fölött éktelenkedő, ököl nagyságú hurkát, azért érezte, ahányszor csak rossz mozdulatot tett.

Lena első egyenruhás évében már mindent megtapasztalt. Látott házi perpatvarokat, ahol a nők köveket dobáltak a járőrkocsira, mert azt hitték, így „lebeszélhetik" a zsarukat arról, hogy az erőszakoskodó férjüket bekísérjék és dutyiba dugják. Szomszédokat, akik késsel mentek egymásnak egy túlságosan átlógó eperfa vagy egy elveszett fűnyíró miatt, amit a rendőrök később persze megtaláltak a garázsban, rendszerint egy kis zacskó fű vagy valami keményebb szer társaságában. Kisgyerekeket, akik az apjuk nyakába csimpaszkodva könyörögtek, hogy ne vigyék el őket otthonról, aztán amikor bekerültek a kórházba, az orvosok hüvelyi vagy anális behatolás és sérülés nyomait fedezték fel rajtuk. Néha mélyen a torkukban voltak sebek, kis karcolások nyomai, ahol valami a torkukon akadt.

A tanárok az akadémián persze igyekeznek erre mindenkit felkészíteni, de igazából soha nem lehetsz rá felkészülve. A saját

szemeddel kell látnod, meg kell ízlelned, át kell érezned. Senki nem magyarázza el, milyen érzés egy külvárosi gyanúsított miatt leállítani a forgalmat, aztán odasétálni a vezetőüléshez, közben a kezed készenlétben tartani a fegyveren, és azt latolgatni, vajon a fickónak is a fegyverén van-e a keze. A tankönyvekben persze voltak halott emberekről készült képek, és Lena jól emlékezett, hogy némelyiket mennyire kiröhögték a srácok. A nőt, aki beivott, aztán a bokájára csúszott harisnyával beleájult a kádba. A fickót, aki úgy kötötte fel magát, hogy előbb kivágta a mogyoróját. És ott van a pillanat, amikor ráébredsz, hogy amit a kezében tart, az nem egy érett szilva. Valószínűleg apa volt ő is, meg férj, de valakinek a fia biztosan. A kadétoknak meg csak a „szilvatökű".

És ezek a dolgok köszönő viszonyban sincsenek a valósággal. A trénered nem tudja leírni a halál közelségét, milyen érzés, amikor besétálsz egy szobába, és a hátadon feláll a szőr, mert érzed, hogy valami szörnyűséges történt, vagy ami még rosszabb, mindjárt meg fog történni. A főnököd sem tud eltántorítani attól a rossz szokástól, hogy csettintgess a nyelveddel, hátha megszabadulsz a borzongató íztől. Senki nem mondja el, hogy tök mindegy, hányszor sikálod le a testedet, csak az idő képes lemosni a halál szagát a bőrödről. Napi öt kilométer futás a tűző napon, súlyzózás az edzőteremben, hogy patakokban csorog rólad az izzadság, mint szürke fellegekből a zápor, míg végre megszabadulsz a szagtól, csak azért, hogy aztán újra hívjanak – egy benzinkúthoz, egy otthagyott autóhoz, a szomszéd házához, ahol az újság halomban áll a kocsifelhajtón és

szomszéd házához, ahol az újság halomban áll a kocsikeinájtón és a postaláda dugig van levelekkel és megint találj egy nagymamát vagy egy öcsikét vagy egy hugikát vagy egy nagybácsit, akit szintén ki kell majd izzadnod a szervezetedből.

És senki nem tudja, hogyan segítsen neked, amikor a te életedben is megjelenik a halál. Senki nem tudja enyhíteni a fájdalmat, amit akkor érzel, amikor kioltasz egy életei – nem számít, milyen szánalmas vagy ocsmány élet volt az. És ez az, ami igazán váratlanul éri az embert, aki zsaruként hamar megtanulja, hogy vannak „ők”, és vagyunk „mi”. És Lena soha nem hitte, hogy egyszer meg fog gyászolni valakit, aki „oda” tartozik. Mostanában mégis csak erre tudott gondolni. És most egy másik élet is kialudt – újabb halál, ami az ő kezén szárad.

Az utóbbi pár napban kívül-belül csak a halált érzékelte, amit semmi nem volt képes elűzni a gondolataiból. Savanyú volt a szájíze, és minden egyes levegővétel mintha az oszlás bűzével lett volna telítve. A fülében folyamatosan sikított a sziréna, és bőrét, mintha egy temetőbeli hullától kölcsönözte volna, hideg nyirkosság járta át. Teste nem a sajátja volt, és nem tudta irányítani a gondolatait. Attól a pillanattól kezdve, hogy kilépett a klinika kapuján, az atlantai hotelszobában töltött éjszakán keresztül egészen odáig, hogy belépett nagybátyja házának kapuján, végig csak arra tudott gondolni, hogy mit is tett és milyen rossz döntéseket hozott, amelyek ide vezettek.

Lena most az ágyban feküdt és az ablakon át a lehangoló hátsó kertet nézte. Hank semmin nem változtatott Lena gyerekkora óta. Az ő szobája sarkában még mindig ott volt az a

gyerekkora óta. Az ő szobája sarkában még mindig ott volt az a beázástól barna folt, amely egy vihar után keletkezett, amikor egy nagy ág beszakította a tetőt. Azokon a helyeken, ahová Hank rossz alapozót vitt fel, a festék is lepattogzott a falról, a tapéta meg annyi nikotint szívott már magába, hogy ugyanolyan betegsárga színe volt, mint a beázásnak.

Lena itt nőtt fel ikertestvérével, Sibyllel. Anyjuk belehalt a szülésbe, apjukat pedig egy letartóztatáskor lőtték le néhány hónappal azelőtt. Sibylt három éve ölték meg. Újabb halál, újabb veszteség. Lehet, hogy Lena azelőtt a testvére jelenléte miatt érezte úgy, hogy gyökerei vannak. Azóta viszont csak sodródott, még sokkal rosszabb döntéseket hozott, és már azzal sem törődött, hogy helyrehozza őket. Megbékélt a tettei következményeivel. Vagy a puszta túlélés jobban leírná a helyzetet?

Lena a hasára szorította a kezét, ahol alig egy hete még egy magzat lakott. A következményeket egyvalakinek kellett viselnie. Egyvalaki élte csak túl. És a gyerek? Vajon az ő sötét színeit örökölte volna, amelyek mexikói-amerikai nagyanyja génjei nyomán így megint felszínre törtek volna, vagy az apa acélszürke szemét és halványfehér bőrét?

Lena felemelkedett és ujjait a hátsó zsebébe csúsztatva előhúzott egy hosszú zsebkést. Óvatosan kipattintotta a pengét. A hegye letört és a megalvadt vér félkörébe Ethan ujjlenyomata volt beleszáradva.

Lena a karjára pillantott, a mély horzsolásra, ahol Ethan

megszorongatta, és azon merengett, hogyan lehetséges, hogy az ujj, amelynek örvénylő lenyomata ottmaradt a pengén, a kéz, amely a kést tartotta, az ököl, amely akkora fájdalmat okozott, ugyanaz az ujj és kéz, amely olyan gyengéden tudta végigsimítani a testét.

Lena, a zsaru tudta, hogy le kéne tartóztatnia. Lena, a nő tudta, hogy Ethan rossz ember. Lena, a realista tudta azt is, hogy egy nap meg fogja ölni. De a mélyen a bensőjében lakozó névtelen valami elhessegette ezeket a gondolatokat, és Lena rádöbbent, hogy milyen gyáva, méghozzá a legrosszabb fajtából. Hiszen ő az a nő, aki kövekkel dobálja a járőrkocsit. Ő a késes szomszéd. Ő az idióta gyerek, aki a bántalmazója nyakába csimpaszkodik. És ő az, akinek a torka mélyét felsebzi, amit a férfi le akar vele nyeletni.

Kopogtak az ajtón. – Lee?

Lena összecsukta a kést és gyorsan felült. Mire Hank kinyitotta az ajtót, már a hasát fogta, és úgy érezte, valami belül elszakadt.

Hank odament hozzá, és ujjaival a válla felé nyúlt, de nem érintette meg teljesen. – Jól vagy?

– Túl gyorsan ültem fel.

Hank visszaejtette a kezét, aztán bedugta a zsebébe. – Akarsz enni valamit?

Lena bólintott, és az ajkát félig kinyitotta, hogy levegőhöz jusson.

jusson.

– Segítsek felülni?

– Már egy hét eltelt – felelte Lena, mintha ez válasz lett volna a kérdésre. A klinikán azt mondták neki, hogy a nők általában már két nappal utána munkába állnak, de Lena egyszerűen nem értette, hogy csinálják.

Tizenkél éve szolgált a Grant megyei kapitányságnál, és egész idáig nem vett ki szabadságot. Kicsit vicces, hogy pont most – már ha ez olyan dolog lett volna, amin nevetni lehet.

– Vettem ebédet hazafelé jövet – mondta Hank, és a keményre vasalt mintás ingéből meg fehér nadrágjából Lena arra következtetett, hogy egész délelőtt templomban volt. Az órára nézett. Már elmúlt dél. Tizenöt órát aludt egyvégtében.

Hank még mindig ott állt, zsebre tett kézzel, mintha várna valamire.

Lena szólalt meg: – Egy perc és lent vagyok.

– Nincs szükséged valamire?

– Mire, Hank?

Hank összeszorította a száját és vakarászni kezdte a karját, mintha viszketne. A bőrén, mint sebhelyek, ennyi év után is jól látszottak a tű nyomai, és Lena utálta ennek a látványát, utálta, hogy Hanket láthatóan nem érdekli, hogy erről Lenának minden eszébe jut, ami nem működik köztük.

– Készítek neked egy tányérral – mondta Hank.

– Köszönöm. – Lena ennyit bírt csak mondani, és a lábát kilógatta az ágyból. Aztán határozottan letette a talpát, így próbálva emlékeztetni magát arra, hogy itt van, ebben a szobában. Az utóbbi héten folyton azon kapta magát, hogy gondolatban ide-oda utazik, olyan helyekre, amelyeket jobbnak, biztonságosabbnak érzett annál, ahol most volt. Sibyl még élt. Ethan Green még nem jelent meg az életében. Minden egyszerűbb volt.

Egy kiadós, forró fürdő jólesett volna neki, de még vagy egy hétig nem ülhetett kádba. És még kétszer ennyi ideig nem is létesíthetett volna szexuális kapcsolatot, de akárhányszor próbált valami hazugságot kitalálni, amit Ethannek beadhat, valami magyarázatot, miért nem kapható a szexre, mindig arra jutott, hogy egyszerűbb lesz hagyni, hadd tegyen vele, amit akar. Ha ettől bármi baja lesz, az az ő hülyesége. El kell jönnie a napnak, amikor elszámol azzal, mit tett. Meg kell bűnhődnie azért a hazugságért, ami az élete.

Gyorsan lezuhanyozott, hogy felébredjen, de közben vigyázott, nehogy a haja vizes legyen, mert már annak a puszta gondolatától is fáradtnak érezte magát, hogy akár egy percig is tartania kell a hajszárítót. Belefáradt ebbe az egészbe, abba, hogy naphosszat csak ül és bámul ki az ablakon, mintha a magányos gumikerékhinta és az 1959-es Cadillac, amely már Sibyl, de még az ő születése előtt is keréksaruban volt, szóval ez az egész lenne számára a világ közepe. És valóban, lehetett is volna. Hank nemegyszer mondta neki, hogy költözzön vissza

hozzá, és az ajánlat egyszerűsége úgy dobálta Lenát ide-oda, mint a hajót az óceán rejtett áramlatai. Ha nem megy el innen hamarosan, még a hullámok között ragad, és végleg elveszíti a szárazföld megtalálásának reményét. Soha többé nem tudja megvetni a lábát.

Hank ellenezte, hogy Lenát az atlantai kórházba vigye, de a dicséretére legyen mondva, a döntését elfogadta. Az évek folyamán Hank sok olyan dolgot megtett Lenáért, amelyekben ő maga nem hitt – akár vallási okokból, akár saját őrült makacssága miatt –, és Lena csak most értette meg, micsoda ajándék ez. Nem mintha ezt Hank szemébe merné mondani. De mivel Hank Norton Lena életének egyik állandó szereplője volt, Lena nagyon jól tudta, hogy Hanknek viszont ő az egyetlen kapaszkodó. Ha nem lett volna ennyire önző, még sajnálta volna ezt az idős embert.

A konyha a fürdőszobából nyílt, és Lena magára kapta a ruháját, mielőtt kinyitotta az ajtót. Hank a mosogató előtt állt és éppen egy rántott csirkéről szedte le a bőrkét. KFC-dobozok hevertek szanaszét a konyhapulton, egy krumplipürével, káposztasalátával és néhány darab keksszel megrakott papírtányér mellett.

– Nem tudtam, melyiket kéred – mondta Hank.

Lena látta, ahogy a barnás zsiradék meggyűlik a krumpli tetején, a káposztasalátára öntött majonéz illatától pedig összerándult a gyomra. Már az evés gondolatától is hányingere volt. Az étel látványa, szaga pedig ahhoz is elég volt, hogy az

volt. Az étel látványa, szaga pedig annyira is elég volt, hogy az ájulás környékezze.

Hank ráejtette a csirkecombot a konyhapultra, és miközben a kezét nyújtotta Lena felé, nehogy elessen, ezt mondta: – Ülj le!

Lena azonnal engedelmeskedett, és kihúzott egy döcögő széket a konyhaasztal alól. Az asztal tetején tonnaszámra álltak halomban a szórólapok – Hank legkitartóbb szenvedélye az Anonim Alkoholisták és az Anonim Drogosok gyűlései voltak –, de azért letakarított egy kis helyet, hogy Lena ehessen. Lena felkönyökölt az asztalra és a kezével támasztotta meg a fejét, így nem szédült, csak úgy érezte, nem ott van, ahol kéne.

Hank megdörzsölgette a hátát, és bütykös ujjai megmegakadtak Lena ruhájának anyagában. Lena a fogát csikorgatta, és azt kívánta, bárcsak Hank ne érne hozzá, de a sértődött arcát sem akarta nézni, ha elutasítja.

Hank a torkát köszörülte. – Akarod, hogy orvost hívjak?

– Jól vagyok.

Hank erre megjegyezte, amit mindketten tudtak: -Soha nem volt baj a gyomroddal.

– Jól vagyok – ismételte meg Lena, mert úgy érezte, Hank emlékeztetni akarja kettejük történetére, jobban mondva arra, hogy ő végigasszisztálta Lena egész életét.

Hank kihúzott egy széket magának is, és leült Lenával szemközt. Lena érezte, arra vár, hogy ő felnézzen, de nem siette el. Már gyerekként azt gondolta Hankről, hogy túl öreg. Most

viszont, hogy ő is harmincnégy lett, mint annak idején Hank, amikor halott húgának ikerlányait magához vette, kifejezetten aggastyánnak látta. Az életmód, amelyet folytatott, mély árkokat vájt az arcába, és a tűk is otthagyták nyomukat, amikkel a vénáját böködte. Jéghideg kék szemével Lenát vizslatta, és Lena meglátta a tekintetében az aggodalom mögött megbúvó dühöt. Hanknek állandó társa volt a harag, és néha, amikor Lena ránézett, a saját jövőjét látta ebben a csontos arcban.

Az út Atlantába, a klinikára menet csendesen telt. Általában nem volt mit mondaniuk egymásnak, de akkor az a nehéz csönd mégis nagy súllyal nehezedett Lenára. Azt mondta Hanknek, hogy egyedül akar befeküdni a klinikára, de amint belépett az épületbe – a vakító neonfény szinte együtt pulzált a fájó ráébredéssel, hogy mire készül –, Lena mégis arra vágyott, hogy Hank vele legyen.

A várószobában volt egy másik nő is, egy szinte szánalmasan vékonyka, egérszerű szőke lány, aki folyamatosan a kezével babrált és éppúgy igyekezett elkerülni Lena pillantását, mint ahogy ő az övét. Néhány évvel fiatalabb volt Lenánál, de szoros kontyba fogva hordta a haját a feje búbján, mint egy idősebb hölgy. Lena egyszer csak azon kezdett töprengeni, vajon mi hozta a lányt ide. Főiskolás volt még, akinek nagy gonddal megtervezett élete egyszer csak zátonyra futott? Vagy egy óvatlan fruska, aki az egyik partin túl messzire ment a flörtölésben? Vagy egy részeg nagybácsi áldozata?

Lena nem kérdezte meg a lányt – nem volt hozzá bátorsága.

Lena nem kérdezte meg a lányt – nem volt hozzá bátorsága, és nem akarta magát hasonló kérdezősködés-nek kitenni.

Így ültek egy órán át, két fogoly, aki a halálos ítéletére vár, és akiket saját bűntudatuk emészt. Lena szinte megkönnyebbült, amikor bevitték a műtőbe, akkor meg még inkább, amikor meglátta Hanket a parkolóban, ahová kerekes székben kitolták. Biztosan ott szívta egyik cigit a másik után egész idő alatt. A járda tele volt barna, egészen a filterig elszívott csikkekkel.

Hank ezután a Tenth Streetre vitte egy hotelba, mivel tudta, hogy ott kell maradniuk Atlantában, arra az esetre, ha Lenának bármiféle tünete lenne, vagy segítségre volna szüksége. Reese, ahol Hank Lenát és Sibylt felnevelte és ahol most is lakott, kisváros volt, és az ott élő embereknek nem volt más dolguk, mint hogy a szomszédjaikról pletykáljanak. De ettől eltekintve sem bízott egyikük sem a helyi orvosban, és erősen kételkedtek benne, hogy tudná, mit kell csinálni, ha Lenának segítségre lenne szüksége. Ez az orvos nem volt hajlandó fogamzásgátlót felírni, és a helyi lapokban gyakran nyilatkozott úgy, hogy a város romlott ifjúságának egy baja van: az anyjuk dolgozni járt ahelyett, hogy otthon maradt volna és Isten szándéka szerint rendesen felnevelte volna őket.

A hotelszoba sokkal szebb volt, mint amilyenben Lena valaha is megfordult, egy olyan kis minilakás, nappalival. Hank a kanapén ülve, lehalkítva nézte a tévét, és ha szüksége volt valamire, megrendelte a szobapincértől, még dohányozni sem ment ki. Éjszaka pedig összehúzta szikár, vékony testét a kanapén, és halkan horkolt, amitől Lena aludni nem tudott ugyan

kanapén, és halkan horkolt, amitől Lena aludni nem tudott ugyan, viszont megnyugtatta.

Ethannek azt mondta, hogy Georgiába megy, az ottani nyomozóhivatal laboratóriumába egy helyszínelőtanfolyamra, amit Jeffrey akar vele elvégeztetni. Nan-nek, a lakótársának pedig azt, hogy Hankhez megy Sibyl dolgait átnézni. Visszatekintve rájött, hogy jobb lett volna mindkettejüknek ugyanazt a hazugságot beadni, de Nannek valahogy kényszeredettebben hazudott. A testvére, Sibyl és Nan szeretők voltak, és együtt éltek. Miután Sibyl meghalt, Nan megpróbálta Lenát a szárnyai alá venni, istenem, milyen szegényes pótlék!, de legalább megpróbálta. Lena még mindig nem értette, miért nem bírta elmondani utazása valódi okát ennek a nőnek.

Nan leszbikus volt, és a levelei alapján még feminista is. Vele könnyebb lett volna a klinikára menni, mint Hankkel, mert nyilván az együttérzéséről biztosítja Lenát, és nem fortyog benne a visszafojtott megvetés. Nan valószínűleg az öklét rázta volna azokra a tüntetőkre, akik a klinika előtt ilyeneket kiabáltak: „Gyerekgyilkos!”, „Gyilkos!”, miközben a nővér kitolta Lenát az ósdi, csikorgó kerekes széken a parkolóba. Nan valószínűleg megvigasztalta volna, és hozott volna neki teát meg valamit enni, és nem hagyja, hogy büntetésképpen éheztesse saját magát, és közben élvezze a szédülést meg a gyomrában égő fájdalmat. Ő biztos nem hagyná, hogy naphosszat csak bámuljon ki az ablakon.

És ez elég indok volt arra, hogy Lena ne mondja el neki.

Nan túlságosan sok rosszat tudott róla, semmi szükség nem volt arra, hogy ez is a listára kerüljön.

Hank szólalt meg: – Beszélned kell valakivel.

Lena a tenyerén nyugtatta az arcát és Hank válla fölött a semmibe bámult. Olyan fáradt volt, hogy remegett a szemhéja, amikor pislogott. Öt perc. Ennyit ad Hanknek, aztán visszafekszik.

– Amit tettél… – kezdte Hank elhaló hangon. – Megértem, miért tetted. Tényleg.

– Köszönöm – mondta Lena könnyedén.

– Bárcsak az én hasamban lett volna az a gyerek! – folytatta Hank, és összeszorította az öklét. – Legszívesebben ízekre szaggatnám azt a fickót, és olyan helyre temetném, ahol senkinek nem jut eszébe keresni.

Ez a típusú beszélgetés egypárszor már lezajlott köztük. Leginkább Hank beszélt, Lena meg csak bámult maga elé, és arra várt, hogy Hank észrevegye végre, ő nem hajlandó beszállni ebbe. Hank túl sok alkoholistát és drogost látott a találkozókon, ahová eljárt, akik egy kis műanyag lapocskáért, amelyet aztán a tárcájukban hordhatnak, egy csomó idegennek kiöntik a szívüket.

– Felneveltem volna – mondta Hank, már nem először. – Mint ahogy téged is felneveltelek, és a testvéredet is.

– Hát igen – felelt Lena, és szorosabbra vonta magán a ruhát. – Nagyszerűen csináltad.

rúnat. – Nagyszerűen csinálod.

– Soha nem engedtél közel.

– Közel? Mihez? – kérdezte Lena. Sibyl volt Hank kedvence. Sokkal engedelmesebb gyerek volt, sokkal könnyebb volt a kedvében járni. Lena volt a rakoncátlan, az, aki állandóan feszegette a határokat.

Lena egyszer csak azon kapta magát, hogy a hasát dörzsölgeti. Azonnal abbahagyta. Ethan pont oda bokszolt bele, amikor Lena azt mondta neki, hogy nem, nem terhes, tévedés volt az egész. Ethan figyelmeztette Lenát, hogy ha meg meri ölni a gyereküket, akkor ő is megöli őt. Még sok minden mással is fenyegette, amire Lena egyáltalán nem figyelt oda.

– Olyan erős egyéniség vagy – mondta Hank. – Nem értem, hogy hagyhatod, hogy ez a fiú irányítson.

Lena szívesen elmagyarázta volna, ha tudta volna, hogyan. A férfiak ezt nem értik. Nem értik, hogy mindegy, lelkileg vagy fizikailag milyen erős vagy. Csak az számít, hogy a zsigereidben érzed, szükséged van erre. És ettől elmúlik minden fájdalom. Lena régebben undorodott azoktól a nőktől, akik hagyták, hogy a férfiak bántsák őket. Mi a fene ütött beléjük? Mitől olyan gyengék, hogy saját magukkal nem törődnek? Szánalomra méltók, és csak azt kapják, amit megérdemelnek. Néha szerette volna ő is megütni őket, és megmondani nekik, hogy álljanak már a sarkukra, és ne hagyják, hogy lábtörlőnek használják őket.

Belülről nézve azonban már máshogy látta a helyzetet. Könnyű volt gyűlölni Ethant, amikor nem volt beszámítható

Könnyű volt gyűlölni Ethant, amikor nem volt beszámítható, viszont amikor vele volt, és kedves volt hozzá, eszébe sem jutott, hogy elküldje. Lena élete már amúgy is el volt rontva, Ethan csak néha jobbá, máskor meg rosszabbá tette, attól függ, milyen kedvében volt. Azzal, hogy átengedte neki az irányítást, a felelősséget, szinte megkönnyebbült. Egy dologgal kevesebb, amivel foglalkoznia kell. És az igazat megvallva, néha vissza is ütött. Sőt volt, hogy ő ütött először.

Minden nő, akit valaha is megvertek, azt állítja, hogy ezt ő kényszerítette ki, ő hozta ki a sodrából a barátját vagy a férjét azzal, hogy féltékennyé tette, odaégette a vacsorát, vagy bármi legyen is az, amivel a férfiak igazolni szokták, miért verik össze a nőket. Lena azonban egész biztosan tudta, hogy Ethanből ő hozta ki a rosszat. Ethan meg akart változni. Amikor először találkozott vele, nagyon igyekezett, hogy más ember legyen, jó ember. Ha Hank ezt tudná, iszonyúan megdöbbenne, de talán bele is betegedne. Nem Ethan okozta tehát a sérüléseket, hanem Lena. Ő volt az, aki folyton gyötörte és pofozta, míg Ethan annyira dühös lett, hogy majd felrobbant, és csak amikor fölébe kerekedett és ütötte és kefélte, Lena csak akkor érezte magát elevennek. Úgy érezte, újjászületik.

Nem volt az a pénz, amiért gyereket szült volna erre a világra. Nem akarta senkire rányomni az elbaszott életét.

Hank a könyökével a térdére támaszkodott. – Csak szeretném megérteni.

Pedig neki aztán, azok után, ami vele történt, és ami ő volt,

igazán meg kellett volna értenie. Hogy Ethan rossz hatással van Lenára. Hogy olyanná tette, hogy már viszolygott magától, és mégis mindig egyre többet akart. Ethan volt a legrosszabb fajta függőség, mert Lenán kívül senki más nem érthette meg, mi vonzza őt hozzá.

A szobából valami zeneféle hallatszott. Jó pár másodpercbe telt, míg Lena felfogta, hogy a mobilja szól.

Hank látta, hogy felállni készül, és azt mondta: -Majd én felveszem – és már ment is a hálóba, mielőtt még Lena megakadályozhatta volna. Lena hallotta, amint ezt mondja a telefonba: – Várjon egy percet!

Hank összeszorított állkapoccsal visszajött a konyhába. – A főnököd az – mondta, és odaadta Lenának a telefont.

Jeffrey hangja éppen annyira gyászos volt, mint Hank hangulata. – Lena – kezdte Jeffrey. – Tudom, hogy van még egy nap szabadságod, de szükségem van rád.

Lena ránézett a falon ketyegő órára, és megpróbálta kiszámítani, mennyi időbe telik neki bepakolni és visszautazni Grantbe. A héten most először észlelte, hogy újra ver a szíve, hogy adrenalin áramlik szét az ereiben, és ettől úgy érezte magát, mint aki hosszú álomból ébred.

Kerülve Hank tekintetét, ezt ajánlotta Jeffrey-nek: – Három órán belül odaérek.

– Jó – felelte Jeffrey. – A boncteremben leszek.

3. fejezet

Sara a törött körmét tekerte be ragtapasszal, és az arca összerándult a fájdalomtól. Az ásástól csupa seb lett a keze, és az ujjbegyein lévő hajszálvékony karcolások apró tűszúrásokként nyilalltak bele a húsába. Ezen a héten különösen óvatosnak kell lennie a klinikán, és vigyáznia kell, hogy ezek a kis sebek állandóan fedve legyenek. Miközben a hüvelykujját ragtapaszozta, eszébe jutott az a kis körömdarab, amit a fadeszkába fúródva talált, és hirtelen bűntudat öntötte el, amiért ilyen jelentéktelen bajok miatt aggódik. Sara el sem tudta elképzelni, milyen lehetett a lány utolsó pár perce, de azt tudta, hogy mielőtt még ez a nap véget ér, választ kell kapnia erre a kérdésre.

Mivel boncteremben is dolgozott, Sara sokféle szörnyű halált látott már – szúrásokat, lőtt sebeket, ütések és fojtogatás nyomait. Próbált mindig orvosi szemmel nézni ezekre az esetekre, de az áldozat néha eleven, lélegző valamivé változott, és Sara segítségéért könyörgött. Ott az erdőben, abban a koporsóban fekvő lány is a segítségét kérte. Az arcvonásaira kiülő félelem, a kéz, amely görcsösen keresett kapaszkodót az életben maradáshoz – mind-mind csupa könyörgés volt, valakihez, bárkihez, aki segíthet. Iszonyúak lehettek a lány utolsó pillanatai. Sara nem tudott annál iszonyatosabbat elképzelni, mint hogy elevenen eltemetik.

Az irodában megcsörrent a telefon. Sara átsietett a szobán.

nehogy bekapcsoljon az üzenetrögzítő, de egy picit elkésett, és mire felvette, már elindult a szöveg, és a vonalban recsegés hallatszott.

– Sara? – Jeffrey volt az.

– Igen – válaszolta Sara, és kikapcsolta a gépet. – Bocsánat.

– Nem találtunk semmit – mondta Jeffrey, és Sara hallotta a hangján, mennyire ideges.

– Senki nem tűnt el?

– Néhány hete volt egy lány – mondta Jeffrey. – De tegnap felbukkant a nagyanyjánál. Tartsd! – Sara hallotta, hogy Jeffrey mormog valamit a háttérben, aztán újra beleszólt a kagylóba. – Mindjárt visszahívlak.

És mielőtt Sara bármit mondhatott volna, a telefon máris kattant egyet. Sara hátradőlt a székében és az íróasztalát nézte. Most vette csak észre a szépen feltornyozott iratokat és jegyzetpapírokat. Minden tolla össze volt gyűjtve egy bögrében, a telefon pedig tökéletesen egy vonalban volt a fémből készült asztal szélével. Car-los, az asszisztense teljes állásban dolgozott a boncteremben, de voltak olyan napjai, amikor naphosszat csak malmozott és várta, hogy valaki meghaljon. Biztosan most is el akarta magát foglalni valamivel, és rendbe rakta Sara irodáját. Sara végigfuttatta az ujját a laminált asztallap tetején lévő karcoláson, és annyi itt töltött év után most vette csak észre rajta a fautánzatú rétegződéseket.

Aztán eszébe jutott a láda készítésére használt fa, amiben a lány feküdt. A faanyag újnak tűnt, és a fémháló, amellyel a cső kiálló tetejét befedték, nyilvánvalóan azért került oda, nehogy a behulló szemét megakadályozza a levegőáramlást. Valaki ott tartotta ezt a lányt, fogva tartotta, saját beteges céljai érdekében. Lehet, hogy az elrablója most is épp rá gondol, és már attól szexuális izgalomba jön, hogy hatalmat gyakorol a lány felett? Netán ki is élégült már, miután otthagyta meghalni?

Sara megrezzent, amikor újból megszólalt a telefon. Felvette, és beleszólt: – Jeffrey?

– Egy pillanat. – Jeffrey eltakarta a kezével a kagylót, mialatt valaki mással beszélt, és Sara várt, míg Jeffrey végül megkérdezte tőle: – Mit gondolsz, hány éves lehetett?

Sara nem szeretett találgatni, de azért ezt mondta: – Tizenhat és tizenkilenc között. Ezen a ponton ezt nehéz megmondani.

Jeffrey megosztotta a kapott információt valakivel a helyszínen, aztán megkérdezte Sarától: – Elképzelhetőnek tartod, hogy valaki ráadta ezeket a ruhákat?

– Nem tudom – felelte Sara, és kíváncsi lett, mire akar Jeffrey kilyukadni.

– A zoknija talpa teljesen tiszta.

– Elvihették a cipőjét azután is, hogy bemászott a ládába – vetette fel Sara. És amikor rádöbbent, mi foglalkoztatja Jeffrey-t igazán, még hozzátette: – Előbb ide kell hoznotok a boncasztalra, hogy megállapíthassam, bántalmazták-e szexuálisan.

– Az elkövető talán pont erre várt – állította fel a hipotézist Jeffrey, mire mindketten elhallgattak, és csendben mérlegelték a lehetőséget. – Megpróbáljuk kiásni a ládát, hátha találunk rajta valamit.

– A faanyag újnak tűnt.

– Az oldalán van egy kis penész – mondta Jeffrey. -talán mivel újonnan rakták a földbe, nem rohad el olyan gyorsan.

– Kezelték a fát?

– Igen – felelte Jeffrey. – Az illesztéseknél csapolva van. Akárki készítette, nem csapta össze, az biztos. Kellett hozzá némi ügyesség. – Jeffrey most elhallgatott, de Sara nem hallotta, hogy bárkihez is beszélt volna közben. Végül azt mondta: – Gyereknek tűnik, Sara.

– Tudom.

– Valakinek hiányzik – mondta Jeffrey. – Nem úgy szököttmeg.

Sara nem szólt semmit. A boncolások folyamán olyan sok titokra derült már fény, hogy óvakodott a hirtelen ítélkezéstől. Ezernyi okot lehet találni, ami a lányt arra a sötét helyre vitte az erdőben.

– Lezárjuk az utakat – mondta Jeffrey. – Az egész államban.

– Gondolod, hogy úgy hozták ide a lányt? – kérdezte Sara meglepetten. Valamiért azt hitte, a lány idevalósi.

– Ez egy közterület, egy park – mondta Jeffrey. -Mindenféle alakok járkálnak ki-be.

– De az a hely… – és itt Sara hirtelen megakadt, mert arra gondolt, vajon volt-e olyan éjjel a múlt héten, amikor kinézett az ablakon, és csak a sötétség takarta el a szeme elől a lányt és elrablóját, amint épp élve eltemeti a tóval szemközt.

– Talán visszajön, hogy ellenőrizze a lányt – mondta Jeffrey, mintegy válaszul Sara korábbi gondolatmenetére. – Megkérdezzük a közelben lakókat, láttak-e valakit mostanában, aki nem tűnt idevalósinak.

– Én rendszeresen ott futok – mondta erre Sara. – Nem láttam senkit. Nem is tudnánk, hogy ott volt a lány, ha nem botlasz meg.

– Brad megpróbál ujjlenyomatot venni a csőről.

– Jobb, ha te veszel – mondta Sara. – Vagy én.

– Brad tudja, mit csinál.

– Nem úgy értem. Elvágtad a kezed. Ott a véred azon a csövön.

Jeffrey egy pillanatra elhallgatott. – Brad kesztyűben dolgozik.

– És védőszemüveget is hord? – kérdezett vissza Sara, és úgy érezte magát, mint valami osztályfelelős, de tudta, hogy muszáj előhozakodnia ezzel. Jeffrey nem válaszolt, úgyhogy Sara még világosabban fogalmazott. – Nem akarok fölösleges

fájdalmat okozni, de óvatosnak kell lennünk, amíg ki nem derül. Soha nem bocsátanád meg magadnak, ha… – Itt megállt, és úgy döntött, Jeffrey-re hagyja a mondat befejezését. Amikor a férfi még mindig nem válaszolt, megszólalt: – Jeffrey?

– Jó, odaküldöm Carlosszal – mondta Jeffrey, de Sara érezte, hogy ingerült.

– Sajnálom – mentegetőzött, bár maga sem tudta, igazából miért.

Jeffrey megint csak hallgatott, és Sara a telefonból jövő recsegésből hallotta, hogy odább megy, valószínűleg távolabb a tett színhelyétől.

Aztán megkérdezte: – Mit gondolsz, hogy halt meg?

Sara nagyot sóhajtott, mielőtt válaszolt. Utált találgatni. – Abból, ahogy megtaláltuk, azt gondolom, elfogyott a levegője.

– De ott volt a cső.

– Talán túl szűk volt. Vagy a lány bepánikolt. – Sara itt megállt. – Ezért nem szeretek a tények ismerete nélkül véleményt mondani. Lehet a halálnak valami egyéb, rejtett oka is, például a szíve. Lehet, hogy cukorbeteg. Vagy akármi más. Egyszerűen nem tudhatom, míg ide nem hozzátok. És még akkor sem tudhatom biztosan, csak ha megérkeznek a laboreredmények. Sőt lehet, hogy még akkor sem.

Jeffrey mintha mérlegelte volna a lehetőségeket. – Úgy gondolod, bepánikolt?

[illegible]

– Én biztosan bepánikoltam volna.

– Ott volt neki a zseblámpa – világított rá Jeffrey.

– Sovány vigasz!

– Szeretnék egy jó fényképet csináltatni róla, amint megmosdatjuk. Valaki biztosan keresi.

– Kapott élelmet. Nem tudom elképzelni, hogy aki oda bezárta, a végtelenségig ott akarta tartani.

– Felhívtam Nicket – mondta Jeffrey, a Georgia állambeli Nyomozóiroda helyi detektívjére utalva. – Bemegy az irodába, és megnézi a számítógépen, talál-e valami egyezést bárkivel. Lehet, hogy váltságdíjért elkövetett emberrablás volt.

Ettől a lehetőségtől Sara valahogy jobban érezte magát, mint amikor arra gondolt, hogy a lányt valami szadista szándékkal rabolták el az otthonából.

Jeffrey újra megszólalt: – Lena egy órán belül ott lesz a boncteremben.

– Felhívjalak, ha ideért?

– Ne – felelte Jeffrey. – Alkonyodik. Odamegyek én is, amint biztosítottuk a helyszínt. – Jeffrey habozott, és mintha még mondani akart volna valamit.

– Mi az? – kérdezett rá Sara.

– Még gyerek volt.

– Tudom.

Jeffrey a torkát köszörülte. – Valaki biztosan keresi. Meg kell tudnunk, ki ez a lány.

– Meg fogjuk tudni.

Jeffrey újabb szünetet tartott, aztán azt mondta: – Amint lehet, megyek.

Miközben Sara óvatosan visszatette a kagylót, Jeffrey szavai még ott csengtek a fülében. Kicsivel több, mint egy évvel ezelőtt Jeffrey-nek szolgálat közben muszáj volt lelőnie egy fiatal lányt. Sara is ott volt, és végignézte, hogyan válik rémálommá az egész, és bár tudta jól, hogy Jeffrey-nek nem volt más választása, azt is tudta, hogy Jeffrey soha nem fogja megbocsátani magának, amiért része volt a lány halálában.

Odasétált a fal melletti irattartó szekrényhez, és elővette a boncoláshoz szükséges papírokat. Bár a halál oka valószínűleg fulladás, vénából vett vért és vizeletet kell küldeni a központi laborba, persze felcímkézve, ami egészen addig ott fog állni valami polcon, amíg a Georgia állambeli Nyomozóiroda túlterhelt munkatársai sort nem kerítenek rá. Szövetmintát is kell venni, amelyet legalább három évig ott őriznek a boncteremben. A bizonyításhoz használható nyomokat össze kell gyűjteni, aztán dátumozni, és lepecsételve papírzacskókba zárni. Attól függően, Sara mit talál majd, az esetleges erőszakra utaló jeleket egy erre készült zsákba kell gyűjteni: megkarcolt és levágott körmöt, a vaginából, a végbélből és a szájból vett kenetet és DNS-mintát. A szervek súlyát, és a karok, lábak hosszát meg kell mérni. Hajszín, szemszín, anyajegyek, életkor, nem, fogak száma,

sérülések, hegek, anatómiai eltérések – ezeket mind rá kell vezetni a megfelelő űrlapra. A következő pár órában Sara mindent el fog tudni mondani erről a lányról Jeffrey-nek, amit csak tudni lehet róla, kivéve azt az egy dolgot, ami a legjobban izgatja: a nevét.

Sara kinyitotta az iktatókönyvet, hogy beszámozza az esetet. A bonctani intézet számára a lány száma a 8472 lesz. A Grant megyei kapitányságon pillanatnyilag csak két azonosítatlan holttestet tartanak számon, úgyhogy erre a lányra mostantól úgy fognak hivatkozni a rendőrségen, hogy a „harmadik". Sarát elöntötte a szomorúság, miközben felírta a címkére a számot. Míg nem találnak családtagot, addig az áldozat pusztán egy számsor marad.

Sara újabb köteg űrlapot húzott elő, és keresgélni kezdett köztük, míg végül megtalálta az Egyesült Államokban használatos hivatalos halotti bizonyítvány kiállításához szükséges papírt. A törvény előírásai szerint negyvennyolc órája volt arra, hogy kiállítsa a lány halotti bizonyítványát. Minden egyes kitöltött rubrikával közelebb juttatja a lányt ahhoz, hogy emberi lényből puszta számok sorozatává váljon. A boncolás után ki kell keresnie a halál okát jelölő kódot, amelyet beír a megfelelő kockába. Az űrlapot elküldi a Nemzeti Egészségügyi Statisztikai Hivatalnak, amelyik a halálesetről értesíti az Egészségügyi Világszervezetet. Ott a lány adatait katalogizálják és feldolgozzák, még több kódot és számot kap majd, és ezeket aztán összevetik az egyesült államokbeli és a világ egyéb részein

nyilvántartott adatokkal. Az, hogy volt családja, barátai, talán szeretői, soha nem kerül bele az „egyenletbe”.

Sarának újból eszébe jutott a lány, amint az arcára fagyott rémülettel ott feküdt a fakoporsóban. Valakinek a lánya volt. Amikor megszületett, ez a valaki belenézett a gyermeke arcába, és nevet adott neki. Valaki szerette.

A lift ósdi szerkezete ebben a pillanatban megnyikordult és Sara a papírmunkát félretéve felállt az asztaltól. A liftajtónál várakozott, és közben hallgatta a szerkezet csikorgó hangját, amint a lift lefelé haladt az aknában. Carlos nagyon határozott ember volt, de csekély számú vicceinek egyike arról szólt, hogy egyszer lezuhan és halálra zúzza magát ebben az ócska masinában.

Az ajtó fölötti kijelző is elég ócska volt már: egy óralap három számmal. A mutató most valahol a nulla és az egy között ingadozott és alig mozdult. Sara nekidőlt a falnak és fejben számolta a másodperceket. Amikor harmincnyolcnál tartott és már épp készült hívni a karbantartókat, a végigcsempézett teremben hangos csattanás zaja visszhangzott, aztán nagyon lassan kinyílt az ajtó.

Carlos a gurulós halottszállító ágy mögött állt elkerekedett szemmel. – Azt hittem, elakadtunk – mormogta erős akcentusú angolsággal.

– Hadd segítsek – ajánlotta fel Sara, és megfogta a gurulós ágy egyik végét, hogy ne Carlosnak kelljen egyedül kitolnia a

liftből a terembe. A lány karja még mindig kicsit elállt a testétől, ahogy megpróbálta kiküzdeni magát a ládából, és Sarának enyhe kanyart kellett tennie vele, nehogy elakadjanak az ajtóban.

– Megkapta a röntgenfelvételeket odafent? – kérdezte Carlostól.

– Igen, asszonyom.

– A súlya?

– Ötvenkét kiló – felelte Carlos. – A magassága pedig százhatvan centi.

Sara felírta az adatokat a falra függesztett mágneses táblára, és miután visszatette a kupakot a filctollra, azt mondta: – Tegyük fel az asztalra!

Carlos még ott, a helyszínen fekete hullazsákba tette a lányt. A zsákot most ketten fogták meg a sarkainál, és az asztalra helyezték. Sara segített Carlosnak elhúzni a cipzárt, aztán csendben tették a dolgukat – előkészítették a lányt a boncoláshoz. Miután Carlos kesztyűt húzott, felvágta a barna papírzacskókat, amelyekkel betakarta a lány kezeit az esetleges nyomok miatt. A lány hosszú haja néhány helyen összekócolódott, de még így is bőven túllógott az asztal peremén. Sara is kesztyűt húzott, betömködte a lány haját a teste alá, és közben észrevette, hogy tekintetével automatikusan és módszeresen kerüli a lány rémült, szinte maszkszerű arcát. Carlosra pillantott. Ő is ugyanezt tette.

Amikor Carlos elkezdte vetkőztetni a lányt, Sara odament a

Amikor Carlos elkezdte vetkőztetni a lányt, Sara odament a mosdókagylónál lévő fémszekrényhez és kivett belőle egy boncoláshoz való kötényt meg egy védőszemüveget. Ezeket az asztal melletti tálcára helyezte, és ahogy Carlos ténykedése nyomán a lány tejfehér bőre fokozatosan a boncterem erős lámpafényének megvilágításába került, Sarát szinte elviselhetetlen szomorúság kerítette hatalmába. A lány kicsinyke mellét sportmelltartónak tűnő kosár nélküli melltartó fedte, és olyan, hosszabb szárú pamutbugyit viselt, amelyet Sara mindig az idősebb generációval kapcsolt össze. Earnshaw nagyi adott mindig ilyen bugyikat neki meg Tessának karácsonyra, egyszerre tíz csomagot ugyanabból a fazonból, és Tessa el is nevezte őket nagyibugyinak.

– Nincs rajta címke – mondta Carlos, és Sara odalépett, hogy ő is megnézze. A ruhát egy darab barna papírra terítették ki, hogy bármiféle nyom vagy bizonyíték jól látható legyen. Sara kesztyűt cserélt, mielőtt megtapintotta az anyagot, nehogy átvigyen rá valamilyen szennyeződést. A ruha egyszerű szabású volt, hosszú ujjú, keményített nyakú. Sara szerint valamilyen nehéz pamut keverékszálból készülhetett.

Sara most a varrást nézegette, és megszólalt: – Nem tűnik gyári varrásnak – és arra gondolt, ez talán elvezet majd valahová. Egy rossz emlékű „Megtakarítások a háztartásban” című főiskolai kurzust leszámítva Sara csak gombot varrt egész életében. Aki viszont ezt a ruhát varrta, az nagyon jól értette a dolgát.

– Úgy tűnik, teljesen tiszták – mondta Carlos, és a bugyit meg a melltartót a papírra tette. Használt, de folttalan volt mind a kettő, a címkék már kifakultak a sok mosástól.

– Átvilágítaná őket? – kérdezte Sara, de Carlos addigra már odament a szekrényhez a lámpáért.

Sara visszafordult a boncasztalhoz, és megkönnyebbülten látta, hogy a lány szeméremcsontja és combja tájékán nyoma sincs sérülésnek vagy erőszaknak. Megvárta, míg Carlos bedugja a konnektorba a lilás fényű lámpát és átvilágítja vele a ruhákat. Sehol nem jelent meg elszíneződés, ami azt jelentette, hogy a ruhadarabokon se vérnek, se spermának nincsen nyoma. Carlos visszasétált az asztalhoz, magával húzva a hosszabbítót, és átadta a lámpát Sarának.

Sara viszont azt mondta: – Csinálhatja maga is – mire Carlos elkezdte lassan ide-oda vinni a lámpát a lány teste fölött. A keze biztosan mozgott, és a tekintete átható volt. Sara gyakran átengedett neki egy-két kisebb feladatot, mivel tudta, hogy biztosan halálra unja magát, miközben naphosszat ott várakozik a boncteremnél. Mégis, amikor egyszer régen felvetette – Carlos még csak tanonc volt –, hogy nézzen be oda is, a fiú olyan hitetlenkedve nézett rá, mintha arra kérte volna, hogy szálljon fel a Holdra.

– Tiszta – mondta Carlos, kivételesen mosolyogva, és a fogai lilásan villództak a fényben. Kikapcsolta a lámpát, és elkezdte feltekerni a kábelt, hogy visszatehesse az eszközt a pult alá, a helyére.

Sara odagurította a tálcákat az asztalhoz. Carlos már előkészítette a boncoláshoz szükséges eszközöket, és bár szinte sosem hibázott, Sara mégis leellenőrizte, hogy megvan-e minden, amire szüksége lehet.

Egy csomó szike sorakozott a pengeélesre köszörült sebészollók mellett. Különböző méretű csipeszek, sebészkampók, sebtágító és drótvágó ollók, egy kenyérvágó kés és különféle szondák voltak a másik tálcán. A Stryker fűrész és a bonctani kampó, kalapács az asztal lábánál kapott helyet, a szervek lemérésére szolgáló patikamérleg pedig a tetejénél. Törhetetlen üvegedények cs kémcsövek voltak a mosdónál, a szövetminták számára. Egy colstok és egy kis vonalzó volt a kamera mellett, ami a normálistól eltérő eredmények dokumentálására szolgált.

Sara épp akkor fordult vissza az asztal irányába, amikor Carlos a gumitámasztékra helyezte a lány vállait, hogy a nyaka kifeszüljön. Sara segítségével kihajtogattak egy fehér lepedőt, és letakarták vele a testet, de a lány behajlított karját szabadon hagyták. Sarát nem először döbbentette meg a felismerés, hogy bár már több mint egy évtizede dolgozik Carlosszal, szinte semmit nem tud róla.

Carlos órája hármat csipogott, és ő megnyomott egy gombot a sok közül, hogy elhallgattassa, aztán azt mondta Sarának: – Mostanra el kellett készülniük a röntgenfelvételeknek.

– A többit megcsinálom én – ajánlotta fel Sara, bár már nem

volt hátra túl sok tennivaló.

Megvárta, míg Carlos súlyos léptei elhalnak a lépcsőházban, csak aztán nézett a lány arcára. A felülről jövő fényben idősebbnek tűnt, mint Sara kezdetben gondolta. Lehet, hogy férjnél volt. Lehetett akár saját gyereke is.

Sara most újból léptek zaját hallotta a lépcsők irányából, de most nem Carlos, hanem Lena Adams tolta be a lengőajtókat és lépett be a terembe.

– Helló – mondta Lena, és körbenézett a boncteremben, mindent jól szemügyre véve. Kezeit a csípőjén tartotta, fegyvere kikandikált a karja alól. Lena mindig olyan rendőrösen állt meg: a lábát szétvetette, a vállát kihúzta, és bár alacsony termetű volt, testtartása valahogy mégis betöltötte a termet. Volt valami ebben a nyomozóban, amitől Sara olyan furán érezte magát, ráadásul nagyon ritkán voltak kettesben.

– Jeffrey még nincs itt – mondta Lenának Sara, és elővett egy magnószalagot a diktafonhoz. – Várhat az irodámban is, ha akar.

– Jó lesz itt – válaszolt Lena, és odasétált a holttesthez. Egy pillanatig csak nézte a lányt, aztán halkan füttyentett egyet. Sara Lenára nézett, és arra gondolt, hogy most valahogy más. Általában harag áradt belőle, de ma valahogy békésebbnek tűnt. Szeme vöröses volt a fáradtságtól, és láthatóan fogyott az utóbbi időben, ami nem tett túl jót amúgy is törékeny testalkatának.

Sara megkérdezte tőle: – Jól van?

Lena válasz helyett a lányra mutatott, és megkérdezte: – Mi történt vele?

Sara benyomta a kazettát a diktafonba. – Élve temették el egy faládában az erdőben.

Lena megborzongott. – Jézusom!

Sara rálépett az asztal alatt lévő pedálra, és beindította a felvételt. Néhányszor elmondta, hogy „próba”.

– Honnan tudja, hogy élt még? – kérdezte Lena.

– Belekarmolt a fadeszkákba – felelte Sara, és visszatekerte a szalagot. – Valaki belekényszerítette a ládába, hogy ott tartsa… Nem tudom, miért, valamilyen ismeretlen céllal.

Lena akkora levegőt vett, hogy a válla megemelkedett az erőfeszítéstől. – Ezért áll ki az egyik karja? Mert megpróbálta kiásni magát?

– Azt hiszem.

– Jézusom!

A visszatekerő gomb felugrott. Mindketten csöndben hallgatták, amint Sara hangja azt mondja: – *Próba, próba.*

Lena várt egy kicsit, aztán megkérdezte: – Van elképzelésünk arról, ki lehet?

– Semmi.

– Egyszerűen elfogyott a levegője?

Sara kicsit várt, aztán elmesélte, mi történt. Lena

Sara kicsit várt, aztán elmesélte, mi történt. Lena kifejezéstelen arccal hallgatta. Sara tudta, hogy Lena arra képezte ki magát, hogy ne mutasson érzelmeket, de azért dühítő volt, hogy ilyen szenvtelenül hallgatta ennek a szörnyű bűnesetnek a részleteit.

Amikor Sara befejezte, Lena csak ennyit mondott, azt is suttogva: – A francba!

– Hát igen – felelte Sara egyetértőn. Az órára nézett és épp azon merengett, hol marad már Carlos ilyen sokáig, amikor a segédje Jeffrey-vel együtt belépett az ajtón.

– Lena – mondta Jeffrey. – Köszönöm, hogy bejöttél.

– Semmi gond – felelte Lena és ezzel lezártnak is tekintette az ügyet.

Jeffrey most kicsit figyelmesebben is megvizsgálta Lenát. – Jól vagy?

Lena Sarára pillantott, és a szemében bűntudatféle bujkált. Végül azt mondta: – Jól. – Aztán a halott lányra mutatott. – Tudjuk már, hogy hívják?

Jeffrey állkapcsa megfeszült. Lena rosszabbat nem is kérdezhetett volna. – Nem. – Csak ennyit tudott mondani.

Sara a mosdókagylóra mutatott, és azt mondta Jeffrey-nek: – Meg kell mosnod a kezed.

– Már megmostam.

– Mosd meg újra! – felelte Sara, aztán odaráncigálta Jeffrey-

t a mosdóhoz, és megnyitotta a csapot. – Itt még mindig piszkos vagy.

Jeffrey felszisszent, amikor Sara a forró víz alá tartotta a kezét. A seb elég mély volt, össze kellett volna varrni, de már túl sok idő eltelt, és kockázatos lett volna. Nem maradt más választás, be kell hajtogatni a sebet, aztán reménykedni. – Felírok neked egy antibiotikumot.

– Nagyszerű! – Jeffrey sértődötten nézett Sarára, amikor az kesztyűt húzott. Sara is ugyanígy nézett rá, amikor a kezét bekötözte, de mindketten tudták, hogy ezt nem itt, mások előtt kell megvitatniuk.

– Linton doktornő! – Carlos a röntgenátvilágító ablaknál állt, és a lány felvételeit nézte. Sara még befejezte a kötözést, mielőtt odalépett hozzá. Több kép is ki volt téve egyszerre, de Sara tekintete egyből a hasi felvételekre siklott.

Carlos szólalt meg előbb: – Azt hiszem, ezeket újra kell csinálni. Ez itt eléggé homályos lett.

A röntgengép idősebb volt ugyan Saránál, de ő rögtön tudta, hogy a felvétellel nincs semmi baj. – Nem – suttogta, és úrrá lett rajta a rémület.

Jeffrey ott állt mellette és máris tépkedni kezdte a frissen kezére tekert kötést. – Mi az?

– Terhes volt.

– Terhes? – kérdezett vissza Lena.

Sara a felvételt tanulmányozta, és a fejében már kezdett körvonalazódni az előtte álló feladat. Gyűlölte a gyermekek boncolását. És ez lesz a legfiatalabb, aki valaha is eléje került a boncasztalon.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Jeffrey.

– Itt van a fejecskéje – felelte Sara, és végighúzta az ujját a röntgenképen. – Lábak, karok, törzs…

Lena közelebb ment, hogy jobban lásson, és egész halk hangon kérdezte: – Mennyi idős lehetett?

– Nem tudom – válaszolta Sara, és úgy érezte, mintha üvegszilánk került volna a tüdejébe. A kezébe kell vennie majd ezt a magzatot, és úgy kell szétcincálnia, mintha egy gyümölcsöt darabolna fel. A koponyája puha lesz, a szemét és a száját pedig csak sötét színű vonalak jelzik a papírvékony bőr alatt. Az ilyen esetek miatt utálta a munkáját.

Lena tovább erősködött. – Hónapok? Hetek?

Sara nem tudta megmondani. – Meg kell vizsgálnom.

– Kettős emberölés – mondta Jeffrey.

– Nem feltétlenül – emlékeztette Sara. Attól függően, melyik oldal kiabált hangosabban, a politikusok szinte naponta változtattak a magzati halált érintő jogszabályokon. Hála az égnek, Sarának eddig nem kellett ezzel foglalkoznia. – Utána kell néznem, mik a jogszabályok az államban.

– Miért? – kérdezte Lena olyan furcsa hangon, hogy Sara

odafordította a fejét. Lena úgy bámulta a röntgenképeket, mintha más nem is lett volna a teremben.

– Mert már nem az életképesség számít – magyarázta Sara, és kíváncsi volt, Lena miért feszegeti annyira ezt a témát. Sosem tűnt olyan nőnek, akit különösképpen érdekelnek a gyerekek, de hát ő is öregszik, és talán ketyegni kezdett a biológiai órája.

Lena a felvételre bökött a fejével, és közben a karját szorosan összefonta a mellén. – Ez életképes volt?

– Közel sem volt hozzá – felelte Sara, aztán úgy érezte, hozzá kell tennie: – Olvastam már olyan magzatról, aki huszonhárom hétre született meg, és mégis életben tudták tartani, de ez nagyon kirívó…

– Ez a második harmad – vágott közbe Lena.

– Pontosan.

– Huszonhárom hét? – ismételte meg Lena, és jól láthatóan nyelt egyet, mire Sara összenézett Jeffrey-vel.

Jeffrey vállat vont, aztán megkérdezte: – Jól vagy?

– Persze – válaszolta Lena, de úgy tűnt, mintha erőszakkal kéne elfordítania a tekintetét a felvételről. -Persze – ismételte meg. – Gyerünk… uh… kezdjük már el!

Carlos segített Sarának belebújni a boncköténybe, és együtt vizsgálták végig a lány egész testét centiméterről centiméterre, és közben mindent megmértek és lefényképeztek, ami keveset csak találtak. A lány nyakán körmök nyomai látszottak, valószínűleg ő

maga karcolta meg saját magát. Általános reakció, ha az ember nehezen kap levegőt. Mutató- és középső ujjának végéről hiányzott egy-egy darabka bőr, és Sara úgy sejtette, ezeket megtalálják majd a fadeszkákba szorulva, amelyek a lány feje fölött voltak. A többi köröm alá szálkák fúródtak, ahogy próbálta magát kiszabadítani, de Sara egyik köröm alatt sem talált bőrt vagy egyéb szövetet.

A lány szájába nem került szennyeződés, a bőrén nem volt se könny, se sérülés. Nem voltak fogtömései, és egyéb fogászati beavatkozás nyomai sem látszottak rajta, viszont az egyik jobb hátsó őrlőfogán kezdődő szuvasodás jelei mutatkoztak. A bölcsességfogai épek voltak, kettő közülük már áttörte az ínyt. A jobb feneke alatt csillag alakú anyajegy látszott és a jobb alsókarján egy helyütt nagyon kiszáradt a bőr. Mivel hosszú ujjú ruhában volt, Sara azt gyanította, hogy ez valami visszatérő ekcéma lehet. A tél a fehér bőrűeknek mindig nehezebb időszak.

Mielőtt Jeffrey fényképeket készített az azonosításhoz, Sara megpróbálta összenyomni a lány ajkát és lezárni a szemét, hogy kicsit lágyítson az arckifejezésén. Amikor már mindent megtett, amit csak lehetett, egy vékony pengével a penészt is lekaparta a felső ajkáról. Nem volt sok, de azért eltette egy mintagyűjtő üvegcsébe, hogy el lehessen küldeni a laborba.

Jeffrey a test fölé hajolt, és közel tartotta a fényképezőgépet a lány arcához. Villant a vaku és a teremben hangos kattanás hallatszott. Sara pislogott párat, hogy visszanyerje a látását, az olcsó gépből jövő égett műanyag szaga pedig pillanatnyilag

elnyomta a termet megtöltő egyéb szagokat.

– Még egyet – mondta Jeffrey, és újra a lány fölé hajolt. Újabb pukkanás, aztán a gép surrogni kezdett, és újabb fényképet adott ki.

Lena szólalt meg: – Nem tűnik hajléktalannak.

– Hát nem – értett egyet Jeffrey, és a hangjából kicsengett, hogy izgatottan várja a megfejtést. Meglengette a polaroid képet a levegőben, mintha úgy hamarabb előhívhatná.

– Vegyünk ujjlenyomatot – mondta Sara, és a lány felemelt karjának merevségét vizsgálgatta.

A vártnál jóval kisebb volt az ellenállás, és Sara olyan látványosan lepődött meg, hogy Jeffrey megkérdezte: – Mit gondolsz, mióta halott?

Sara lefeszítette a lány karját, hogy Carlos betintázhassa az ujjbegyeit. Aztán azt mondta: – A hullamerevség a halál után hattizenkét órával áll be. Abból, hogy milyen könnyen kioldódik, arra hajlok, hogy egy, maximum két napja lehet halott. – A lány hátán lévő hullafoltokra mutatott, és ujjait belenyomta a lilás nyomokba. – Itt látszanak a hullafoltok. Most kezd csak bomlani. Biztosan hideg volt a koporsóban, ami konzerválta a holttestet.

– És mi a helyzet a szája körüli penésszel?

Sara ránézett a lapocskára, amelyet Carlos odanyújtott neki, és ellenőrizte, hogy a segédje jól láthatóan vette-e le a lány

ujjbegyeinek lenyomatát, már ameny-nyire a sérülések miatt lehetett. Aztán bólintott, visszaadta a lapocskát, és válaszolt Jeffrey-nek: – Vannak olyan penészgombák, melyek nagyon gyorsan növekszenek, különösen ilyen környezetben. Lehet, hogy hányt, és a gomba azon telepedett meg. – Aztán még valami eszébe jutott: – Van olyan gombafajta is, amelyik zárt helyen felemészti az oxigént.

– A láda belső felén nőtt valami izé – emlékezett vissza Jeffrey, és a lányról készült fotót nézegette. Aztán megmutatta Sarának is. – Nem is olyan rémes, mint gondoltam.

Sara bólintott, de nem tudta elképzelni, milyen lehetett élve ismerni ezt a lányt, aztán megnézni ezt a fényképet. Mindazzal együtt, hogy Sara próbált javítani az arckifejezésén, napnál világosabb volt, hogy a halála kínhalál volt.

Jeffrey odatartotta a fotót Lenának is, aki azonban megrázta a fejét. – Gondolod, hogy molesztálták is?

– Ez a következő lépés – mondta Sara, aki most döbbent rá, hogy egész eddig csak halogatta az elkerülhetetlent.

Carlos a kezébe adta a teleszkópos tükröt és odagurított egy hordozható lámpát. Sara érezte, hogy a medencetájéki vizsgálat alatt mindenki visszatartja a lélegzetét, és arra, amikor azt mondta: – Nincs jele szexuális erőszaknak – nagy közös fellélegzés volt a válasz. Sara nem tudta, miért válnak ezek az esetek a nemi erőszak által még iszonyúbbá, de nem tagadhatta, hogy ő is megkönnyebbült, hogy a lány nem szenvedett el még egy megaláztatást, mielőtt meghalt.

egy megaláztatást, mielőtt meghalt.

Sara ezután ellenőrizte a szemeket, és észrevette a pirosló, megpattant hajszálereket. A lány szája elkékült, kissé kilógó nyelve pedig sötétlilára színeződött. – Ennél a fajta fulladásnál általában nem látni pontszerű bevérzést – jegyezte meg Sara.

Jeffrey megkérdezte: – Gondolod, hogy valami más ölte meg?

Sara őszintén felelte: – Nem tudom.

Sara egy bonctű segítségével átszúrta a pupilla közepét, és csarnokvizet vett a szemgolyóból. Carlos sós vízzel töltött meg egy másik tűt, és Sara ezzel pótolta, amit kiszívott, nehogy a szemgolyó behorpadjon.

Amikor Sara minden külső vizsgálattal végzett, megkérdezte: – Készen álltok?

Jeffrey és Lena bólintott. Sara megnyomta az asztal alatti pedált, amelyik beindította a diktafont, aztán elkezdte: – A 8472-es számmal ellátott kórbonctani eset egy bebalzsamozatlan, fehér bőrű, ismeretlen személyazonosságú nő. Barna haj és barna szem. A kora ismeretlen, tizennyolc és húsz év közé tehető. Súlya ötvenkét kiló, magassága százötvennyolc centi. A bőr érintésre hűvös, és állapota megfelel annak, hogy határozatlan ideig élve feküdt eltemetve. – Kikapcsolta a felvételt, és odaszólt Carlosnak: – Szükségünk lesz az utóbbi két hétben mért hőmérsékletekre.

Carlos ezt feljegyezte a táblára, Jeffrey pedig megkérdezte

Sarát: – Gondolod, hogy egy hétnél tovább feküdt ott?

– Hétfőn fagypont alá süllyedi a hőmérséklet – emlékeztette Sara. – Nem volt sok ürülék az edényben, de a lány vissza is foghatta a folyadékbevitelét, nehogy kifogyjon a víztartalékból. Valószínűleg a sokk is folyadékvesztéssel járt. – Sara most újból megnyomta a felvétel gombot, aztán felemelt egy szikét, és azt mondta: – A belső vizsgálat a szokásos Y-vágással kezdődik.

Amikor Sara első ízben végzett boncolást, remegett a keze. Orvosként azt tanulta, hogy mindenhez finoman nyúljon hozzá. Sebészorvosként azt, hogy minden vágás, amelyet a testen ejt, előre megfontolt és kontrollált legyen, hiszen minden mozdulatával gyógyít, és nem sebez. A boncoláskor végzett első vágásoknál – amikor úgy vágja fel a testet, mint egy darab nyers húst – viszont pontosan az ellenkezőjét teszi annak, amit annyira megtanult.

A jobb oldalon kezdte, és a szikével a felső mellkasi részt vágta fel a vállcsúcsig. Aztán bemetszette a húst a mell vonaláig, a penge a bordák mentén haladt, és megállt a szegycsont magassagában a kardnyúlványnál. Ugyanezt megcsinálta a bal oldalon is, és miközben a középső vonalat folytatva, a köldököt kikerülve leért a szeméremcsontig – a bőr végig simán hajlott el a szike alatt –, a penge nyomában sárgás hasi zsírréteg feslett fel.

Carlos odanyújtott Sarának egy ollót, amellyel elkezdte felvágni a hashártyát, de akkor Lenának hirtelen elakadt a lélegzete, és a szájához kapta a kezét.

Sara megkérdezte tőle: – Valami… – de addigra Lena már öklendezve rohant kifelé a teremből.

A boncteremben nem volt mosdó, és Sara azt gyanította, hogy Lena megpróbál feljutni az emeletre, a kórházi vécébe. A lépcsőházból visszhangzó zajból ítélve azonban nem jutott el odáig. Lena egymás után többször öklendezett, és jól kivehető placcsanás is hallatszott.

Carlos mormogott valamit az orra alatt, aztán a felmosóvödörért indult.

Jeffrey savanyú ábrázattal állt. Soha nem viselte jól, ha valaki hányt. – Gondolod, hogy rendbe jön?

Sara lenézett a holttestre és azon gondolkozott, vajon mitől készült ki Lena. A nyomozó ugyanis már több boncoláson is jelen volt, és még soha nem lett rosszul. A test még fel sem volt nyitva rendesen, csak a hasüreg egy része látszott.

Carlos szólalt meg: – A szag miatt van.

– Miféle szag miatt? – kérdezte Sara, mivel attól tartott, valahogy megszúrta a vastagbelet.

Carlos a szemöldökét ráncolta. – Olyan, mint a marhavásárban.

Az ajtó kivágódott, és Lena jött vissza a terembe, kissé zavartan. – Sajnálom – mondta. – Nem tudom, mi… – A boncasztaltól másfél méterre megállt, és a kezét újból a szája elé tette, mintha megint hánynia kéne. – Jézusom, de mi ez?

Jeffrey vállat vont. – En nem érzek semmit.

– Carlos? – kérdezte Sara.

Carlos azt válaszolta: – Olyan… olyan, mintha valami égne.

– Nem – vetette ellene Lena, és még egy lépést hátrált. – Mintha valami megalvadt volna. Mintha fájna az ember állkapcsa, amikor beleszagol.

Sara agyában megszólalt a riasztó. – Keserű szaga van? – kérdezte. – Mint a keserű mandulának?

– Igen – ismerte el Lena, még mindig megtartva a kellő távolságot. – Azt hiszem.

Carlos is bólogatott, és Sara érezte, hogy kiüt rajta a jéghideg veríték.

– Jézus Mária! – Jeffrey nagyot fújtatott és hátrább lépett a holttesttől.

– Az állami laborban kell befejeznünk – mondta neki Sara, és egy lepedőt dobott a hullára. – Még vegyi felszerelésem sincs itt.

– Maconben van izolációs kamra – emlékeztette Sarát Jeffrey. – Felhívom Nicket és megkérdezem, használhatjuk-e.

Sara lerángatta a kezéről a kesztyűt. – Az közelebb van, de ott csak én lehetek jelen.

– És az baj?

– Nem – felelte Sara, és felhúzott egy sebészi maszkot.

Aztán kis híján megborzongott, amikor arra gondolt, mi történhetett volna. Carlos felszólítás nélkül hozta a hullazsákot.

– Óvatosan – figyelmeztette Sara, és neki is adott egy maszkot. – Nagyon szerencsések vagyunk – mondta mindenkinek címezve, miközben segített Carlosnak visz-szazárni a holttestet. – Csak az emberek negyven százaléka érzi meg a szagát.

Jeffrey odaszólt Lenának: – Milyen jó, hogy bejöttél!

Lena Saráról Jeffrey-re nézett, aztán vissza. – Miről beszéltek itt ti ketten?

– Cián. – Sara behúzta a zsákon a cipzárt. – Annak a szagát érezte. – Lena láthatóan még mindig nem vette az adást, úgyhogy Sara hozzátette: – A lányt megmérgezték.

Hétfő

4. fejezet

Jeffrey olyan hatalmasat ásított, hogy majd kiesett az állkapcsa. Hátradőlt a székben, és az irodája ablakából a közös irodahelyiségbe bámult kifelé, közben pedig megpróbált értelmes képet vágni. Brad Stephens, a Grant megyei rendőrkapitányság legfiatalabb járőre elkerekedő szemmel vigyorgott rá. Jeffrey bólintott, mire valami belenyilallt a nyakába. Úgy érezte, mintha legalábbis egy betonlapon aludt volna az éjjel, ami nem is járt

messze az igazságtól, hiszen egyetlen dolog volt csak közte és a padló között: egy régi, penészszagú hálózsák, amelyet még a Goodwillnél is udvariasan visszautasítottak. A matracát viszont szívesen bevették, meg egy jobb napokat látott kanapét plusz három doboz konyhafelszerelést, amit Jeffrey a válás idején harcolt ki Sarától. Mivel a dobozokat a papírok aláírása óta sem bontotta ki, úgy sejtette, most kész öngyilkosság lenne visszavinni őket Sarához.

Mialatt az utóbbi pár hétben rendbe tette kis házát, maga is meghökkent azon, hogy a válás óta milyen keveset fejlesztett rajta. Múlt éjjel a bárányok számlálgatása helyett gondolatban számba vette az összes új beszerzését. Tíz doboz könyv, néhány szép lepedő, amelyeket egy nőtől kapott ajándékba, akivel Sara, adja az isten, bárcsak soha az életben ne találkozna össze, ezenkívül egypár új öltöny a munkájához – ez volt minden, amit különélésük ideje alatt fel tudott mutatni. A biciklije, a fűnyírója, a szerszámai – egy akkus csavarhúzót kivéve, amit azért kellett megvennie, mert a régit beleejtette egy nagy doboz festékbe – mind-mind a tulajdonában voltak már azon a napon is, amikor kiköltözött Sara házából. Most pedig minden érték, amit valaha is birtokolt, újra visszakerült Sarához.

És neki a földön kellett aludnia.

Kortyolt egyet a langymeleg kávéból, aztán visszatért ahhoz a feladathoz, amelyről a mai reggel utóbbi harminc perce szólt. Jeffrey nem tartozott azok közé a fickók közé, akik azt hiszik, ha útmutatókat olvasnak, attól kevésbé férfiasak, de amikor már

vagy negyedszerre olvasta el a mobilhoz tartozó útmutató minden egyes lépését, és mégsem tudta a számát a gyorshívóba betáplálni, kicsit idiótának érezte magát. Még abban sem volt biztos, hogy Sara egyáltalán elfogadja a telefont. Sara utálta ezeket a dolgokat, de Jeffrey nem akarta, hogy anélkül utazzon el Maconbe, hogy értesíthesse őt, ha valami történik útközben.

– Első lépés – mormogta maga elé, mintha az utasítások hangos felolvasása észhez téríthetné azt a nyavalyás telefont. Még tizenhat lépést csinált végig, most már ötödszörre, de amikor megnyomta a visszahívás gombot, semmi nem történt.

– A francba! – mondta, és öklével az asztalra csapott. Aztán felüvöltött: – Bassza meg! – mert a sérült bal kezével sikerült odacsapnia. Megtekerte a csuklóját és látta, hogy a vér átszivárog a fehér kötésen, amelyet Sara tegnap este helyezett rá a boncteremben. Az arányosság kedvéért még hozzátette: – Jézusom! – és arra gondolt, hogy az utóbbi tíz perc méltóképpen megkoronázza az amúgy is kifejezetten szarnak ígérkező napot.

Mintha csak parancsra érkezett volna, Brad Stephens jelent meg az ajtóban: – Segítsek?

Jeffrey odalökte neki a telefont. – Táplálja be a számomat a gyorshívóba!

Brad megnyomott egy-két gombot, aztán megkérdezte: – A maga számát?

– Igen – felelte Jeffrey, és egy öntapadós cetlire ráfirkantotta Cathy és Eddie Linton számát. – És ezt is.

– Okézsoké – mondta Brad, és fejjel lefelé elolvasta a számot, majd újabb billentyűket nyomott meg.

– Kell az útmutató?

Brad oldalvást rápillantott, mintha azt vizsgálná, Jeffrey vajon ugratja-e, aztán folytatta a programozást. Jeffrey hirtelen hatszáz évesnek érezte magát.

– Megvan – jelentette be Brad a telefonra bámulva, és még megnyomott rajta egy-két gombot. – Tessék. Próbálja ki!

Jeffrey megnyomta a telefonkönyv gombját és a számok ott voltak. – Kösz.

– Ha másra nincs szüksége…

– Nem, ez így jó lesz – mondta Jeffrey, és felállt a székből. Belebújt a zakójába, és zsebre vágta az uj telefont. – Gondolom, nincs semmi különös újság az eltűnt személyekről szóló hirdetés ügyében.

– Nincs, uram – felelte Brad. – Amint megtudok valamit, szólok.

– A klinikán leszek, aztán visszajövök ide. – Jeffrey Braddel együtt kiment az irodából. Miközben az őrszoba kijárata felé tartott, ide-oda körözött a vállaival, hogy kicsit meglazítsa az izmait, amelyek annyira bemerevedtek, hogy már szinte nem is érezte a karját. A rendőrségi fogadóterem régebben az előcsarnokkal volt egybenyitva, de azóta egy kicsi, ablakos fülkével elválasztották, hogy a látogatók bejelentkezhessenek.

Maria Simms, aki már emberemlékezet óta a kapitányság titkárnője volt, megnyomta a pult alatti gombot, hogy kiengedje Jeffrey-t az ajtón.

– Sara irodájában leszek, ha valaki keres – mondta neki Jeffrey.

Maria szélesen vigyorgott. – De most aztán jól viselkedjen!

Jeffrey rákacsintott Mariára, aztán kilépett az ajtón.

Jeffrey már fél hat óta bent volt a kapitányságon, miután úgy négy körül feladta a próbálkozást az alvással. Hétköznapokon rendszeresen futott fél órát, de ma elhitette magával, hogy az nem lustaság, ha inkább korábban bemegy dolgozni. Tengernyi papírmunka várt rá, beleértve a kapitányság éves költségvetésének elkészítését, amit hamar be kellett fejeznie, hogy a polgármester még azelőtt megvétózhassa az egészet, hogy két hétre az évente esedékes polgármesteri konferenciára utazzon Miamiba. Jeffrey feltételezte, hogy pusztán a polgármester minibárszámlájából két golyóálló mellény is kitelne, de a politikus sajnos nem így látta a dolgokat.

Heartsdale egyetemi város volt, és Jeffrey sok diákkal találkozott az utcán, miközben éppen órára igyekeztek. Az elsőéveseknek a kollégiumban kellett lakniuk, de minden másodéves, akinek volt egy csöpp esze, azonnal menekült ki a campusból. Jeffrey a lakását pár ilyen ifjoncnak adta ki, és csak remélni tudta, hogy legalább annyira megbízhatók, mint amilyennek tűnnek. A Grant megyei műszaki egyetemre

leginkább okostojások jártak, és bár a városban nem voltak egyetemen kívüli diákklubok, se focibajnokságok, azért ezek a fiatalok nagyon jól ismerték a módját, hogyan kell kirúgni a hámból. Jeffrey nagy gonddal válogatta meg leendő bérlőit, de már elég régóta volt zsaru ahhoz, hogy tudja, azt semmiképpen nem tudja elérni, hogy a lakását egy darabban lássa viszont, ha egy csapat fiatalnak adja ki. Ebben a korban ugyanis kicsit mindenki meghibban, és ha sörről vagy szexről van szó – vagy szerencsés esetben mindkettőről –, az agyuk képtelen magasabb szinteken működni. Az a két lány, aki most fog beköltözni hozzá, az olvasást jelölte meg egyetlen hobbiként, de amilyen szerencséje van mostanában, a lányok igazából droglabort akarnak majd működtetni a lakásban, az biztos.

Az egyetem a Main Street elején volt, és Jeffrey egy csoport diák mögött sétált a főbejárat irányába. Mindegyik lány volt, fiatalok és csinosak, és nem is vették észre Jeffrey-t. Volt idő, amikor Jeffrey egóját nagyon is bántotta volna, ha egy csapat fiatal nő tudomást sem vesz róla, de most más miatt aggódott. Így akár követhetné is őket, kihallgathatná a beszélgetésüket, és megtudhatná, később hová mennek. Nem is tudnák, kicsoda.

Mögötte megszólalt egy duda, és Jeffrey csak akkor vette észre az autót, hogy lelépett az úttestre. Miközben átment az úton, odaintett a vezetőnek. Bili Burgess volt a tisztítóból, és Jeffrey halkan elmormolt egy imát, amiért az öreg a szürke hályogja ellenére észrevette, és még épp idejében lefékezett.

Jeffrey ritkán emlékezett vissza az álmaira, ami nagy ajándék

volt, főleg a kellemetlenebbek miatt. De a múlt éjjel végig a koporsóban fekvő lányt látta álmában. Az arca néha megváltozott, és akkor Jeffrey azt a lányt látta helyette, akit egy éve lelőtt. Még szinte gyerek volt, alig múlt tizenhárom, és sokkal több rossz dolog történt vele ez alatt az idő alatt, mint a legtöbb felnőttel egész életében. A lány kétségbeesetten küzdött azért, hogy valaki segítsen rajta, és abban a reményben, hogy a szenvedései így majd véget érnek, azzal fenyegetődzött, hogy megöl egy másik gyereket. Jeffrey-nek muszáj volt lelőnie, hogy a másik gyereket megmentse. De lehet, hogy nem volt muszáj. Talán máshogy is alakulhattak volna a dolgok. A lány talán nem is lőtte volna le azt a másik gyereket. Talán mindketten életben maradtak volna, és akkor az a lány a koporsóban csak egy újabb ügy lenne, és nem egy rémálom.

Jeffrey felsóhajtott, és a járdán sétált tovább. Sokkal több volt a „talán” az életében, mint amennyivel tudott volna mit kezdeni.

A klinika, ahol Sara dolgozott, átellenben volt a kapitánysággal, kicsit odább a másik oldalon, épp a műszaki egyetem bejáratánál. Jeffrey, miközben kinyitotta a bejárati ajtót, az órájára nézett. Hét már elmúlt, Sara ilyenkor már biztosan bent van. A klinika hétfőnként nem fogadott betegeket nyolc óra előtt, de egy fiatal anyuka már ott járkált a váróteremben, és közben egy síró kisgyermeket ringatott.

Jeffrey ráköszönt: – Jó napot!

– Jó napot, parancsnok! – köszönt vissza a nő, és

Jeffrey látta, hogy sötét karikák vannak a szeme alatt. A csípőjébe csimpaszkodó gyerek legalább kétéves volt, és olyan teli tüdőből üvöltött, hogy az ablakok is beleremegtek.

A nő áttolta a gyereket a másik oldalra, és közben felemelte az egyik lábát támasztékul. Ruhástul sem volt több negyvenöt kilónál, és Jeffrey azon tűnődött, hogyan bírja el egyáltalán azt a gyereket.

A nő észrevette, hogy figyeli, és megszólalt: – Linton doktornő mindjárt itt lesz.

Jeffrey azt felelte: – Köszönöm – és levette a zakóját. A váróterem keleti oldala üvegtéglából volt, amelyet a felkelő nap még a leghidegebb téli reggelen is felmelegített, és ettől az ember tisztára szaunában érezte magát.

– Meleg van itt – mondta a nő, és folytatta a járkálást.

– Igen.

Jeffrey várt egy kicsit, hátha mond még valamit, de a nő most már csak a gyerekre figyelt, csitítgatta és próbálta lecsendesíteni. Jeffrey elképzelni sem tudta, hogy nem esnek a nők mind kómába, amikor kisgyermekük van. Ilyenkor nagyon is meg tudta érteni, hogy az anyja állandóan egy kis flaskát tartott a táskájában.

Jeffrey a falnak támaszkodott ültében és a sarokban szépen elhelyezett játékokat nézegette. Legalább három olyan falragasz volt a teremben, amin ez állt:

volt a területben, amire ez áll.

A MOBILTELEFON HASZNÁLATA NEM MEGENGEDETT

Sara ugyanis úgy gondolta, hogy ha egy gyerek eléggé beteg ahhoz, hogy orvoshoz vigyék, a szülőknek arra kell figyelniük, mi történik vele, és nem a szájukat kell jártatniuk a telefonban. Jeffrey elmosolyodott, mert eszébe jutott, amikor először és utoljára Saránál mobiltelefon volt vezetés közben. Valahogy sikerült neki rendre megnyomnia a gyorshívó gombot, mire Jeffrey minduntalan felvette, és azt hallotta, hogy Sara percekig együtt énekel a rádióval. Persze az is csak a harmadik hívásnál derült ki, hogy Sarát hallja, ahogy megpróbál összhangba kerülni Boy George-dzsal, és nem valami beteg suhancot, aki épp agyonver egy macskát.

Sara kinyitotta az iroda melletti ajtót, és az anyukához lépett. Nem vette észre Jeffrey-t, Jeffrey pedig csendben maradt, és csak nézte Sarát. Amikor dolgozott, Sara általában copfba fogta össze hosszú, sötétvörös haját, de ma kiengedve hagyta, és a haja a vállára borult. Fehér, végiggombos blúz és fekete A vonalú szoknya volt rajta, amelyik épp a térde alá ért. Bár a cipője sarka nem volt túl magas, mégis megváltozott a lábikrája vonala, és ettől Jeffrey önkéntelenül is elmosolyodott. Ebben az öltözékben mindenki más úgy nézett volna ki, mint egy külvárosi étterem pincérnője, de Sara magas, vékony alakjához tökéletesen illett ez a viselet.

Az anyuka újra áttolta a gyereket a másik oldalra, és azt

mondta: – Még mindig nyugtalan.

Sara a kisfiú arcocskájára tette a kezét, és úgy csitítgatta. A gyerek mintegy varázsütésre azonnal megnyugodott, és Jeffrey hirtelen úgy érezte, hogy gombóc van a torkában. Sara annyira jól tudott bánni a gyerekekkel! Ritkán beszéltek arról, hogy neki nem lehetett. Vannak dolgok, amelyek egyszerűen túl fájdalmasak.

Jeffrey nézte, ahogy Sara gyönyörteli mosollyal az ajkán még pár másodpercig cirógatja a gyerek vékony haját a füle mögött. A pillanat annyira intimnek tűnt, hogy Jeffrey megköszörülte a torkát, mert az a furcsa érzése támadt, mintha betolakodó lenne.

Sara szinte riadtan fordult meg, mint akit váratlanul megzavartak. Odaszólt Jeffrey-nek: – Egy perc. – Aztán visszafordult az anyukához és hivatalos énjét felöltve átadott neki egy fehér papírzacskót. – Ez egy hétig elég kell, hogy legyen. Ha nem javul az állapota csütörtökig, hívjon fel!

A nő az egyik kezével elvette a gyógyszert, míg a másikkal szorosan tartotta a gyereket. Valószínűleg még tinikorában szülte. Jeffrey csak mostanában tudta meg, hogy még az egyetem előtt apa lett. A gyereke nem is volt már gyerek – majdnem teljesen felnőtt.

– Köszönöm, Linton doktornő – mondta a fiatal anyuka. – Nem tudom, hogy fizetem ki magának a…

– Csak legyen jobban a kisfiú – vágott közbe Sara. – És aludjon maga is. Nem tesz jót vele, ha mindig hullafáradt.

Az anyuka alig észrevehető bólintással vette tudomásul az intelmet, és Jeffrey, anélkül, hogy ismerte volna, biztos volt benne, hogy a tanács süket fülekre talált.

Nyilvánvalóan Sara is nagyon jól tudta ezt, mert hozzátette: – Legalább próbálja meg, jó? Még a végén maga is beteg lesz.

A nő habozott, aztán beadta a derekát. – Jó, megpróbálom.

Sara lenézett a saját kezére, és Jeffrey-nek úgy tűnt, észre sem veszi, hogy a tenyerében tartja a kisfiú lábacskáját. Hüvelykujjával a bokáját masszírozta, és újból az a földöntúli mosoly játszadozott az ajkán.

– Köszönöm – mondta az anyuka. – Köszönöm, hogy ilyen korán bejött.

– Ugyan! – Sara sosem viselte jól a dicséretet és az elismerést. Odakísérte őket az ajtóhoz, és mialatt kinyitotta, még emlékeztette a nőt: – Hívjon fel, ha nem lesz jobban!

– Igen, doktornő.

Sara becsukta az ajtót mögöttük, és anélkül, hogy Jeffrey-re nézett volna, ráérősen átsétált az előcsarnokon. Jeffrey már éppen meg akart szólalni, de Sara megelőzte a kérdéssel: – Van valami a lányról?

– Nincs – válaszolta Jeffrey. – Talán később, ha majd a nyugati parton is felkelt a nap.

– Nekem nem tűnik szökött kamasznak.

– Nekem sem.

– Nekem sem.

Mindketten elhallgattak, és Jeffrey nemigen tudta, mit mondjon.

Mint mindig, most is Sara törte meg a csendet. – Örülök, hogy itt vagy – mondta, és elindult a vizsgálószoba irányába. Jeffrey követte, mert azt hitte, Sarának jó hírei vannak, míg meg nem szólalt: – Vért akarok venni tőled a hepatitis- és májvizsgálathoz.

– Hare már vett!

– Jó, persze – felelte Sara, és ennyiben maradtak. Sara elengedte a lengőajtót, és Jeffrey-nek úgy kellett visszalöknie, nehogy az arcába csapódjon. Sajnos ezt pont a bal kezével tette, és a kemény felület jókorát ütött a bekötözött vágáson. Jeffrey úgy érezte, mintha késsel szúrták volna meg.

Felszisszent: – Jézusom, Sara!

– Ne haragudj! – Sara bocsánatkérése őszintének tűnt, de a szemében valami bosszúféle bujkált. Jeffrey keze után nyúlt, de ő ösztönösen elkapta. Sara olyan ingerülten nézett rá, hogy jobbnak látta, ha megmutatja neki a kötést.

– Mióta vérzik? – kérdezte Sara.

– Nem vérzik – állította Jeffrey, mert attól tartott, ha bevallja, mi történt, Sara komoly fájdalmat fog okozni neki. Ennek ellenére úgy követte Sarát a nővérkék asztalához, mint az áldozati bárány.

– Nem váltottad ki a receptet, ugye? – Sara áthajolt a pulton

– Nem vallottad ki a receptet, ugye? – Sara átnyújtott a pultról és az egyik fiókban kezdett kutatni, aztán elővett egy csomó élénk színű csomagocskát. – Vidd el ezeket!

Jeffrey a rózsaszínű és zöld tablettás csomagocskákra nézett. A fóliára tanyasi állatok képe volt nyomtatva. -ez mi?

– Antibiotikum.

– Ez nem gyerekeknek való?

Sara tekintetén látszott, hogy a kínálkozó poént most inkább kihagyja. – Ez a felnőtt adag fele, csak mozifigurák vannak rajta és jóval drágább – közölte. -Vegyél be kettőt reggel és kettőt este.

– Meddig?

– Amíg azt nem mondom, hogy hagyd abba – adta ki a parancsot Sara. – Gyere be ide!

Jeffrey követte a vizsgálószobába, és úgy érezte magát, mint egy gyerek. Az anyja a kórház büféjében dolgozott, és Jeffrey-nek a sok karcolással és kék-zöld folttal soha nem kellett gyerekorvoshoz mennie. Carl Rodgers, az ügyeletes orvos látta el mindig, és Jeffrey arra gyanakodott, hogy néha az anyját is kezelésbe vette. Az anyját akkor hallotta életében először kacagni, araikor Rodgers elmesélt egy hülye viccet a bénáról és az apácáról.

– Ülj le! – utasította Sara, és megfogta Jeffrey könyökét, mintha segítségre volna szüksége ahhoz, hogy felüljön a vizsgálóasztalra.

– Egyedül is menni fog! – vágott vissza Jeffrey, de Sara addigra már a kötés leszedésével foglalatoskodott. A seb úgy tátongott, mint valami nedves száj, és Jeffrey érezte, hogy lüktető fájdalom árad szét a karjában.

– Felszakítottad – rótta meg Sara és egy ezüsttálat tartott a keze alá, míg kimosta a sebet.

Jeffrey próbált nem tudomást venni a fájdalomról, de az igazság az volt, hogy irgalmatlanul fájt neki. Soha nem értette, miért fáj jobban a seb, amikor kezelik, mint amikor az ember szerzi. Alig emlékezett az érzésre, amikor az erdőben megvágta magát, most meg akárhányszor megmozdította az ujjait, mintha rengeteg apró tűt szurkáltak volna a húsába.

– Mit műveltél? – kérdezte Sara, és csupa vád volt a hangja.

Jeffrey nem válaszolt. Viszont eszébe jutott, ahogy Sara arra a kisfiúra mosolygott. Sokféle lelkiállapotban látta már, de ezt a különleges mosolyt még soha nem látta az arcán.

– Jeff? – szólította meg Sara.

Jeffrey megrázta a fejét, mert épp meg akarta simogatni Sara arcát, csak attól félt, hogy amikorra visszahúzza, a keze helyén nem marad más, csak egy vérző csonk.

– Újrakötözöm – mondta Sara –, de most már légy óvatos! Nem volna jó, ha fertőzést kapnál.

– Igenis, doktornő – felelte Jeffrey, és arra várt, hogy Sara felnéz és elmosolvodik.

Ehelyett megkérdezte: – Hol aludtál múlt éjjel?

– Nem ott, ahol szerettem volna.

Sara nem kapta be a horgot, hanem kötözni kezdte Jeffrey kezét, és ajka egyetlen vékony, szigorú vonallá vált. Aztán letépett egy darab sebtapaszt a fogával. – Légy nagyon óvatos, és tartsd tisztán.

– Ha később beugrom, megtisztítod?

– Rendben… – Sara nem fejezte be, hanem kihúzott, aztán meg betolt néhány fiókot. Kémcsövet és injekciós tűt vett elő. Jeffrey egy pillanatra nagyon megijedt, mert azt hitte, Sara a kezébe akarja szúrni a tűt, de aztán eszébe jutott, hogy vért akar venni tőle.

Sara kigombolta Jeffrey ingét és feltűrte az ujját. Jeffrey a mennyezetet bámulta, nem szeretett ilyenkor odanézni, és várta az éles tűszúrást. Nem jött. Ehelyett hallotta, hogy Sara hatalmasat sóhajt.

– Mi az? – kérdezte Jeffrey.

Sara az alkarját tapogatta, a vénát keresve. – Az én hibám.

– Mi a te hibád?

Sara várt egy kicsit, mielőtt válaszolt, mintha át kellene gondolnia, hogyan is fogalmazza meg a dolgot. – Amikor eljöttem Atlantából, a hepatitis A és B elleni oltások közepénél tartottam. – Érszorítót tekert Jeffrey bicepsze köré, és erősen meghúzta. – Két injekcióját kapsz két hét különbséggel, aztán öt

megfúzia. – Két injekciót kapsz két hét különbséggel, aztán öt hónap múlva kapod az emlékeztetőt. – Sara újból megállt, és alkohollal dörzsölte be Jeffrey karját. – Megkaptam az elsőt meg a másodikat, de amikor visszajöttem ide, nem foglalkoztam többet a dologgal. Nem tudtam, mit kezdjek az élelemmel, azt meg főleg nem, hogy folytatom-e az orvosi pályát. – Újabb szünet. – Nem gondoltam arra, hogy befejezzem a sorozatot, egészen addig, míg…

– Addig, míg?

Sara a fogával leszedte a kupakot a tűről, aztán válaszolt csak: – Szóval a válásig.

– Ez jó hír – mondta Jeffrey, és próbált nem leugrani az asztalról, amikor Sara belebökte a tűt a vénájába. Sara nagyon finoman csinálta, de Jeffrey utálta a szuri-kat. Néha még az injekció gondolatától is elszédült.

– Ezek csecsemőknek való tűk! – mondta Sara, nem annyira figyelmességből, inkább gúnyosan. – Miért jó hír?

– Mert csak egyszer feküdtem le vele – felelte Jeffrey. – Másnap meg kirúgtál.

– Pontosan. – Sara ráakasztotta a tűre a kémcsövet, aztán kioldotta az érszorítót.

– Szóval addigra, mire újra találkozgatni kezdtünk, már be voltál oltva. Akkor viszont immúnis vagy.

– Elfelejted azt az egy esetet.

– Melyik egy… – Jeffrey elhallgatott, mert eszébe jutott az

– Melyik egy… – Jeffrey elhallgatott, mert eszébe jutott az az egy eset. Mielőtt végleg megállapodtak a válásban, Sara egy este csontrészegen, viszont eléggé odaadó hangulatban becsöngetett hozzá. Jeffrey, mivel elkeseredetten vissza akarta szerezni, kihasználta a helyzetet, de csak annyit ért el vele, hogy Sara még napfelkelte előtt kisurrant a házból. Aznap nem vette fel a telefont, és amikor Jeffrey este becsöngetett hozzá, becsapta az orra előtt az ajtót.

– Akkor még csak a folyamat közepén tartottam -mondta Sara. – Még nem kaptam meg az emlékeztetőt.

– De az első kettőt már igen.

– Az úgy még rizikós. – Sara kihúzta a tűt és rányomta a kupakot. – Ráadásul a hepatitis C ellen nincs is oltás. – Vattacsomót tett Jeffrey karjára, és behajlította a könyökét, hogy tartsa úgy. Amikor felnézett rá, Jeffrey biztos volt benne, hogy most kioktatás következik.

– A hepatitisnek öt fő típusa van, némelyiknek pedig több altípusa is – kezdte Sara, és kidobta a tűt a piros színű, veszélyeshulladék-gyűjtőbe. – Az A vírus igazából olyan, mint egy durva influenza. Néhány hétig tart, és aki egyszer megkapja, antivírusokat termel ellene, és nem kaphatja meg újra.

– Értem. – Jeffrey erre az egy részletre még emlékezett a Hare-nél tett látogatásából. A többire viszont eléggé homályosan. Rettenetesen próbált figyelni, amikor Sara unokaöccse elmagyarázta a különbségeket és a rizikótényezőket – tényleg nagyon igyekezett – de csak arra tudott koncentrálni

tényleg ilyen igyekezett", de csak arra tudott koncentrálni, hogy mielőbb kijusson a rendelőből. Az előző, álmatlan éjszaka után rengeteg kérdés fogalmazódott meg benne, de nem bírta rákényszeríteni magát, hogy fel is tegye őket. A rákövetkező napokban ide-oda csapongott az abszolút tagadás és a páni félelem között. Jeffrey képes volt egy tizenöt évvel azelőtti eset legutolsó kis részletére is visszaemlékezni, de abból, amit Hare mondott neki, egy árva mondatot nem bírt megjegyezni.

Sara folytatta: – A B vírus más. Van úgy, hogy csak jön és megy, de lehet krónikus is. A megfertőződött betegek tíz százaléka vírushordozóvá válik. Annak az esélye, hogy másokat is megfertőz, egy a háromhoz. Az AIDS esetében ez csak egy a háromszázhoz!

Jeffrey-ből hiányoztak Sara kitűnő matematikai készségei, de azért ki tudta számolni: – Jo megjelenése óta te meg én háromnál jóval többször szexeltünk már.

Sara megpróbálta leplezni, ennek ellenére Jeffrey észrevette, hogy a név hallatára összerezzen. – Ez teljesen kiszámíthatatlan, Jeffrey.

– Nem azt akartam mondani, hogy…

– A C vírus általában vér útján terjed. Aki elkapja, sokszor nem is tud róla. Egészen addig, míg tüneteket nem produkál. Onnantól aztán csak romlik az állapota. Májfibrózis. Májsorvadás. Májrák.

Jeffrey nem tehetett egyebet, csak bámult Sarára. Tudta jól, mi következik. Olyan volt, mint egy vonatszerencsétlenség

amikor az ember nem tehet mást, csak nézi, amint a kerekek kisiklanak.

– Annyira dühös vagyok rád! – mondta Sara, és ez volt eddig a legegyértelműbb kijelentése egész életében. – Dühös vagyok, mert újból előjön ez az egész. – Itt megállt, mintha le akarná nyugtatni magát egy kicsit. – El akartam felejteni, hogy megtörtént, újra akartam kezdeni, és most az egészet visszakapom a pofámba. – Pislogott egyet és a szeme kezdett könnybe lábadni.

Jeffrey próbált arra koncentrálni, amiről azt gondolta, meg tudja fogalmazni. – Az én hibám, Sara. Én basztam el. Én tettem tönkre mindent. Tudom. – Jeffrey már rég megtanulta, hogy azt a bizonyos szócskát ne tegye hozzá: „de”. Ennek ellenére fejben felsorolta az ellenérveit. Sara mindig valahogy távolságtartó volt, sokkal több időt töltött a munkával és a családjával, mint Jeffrey-vel. Jeffrey nem az a fajta férj volt, aki elvárja, hogy mindennap meleg vacsora kerüljön az asztalra, de azért abban bízott, hogy Sara egy kicsivel többet szán majd rá a drága idejéből.

Sara megszólalt, de amit mondott, alig volt több suttogásnál. – Csináltál vele olyan dolgokat, mint amilyeneket velem?

– Sara!

– Vigyáztál?

– Vigyázni? Nem is értem, mire gondolsz.

– Nagyon is jól érted – felelte Sara. Most rajta volt a sor, hogy maga elé bámuljon, és Jeffrey átélhette azon ritka pillanatok egyikét, amikor képes volt olvasni a gondolataiban.

– Jézusom! – mormolta, és azt kívánta, bárcsak ne kéne itt lennie. Nem mintha ők ketten prűdek lettek volna, de bizonyos pózokat és mozdulatokat az ágyban megtárgyalni nem ugyanaz, mintha napközben elemezgetjük őket.

– Ha netán volt egy kis seb a szádon, ő meg… – Sara láthatóan képtelen volt befejezni. – Még normális közösülésnél is szerezhet az ember kisebb karcolásokat, mikroszkopikus sérüléseket.

– Értem, hogy mit akarsz mondani – mondta erre Jeffrey, és a hangjában volt annyi él, hogy Sara ne firtassa tovább ezt a dolgot.

Sara felemelte a Jeffrey vérével teli kémcsövet és egy porcelánhegyű tollal felcímkézte. – Nem azért kérdezem, mert annyira érdekelnek a mocskos kis részletek.

Jeffrey nem akarta Sarát nyíltan hazugsággal vádolni. Sara régebben már kivesézte ezt az egészet, és pontosan tudni akarta, Jeffrey milyen mozdulatokat végzett, hogyan csókolt, milyen pozícióban volt, mintha valami rögeszmés kukkoló volna.

Sara felállt, kihúzott egy fiókot és elővett egy rózsaszín barbie-s ragtapaszt. Jeffrey a beszélgetés alatt végig behajlítva tartotta a könyökét, és már szinte alig érezte a karját, amikor Sara végre kiegyenesítette. Sara leszedte a fóliát a ragtapaszról

és a vattacsomóra ragasztotta. Csak azután szólalt meg újból, hogy kidobta a kis papírdarabkákat a szemetesbe.

– Azt akarod mondani, hogy túl kéne már lennem rajta, ugye? – Sara tettetett nemtörődömséggel vállat vont. – Hiszen csak egyszer történt meg, igaz? Ráadásul nem is jelentett semmit.

Jeffrey az ajkába harapott. Tudta, hogy ez csapda. Ha más nem is, egy haszna azért volt annak, hogy már öt éve csámcsogtak ezen. Jeffrey tudta, mikor kell hallgatni. Persze erőt kellett vennie magán, hogy ne vitatkozzon. Sara nem akarta az ő szemszögéből megvizsgálni a dolgot, és ebben talán igaza is volt, de ettől még Jeffrey-nek volt oka arra, amit tett, és nem egyszerűen csak a gazemberségéből fakadt. Tudta azonban azt is, hogy itt ő a könyörgő fél. A béke kedvéért el kell viselnie egy kis korbácsolást is.

Sara nem hagyta annyiban: – Mindig azt mondod, hogy túl kell ezen tennem magam. Hogy régen történt, hogy már más vagy, hogy megváltoztál. Hogy ő nem is számított neked.

– És ha most is ezt mondom, az változtat valamit a dolgokon?

– Nem – felelte Sara. – Nem hiszem, hogy bármit is változtatna.

Jeffrey nekidőlt a falnak, és azt kívánta, bárcsak tudná, mi jár most Sara fejében. – És hova vezet ez? -kérdezte.

– Úgy szeretnélek gyűlölni!

– Ebben aztán semmi újdonság nincs – mondta Jeffrey, de Sara valószínűleg nem vette észre a hangjában bujkáló finom iróniát, mert egyetértőn bólintott.

Jeffrey megmozdult az asztalon, de kissé idiótának érezte magát attól, hogy a földtől fél méterre lógnak a lábai a levegőben. Aztán meghallotta, hogy Sara azt suttogja: – Bassza meg! – és erre felkapta a fejét. Sara ritkán káromkodott, és Jeffrey nem tudta eldönteni, jó vagy rossz jelnek tekintse ezt a kitörést.

– Pokolian ki tudsz hozni a sodromból, Jeffrey.

– Azt hittem, kedveskedésnek veszed.

Sara szúrós pillantást vetett rá. – Ha te valaha is… - elhallgatott. – Mi értelme van ennek? – kérdezte, és Jeffrey érezte, hogy ez nem költői kérdés volt.

– Ne haragudj! – mondta Jeffrey, és tényleg úgy is gondolta. – Ne haragudj, hogy ilyen helyzetbe hoztam magunkat. Sajnálom, hogy elcsesztem a dolgokat. Sajnálom, amin keresztül kellett mennünk – amin *neked* keresztül kellett menned –, csak azért, hogy aztán idejussunk.

– Hol van az az ide?

– Ez, azt hiszem, tőled függ.

Sara szipogott egyet, eltakarta az arcát a kezével, és egy hatalmasat sóhajtott. Amikor újra Jeffrey-re nézett, Jeffrey látta rajta, hogy szeretne sírni, de mégsem engedi el magát.

Jeffrey a kezét bámulta és tépkedni kezdte a ragtapasz szélét.

– Ne piszkítsd be! – szólt rá Sara, és egyik kezét Jeffrey kezére tette. Nem is vette el onnét, és Jeffrey érezte, hogy Sara kezének melege átjárja a kötés alatt. Nézte hosszúkás, finom vonalú ujjait, a kékes ereket a kézfején, melyek szövevényes térképet rajzoltak ki halo-vátiy, fehér bőre alatt. Ujjait végigfuttatta az övén, és azon tűnődött, hogy lehetett olyan balga, hogy készpénznek vette Sara jelenlétét az életében.

– Egyfolytában arra a lányra gondolok – mondta. – Olyan, mint…

– Wendy – fejezte be Sara a mondatot. Wendynek hívták a lányt, akit Jeffrey lelőtt.

Jeffrey Sara kezére fektette a másik kezét, és szeretett volna valami másról beszélni, nem a lövöldözésről. – Mikor mész Maconbe?

Sara az órájára nézett. – Fél óra múlva találkozom Carlosszal a boncteremben.

– Fura, hogy mindketten megérezték a ciánt – mondta Jeffrey. – Lena nagymamája mexikói volt. Carlos mexikói. Van valami összefüggés?

– Nem tudok róla. – Sara figyelmesen nézte Jeffrey-t, és úgy olvasott benne, mint egy nyitott könyvben.

Jeffrey lekászálódott az asztalról és azt mondta: – Jól vagyok.

vagyok.

– Tudom – mondta Sara, aztán megkérdezte: – Mi van a magzattal?

– Meg kell lennie az apjának valahol. – Jeffrey tudta, hogy ha megtalálnák az apát, alaposan kezelésbe vennék, hátha ő a gyilkos.

Sara megjegyezte: – Egy terhes nő halálának az oka sokkal nagyobb eséllyel lehet gyilkosság, mint bármi más. – Odalépett a mosdóhoz és gondterhelt arccal megmosta a kezét.

Jeffrey azt mondta: – Ciánt nem árulnak a sarki boltban. Honnan tudnék szerezni, ha meg akarnék mérgezni valakit?

– Vannak olyan legális termékek, amelyekben van. – Sara elzárta a mosdócsapot és a kezét egy papírtörlőbe törölte. – A körömlakklemosó sok gyermekbalesetet okozott már.

– Miért, abban is van?

– Igen – felelte Sara, és a kukába dobta a törlőt. -tegnap éjjel, mivel nem tudtam aludni, egy kicsit utánanéztem.

– És?

Sara a vizsgálóasztalra tette a kezét. – Vannak természetes források is. A legtöbb csonthéjas gyümölcsben megtalálható: őszibarack, sárgabarack, cseresznye. Persze rengetegre van belőle szükség, úgyhogy nem igazán praktikus. Ciánt az iparban és néhány orvosi laborban is használnak.

– Miféle iparban? – kérdezte Jeffrey. – Gondolod, hogy az

itteni egyetemen is van?

– Valószínű – felelte Sara, és Jeffrey az eszébe véste, hogy ennek utána kell járnia. A helyi egyetem elsősorban mezőgazdasági suli volt, ahol a nagyobb vegyi üzemek megkeresésére mindenféle kísérleteket végeztek. A vegyipar mindenre azonnal lecsapott, amitől gyorsabban nő a paradicsom vagy zöldebb a borsó.

Sara folytatta a felsorolást: – A fémiparban a galvanizálás egyik felületkezelő anyaga. A laboratóriumok sokszor tartanak belőle mintát ellenőrzésre. A kénezés-hez is használják néha. A cigaretta füstje is tartalmazza. A hidrogén-cianid pedig előállítható gyapjú vagy különböző műanyagok égetésével.

– Egy csövön elég nehéz lenne füstöt lejuttatni.

– Aki megpróbálná, maszkot kellene viselnie. De igazad van. Van jobb módszer is.

– Éspedig?

– Az aktiváláshoz savat kell használni. Ha a ciánkálit ételecettel összekeverjük, egy elefántot is meg lehet mérgezni vele.

– Ezt használta Hitler a táborokban? A ciánkálit?

– Azt hiszem – felelte Sara, és dörzsölgetni kezdte a karjait.

– Ha gázt használtak volna – gondolkodott hangosan Jeffrey –, veszélybe kerültünk volna mi is, amikor kinyitottuk a ládát.

– A gáz addigra elpárologhatott, vagy beszívta a fa és a föld.

– A lány talajmérgezés útján is kaphatott halálos adagot?

– Ez egy közkedvelt park. Lépten-nyomon futókkal találkozik az ember. Nem hinném, hogy valaki becsempészhetett volna egy csomag mérgező hulladékot anélkül, hogy bárki észrevette és jelentette volna.

– De lehetséges?

– Lehetséges – hagyta rá Sara. – Annak a valakinek arra is volt módja, hogy eltemesse a lányt. Minden lehetséges.

– És te hogy csinálnád?

Sara kicsit gondolkodott. – Feloldanám a ciánkálit vízben – kezdett bele. – Aztán a csövön keresztül beönteném. A lány szája biztosan közel volt a csőhöz, hogy kapjon rendesen levegőt. Amint a ciánkáli elér a gyomrába, az ecetsav aktiválja a mérget. Perceken belül meghal.

– Van egy fémiparos a város szélén – mondta Jeffrey. – Aranylemezeket meg ilyesmiket csinál.

Sara hozzátette: – Dale Stanley a neve.

– Pat Stanley testvére? – kérdezte Jeffrey. Pat volt a legjobb járőre.

– Az ő feleségét láttad az előbb.

– Mi baja a gyereknek?

– Baktériumfertőzés. A legidősebb gyerekük úgy három hónapja volt nálam a lehető legdurvább asztmával, amit az utóbbi

időben láttam. Ki-be járt a kórházba miatta.

– Nekem a nő is elég betegnek tűnt.

– Nem értem, hogy bírja – ismerte el Sara. – Nem hagyja, hogy kezeljem.

– Gondolod, hogy van valami baja?

– Közel áll az ideg-összeroppanáshoz.

Jeffrey kicsit emésztgette az információkat. – Azt hiszem, meglátogatom őket valamikor.

– Jeffrey, ez szörnyűséges halál. A cianid kémiai fojtószer. Minden oxigént elvesz a vérből, míg már semmi nem marad. A lány tudta, mi vár rá. A szíve vagy százhúsz kilométer per óra sebességgel verhetett. – Sara megrázta a fejét, mintha el akarná hessegetni magától a képzeletbeli látványt.

– Mit gondolsz, mennyi idő alatt halt meg?

– Az attól függ, hogyan került a szervezetébe a cián, és milyen formában. Két és öt perc között. Gyanítom, hogy elég gyors volt. Nem mutat hosszadalmas ciánmérgezésre utaló tüneteket.

– Miért, azok milyenek?

– Súlyos hasmenés, hányás, agyvérzés, ájulás. A test igyekszik mindent megtenni, hogy kilökje magából a mérget, amilyen gyorsan csak lehet.

– És ez sikerülhet is? Úgy értem, magától is képes rá?

– Rendszerint nem. A cián rettentően mérgező. Körülbelül tíz különböző dolgot próbálhatunk meg a sürgősségin, a faszéntől kezdve az amilnitritig, de ezek valójában csak tüneti kezelések. Aztán már csak reménykedni lehet. A cián hihetetlenül gyorsan hat, és majdnem mindig halálos.

Jeffrey-nek muszáj volt megkérdeznie: – De ugye úgy gondolod, hogy itt gyorsan történt?

– Remélem.

– Szeretném, ha elvinnéd ezt – mondta Jeffrey, a kabátzsebébe nyúlt, és kivette a telefont.

Sara grimaszolt. – Nem akarom.

– Szeretem tudni, hol vagy.

– Tudod, hogy hol leszek – válaszolta Sara. – Carlosszal, aztán Maconben, aztán újra itt.

– És mi van, ha találnak valamit a boncoláskor?

– Akkor felemelem a laborban az egyik telefont, és felhívlak.

– És mi van, ha elfelejtem a „Karma Chameleon” szövegét?

Sara csúnyán nézett Jeffrey-re, de ő elnevette magát. – Imádom, amikor énekelsz nekem.

– Nem ezért nem akarom.

Jeffrey letette Sara mellé a telefont az asztalra. – Ha jól sejtem, akkor sem változtatsz az álláspontodon, ha azt mondom, nekem fontos.

Sara egy pillanatig csak nézte Jeffrey-t, aztán kiment a vizsgálószobából. Jeffrey azon tűnődött éppen, vajon Sara arra vár-e, hogy kövesse, amikor visszajött, egy könyvvel a kezében.

Azt mondta: – Nem tudom, a fejedhez vágjam-e, vagy odaadjam.

– Mi ez?

– Hónapokkal ezelőtt rendeltem meg – mondta Sara. – A múlt héten érkezett. Akkor akartam odaadni, amikor végleg beköltözöl. – Sara feltartotta a könyvet, hogy Jeffrey jól láthassa a gesztenyeszínű könyvtokon lévő címet. – Az *Andersonville* Kantortól – mondta és hozzátette: – Az első kiadás.

Jeffrey csak bámulta a könyvet, és ki-be csukta a száját, mielőtt meg tudott volna szólalni. – Ez egy vagyonba kerülhetett.

Sara keserűen nézett rá, miközben átadta neki a regényt. – Akkor még azt hittem, érsz ennyit.

Jeffrey kiszedte a könyvet a papírtokból és úgy érezte, mintha a Szent Grált tartaná a kezében. A vászon kék és fehér színű volt, az oldalak szélei kissé megkoptak. Óvatosan kinyitotta a címlapnál. – Dedikálva van! MacKinlay Kantor dedikálása!

Sara vállat vont, mintha ez nem is lenne olyan nagy ügy. – Tudom, mennyire szereted ezt a könyvet, és…

– Nem tudom elhinni, hogy megvetted nekem -nyögte ki Jeffrey, és úgy érezte, nyelni sem tud. – Nem tudom elhinni.

Gyerekkorában adta neki a könyvet az egyik angoltanárnője, Miss Fleming, amikor suli után büntetésből ott kellett maradnia. Jeffrey egészen addig csak egy szaros kis lúzer volt, aki már belenyugodott, hogy nem lesz belőle más, mint szerelő vagy gyári munkás, vagy ami még rosszabb, egy piti kis tolvaj, mint az örege, de ez a történet megnyitott benne valamit, valakit, aki tanulni vágyott. Ez a könyv megváltoztatta az életét.

Egy pszichiáter valószínűleg azt mondaná, hogy van némi összefüggés a között, hogy Jeffrey ennyire rajongott a konföderáció leghírhedtebb polgárháborús börtönének története iránt és a között, hogy végül zsaru lett, de ő inkább arra hajlott, hogy az *Andersonville* az együttérzés képességével ajándékozta meg, amiben egészen addig hiányt szenvedett. Mielőtt Jeffrey Grant megyébe költözött és elfoglalta volna rendőrkapitányi állását, ellátogatott a Georgia állambeli Sumter megyébe, hogy saját szemével is láthassa a börtönt. Még mindig jól emlékezett arra, milyen reszketés fogta el, amikor a Camp Sumter, a Börtönváros cölöpkerítésén átlépett. Több mint tizenháromezer fogoly halt meg az alatt a négy év alatt, amíg a börtön működött. Jeffrey egészen addig állt ott, míg le nem ment a nap, és már nem volt mit nézni.

Sara megkérdezte: – Tetszik?

Jeffrey csak ennyit tudott mondani: – Gyönyörű! – A hüvelykujjával végigsimított a könyv aranyozott gerincén. Kantor Pulitzer-díjat kapott ezért a könyvért. Jeffrey pedig az életet kapta ajándékba vele.

– Mindenesetre – mondta Sara –, úgy gondoltam, tetszeni fog neked.

– Tetszik is. – Jeffrey valami nagyon mélyenszántót akart volna mondani Sarának, amivel kifejezheti a hálját, de ehelyett azt kérdezte: – Miért most adod oda?

– Mert téged illet.

Jeffrey félig-meddig viccelődve azt kérdezte: – Búcsúajándéknak?

Sara megnyalta a szája szélét, és várt egy kicsit, mielőtt azt válaszolta: – Csak mert téged illet.

Az épület bejárata felől egy férfi hangját hallották: – Főnök!

– Brad – mondta Sara, és kilépett az előcsarnokba.

– Itt vagyunk – mondta, mielőtt még Jeffrey egy szót is szólhatott volna.

Brad kinyitotta az ajtót. Egyik kezében a kalapja, a másikban egy telefon volt. – Parancsnok, a mobilját otthagyta a kapitányságon.

Jeffrey nem is leplezte ingerültségét. – És csak azért jött, hogy ezt elmondja?

– N-nem, uram – dadogta Brad. – Úgy értem, igen, uram, de kaptunk egy hívást is, uram. – Brad megállt, hogy levegőt vegyen. – Eltűnt személy. Huszonegy éves, barna hajú, barna szemű. Tíz napja látták utoljára.

Jeffrey hallotta, hogy Sara azt suttogja: – Bingó!

Jeffrey felkapta a kabátját és a könyvet. Odaadta Sarának a mobilt és azt mondta: – Hívj fel, amint megtudsz valamit a boncoláson! – És még mielőtt Sara ellenkezhetett volna, megkérdezte Bradet: – Hol van Lena?

5. fejezet

Lena futni szeretett volna, de Atlantában azt mondták neki, hogy még egypár hétig kerüljön minden megerőltetést. Aznap reggel olyan sokáig maradt az ágyban, ameddig csak bírt, és míg Nan el nem indult a munkába, tettette az alvást, aztán kisurrant a lakásból sétálni. Időt akart szánni arra, hogy végiggondolja, amit a halott lányról készült röntgenen látott. A magzat olyan nagy volt, mint az ő két ökle összetéve, pont akkora, mint az övé, amikor a méhéből kikaparták. Mialatt az utcákat rótta, az a nő járt a fejében, akivel a klinikán találkozott. Ahogy lopva egymásra pillantottak, ahogy a nő bűntudatosan süppedt a székébe, mint aki el szeretne tűnni a semmibe. Lena azon tűnődött, vajon hányadik hónapban volt, és mi késztette arra, hogy odamenjen. Hallott már olyan nőkről, akik inkább abortuszra mennek, mintsem védekeznének, de nem hitte, hogy bárki egynél többször képes volna saját akaratából végigcsinálni ezt a szörnyűséget. Hiába múlt már el egy egész hét, Lena képtelen volt úgy lehunyni a szemét, hogy ne látta volna maga előtt a magzat görcsbe rándult alakját. Az, amit elképzelt, jóval rosszabb volt, mint ami valójában történt.

hosszabb volt, mint ami valójában történt.

Egy dolognak örült nagyon: hogy nem kell végignéznie az aznapi boncolást. Nem akarta a valóságban is látni, hogy nézhetett ki a saját magzata. Tovább szeretett volna lépni az életben, és ez most annyit jelentett, hogy dűlőre kellett jutnia Ethannel.

Előző este Ethannek sikerült otthon elérnie telefonon, miután valahogy kihúzta Hankből, hogy hol van. Lena elmondta neki az igazat, hogy Jeffrey hívta vissza a városba, és azzal az ürüggyel, hogy minden erejével az ügyre kell összpontosítania, beadta neki, hogy a következő hetekben túl sokszor nem találkozhatnak. Ethan nagyon okos volt, sok szempontból valószínűleg sokkal okosabb, mint Lena, és akárhányszor megérezte, hogy Lena távolodik tőle, mindig mondott valami olyat, amitől Lena úgy érezte, van más választása is. A telefonban olyan lágy volt a hangja, mint a tavaszi szellő, és azt mondta neki, hogy csinálja csak, amit kell, de hívja fel, amikor csak teheti. Lena azon merengett, vajon meddig mehet ez így, és vajon mekkora rés van a hurkon, melyet Ethan a nyaka köré tekert. Miért ilyen gyenge mindig, ha Ethanről van szó? Mikor szerzett ez a férfi ekkora hatalmat fölötte? Valamit tennie kell, hogy megszabaduljon tőle! Biztosan lehet ennél jobban is élni.

Lena befordult a Sanders Streetre, és épp a kabátja zsebébe süllyesztette a kezét, amikor egy jeges fuvallat megzörgette a leveleket. Tizenöt éve azért csatlakozott a Grant megyei rendőrséghez, hogy közel lehessen a testvéréhez. Sibyl az

egyetem természettudományi karán dolgozott, és tényes karriernek nézett elébe, míg az élete hirtelen meg nem szakadt. Lena ezt nemigen mondhatta el magáról. Pár hónapja otthagyta a munkahelyét – amit később udvariasan a rendőrség kötelékéből való ideiglenes távolmaradásnak tituláltak és egy ideig az egyetemen dolgozott, míg végül eldöntötte, hogy mégis visszatér előző tevékenységéhez. Jeffrey nagylelkű volt vele, és megengedte neki, hogy folytassa a munkáját, de Lena tudta, hogy sokan vannak a kapitányságon, akik ezt nem nézik jó szemmel.

Lena nem hibáztatta őket. Kívülről úgy nézhetett ki, mintha Lenának minden könnyen menne. Belülről megélve viszont minden másképp festett. Már majdnem három év telt el azóta, hogy Lenát megerőszakolták. Máig mély sebek tátongtak a kezén és a lábán, ott, ahol a támadója odaszögelte a padlóhoz. Bár csak akkor kezdett igazán fájni, miután elengedte.

Ennek ellenére valahogy mégis egyre könnyebb lett. Most már be tudott lépni egy üres szobába anélkül, hogy a háta libabőrös lett volna. Már nem esett pánikba, ha egyedül maradt a házban. Sőt néha meg az is előfordult, hogy a fél délelőtt is eltelt, mire eszébe villant, mi is történt akkor.

Azt el kellett ismernie, hogy nagyrészt Nan Thomas volt az oka, hogy egyre könnyebb lett az élete. Amikor Sibyl bemutatta neki, Lena rögtön eldöntötte, hogy utálja. Nem mintha Sibylnek nem lettek volna szeretői őelőtte is, de Nan valahogy tartós kapcsolatnak ígérkezett. Lena egy ideig nem is szólt a nővéréhez,

miután Sibyl összeköltözött Nannel. Lena azóta ezt is megbánta, mint annyi más dolgot az életében, de Sibyl már nem élt, így nem tudta meghallgatni a bocsánatkérését. Lena azt gondolta, talán Nantől kér majd bocsánatot, de akárhányszor ez eszébe jutott, valahogy mégse jöttek a szájára a szavak.

Nannel olyan volt együtt élni, mintha egy ismerős dal szövegét akarná megtanulni az ember. Mint amikor elhatározza, hogy most aztán tényleg odafigyel, és fülel az utolsó szóig, de már három sor után megfeledkezik a tervéről, és átadja magát a zene ismerős lüktetésének. Lena csupán egy-két felszínes dolgot tudott a könyvtárosról, pedig már hat hónapja egy házban laktak. Nan imádta az állatokat, bár erősen allergiás volt rájuk, szeretett kötögetni, és minden péntek meg szombat estét olvasással töltött. Énekelt a zuhany alatt, és reggelente munkába menet előtt zöld teát ivott egy kék színű bögréből, amely még Sibylé volt. Vastag szemüvege állandóan teli volt zsíros ujjlenyomatokkal, az öltözködésben viszont iszonyúan finnyás volt, bár a legtöbb ruhájának a színe inkább egy húsvéti tojáshoz illett, és nem egy felnőtt, harminchat éves nőhöz. Lena és Sibyl apjához hasonlóan Nan apja is zsaru volt. Ő még élt, de Lena soha nem találkozott vele, és még telefonálni sem hallotta soha. Az igazság az, hogy a telefon csak akkor csörgött a házban, ha Ethan kereste Lenát.

Nan barna Corollája Lena Celicája mögött állt a felhajtón. Lena az órájára pillantott, mert kíváncsi volt, mennyit sétálhatott. Jeffrey az előző délutánért cserébe egész délelőttre elengedte, és

Lena már előre örült, hogy lesz egy kis ideje egyedül. Nan persze haza szokott jönni ebédelni, de most még csak kilenc óra múlt.

Lena felkapta a fűről a *Grant Observert,* és mialatt a bejárati ajtó felé tartott, átfutotta a szalagcímeket. Szombat este valakinek kigyulladt a kenyérpirítója és kihívták a tűzoltókat. A Róbert E. Lee Főiskola két diákja második, illetve harmadik helyezést ért el az állami matekversenyen. Az erdőben talált, elveszett lányról semmi hír. Az újságnál már valószínűleg lapzárta volt, mire Jeffrey és Sara belebotlott a koporsóba. Lena biztos volt benne, hogy másnap hatalmas címlapsztori lesz belőle. Az újságcikk talán majd segít abban, hogy megtalálják a lány családját.

Lena kinyitotta az ajtót, és közben a kenyérpirító okozta tűzön járt az esze. Vajon miért kellett tizenhat önkéntes tűzoltó ahhoz, hogy eloltsák? Mivel érezte, hogy valami szokatlan van a szobában, felnézett, és megdöbbenve látta, hogy Nannel szemközt az ő régi barátja, Greg Mitchell ül. Greggel három évig éltek együtt, aztán a férfi egyszer csak úgy döntött, elege van Lena rossz természetéből. Összepakolta a cuccait és lelépett, mialatt Lena dolgozott – elég gyáva, így visszatekintve azonban érthető lépés volt –, és csak egy rövid üzenetet hagyott a hűtőn. Annyira rövidet, hogy Lena minden egyes szóra emlékezett: – Szeretlek, de nem bírom tovább. Greg.

Az azóta eltelt cirka hét évben összesen kétszer beszéltek. Mindkét társalgás telefonon történt, és úgy végződött, hogy Lena

rögtön azután lecsapta a telefont, hogy Greg beleszólt: – Én vagyok az.

– Lee! – kiáltott fel Nan, és gyorsan felállt, mintha leleplezték volna.

– Helló! – nyögte ki Lena, és a szó a torkán akadt. A mellére szorította az újságot, mintha védelemre lenne szüksége. Talán volt is.

Greg mellett a kanapén egy Lenával egykorú nő ült. Kreol bőre volt és barna haja, melyet laza copfban hordott. Ha jobb napja lett volna, Lena egy távoli unokahúgnak nézi – Hank ágáról, a csúnyább fajták közül. Ma azonban, ahogy ott ült Greg mellett, inkább kurvának tűnt. Lena elégedetten vette tudomásul, hogy Greg nálánál alacsonyabb rendű pótlékot keresett magának, de azért el kellett fojtania magában a féltékenység csíráját, mielőtt megkérdezte: – Te meg hogy kerülsz ide? – Greg láthatóan meghökkent, mire Lena megpróbálta kicsit moderálni magát: – Úgy értem, ide a városba. Mit keresel itt?

– Én? Öööö… – Greg arcán fura mosoly jelent meg. Talán attól tartott, hogy Lena pofán vágja az újsággal. Korábban megtette már.

– Eltörött a sípcsontom – válaszolta Greg, és a lábára mutatott. Közte és az idegen nő között egy bot volt a kanapé egyik résébe dugva. – Egy időre hazajöttem, hogy anyu a gondomat viselje.

Lena tudta, hogy Greg anyjának két utcával odább van a

háza. A szíve furcsa módon nagyot dobbant, amikor arra gondolt, vajon mióta lakhat itt Greg. Aztán kutatni kezdett az agyában, mit is mondjon, végül azt kérdezte: – Hogy van? Az anyukád.

– Ugyanolyan házsártos, mint volt. – Gregnek világító kék szeme volt, ami éles kontrasztban állt ébenfekete hajával. Most kissé hosszabban hordta, de lehet, hogy csak elfelejtett fodrászhoz menni. Greg mindig elfeledkezett az ilyen dolgokról. Képes volt órákig a gép előtt ülni, hogy megfejtsen egy programot, miközben a házban minden a feje tetején állt. Emiatt folyamatosan veszekedtek. Mindenen folyton veszekedtek. Lena soha nem hagyta annyiban, és soha egy jottányit sem engedett. Greg halálra idegesítette, utálta a rámenősségét, de valószínűleg ő volt az egyetlen férfi, akit igazán szeretett.

Greg megkérdezte: – És te?

– Mi? – kérdezett vissza Lena, még mindig a gondolataiba merülve. Greg a bot végét tapogatta az ujjaival, és Lena észrevette, hogy a körmei tövig vannak rágva.

Greg most a másik két nőre nézett, és a mosolya még egy kicsit bizonytalanabbá vált. – Azt kérdeztem, te hogy vagy.

Lena vállat vont. Aztán hosszú csend következett. Lena csak bámult Gregre. Végül lenézett a saját kezére. Az újság széleit tépdeste, mint egy gyenge idegzetű feleség. Jézusom, még soha nem érezte magát ennyire kényelmetlenül egész életében! Az elmebetegek is jobban viselkednek a diliházban.

– Lena – szólalt meg Nan, és a hangja idegesen csengett. – Ő Mindy Bryant.

Mindy a kezét nyújtotta. Kezet ráztak. Lena észrevette, hogy Greg az ő kézfején lévő sebhelyeket nézi, mire akaratlanul is visszahúzta őket.

Greg hangjában csendes szomorúság csengett. – Hallottam, mi történt.

– Igen – nyögte Lena, és a hátsó zsebébe dugta a kezét. – Nézd, készülődnöm kell, megyek dolgozni.

– Jó, rendben – mondta Greg, és megpróbált felállni. Mindy és Nan egyszerre kaptak oda, hogy segítsenek neki, Lena viszont ott maradt, ahol volt. Ő is akart volna segíteni, még az izmai is megfeszültek, de a lába valamilyen okból mintha földbe gyökerezett volna.

Greg a botjára támaszkodott és azt mondta: – Csak gondoltam, benézek és elmondom nektek, hogy itt vagyok a városban. – Lehajolt és megpuszilta Nant. Lenának eszébe jutott, mennyit vitatkoztak Sibyl szexuális beállítottságán. Greg mindig is a nővére pártján állt, és most valószínűleg viccesnek találta, hogy Lena Nannel él. De lehet, hogy nem. Greg nem volt az a gonoszkodó fajta, és haragtartó sem volt soha. Ez a tulajdonsága is azok közé tartozott, amelyekkel Lena nem nagyon tudott mit kezdeni.

Greg most azt mondta: – Sajnálom, ami Sibyllel történt. Anya csak most mondta el, hogy hazajöttem.

Anyu csak most mondta el, hogy hazajöttem.

– Nem lep meg – válaszolta Lena. Lu Mitchell kezdettől fogva utálta Lenát. Azok közé a nők közé tartozott, akik azt hiszik, a fiacskájuknál nincs is különb az egész világon.

Greg kijelentette: – Na, megyek.

– Jó – felelte Lena és hátrább lépett, hogy Greg ki tudjon menni az ajtón.

– Jöhetsz bármikor! – ütögette meg Nan Greg karját. Nan még mindig idegesen viselkedett, és Lenának az is feltűnt, hogy sokat pislog. Valahogy más volt, mint amilyen szokott lenni, de Lena nem jött rá, hogy miben.

Greg szólalt meg újra: – Jól nézel ki, Nan! Tényleg jól!

Nan erre elpirult, és akkor Lena rádöbbent, hogy nincs rajta szemüveg. Mikor vett Nan kontaktlencsét? És ha már itt tartunk, miért? Soha nem törődött azzal, hogy néz ki, de ma a megszokott pasztellszínek helyett farmerban és sima fekete pólóban volt. Lena még soha nem látta sárgászöldnél sötétebb színű ruhában.

Mindy mondott valamit, mire Lena, mintha nem hallotta volna jól, visszakérdezett: – Tessék?

– Azt mondtam, hogy örülök, hogy találkoztunk. – Mindynek reszelős orrhangja volt, és Lena csak remélni tudta, hogy erőltetett mosolya nem árulja el, milyen ellenszenves neki.

– Én is örülök – mondta Greg, és kezet rázott Mindy-vel.

Lena kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán meggondolta magát. Greg már az ajtóban volt, a keze a kilincsen.

A válla fölött még egyszer Lenára nézett. – Majd csak összefutunk.

– Igen – felelte Lena, és arra gondolt, hogy az utóbbi öt percben mást nemigen tudott mondani.

Az ajtó becsukódott és a három nő ott maradt egymással szemben.

Mindy idegesen felnevetett, Nan csatlakozott hozzá, igaz, egy kicsit túl hangosan. Aztán gyorsan a szája elé kapta a kezét.

Mindy szólalt meg újból: – Jobb, ha visszamegyek dolgozni. – Előrehajolt, hogy megpuszilja Nant, de ő elhúzódott. Aztán az utolsó pillanatban rájött, mit művelt, és előrehajolt, de csak Mindy orrát találta el.

Mindy elnevette magát és megdörgölte az orrát. – Hívlak majd.

– Öööm… jó – válaszolt Nan, és az arca olyan lett, mint a cékla. – Itt leszek. Úgy értem, ma. Vagy holnap hent a munkahelyemen. – Nan összevissza kapkodta a tekintetét a szobában, de a Lenáét kerülte. – Úgy értem, elérhető leszek.

– Jó – felelte Mindy és kicsit szélesebb lett a mosolya. – Örülök, hogy találkoztunk – mondta Lenának.

– Ja, én is.

Mindy lopva Nanre nézett. – Szia!

Nan intett egyet, Lena meg azt mondta: – Viszlát!

Az ajtó becsukódott és Lena úgy érezte, mintha az összes levegőt kiszippantották volna a szobából. Nan arca még mindig égett, és a száját olyan erősen összezárta, hogy már kezdett fehéredni. Lena úgy döntött, megtöri a jeget: – Kedvesnek tűnik.

– Igen – helyeselt Nan. – Vagyis hogy nem. Úgy értem, nem mintha nem lenne kedves… csak… Ó, Jézusom! – Nan betapasztotta a száját, nehogy folytatni tudja.

Lena próbált valami pozitívat mondani. – Csinos.

– Úgy gondolod? – pirult el újra Nan. – Úgy értem, nem mintha számítana. Csak…

– Nincs semmi baj, Nan.

– Túl korai.

Lena nem tudta, mit mondhatna még. Nem volt valami jó a vigasztalásban. Semmiféle érzelmi dologban nem volt valami jó, és ezt a tényt Greg sokszor felemlegette neki, mielőtt végleg feladta és elment.

– Greg bekopogott – mondta Nan, és amikor Lena odanézett, hozzátette: – Nem most, az előbb. Itt ültünk Mindyvel. Beszélgettünk, és akkor Greg bekopogott… -Nan megállt és vett egy nagy levegőt. – Jól néz ki. Greg.

– Ja.

– Azt mondja, itt szokott sétálni a környéken – mondta Nan.

– Azt mondja, itt szokott sétálni a könyvekért – mondta Nan. – A lába miatt. Fizikoterápiára jár. Nem akart udvariatlannak tűnni, tudod? Úgy értem, arra az esetre, ha véletlenül meglátnánk az utcán és nem tudnánk, mit keres a városban.

Lena bólintott.

– Greg nem tudta, hogy itt vagy. Hogy itt laksz.

– Á!

Újból csend állt be.

Egyszerre szólaltak meg. Nan azt mondta: – Hát akkor… – Lena pedig azt: – Azt hittem, dolgozol.

– Kivettem a délelőttöt.

Lena a bejárati ajtóra tette a kezét. Nan nyilvánvalóan el akarta titkolni, hogy randizgat valakivel. Talán szégyellte magát, vagy félt, mit szól hozzá Lena.

Lena megkérdezte: – Kávéztál vele?

– Az még korai lenne Sibyl után – felelte Nan. -Csak akkor vettem észre, amikor bejöttél…

– Mit?

– Hogy úgy néz ki, mint te. Mint Sibyl. – Nan kicsit helyesbített: – Nem egészen úgy, mint Sibyl. Nem olyan csinos. Nem olyan… – Nan megtörölgette a szemét, aztán azt suttogta: – A francba!

Lena megint nem tudta, mit mondjon.

– Ezek a hülye lencsék – mondta Nan. Leeresztette a kezét, de Lena látta, hogy könnyes a szeme.

– Nincs semmi baj, Nan – mondta és furcsa felelősségtudat szállta meg. – Már három év eltelt – próbált segíteni, de közben úgy érezte, mintha csak három nap telt volna el. – Megérdemled, hogy saját életed legyen. Ő is azt akarná, hogy…

Nan egy bólintással félbeszakította, és közben hangosan szipogott. Aztán az arca előtt legyezgetve azt mondta: – Jobb lesz, ha kiveszem ezt a hülye izét a szememből. Olyan, mintha tűvel szurkálnának.

Nan kirohant a fürdőbe, és becsapta maga mögött az ajtót. Lena az ajtó előtt állva azt fontolgatta, hogy megkérdezi Nant, jól érzi-e magát, de ez olyan sértőnek tűnt. Lenának soha nem jutott eszébe, hogy Nan egyszer újra randizni fog. Bizonyos idő elteltével már úgy tekintett rá, mint aki aszexuális lett, és csak a közös életük tekintetében létezik. Csak most döbbent rá, hogy Nan mennyire magányos lehetett egész idő alatt.

Lena annyira el volt merülve a gondolataiba, hogy már sokadszorra csöngött a telefon, mire Nan végül kiszólt a mosdóból: – Felveszed végre?

Lena felkapta a kagylót, épp még mielőtt az üzenetrögzítő bekapcsolt volna. – Tessék!

– Lena – szólalt meg Jeffrey hangja –, tudom, hogy elengedtelek délelőttre, de…

A megkönnyebbülés úgy járta át Lenát, mint a melengető

nap sugarai. – Mikor kellek?

– Itt vagyok a kocsifelhajtón.

Lena az ablakhoz lépett és meglátta Jeffrey fehér járőrkocsiját. – Egy perc, és átöltözöm.

Lena hátradőlt az anyósülésen és az elsuhanó tájat nézte. Jeffrey a város szélén haladt egy kavicsos úton. Grant megyében három város állt: Hearstdale, Madison és Avondale. Hearstdale, az egyetemi város volt a megye büszkesége, és polgárháború előtti időkből való palotáival és mézeskalács házikóival ki is érdemelte a megkülönböztetést. Madison hozzá képest porfészeknek tűnt, és csak halvány mása volt egy igazi városnak. Avondale meg kifejezett nyomortanyának számított, amióta a katonai bázist megszüntették. Amilyen szerencséjük volt, a hívás persze Avondale-ből érkezett. Az összes zsaru, akit Lena ismert, kifejezetten rettegett attól, hogy a megyének ebbe a részébe hívják, ahol a nyomortól és a gyűlölettől úgy fortyogott az egész város, mint egy fazék, amelyből épp kifut a leves.

Jeffrey megkérdezte Lenát: – Hívtak már valaha is ilyen messzire?

– Azt se tudtam, hogy vannak házak errefelé.

– Amikor legutóbb itt jártam, még nem voltak. – Ezzel Jeffrey átadott Lenának egy dossziét, amelyre az útvonalat tartalmazó papírdarab volt odatűzve. – Milyen utcát is keresünk?

– Plymouth – olvasta Lena. A papírlap tetején egy név szerepelt – Ephraim Bennett?

szerepelt. – Ephraim Bennett?

– Biztos az apa. – Jeffrey lelassított, hogy meg tudja nézni a kifakult útjelző táblát. A tábla teljesen átlagos volt – zöld alapon fehér betűk, de úgy tűnt, mintha házilag csinálták volna, barkácsboltból való festőkészlettel.

– Nina Street – olvasta Lena és azon töprengett, vajon mikor építették ezeket az utakat. Azok után, hogy majdnem tíz évig dolgozott járőrként, azt hitte, nála jobban senki nem ismeri a megyét. De ahogy itt körülnézett, úgy érezte, mintha idegen országban járna.

Megkérdezte: – Még Grantben vagyunk?

– Most épp a megyehatáron – válaszolta Jeffrey. – Balra Catoogah megye van, jobbra meg Grant.

Jeffrey egy tábla miatt újból lelassított. – Pinta Street – olvasta el Lena. – Kihez jött a hívás?

– Ed Pelhamhez – felelte Jeffrey, szinte kiköpve ezt a nevet. Catoogah megye még feleakkora sem volt, mint Grant, és csak egy seriff meg négy helyettes igazgatta. Egy évvel azelőtt Joe Smith, a kedves öreg nagypapa, aki harminc éven át töltötte be a megyei rendőrfőnöki posztot, a Rotary Clubban tartott kulcsfontosságú beszéd közben egyszer csak szívrohamot kapott és lefordult a székről, ezzel felszítva a két helyettese között feszülő politikai ellentéteket. Az utána következő választás annyira szoros volt, hogy a győztest, a megye törvényeinek megfelelően pénzfeldobással választották meg. Ed Pelham nem

pusztán azért kapta a „Pelnotas” becenevet, mert csak a megye egyik fele szavazott rá, hanem azért is, mert éppolyan lusta volt, mint amennyire szerencsés, és lelkifurdalás nélkül hagyta, hogy a munkáját mások végezzék el helyette, feltéve, hogy ő hordhatja a seriffkalapot, a hó végén pedig megkapja a csekket.

Jeffrey folytatta: – Az egyik helyettesét hívták fel tegnap este. Ma reggelig semmit nem csinált, de akkor rájött, hogy ezek az emberek nem is az ő fennhatósága alá tartoznak.

– Ed hívott fel téged?

– A családot hívta fel, és azt mondta, hogy velünk kell felvenniük a kapcsolatot.

– Nagyon kedves – jegyezte meg Lena. – Tudott Ed a mi kis névtelen áldozatunkról?

Jeffrey sokkal diplomatikusabban fogalmazott, mint ahogy Lena tette volna. – Az a faszszopó azt se venné észre, ha a saját segge kigyulladna.

Lena horkantva felnevetett. – Ki az a Lev?

– Tessék?

– A név itt alul – mondta Lena, és az eligazító papírra mutatott. – Azt írtad, „Lev”, és alá is húztad.

– Ja – mondta Jeffrey, de nem nagyon figyelt Lenára, mert újból lelassított egy útjelző tábla miatt.

– Santa Maria – olvasta Lena, és csak most ismerte fel a nevekben azoknak a hajóknak a neveit, melyekről a gimiben

hallott a történelemórán. – Kik ezek, egy csomó telepes?

– A telepesek a *Mayflowerrel* jöttek.

– Ó – mondta Lena, és most már értette, annak idején miért mondta neki az egyik pályaválasztási tanácsadó, hogy az egyetem nem való mindenkinek.

– A *Nina*, a *Pinta* és a *Santa Maria* Kolumbusz hajói voltak.

– Aha – mondta Lena, és érezte, hogy Jeffrey úgy bámul rá, mintha azon gondolkozna, van-e ennek a nőnek egyáltalán esze. – Kolumbusz.

Jeffrey hála a jó égnek témát váltott. – Levnek hívják, aki ma reggel telefonált – mondta Lenának, és gyorsított. A kerekek nyomán szanaszéjjel pattogtak a kavicsok, és Lena a visszapillantón keresztül látta, hogy óriási porfelhőt hagynak maguk után. – Ő a nagybácsi. Visszahívtam őket és beszéltem az apával.

– Nagybácsi? Uhh!

– Igen bizony – felelte Jeffrey. – Őt alaposan megnézzük magunknak. – Hirtelen beletaposott a fékbe, mert az út egy jobb kanyarnál véget ért.

– Plymouth – mutatott Lena egy keskeny poros útra a jobb oldalon.

Jeffrey hátratolatott, hogy ne kelljen belemennie az árokba, amikor megfordul. – Átfuttattam a nevüket a gépen.

– És? Volt valami?

– Az apát két napja megbüntették gyorshajtásért Atlantában.

– Szép kis alibi.

– Atlanta azért nincs olyan nagyon messze – jegyezte meg Jeffrey. – Ki a fene akarhat itt élni?

– Én biztosan nem – felelte Lena, és az ablakon keresztül a mellettük elterülő szántókra nézett. Itt-ott tehenek legelésztek, és néhány ló vágtázott a háttérben, mint valami filmben. Biztosan vannak olyanok, akiknek ez maga a mennyország, de Lenának egyébre is szüksége volt, nemcsak arra, hogy egész nap a teheneket bámulja.

– Mióta van itt ez az egész? – kérdezte Jeffrey.

Lena Jeffrey oldalán is kinézett az útra. Hatalmas gazdaságot látott, és szép sorokba ültetett növényeket, ameddig a szem ellát. Megkérdezte: – Ez mi? Földimogyoró?

– Ahhoz túl magasra nő.

– Mi más nő errefelé?

– Republikánusok és munkanélküliség – válaszolt Jeffrey. – Ez valami szövetkezet lehet. Senki nem engedhet meg magának ekkora földet errefelé.

– Ott a megoldás! – Lena egy kanyargós földút elején lévő táblára mutatott. A földút egy csoport épülethez vezetett. A táblára cirkalmas aranybetűkkel ez volt írva: „Isteni Áldás Szójatermesztő Szövetkezet”. Alatta kisebb betűkkel ez állt:

Szójafeldolgozó Szövetkezet". Alatta kisebb betűkkel ez állt: „Alapítva: 1984".

Lena megkérdezte: – Ezek hippik?

– Ki tudja? – kérdezett vissza Jeffrey, és felhúzta az ablakot, mert kezdett bejönni a trágyaszag. – Utálnám, ha itt kéne élnem ezzel szemközt.

Lena egy óriási, modern építésű gazdasági épületet pillantott meg, amely körül vagy ötven munkás lézengett. Biztos szünet volt. – Ahogy látom, jól megy a szójabiznisz.

Jeffrey lelassította a kocsit, aztán megállt az út közepén. – Ez a hely rajta van egyáltalán a térképen?

Lena kinyitotta a kesztyűtartót és kivett egy spirálos Grant megye és környéke térképet. Avondale-t keresve lapozgatni kezdett benne, mire Jeffrey káromkodott egyet a bajsza alatt, és bekanyarodott a gazdasághoz. Lena nagyon szerette a főnökében, hogy gondolkodás nélkül kért útmutatást, ha kellett. Greg is ilyen volt – Lena általában azt mondta, hogy inkább még menjenek egypár kilométert, hátha szerencséjük lesz, és megtalálják, amit keresnek.

Az épülethez vezető földút kétsávosnak nézett ki, mivel mindkét oldalába mély barázdákat szántottak a kerekek. Valószínűleg nagy teherautókkal szállították rajta a szóját, vagy akármi volt is, amit termesztettek. Lena nem tudta, milyen a szója, de úgy képzelte, elég sok kell belőle, hogy megtöltsön egy ládát, hát még egy egész teherautót.

– Megpróbáljuk itt – mondta Jeffrey, és behúzta a kéziféket. Lena látta rajta, hogy ideges, de nem tudta, azért-e, mert eltévedtek, vagy azért, mert a családnak így még többet kell várakoznia. Azt az évek alatt jól megtanulta Jeffrey-től, hogy minél előbb megoldanak egy rosszul alakult helyzetet, annál jobb, kivéve, ha a késlekedés nyomán valami fontos fejlemény várható.

Megkerülték a hatalmas vörös tégla épületet, és Lena újabb csapat munkást pillantott meg, akik az épület mögött ácsorogtak. Egy alacsony, szívós testalkatú idősebb ember olyan hangosan ordítozott, hogy még tizenöt méterről is kristálytisztán lehetett érteni minden szavát.

– Az Úr nem tűri el a lustaságot! – kiabálta az ember, és közben pár centivel egy fiatal munkás arca előtt hadonászott. – A gyengeséged miatt egy egész reggeli műszakot elvesztettünk!

A fiatalember, akinek az arca előtt hadonásztak, bűnbánó arccal nézett maga elé. Két lány is volt a csoportban, mindketten sírtak.

– Gyengeség és kapzsiság! – hirdette tovább az igét az öreg. A hangjában harag bujkált, és ettől minden szó mintha önmagában is vádemelés lett volna. A másik kezében Bibliát tartott, és fáklyaként emelte a magasba, mintegy utat mutatva vele a megvilágosodás felé. – A gyengeséged nem marad büntetlenül! – ordította. – Az Úr meg fog ítélni téged, és erősnek kell mutatkoznod őelőtte!

– Jézusom! – morogta Jeffrey, aztán hangosan is megszólalt: – Elnézést, uram!

A férfi megfordult, és haragos arca először zavarttá, majd bosszússá vált. Fehér, hosszú ujjú, agyonkeményített inget viselt. A farmerjának az eleje pedig borotvaélesre volt vasalva. A fején az atlantai Braves csapat baseballsapkája csücsült, mely alól úgy kandikáltak ki hatalmas fülei, mint két reklámplakát. A száján összegyűli nyálat az ingujjába törölte. – Van valami, amiben segíthetek, uram? – Lena hallotta, hogy a hangja érdessé vált a sok ordibálástól.

Jeffrey azt válaszolta: – Ephraim Bennettet keressük.

A férfi arckifejezése megint egy csapásra megváltozott. Kedvesen elmosolyodott és csak úgy csillogott a szeme. – Az út túloldalán – mondta, és abba az irányba mutatott, amerről jöttek. Aztán folytatta az útbaigazítást: – Menjenek vissza, forduljanak balra, aztán úgy háromszáz méterre jobbra meglátják.

Az öreg felszabadultan vidám viselkedése ellenére a feszültség továbbra is úgy lógott a levegőben, mint valami súlyos felhő. Nehéz volt összeegyeztetni az előbb még torkaszakadtából ordibáló embert ezzel a kedves, öreg nagyapóval, aki most készségesen a segítségükre sietett.

Lena a munkások csoportjara pillantott – összesen tízen voltak. Némelyikük úgy nézett ki, mint aki már fél lábbal a sírban van. Úgy tűnt, az egyik lánynak különösen nehezére esik még felállni is, bár azt nem lehetett tudni, hogy a kimerültségtől vagy a részegségtől. Úgy festettek, mint egy csapat belőtt hippi.

részegségtől-e. Úgy festettek, mint egy csapat bolond hippi.

– Köszönöm – mondta Jeffrey, de láthatóan nem akart elindulni.

– Áldott szép napot! – felelte az ember, és hátat fordított nekik, jelezve, hogy el vannak bocsátva. – Gyermekeim! – mondta és feltartotta a Bibliát. – Térjünk vissza a földekre!

Lena érezte, hogy Jeffrey kicsit habozik, és addig nem mozdult, amíg ő sem. Nem mintha arra várt volna, hogy mindjárt leteperik a férfit a földre és úgy húzzák ki belőle, mi az isten folyik itt, de Lena azért sejtette, hogy ugyanarra gondolnak mind a ketten: itt valami nincs rendjén.

Egyikük sem szólt, míg oda nem értek a kocsihoz. Jeffrey beindította a motort és kitolatott az épület elől, hogy meg tudjon fordulni.

Lena szólalt meg: – Ez fura volt.

– Fura? Hogyhogy?

Lena kíváncsi lett volna, vajon Jeffrey nem ért vele egyet, vagy csak próbára akarja tenni.

Azt felelte: – Ez az egész szar a Bibliával.

– Igen, úgy tűnt, a pasas eléggé rá van kattanva – ismerte el Jeffrey –, de errefelé sokan vannak így ezzel.

– Akkor is – folytatta Lena. – Ki szorongatja a kezében a Bibliát munka közben?

– Errefelé elég sokan, úgy képzelem.

Visszakanyarodtak a főútra és Lena szinte azonnal megpillantott egy postaládát az út feléje eső oldalán. -310 – mondta. – Ez az.

Jeffrey bekanyarodott. – Attól, hogy valaki vallásos, még nem feltétlenül van baj vele.

– Nem is ezt mondtam – felelte Lena, bár talán mégis ezt mondta. Tízéves korától utálta a templomba járást és mindent, amit a szószéken állva, parancsokat osztogatva köpködtek rá. A nagybátyja, Hank annyira bele volt merülve a vallásosságba, hogy ez rosszabb függőségnek tűnt, mint az, hogy harminc éven keresztül lőtte magába az ajzószereket.

Jeffrey szolalt meg újból: – Próbálj meg nyitott lenni!

– Ja, persze – felelte Lena, és kíváncsi volt, vajon Jeffrey elfelejtette-e már, hogy egy szektás fazon erőszakolta meg pár évvel ezelőtt, aki azzal szórakozott, hogy nőket feszített keresztre. Ha Lena vallásellenes volt, nagyon is megvolt rá a francos oka.

Jeffrey haladt tovább a bekötőúton, ami olyan hosszú volt, hogy Lena már-már azt hitte, rosszfelé mennek. Amikor egy düledező istálló és egy kocsiszín mellett hajtottak el, Lenának hirtelen déjá vu érzete támadt. Reese közelében, ahol felnőtt, egy csomó ilyen hely volt. A Reagan-kormány alatt megvont támogatások és a túlszabályozás csökkenése miatt a gazdák teljesen ellehetetlenültek. Egész családok hagyták el nemzedékek óta birtokolt földjeiket, és inkább a bankra hagyták, csinálion a

birtokokkal, amit akar. A bank pedig általában eladta a birtokot valami multicégnek, amelyek aztán bevándorlókat foglalkoztattak illegálisan, nekik kevesebbet kellett fizetniük, és így növelni tudták a profitot.

Jeffrey megkérdezte: – A rovarirtó szerekben manapság is van cián?

– Jegyzem. – Lena elővette a jegyzetfüzetét, hogy el ne felejtse, ennek utána kell járnia.

Jeffrey lelassított, mert meredek lejtőre értek. Három kecske állta az útjukat, és Jeffrey-nek rájuk kellett dudálnia, hogy menjenek már onnét. A csengő iszonyú hangosan csörömpölt a nyakukban, ahogy nekiszaladtak egy csirkeólnak tűnő valaminek. A disznóól előtt egy tizenéves lány és egy kisfiú állt, ketten tartottak egy vödröt. A lányon csak egy kombinészerű ruha volt, a kisfiú pedig kezeslábast viselt, póló és zokni nélkül. Szemmel követték a kocsit, ahogy elhaladtak mellettük, és Lenának libabőrös lett a háta.

Jeffrey szólalt meg: – Ha még bendzsózni is elkezdenek, esküszöm, visszafordulok!

– Én meg követlek – felelte Lena, és kissé megkönnyebbült, amikor végre a civilizáció jeleit látta maga flott.

A ház félreismerhetetlenül tanyasi ház volt, meredek tetején két manzárdablakkal. A deszkaburkolatot frissen festették és jó állapotban volt, és ha leszámítjuk a bejárat előtt álló rozoga teherautót, a ház nyugodtan elment volna egy professzor

otthonának is Heartsdale-hen. A bejárat mellett körben virágok sorakoztak és lefutottak egészen a bekötőúthoz vezető ösvényre. Amikor kiszálltak az autóból, Lena meglátott egy nőt, amint az üveges bejárati ajtó mögött áll. Kezét összekulcsolta maga előtt, és a szinte tapintható feszültségből Lena érezte, hogy ő lehet az eltűnt lány mamája.

Jeffrey megjegyezte: – Nem lesz könnyű – és Lena már sokadszorra érzett megkönnyebbülést amiatt, hogy ez Jeffrey dolga, és nem az övé.

Lena becsapta a kocsiajtót, és a kezét a motorháztetőre tette. Egy férfi jött ki a házból. Lena azt várta, hogy a nő is kijön, de helyette egy idősebb férfi jött ki, csoszogva.

– Tolliver parancsnok? – kérdezte a fiatalabb férfi. Sötétvörös haja volt, az általában ezzel járó szeplők nélkül. A bőre tésztaszínű volt, olyan, amilyet az ember az ilyen típustól várhat, de zöld szeme olyan tisztán ragyogott a reggeli napfényben, hogy Lena négy méterről is meg tudta mondani, milyen színű. Jóképű volt a maga módján, már akinek ez a típus bejött, és rövid ujjú, végiggombos ingében, melyet khakiszínű nadrágjába szorosan betűrve hordott, úgy nézett ki, mint egy középiskolai matektanár.

Jeffrey egy pillanatig zavartan nézett, aztán összeszedte magát és megkérdezte: – Mr. Bennett?

– Lev Ward – javította ki a férfi. – Ő Ephraim Bennett, Abigail apja.

– Ó! – mondta Jeffrey, és Lena látta rajta, hogy nagyon meglepődött. Ephraim Bennett hiába volt baseballsapkában és overallban, legalább nyolcvannak nézett ki. Nem igazán az a korosztály, akinek huszonéves lánya van. A kora ellenére viszont szívós és sovány volt, és egészségesen csillogott a szeme. Mindkét keze észrevehetően remegett, de Lena sejtése szerint amúgy tökéletesen képben volt.

– Sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkozunk – mondta Jeffrey.

Ephraim nyilvánvaló paralízise ellenére határozott mozdulattal rázott kezet Jeffrey-vel. – Nagyra értékelem, hogy maga vette a kezébe az ügyet, uram. – Erős délies akcentussal nyújtotta meg a hangokat, ilyet Lena mostanában már csak hollywoodi filmekben hallott. Aztán a kalapja széléhez ért, úgy köszöntötte Lenát: – Asszonyom!

Lena viszonzásképpen bólintott egyet, és közben Levet figyelte, mert úgy tűnt, a harmincvalahány év korkülönbség ellenére övé az irányítószerep.

Ephraim azt mondta Jeffrey-nek: – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan kijöttek. – Lena nem igazán nevezte volna gyorsnak ezt a reakcióidőt. A hívás még tegnap este érkezett. Ha Jeffrey a megyehatár túloldalán lett volna, Ed Pelham helyében azonnal kimegy Bennettékhez, és nem vár másnapig.

– A fennhatósággal volt egy kis baj – szabadkozott Jeffrey.

– Az én hibám – mondta Lev. – A farm Catoogah-ban van.

– Az én hibám – hibáztatta Lev. – A farm Catoogan-ban van. Azt hiszem, nem nagyon gondolkoztam.

– Egyikünk sem – állt az oldalára Ephraim.

Lev lehajtotta a fejét, mint aki elfogadja a feloldozást.

Jeffrey szólalt meg: – Megálltunk a farmnál a túloldalon, hogy megkérdezzük az utat. Volt ott egy ember, olyan hatvanöt-hetven éves lehet…

– Cole – segített Lev. – A munkafelügyelőnk.

Jeffrey nem szólt, valószínűleg további információra várt. Amikor azonban nem kapott, hozzátette: – Ő igazított útba.

– Bocsánat, hogy nem mondtam meg egyértelműen, hogyan kell idejönni – mondta Lev és aztán felajánlotta: – Miért nem megyünk be és beszélünk Estherrel?

– A sógornője?

– A kishúgom – helyesbített Lev. – Remélem, nem bánja, ha a bátyám és a többi húgom is benéz. Egész éjszaka Abby miatt aggódtunk.

Lena megkérdezte: – Máskor is megszökött már?

– Bocsánat – mondta Lev és figyelmét Lena felé fordította. – Még nem mutatkoztam be. – És Lena felé nyújtotta a kezét. Lena azt a fajta puhány kézfogást várta, amit ilyenkor a legtöbb férfi alkalmaz, épp csak megérintve egy nő kezét, mintha attól tartana, hogy eltöri az ujjait. Lev ezzel szemben pont olyan erősen szorította meg az ő kezét is, mint a Jeffrey-ét, és

egyenesen a szemébe nézett. – Leviticus Ward.

– Lena Adams – mondta Lena.

– Nyomozó? – találgatta Lev. – Annyira aggódtunk emiatt az egész miatt. Bocsásson meg, amiért így viselkedtem.

– Érthető – mondta Lena, de azt megjegyezte magában, hogy Lev milyen ügyesen kitért az Abbyre vonatkozó kérdés elől.

Lev hátrább lépett egyet és udvariasan azt mondta Lenának: – Csak ön után.

Lena elindult a ház irányába, és a többiek árnyékát nézte maga mögött, közben pedig a két férfi régimódi viselkedésén merengett. Amikor odaértek a bejárathoz, Lev kinyitotta az ajtót, és elsőnek Lenát engedte be.

Esther Bennett a kanapén ült, lábát bokánál keresztbe téve, és kezét az ölében összekulcsolva. A háta egyenes volt, mint a nádszál, és Lena, aki általában hajlamos volt rosszul tartani a gerincét, automatikusan kihúzta magát, mintha megpróbálna idomulni hozzá.

– Tolliver parancsnok? – kérdezte Esther Bennett. Sokkal fiatalabb volt, mint a férje, talán a negyvenes éveiben járhatott, és sötét haja a halántékánál már kicsit őszült. Fehér kartonruhában volt, piros kockás köténnyel, és úgy festett, mintha egy Betty Crocker szakácskönyvből lépett volna ki. Haját szoros kontyba fogva viselte, ami a kiszabadult tincsekből ítélve majdnem olyan hosszú volt. mint a lányáé. Lenának semmi kétsége nem maradt

afelől, hogy a halott lány ennek a nőnek a lánya. Egymás tökéletes hasonmásai voltak.

– Hívjon csak Jeffrey-nek – ajánlotta fel Jeffrey, aztán azt mondta: – Gyönyörű az otthonuk, Mrs. Bennett! – Jeffrey mindig ezt mondta, még akkor is, ha a hely csak egy vityilló volt. Jelen esetben megfelelőbb szó lett volna az egyszerű. A dohányzóasztalon nem volt semmilyen csecsebecse, a kandalló fölötti párkány pedig teljesen üres volt, csak egy egyszerű fakereszt lógott a téglán. Két kopott, de robusztus fa karosszék állt az ablaknál, mely az előkertre nézett. A narancsos színű kanapé valószínűleg még a hatvanas évek relikviái közé tartozott, de még jó állapotban volt. Az ablakokon nem volt sem függöny, sem roló, és a hajópadlót nem fedte szőnyeg. A csillár valószínűleg ugyanolyan régi volt, mint maga a ház, amely Ephraimmal lehetett egyidős. Lena úgy sejtette, hogy a fogadószobában vannak, de a folyosóra vetett pillantás arról is meggyőzte, hogy a ház többi része is éppilyen minimalista stílusú.

Biztos Jeffrey is ezen a véleményen volt a házzal kapcsolatban, mert megkérdezte: – Régóta élnek itt együtt?

Lev válaszolt neki: – Még Abby születése előtt jöttünk ide.

– Kérem! – tárta ki a karját Esther. – Üljön le! – És amint Jeffrey leült, ő felállt, mire Jeffrey azonnal felpattant. – Kérem! – ismételte Esther és újra a székre mutatott.

Lev azt mondta Jeffrey-nek: – A család többi tagja is mindjárt itt lesz.

– Kér valamit inni, Tolliver parancsnok? – kérdezte Esther. – Esetleg egy limonádét?

– Az jó volna – válaszolta Jeffrey, valószínűleg azért, mert tudta, hogy ha elfogadja az ajánlatot, az megnyugtatja az asszonyt.

– És maga, Miss…

– Adams – segítette ki Lena. – Nem, köszönöm.

Lev közbeszólt: – Esther, ez a hölgy nyomozó.

– Ó! – mondta Esther és a tévedése láthatóan zavarba hozta. – Bocsásson meg, Adams nyomozó.

– Semmi baj – biztosította Lena, és azon töprengett, miért pont Esther érzi úgy, hogy bocsánatot kell kérnie.

Volt valami furcsa ebben a családban, és Lena kíváncsi volt, vajon milyen titkokat rejtegetnek. Amióta azzal az öreg fűszerrel találkoztak ott a földeknél, Lena radarjai élesre voltak állítva. Volt egy olyan benyomása ugyanis, hogy az alma nem esik messze a fájától.

Lev szólalt meg: – Nagyon jó lenne egy kis limonádé, Esther! – És Lena csak akkor döbbent rá, Lev milyen gyakorlottan tudja irányítani a dolgokat. Úgy tűnt, nagyon jól kézben tart mindent, és az ilyesmi Lenát mindig különös óvatosságra intette a nyomozásban.

Esther közben visszanyerte az önuralmát. – Kérem, érezzék magukat otthon! Mindjárt jövök.

Azzal csendben kiment a szobából, és csak egy pillanatra állt meg, hogy a férje vállára tegye a kezét.

A férfiak úgy álltak ott, mintha valamire várnának. Lena elkapta Jeffrey pillantását, és megszólalt: – Mi lenne, ha segítenék Esthernek?

A férfiak láthatóan fellélegeztek, és miközben Lena Esthert követte a folyosón át, hallotta, amint Lev kuncog valamin, amit nem igazán értett. Valami viszont azt súgta neki, hogy amolyan, „a nőknek a konyhában a helye" dolog lehetett. Volt egy olyan halvány benyomása, hogy ebben a családban minden a régimódi elvek szerint működik, ami azt jelenti, hogy a férfiak dirigálnak, a nőket viszont csak látni lehet, hallani nem.

Lena ráérősen ballagott a ház hátsó végébe, mert abban reménykedett, útközben meglát valamit, ami magyarázattal szolgál majd a háziak fura viselkedésére. Jobboldalt három csukott ajtó sorakozott, amelyekről Lena azt feltételezte, hogy hálószobák. Balra egy családi nappalinak tűnő helyiségbe lehetett belátni és egy könyvtárszobába, mely a plafontól a mennyezetig tele volt könyvekkel. Ez elég meglepő volt. Lena ugyanis valamilyen okból úgy gondolta, a vallási fanatikusok nem olvasnak.

Ha Esther valóban annyi idős volt, mint amennyinek kinézett, akkor a bátyja, Lev ötven felé járhatott. Udvariasan és könnyedén beszélt, és a hangja olyan volt, mint egy baptista lelkésző. Lena soha nem volt különösebben oda a világos bőrű

férfiakért, de Levben volt valami nagyon vonzó. Megjelenésében kicsit hasonlított Sara Lintonra. Mindketten ugyanazt a fajta önbizalmat sugározták magukból, csak míg Saránál ez taszító volt, addig Lev esetében inkább megnyugtató. Ha használtautó-kereskedő lett volna, biztos nagyon jól megy neki.

– Ó – mondta Esther, akit meglepett Lena feltűnése a konyhában. Egy fényképet tartott a kezében, de habozott, hogy megmutassa-e Lenának. Végül rászánta magát, és megmutatta. Egy tizenkét év körüli gyereket ábrázolt, hosszú barna copfokkal.

– Abby? – kérdezte Lena, de semmi kétsége nem volt afelől, hogy ezt a lányt találta meg Jeffrey és Sara az erdőben.

Esther Lenát figyelte, mintha a gondolataiban próbálna olvasni. Aztán úgy tűnt, inkább nem akarja tudni, mire gondol, mert folytatta, amit elkezdett, hátat fordítva Lenának.

– Abby szereti a limonádét – mondta. – Édesen szereti, de én nem vagyok oda az édesért.

– Én sem – mondta Lena, nem azért, mert így volt, hanem azért, mert barátságosnak akart látszani. Amióta csak belépett a házba, nyugtalannak érezte magát. Zsaruként már rég megtanulta, hogy bíznia kell az első benyomásokban.

Esther kettévágott egy citromot, és kézzel kifacsarta egy fémszűrőbe. Még öt citrommal megtette ugyanezt, és a szűrő alatti tál kezdett megtelni.

Segíthetek? – kérdezte Lena, és eszébe jutott, hogy az

– Segíthetek? – kérdezte Lena, és eszébe jutott, hogy az általa valaha készített ital mind előrecsomagolt alapanyagból készült és leginkább a mixerben kötött ki.

– Már megvagyok vele – felelte Esther, aztán, mintha ezzel megbántotta volna Lenát, bocsánatkérő hangon hozzátette: – A kancsó ott van a tűzhely fölött.

Lena odasétált a konyhaszekrényhez, és kivett egy hatalmas kristályüveg kancsót. Nehéz volt, valószínűleg antik darab. Mindkét kezére szüksége volt, hogy a konyhapulthoz vigye.

Lena próbált valamit mondani: – Tetszenek itt a fények. – Volt egy széles neoncső a mennyezeten, de nem volt felkapcsolva. Három nagy ablak tagolta a mosogató feletti falat, és a helyiséget a konyhaasztalra eső két, hosszúkás fénysáv vilagította meg. Akárcsak a ház többi része, a konyha is egyszerű volt, és Lena elcsodálkozott, hogy tudnak emberek ilyen puritán körülmények között élni.

Esther felnézett a nap irányába. – Szép, ugye? Ephraim apja építette a pincétől a padlásig.

– Hosszú ideje házasok?

– Huszonkét éve.

– Abby a legidősebb?

Esther elmosolyodott és kivett még egy citromot a tasakból. – Igen.

– Amikor idefelé jöttünk, láttunk még két gyereket.

– Rebecca és Zeke – mondta Esther, még mindig büszkén mosolyogva. – Becca az enyém. Zeke pedig Lev gyereke. A felesége meghalt.

– Két lány – mondta Lena, és úgy érezte, ez nagyon hülyén hangzott. – Jó lehet.

Esther egy citromot görgetett végig a deszkán, hogy megpuhítsa. – Igen – mondta, de Lena érezte a hangjában a bizonytalanságot.

Lena kinézett a konyhaablakon a szántóföldekre. Egy csapat tehenet látott egy fa alatt heverni. – A farm az út túloldalán… — kezdte.

– Az a szövetkezet – fejezte be Esther. – Ott találkoztam Ephraimmal. Odajött dolgozni… ó, igen, ez azután lehetett, hogy a papa a második földsávot is megvette. Összeházasodtunk, és átköltöztünk ide.

– Maga annyi idős lehetett, mint Abby most – találgatott Lena.

Esther felkapta a fejét, mintha ez eddig nem is jutott volna eszébe. — Igen – felelte. – Igaza van. Szerelmes lettem, és a magam útjára léptem. Az egész világ a lábam előtt hevert.

– Az az idősebb ember, akivel összefutottunk – kezdte megint Lena. – Cole?

Esther elmosolyodott. – Ősidők óta ott van a farmon. A papa évekkel ezelőtt találkozott vele.

Lena várt, hátha mond még valamit, de Esther elhallgatott. Akárcsak Lev, ő sem akart túl sokat mondani Cole-ról, és ez még kíváncsibbá tette Lenát.

Aztán eszébe jutott a kérdés, amelyet Lev az imént megkerült, és úgy érezte, itt az idő újból megkérdezni: – Abby máskor is megszökött már?

– Ó, nem, nem az a típus.

– Miért, milyen típus? – kérdezte Lena, és azon töprengett, vajon az anya tudta-e, hogy a lánya terhes.

– Abby nagyon elkötelezett a családja iránt. Soha nem tenne ilyet.

– Van úgy, hogy a lányok az ő korában olyasmit tesznek, aminek nem gondolják végig a következményeit.

– Ez inkább Beccára jellemző – mondta erre Esther.

– Rebecca megszökött már?

Az asszony átsiklott a kérdés fölött, és inkább ezt mondta: – Abbynek nem volt ilyen lázadó periódusa. Ebben a tekintetben nagyon olyan, mint én.

– És az milyen?

Esther már-már válaszolt is, de aztán meggondolta magát. Fogta a kancsót és beleöntötte a citromlevet. Aztán odament a mosogatóhoz, és megnyitotta a csapot, hogy kicsit hűljön a víz.

Lena kíváncsi volt, vajon az asszony eredendően tartózkodó-e, vagy csak kétszer is meggondolja, mit válaszoljon

tartózkodó-e, vagy csak kétszer is meggondolja, mit válaszoljon, nehogy a bátyja rájöjjön, túl sokat mondott. Lena megpróbálta szerét ejteni, hogy kihúzzon belőle valamit. – Én voltam a fiatalabb – mondta, és ez tulajdonképpen igaz is volt, bár csak pár perc volt a különbség közte és a nővére között. – Mindig bajba kevertem magam.

Esther helyeslő hangokat hallatott, de továbbra sem szólt semmit.

– Nehéz elfogadni, hogy az ember szülei is felnőtt emberek – mondta Lena. – Gyerekként azzal vagyunk a leginkább elfoglalva, hogy kezeljenek már bennünket felnőttként, de őket nem szívesen tekintjük annak.

Esther előbb kinézett a válla fölött a folyosóra, és csak azután válaszolt: – Rebecca a múlt évben egyszer megszökött. Egy nap múlva visszajött, de iszonyúan izgultunk miatta.

– És Abby? Ezelőtt is eltűnt már? – kérdezett rá újból Lena.

Esther hangja most már suttogásba váltott. – Néha átment a farmra anélkül, hogy nekünk szólt volna.

– Az utca másik oldalára?

– Igen, az utca másik oldalára. Bolondságnak tűnik, hogy aggódtunk. A farm az otthonunkhoz tartozik. Abby egész idő alatt biztonságban volt. Egyszerűen csak elkezdtünk aggódni, amikor elérkezett a vacsora ideje és még semmit nem hallottunk felőle.

Lena rájött, hogy az asszony egy bizonyos alkalomra gondol,

és nem sorozatos eseményekre. – Abby akkor ott töltötte az éjszakát?

– Levvel és a papával. Ott élnek Maryvel együtt. Az anyám meghalt, amikor hároméves voltam.

– Ki az a Mary?

– A legidősebb nővérem.

– Idősebb, mint Lev?

– Ó, nem, Lev a legidősebb gyerek. Aztán jön Mary, Rachel, aztán Paul és végül én.

– Ez aztán a család! – mondta Lena, és arra gondolt, hogy az anyjuk biztos a kimerültségbe halt bele.

– A papa egyke volt. Sok gyereket akart maga körül.

– Az apjáé a farm?

– A nagy része a családé, és van egy-két befektető is – felelte Esther, aztán kinyitotta a konyhaszekrényt és kivett belőle egy kiló cukrot. – A papa kezdte harminc évvel ezelőtt.

Lena megpróbálta diplomatikusan megfogalmazni, amit mondani akart: – Én azt hittem, a szövetkezetek a munkások tulajdonában vannak.

– A munkásoknak megvan a lehetőségük, hogy két év itt töltött idő után részt vásároljanak belőle – magyarázta Esther, és kimért egy kanál cukrot.

– Hová valósiak a munkások?

– Leginkább Atlantába. – Esther egy fakanállal megkeverte a limonádéban a cukrot. – Némelyikük csak átmenetileg van nálunk, mert egy darabig egyedül akar lenni. Mások ilyen életmódot szeretnének folytatni, és úgy döntenek, maradnak. „Lelkeknek" nevezzük őket, mivel egészen olyanok, mint az elveszett lelkek. – Keserű mosoly jelent meg Esther ajkán. – Nem vagyok egészen naiv. Tudom, hogy némelyikük a törvény elől bujkál. Ezért habozunk mindig, hogy belekeverjük-e a rendőrséget. Segíteni akarunk nekik, nem bujtatni akarjuk őket, de némelyikük erőszakos szülők vagy házastársak elől menekül ide. Nem védelmezhetjük csak azokat, akikkel egyetértünk. Vagy mindenkit, vagy senkit.

– Belekeverni a rendőrséget? Mibe?

– Voltak lopások – mondta Esther, aztán hozzátette: – Tudom, hogy kérés nélkül mondom el ezt, de nem valószínű, hogy Lev elmondaná magának. Nagyon elzárva élünk itt, ahogy azt bizonyára észre is vette, a helyi seriff pedig nem túl lelkes azért, hogy csapot-papot hátrahagyva iderohanjon, csak mert eltűnt egy vasvilla.

Pelham persze csak akkor rohanna ide, ha ebédre várnák. – Ez minden? Hiányzó vasvillák?

– Volt néhány lapát is, meg egy-két talicska.

– És faanyag?

Esther zavarodottan nézett Lenára. – Hát, arról nem tudok. Nemigen használunk fát a gazdaságban. Úgy érti, karók? A

Nemigen használunk fát a gazdaságban. Úgy értem, karók? A szója nem fás szárú növény.

– Még mi tűnt el?

– Egy hónapja ellopták a készpénzes kiskasszát a nagy épületből. Azt hiszem, körülbelül háromszáz dollár volt benne.

– Miért tartják a kiskasszát?

– Arra az esetre, ha valamiért el kell menni a vaskereskedésbe, vagy pizzát kell venni, mert a munkások késő estig dolgoztak. A növényeket magunk termesztjük, és ez rengeteg egyhangúan ismétlődő munkával jár. Vannak olyan lelkek nálunk, akik nem túlságosan képzettek, de vannak olyanok is, akiknek a mezőgazdasági munka már unalmas. Őket más területekre helyezzük át, például az áruszállításhoz vagy a könyveléshez. Nem igazi könyvelés ez, csak számlákat néznek át, iktatnak, meg ilyenek. Az a célunk, hogy hasznos képességeket fejlesszünk ki bennük, és legyen valami sikerélményük, amivel aztán vissza tudnak térni a saját életükbe.

Ez teljesen úgy hangzott, mint valami szektás tevékenység, és Lenában olyan erős volt ez a benyomás, hogy megkérdezte: – Szóval elhozzák őket Atlantából, és mást nem is kell tenniük, mint elmondani az esti imát?

Esther úgy mosolyodott el, mint aki a kedvére akar tenni Lenának. – Csak arra kérjük meg őket, hogy menjenek el a vasárnapi istentiszteletre. De nem kötelező. Minden este nyolckor van közös imádság, ahol szintén szívesen látjuk őket. Legtöbbjük úgy dönt, nem jön, de ez teljesen rendben van. Nem

Legtöbbjük úgy dönt, nem jön, de ez teljesen rendben van. Nem kívánunk tőlük mást, mint hogy tartsák be a szabályokat és viselkedjenek tisztelettudóan velünk és a feletteseikkel.

Nagyon eltértek a tárgytól, úgyhogy Lena megpróbált visszakanyarodni. – Maga is a farmon dolgozik?

– Én általában a gyerekeket tanítgatom. A legtöbb nőnek, aki idejön dolgozni, vannak gyerekei. Próbálok nekik segíteni, ahogy tudok, de persze általában nem maradnak sokáig. Csak az alapokat tudom nekik megtanítani.

– Hányan vannak itt egy időben?

– Úgy kétszázra saccolom. Erről kérdezze Levet. Ilyen szinten én nem tartok lépést a foglalkoztatási adatokkal.

Lena megjegyezte magának, hogy utána kell majd néznie ezeknek az adatoknak. Bár inkább az a kép alakult ki benne, hogy itt egy csomó fiatal gyereknek addig mossák az agyát, míg összes világi hívságaikat odahagyva csatlakoznak ehhez a fura családhoz. Kíváncsi volt, vajon Jeffrey-nek is ez-e a benyomása a másik szobában. – Még mindig tanítja Abbyt?

– Leginkább az irodalomról beszélünk. Attól tartok, a szokásos középiskolai anyagnál többet nem tudok nyújtani neki. Ephraimmal beszéltünk arról, hogy beadjuk egy kisebb egyetemre, mondjuk Tiftonba vagy Nyugat-Georgiába, de Abbyt nem érdekelte a dolog. Imád itt dolgozni a gazdaságban, tudja? Ahhoz van tehetsége, hogy másokon segítsen.

– Maguk mindig így csinálták? – kérdezte Lena. – Mármint

hogy itthon tanultak?

– Igen, itthon tanultunk mind, Levet kivéve. -esther büszkén elmosolyodott. – Paul az egyik legmagasabb felvételi pontszámot kapta, amikor bekerült a Georgiai Egyetemre.

Lenát nem nagyon érdekelte Paul egyetemi előmenetele. – Ez az egyetlen munkája a farmon? A tanítás?

– Ó, nem! – nevette el magát Esther. – A farmon egy ideig mindenki mindent csinál. A földeken kezdtem, mint most Becca. Zeke még túl kicsi hozzá, de a következő pár évben elkezdi majd. Papa abban hisz, hogy a gazdaság minden szegmensét ismernie kell az embernek, ha egyszer majd vezetni akarja. Én egy jó darabig leragadtam a könyvelésnél. Sajnos túl jó érzékem van a számokhoz. Ha tehetném, egész nap csak a kanapén hevernék és olvasnék. Papa azt szeretné, ha mindannyian készen állnánk, ha vele történik valami.

– És maga is fogja vezetni a farmot?

Esther ezen a felvetésen elnevette magát, mintha egy gazdaság irányítása egy nő számára lehetetlen vállalkozás volna. – Inkább talán Zeke vagy az egyik fiú. A lényeg, hogy készen álljunk rá. Azért is fontos ez, mert a munkavállalóink nem különösebben érdekeltek abban, hogy itt maradjanak. Városi emberek, és gyorsabb életmódhoz vannak szokva. Eleinte szeretnek itt lenni – szeretik a csendet, a magányt, a nyugalmat, ami nagyon más, mint az előző életmódjuk ott az utcán –, de egy idő után elkezdenek unatkozni, aztán már nagyon unatkoznak, és

mielőtt még észbe kapnának, mindaz, amiért szerettek itt lenni, arra készteti őket, hogy sikítva elszaladjanak. Igyekszünk megválogatni, kiket képzünk ki. Senki sem szívesen tanít be valakit egy ilyen speciális munkára, ha az illető félidőben visszamegy a városba.

– Drogok, alkohol?

– Hát persze, az is – felelte Esther. – Itt mi nagyon óvatosak vagyunk. Ki kell érdemelniük a bizalmat. A farmon nem engedjük meg az alkoholfogyasztást és a cigarettázást. Ha valaki be akar menni a városba, szíve joga, de senki nem fogja odafuvarozni. Amint valaki belép a farm területére, aláíratunk vele egy viselkedési szabályzatot. Ha ezt megszegik, menniük kell. Sokkal több ember értékeli ezt, mint amennyi nem. Az újak hamar megtanulják az idősebbektől, hogy ha mi azt mondjuk, egy kihágás miatt vissza kell valakinek mennie Atlantába, azt úgy is gondoljuk. – Itt kicsit meglágyult a hangja. – Tudom, hogy ez kicsit szigorúan hangzik, de meg kell szabadulnunk a rosszaktól ahhoz, hogy azoknak, akik igyekeznek jók lenni, legyen esélyük rá. Maga, aki a törvény betartását felügyeli, biztosan megérti ezt.

– Hányan jönnek ide úgy, hogy el is mennek? – kérdezte Lena. – Hozzávetőlegesen, persze.

– Hát, azt mondanám, hogy úgy hetven százalékban visszajönnek. – Esther most megint a család férfi tagjaira utalt. – A pontos adatokról Pault vagy Levet kérdezze, ők tartják számon ezeket a dolgokat.

De maga is tud olyanról, aki idejött, de aztán el is ment?

– De maga is tud olyanról, aki idejött, de aztán el is ment?

– Persze.

– És Abby? – kérdezte Lena. – Ő boldog itt?

Esther elmosolyodott. – Remélem, de mi soha nem kényszerítünk senkit, hogy itt maradjon, ha nem akar. – Lena bólintott, mint aki érti, Esther mire gondol, de az asszony mégis úgy érezte, hozzá kell tennie: – Tudom, hogy mindez kissé fura magának. Vallásos emberek vagyunk, de abban nem hiszünk, hogy a vallást rá kéne kényszeríteni másokra. Ha valaki megtér az Úrhoz, szabad akaratából kell megtennie, különben Neki semmit nem jelent. Érzem a kérdéseiből, hogy szkeptikus a család és a farm működését illetően, de biztosíthatom, hogy egyszerűen a dolgok jobbá tételéért munkálkodunk. Az talán látszik, hogy az anyagi szükségletek kielégítése hidegen hagy bennünket. – És a házra mutatott. – Amiben érdekeltek vagyunk, az a lelkek megmentése.

Esther jóságos mosolya sokkal visszataszítóbb volt Lena számára, mint bármi más, amit aznap tapasztalt. Próbálta legyőzni a viszolygását, ezért megkérdezte: -Milyen munkái vannak Abbynek a farmon?

– Ő még sokkal jobb a számokban, mint én – válaszolta Esther büszkén. – Egy ideig az irodában dolgozott, de azt már kezdte unni, mire közösen elhatároztuk, hogy inkább a munkások kiválogatásában vegyen részt. Ez nem túl nehéz munka, de így sok emberrel kerül kapcsolatba. Abby szeret emberek közt lenni, elvegyülni. Gondolom, minden fiatal lány

emberek közt lenni, elvegyülni. Gondolom, minden lánnyal így szeret.

Lena kicsit kivárt, és közben azon töprengett, vajon miért kell ennek a nőnek a lányáról kérdezősködnie. Vagy ennyire ámítja magát, vagy nagyon is pontosan tudja, hol van Abby. – Abby tudott a lopásokról?

– Nem sokan tudtak róla – felelte Esther. – Lev szereti, ha az egyházi ügyeket az egyház intézi.

– Egyház? – kérdezte Lena, mintha erre eddig még nem jött volna rá.

– Ó, bocsánat! – mondta Esther, és Lena kíváncsi volt, vajon miért kezdi majdnem minden mondatát bocsánatkéréssel. – A Jobbátétel Egyháza. Állandóan abban a tévhitben vagyok, hogy mindenki tudja, kik vagyunk és mivel foglalkozunk.

– Miért, mivel foglalkoznak?

Lena láthatóan nem bírta elrejteni a cinizmusát, de Esther továbbra is türelmes maradt, és elmagyarázta: -Az Isteni Áldás finanszírozza a segélyközpontot Atlantában.

– Miféle segélyközpontot?

– Megpróbáljuk továbbvinni, amit Jézus a szegényekkel elkezdett. Számos hajléktalanszállóval és menedékházzal vagyunk kapcsolatban, ahol az erőszakot elszenvedő nők meghúzhatják magukat. Van olyan menedékhely félúton köztünk és a város között, amely segélyhívó számként minket is számon tart. Előfordul, hogy börtönből szabadult férfiak és nők hozzánk

jönnek, mert nincs hová menniük. Elképesztő, ahogy a büntetés-végrehajtás előbb jól megcsócsálja, aztán egyszerűen csak kiköpi őket magából.

– Megőrzik az ezekről az emberekről szóló információkat?

– Amennyire csak tudjuk, igen – válaszolta Esther, és folytatta a limonádékészítést. – Vannak oktatóközpontjaink, ahol megtanulhatják a szakmát. A szójatermesztés és -eladás sokat változott az utóbbi tíz évben.

– Igen, mindenben van már szója – kontrázott Lena, de úgy gondolta, azt már nem volna okos dolog hozzátenni, hogy csak azért tudja ezt ilyen pontosan, mert egy tofuevő, egészséges táplálkozást éltető leszbikussal lakik együtt.

– Igen – helyeselt Esther. Három poharat vett elő a szekrényből.

Lena felajánlotta: – Hozok jeget. – Kinyitotta a hűtőt, de nem jégkockákat talált odabent, hanem egy hatalmas jégtömböt.

– Nyugodtan fogja meg – mondta Esther. – Vagy majd én…

– Megvan – mondta Lena, és kivette a jégtömböt a hűtőből. Közben sikerült összevizeznie a felsője elejét.

– Van egy jégverem az út másik oldalán. Pazarlásnak tűnik elpocsékolni a vizet, amikor odaát olyan sok van. – Intett Lenának, hogy tegye a tömböt a mosogatóba. – Megpróbálunk a természetes erőforrásainkból annyit megőrizni, amennyit csak lehet – mondta, és jégcsákánnyal lefaragott néhány szilánkot a

tömbből. -A papa volt az első farmer a környéken, aki esővízzel öntözött. Persze ehhez most már túl sok a földünk, de azért amennyit lehet, felhasználunk belőle.

Lenának eszébe jutott Jeffrey korábbi kérdése az esetleges ciánforrásokról, és megkérdezte: – És mi a helyzet a műtrágyázással?

– Jaj, nem! – mondta Esther, és néhány darabka jeget tett a poharakba. – Nem használunk ilyeneket. Soha nem is használtunk. Magának fogalma sincs arról, mit művelnek a foszfátok a talajvízszinttel. Ó, nem! -És Esther elnevette magát. – A papa már az elején kikötötte, hogy csak természetes módszereket alkalmazhatunk. Része vagyunk ennek a tájnak. Felelősek vagyunk a szomszédjainkért és azokért is, akik utánunk jönnek majd erre a Földre.

– Ez nagyon… – Lena valami elismerő szót keresett – felelősségteljes dolog.

– A legtöbben úgy gondolják, teljesen hiába fáradozunk – mondta Esther. – Nehéz a döntés. Szennyezzük a környezetünket, hogy több nyereségünk legyen, amiből a rászorulókat segíthetjük, vagy tartsuk magunkat az elveinkhez, és inkább segítsünk kevesebb embernek?

Ez olyan kérdés, amelyet maga Jézus is sokszor feltett: sokaknak segíteni, vagy keveseknek? – Esther átnyújtott Lenának egy poharat. – Nem túl édes magának? Azt hiszem, errefelé nem használunk túl sok cukrot.

Lena ivott egy kortyot, és az állkapcsa azonmód össze is ugrott. – Egy kicsit savanyú – nyögte ki, és igyekezett visszatartani a torkából előtörni igyekvő gurgulázó hangot.

– Ó! – Esther újból elővette a cukrot és kanalazott belőle Lena poharába. – Most?

Lena újra beleivott a pohárba, de most már kisebbet kortyolt. – Jó – mondta.

– Jó – ismételte Esther, és az egyik pohárba tett még egy kis cukrot. A harmadikat úgy hagyta. Lena reménykedett benne, hogy az nem Jeffrey-é.

– Mindenki különbözik, nem? – kérdezte Esther, és Lena mellett elhaladva elindult vissza a fogadószobába.

Lena követte. – Hogy érti?

– Az ízlésre gondolok – magyarázta Esther. – Abby szereti az édességet. Egyszer, amikor még kislány volt, már majdnem egy egész csésze cukrot megevett, mire észrevettem, hogy benyúlt a szekrénybe.

Amikor elhaladtak a könyvtárszoba mellett, Lena megjegyezte: – Sok könyvük van.

– Klasszikusok leginkább. Aztán van persze ponyva és vadnyugati regények is. Ephraim szereti a krimiket. Azt hiszem, azért, mert minden fekete-fehér bennük. A jó fiúk vannak az egyik oldalon, a rosszak a másikon.

– Jó is lenne – mondta Lena önkéntelenül.

– Becca a románcokat szereti. Csak mutat neki az ember egy könyvet valami hosszú hajú Adonisszal a címlapon, és két óra alatt elolvassa.

– Megengedi neki, hogy románcokat olvasson? -kérdezte Lena. Úgy gondolta, ezek az emberek ugyanolyan faszfejek, mint akikről a hírekben hallotta, hogy be akarják tiltani a Harry Pottert.

– A gyerekek azt olvasnak, amit akarnak. Ezért jó, hogy a házban nincs tévé. Még ha ponyvát olvasnak is, jobb, mintha a képernyőt bámulják.

Lena bólintott, bár eltöprengett magában, milyen lehet tévé nélkül élni. Az elmúlt három évben csak az agyatlan tévénézés miatt nem őrült meg teljesen.

– Tessék, itt vannak – mondta Lev, amint beléptek a szobába. Aztán elvett egy poharat Esthertől, és odanyújtotta Jeffrey-nek.

– Ne azt! – mondta Esther, és visszavette tőle. – Ez a magáé. – Azzal az édesebb limonádét adta oda Jeffrey-nek, aki Ephraimmal egyetemben felállt, amikor beléptek a szobába. – Úgy sejtem, nem szereti annyira savanyún, mint Lev.

– Nem, asszonyom – ismerte el Jeffrey. – Köszönöm!

Kinyílt a bejárati ajtó, és Esther férfi hasonmása lépett be rajta, kezét egy idősebb nő könyökén nyugtatva, aki túl törékenynek tűnt ahhoz, hogy egyedül járjon.

A férfi azt mondta: – Bocsánat, hogy ilyen későn jövünk.

Jeffrey odább ment egy kicsit, hogy a nő leülhessen a székére. Most egy másik nő lépett be az ajtón, aki inkább Levre hasonlított. Vörösesszőke haját kontyba csavarva hordta a feje tetején. Lena megállapította, hogy tisztára úgy néz ki, mint az a szívós parasztasszony, aki a mezőn dolgozva pottyantja ki a gyerekét, aztán a nap hátralévő részében szedi tovább a gyapotot. A pokolba is, az egész család valahogy olyan erősnek tűnt! Esther volt a legalacsonyabb köztük, de még ő is vagy tizenöt centivel volt magasabb Lenánál.

– Ez az öcsém, Paul – mondta Lev, és a férfira mutatott. – Ez pedig Rachel. – A parasztasszony üdvözlés gyanánt biccentett egyet. – És Mary.

Esther elmondása szerint Mary fiatalabb volt Lev-nél, talán a negyvenes évei közepe táján járhatott, de úgy nézett ki és úgy is viselkedett, mint aki húsz évvel idősebb. Beletelt egy kis időbe, mire leült, mintha attól tartana, hogy elesik és eltöri a csípőcsontját. Még a hangja is olyan öregesnek tűnt, amikor megszólalt: -Kérem, bocsássák meg, de nem vagyok jól mostanában – mondta szánalmat ébresztő hangszínnel.

– Az apám nem tud csatlakozni hozzánk – mondta Lev, ügyesen kicselezve a húgát. – Volt egy agyvérzése. Nem nagyon jön ki mostanában.

– Semmi gond – mondta Jeffrey, aztán a többi családtag felé fordult. – Tolliver parancsnok vagyok. Ez itt pedig Adams

nyomozo. Köszönöm, hogy eljöttek.

– Leülünk? – vetette fel Rachel, és odalépett a kanapéhoz. Intett Esthernek, hogy üljön mellé. Lena újból azt érezte, hogy ki vannak osztva a szerepek a család női és férfi tagjai között. Az ültetés és a konyhai dolgok a nőkre vannak bízva, a többi a férfiak reszortja.

Jeffrey enyhén biccentett a fejével, ezzel jelezve Lenának, hogy üljön Esther baljára. Lev megvárta, míg Lena leül, és csak aztán segítette Ephraimot a Jeffrey mellett álló székbe. Jeffrey kissé felhúzta a szemöldökét, és Lena biztos volt benne, hogy ő is hallott épp eleget, amíg ő kint volt a konyhában. Alig várta már, hogy összevessék, amit megtudtak.

– Na, szóval – kezdte Jeffrey, mintha most, hogy véget ért a csevegés, végre rátérhetnének a lényegre. – Azt mondják, Abby tíz napja tűnt el?

– Az én hibám – szólalt meg Lev, és Lena kíváncsi volt, vajon mindjárt vallomást is tesz-e. – Azt hittem, Abby a családdal együtt elment Atlantába a misszióba. Ephraim pedig azt hitte, itt van velünk a farmon.

Most Paul szólalt meg: – Mindannyian azt hittük, ez a helyzet. Nem hiszem, hogy bárkit hibáztatnunk kéne. – Lena most először nézte meg a férfit tüzetesebben, és azt gondolta, úgy beszél, mint egy ügyvéd. Ő viselt egyedül boltban vásárolt ruhákat. Halszálkás öltönyben, bordó nyakkendőben és fehér ingben volt. Haját fodrász vágta divatosra. Paul Ward kiköpött városi jürge volt, aki most ott áll vidéken ragadt bátyja és nővérei

városi urge volt, aki most ott áll videken ragadt bátyja és hoverei mellett.

– Akárhogy van is, egyikünk sem gondolta, hogy valami szerencsétlenség történt – mondta Rachel.

Jeffrey már biztos meghallgatta a farm történetét, mert a következő kérdése nem a családra vagy az Isteni Áldás működésére vonatkozott. – Volt itt olyan ember, akivel Abby szeretett együtt lenni? Talán az egyik munkás?

Rachel szólalt meg: – Nem igazán engedtük, hogy elvegyüljön.

– De azért csak találkozott emberekkel – mondta Jeffrey, és belekortyolt a limonádéba. Látszott rajta, hogy minden erejével azon van, véletlenül el ne fintorodjon, olyan savanyú volt. Visszatette a poharat a kandalló tetejére.

Lev azt mondta: – Abby természetesen járt egyházi összejövetelekre, de a földeken dolgozó munkások inkább maguk közt vannak.

Esther pedig hozzátette: – Nem szeretjük a megkülönböztetést, de a munkások azért mégiscsak faragatlanabb emberek. Abby nem nagyon ismerte a farmnak ezt a részét. Megmondtuk neki, hogy ne menjen közéjük.

– De valamennyit a földeken is dolgozott, nem? – vetette közbe Lena, korábbi beszélgetésükre visszaemlékezve.

– Igen, de csak más családtagokkal együtt. Az unokatestvéreivel leginkább – mondta Lev. – Elég nagy a család.

Esther elkezdte sorolni. – Rachelnek négy, Paulnak hat gyereke van. Mary fiai Wyomingban élnek, és…

Esther nem fejezte be a mondatot. – És? – kérdezett vissza Jeffrey.

Rachel megköszörülte a torkát, de mégis Paul szólalt meg: – Nem látjuk őket túl gyakran – mondta, és a hangjából kicsengő feszültség jól tükrözte azt, ami a szobában is jól érezhető volt. – Már jó ideje nem jártak itt.

– Tíz éve – mondta Mary, és felnézett a mennyezetre, mintha vissza akarná tartani a könnyeit. Lena kíváncsi lett volna, vajon ők is sikítva menekültek-e a farmról. Mert ő egész biztosan úgy tett volna.

Mary folytatta: – Más utat választottak. Minden reggel, amikor felkelek, és minden este, amikor lefekszem, értük imádkozom.

Mivel Lena érezte annak a veszélyét, hogy Mary viszi majd tovább a prímet, megkérdezte Levtől: – Maga házas?

– Már nem. – Lev arckifejezése most először tükrözött némi védtelenséget. – A feleségem jó pár éve meghalt gyermekágyban. – Aztán fájdalmasan elmosolyodott. – Sajnos már az első gyereknél, de hát itt van az én Ezekielem, vigasznak.

Jeffrey udvariasan várt egy kicsit, aztán megkérdezte: – Szóval mindannyian azt hitték, Abby a szüleivel van, a szülei viszont azt, hogy magukkal. Ez, hogy is, tíz napja volt, ugye?

Amikor a misszióba mentek?

Esther válaszolt. – Igen.

– És évente négyszer van misszió?

– Igen.

– Maga végzett ápolónő?

Esther bólintott, és Lenának rettentően kellett igyekeznie, hogy meglepettségét leplezze. Neki úgy tűnt, az asszony egészen haszontalan információkat is gondolkodás nélkül közöl magáról. Az, hogy ezt eltitkolta Lena elől, eléggé gyanús volt.

Esther folytatta a kitárulkozást: – A Georgiái Orvosegyetemen tanultam, amikor Ephraimmal összeházasodtunk. A papa úgy gondolta, jól jön majd itt a farmon, ha valakinek van gyakorlati tapasztalata az elsősegélynyújtásban. A többi lánya pedig nem bírja a vér látványát.

– Így van – ismerte el Rachel.

Jeffrey megkérdezte: – Sok a baleset?

– Hála istennek nem. Egy férfi három éve átvágta az Achilles-inát. Nagy volt a felfordulás. A szaktudásom ahhoz elég volt, hogy megállítsam a vérzést, de mást semmit nem tehettem, egyszerűen csak megvizsgáltam. Valóban szükségünk lenne egy orvosra.

– Amúgy kihez szoktak járni? – kérdezte Jeffrey. – Néha vannak itt gyerekek is. – És mintegy magyarázatképpen

hozzátette: – A feleségem gyerekorvos a városban.

Lev szólt közbe: – Sara Linton. Persze, tudom. – És a felismeréstől halvány mosoly futott át az arcán.

– Ismeri Sarát?

– Igen, együtt jártunk vasárnapi iskolába, *nagyon-nagyon* régen. – Lev úgy nyújtotta meg a „nagyon-nagyon" szót, mintha Sarával rengeteg közös titkuk volna.

Lena észrevette, hogy Jeffrey-t felidegesítette ez az ismeretség, de azt nem tudta, vajon féltékeny-e, vagy inkább Sarát félti.

Jeffrey viszont rá jellemző módon nem hagyta, hogy a saját zaklatottsága megzavarja a kihallgatást, és gyorsan vissza is terelte a szót az ügyre. – Nem szoktak telefonon érdeklődni a gyerekek felől? – kérdezte Esther-től. És amikor Esther ettől láthatóan zavarba jött, hozzátette: – Amikor Atlantába mennek. Nem telefonálnak ide, hogy mi van a gyerekekkel?

– De hát a családjukkal vannak – felelte Esther. Higgadt volt a hangja, de Lena látta, hogy megvillan a szeme, mintha megsértették volna.

Rachel vette át a húgától a fonalat. – Elég zárt közösségben élünk, Tolliver parancsnok. Ha eddig nem vette volna észre.

Jeffrey sokkal jobban viselte a kioktatást, mint Lena viselte volna. Megkérdezte Esthertől: – Meg tudná mondani, mikor vették észre, hogy eltűnt?

– Tegnap késő este jöttünk vissza – felelte Esther. -először a farmra mentünk, hogy megnézzük, hogy van a papa, és elhozzuk Abbyt és Beccát…

– Becca sem ment magukkal? – kérdezte Lena.

– Hát persze hogy nem – mondta az anya, mintha Lena valami szentségtörőt kérdezett volna. – Még csak tizennégy éves.

– Értem – mondta Lena, és elgondolkodott, vajon hány évesnek illik lenni ahhoz, hogy az ember hajléktalanszállókat látogasson Atlantában.

– Becca itt maradt velünk a házban – egészítette ki Lev. – Szeret együtt lenni a fiammal, Zeke-kel. – Aztán folytatta: – Amikor Abby az első este nem jött vacsorázni, Becca azt hitte, meggondolta magát, és mégis elment Atlantába. Azzal sem törődött, hogy rákérdezzen.

– Szeretnék beszélni vele – mondta Jeffrey.

Levnek láthatóan nem tetszett a kérés, de beleegyezően bólintott. – Rendben.

Jeffrey újra megpróbálta, amit már az előbb is: -Nem volt senki, akivel Abby találkozgatott volna? Valami fiú, aki érdekelte volna?

– Tudom, hogy nehéz elhinni, a kora miatt – válaszolta Lev –, de Abby nagyon rejtőzködő életet élt. Itthon oktattuk. A farmon kívüli életről szinte semmit nem tudott. Megpróbáltuk egy

kicsit felkészíteni az életre, és bevittük Atlantába, de nem tetszett neki. A visszavonultság sokkal jobban vonzotta.

– Volt előzőleg is misszióban?

Esther válaszolt: – Igen. Kétszer. Nem szerette, hogy távol van innen.

– A „visszavonultság" érdekes szó – jegyezte meg Jeffrey.

– Tudom, hogy úgy hangzik, mintha apáca lenne -mondta Lev –, és ez talán nem is áll olyan messze az igazságtól. Abby természetesen nem volt katolikus, de hihetetlenül elkötelezett volt. Szenvedélyesen szolgálta az Urat.

– Ámen! – vágta rá Ephraim alig hallhatóan, és Lenának az volt az érzése, csak úgy megszokásból mondja, mintha azt mondaná: „Egészségedre!", amikor valaki tüsszent.

Esther hozzátette: – Abby mélyen vallásos volt. – Aztán gyorsan a szájára tette a kezét, mint aki rádöbbent, hogy hibázott. Ugyanis most először emlegette a lányát múlt időben. Rachel, aki mellette ült, megfogta a kezét.

Jeffrey folytatta: – Volt valaki a farm körül, aki észrevehetően nagyobb figyelmet fordított Abbyre, mint ami kívánatos lett volna? Egy idegen talán?

Lev válaszolt: – Nagyon sok itt az idegen, Tolliver parancsnok. A munkánk jellegéből fakad, hogy sok idegent hívunk a házunkba. Ézsaiás így könyörög hozzánk: „Engedjétek be a szegényeket, akik a házatokhoz vetődnek!" Az a kötelességünk, hogy segítsünk rajtuk.

kötelességünk, hogy segítsünk rajtuk.

– Ámen! – kántálták a család tagjai.

Jeffrey megkérdezte Esthertől: – Emlékszik, mi volt a lányán, amikor utoljára látta?

– Természetesen. – Esther egy pillanatra megállt, mintha az emlékezés átszakítaná az érzelmek gátját, amit eddig lezárva tartott. – Együtt varrtunk neki egy kék színű ruhát. Abby szeretett varrni. A szabásmintát egy régi bőröndben találtuk a padláson, ami még Ephraim anyjáé volt. A mai ízlésnek megfelelően kicsikét változtattunk rajta. Amikor elbúcsúztunk egymástól, ezt viselte.

– Ez itt volt a házban?

– Igen, aznap kora reggel. Becca már elindult a farmra.

– Becca velem volt – egészítette ki Mary.

Jeffrey most azt kérdezte: – Még valami?

Esther válaszolt: – Abby nagyon nyugodt természetű. Gyerekként sem kapkodott soha. Olyan különleges lány!

Most Lev szólalt meg, és a hangja olyan halálosan komoly volt, mintha nem kiegészíteni akarná, amit a húga elmondott, hanem hivatalos beszámolót tartana. – Abby nagyon hasonlít az anyjára, Tolliver parancsnok. Ugyanolyan a bőrük, és ugyanolyan mandulavágású a szemük is. Nagyon csinos lány.

Lena elismételte a szavakat magában, és azon töprengett, Lev ezzel vajon egy másik férfira utal-e, akinek kellhet az

unokahúga, vagy saját magáról árult el valamit. Nehéz volt eldönteni. Lev az egyik pillanatban nagyon nyitottnak és őszintének tűnt, a következőben viszont Lena azt sem biztos, hogy elhitte volna neki, hogy kék az ég. Ez a prédikátor egész biztosan az egyháznak is a feje volt, nemcsak a családnak, és Lenának az a homályos érzése támadt, hogy sokkal okosabb, mint amennyire mutatja.

Esther, miközben a saját haját igazgatta, felidézett egy emléket: – Egy szalagot kötöttem Abby hajába. Egy kék szalagot. Most már emlékszem. Ephraim már bepakolta a csomagokat és indulásra készen álltunk, amikor megtaláltam azt a szalagot a táskámban. Arra tartogattam, hogy egyszer majd felhasználom valami ruhadísznek, de olyan jól illett a ruhájához, hogy mondtam neki, jöjjön oda. Lehajolt és én beletettem a hajába… -esthernek elcsuklott a hangja, és Lena látta, hogy elszorul a torka. – Neki van a legpuhább haja a…

Rachel megszorította a húga kezét. Esther kifelé bámult az ablakon, mintha kívül akarna kerülni ezen az egész beszélgetésen. Lena ezt afféle védekező-elterelő mechanizmusnak érezte, ami nagyon is ismerős volt neki. Mennyivel egyszerűbb távol tartani magunkat valamitől, mint kimutatni az érzéseinket!

Paul szólalt meg: – Rachel és én a farmon élünk a családjainkkal. Külön házakban természetesen, de a főépület mindenki számára gyalog megközelíthető. Amikor tegnap este nem találtuk Abbyt, alaposan átkutattuk a terepet. A munkások

a szélrózsa minden irányában keresték. A pincétől a padlásig átkutattuk a házakat, az épületeket. Amikor semmit nem találtunk, hívtuk a seriffet.

– Elnézést, hogy ilyen sokáig tartott neki, mire idáig eljutottunk – mondta Jeffrey. – Odaát elég elfoglaltak a fiúk.

– Nem nagyon hiszem – kezdte Paul –, hogy a maga szakmájában nagy jelentőséget tulajdonítanának annak, ha egy huszonegy éves lány eltűnik.

– Miből gondolja?

– A lányok mindig is hajlamosak voltak megszökni, vagy nem? – kérdezte Paul. – Annyira nem vagyunk ám tájékozatlanok a külvilág dolgaival kapcsolatban.

– Nem igazán értem, mire gondol.

– Én vagyok a család fekete báránya – mondta Paul, és a testvérei reakcióiból Lena érezte, hogy ez valami régi családi tréfa. – Ügyvéd vagyok. Én intézem a gazdaság üzleti ügyeit. Az időm nagy részét Savannah-ban töltöm. Minden második héten bent vagyok a városban.

– A múlt héten itt volt?

– Múlt éjjel jöttem vissza, amikor hallottam, mi történt – mondta Paul, és a szobában hirtelen csend lett.

– Hallottunk híreket – csapott le Rachel a témára. – Szörnyű híreket.

Ephraim a mellére tette a kezét. Az öregembernek remegtek

Ephraim a fejére tette a kezét. Az öregemberek remegtek az ujjai. – Ő az, ugye?

– Azt hiszem, uram. – Jeffrey benyúlt a zsebébe, és kivett egy polaroid képet. Ephraimnak túlságosan remegett a keze ahhoz, hogy elvegye, úgyhogy Lev közbelépett. Lena a két férfit figyelte, amint a képet nézik. Ephraim összeszedett és nyugodt maradt, Lev viszont jól hallhatóan sóhajtott, aztán becsukta a szemét, de könnyek nem jöttek belőle. Lena nézte, amint az ajkát mozgatva némán imádkozik. Ephraim csak bámulta a fotót, és annyira remegett, hogy úgy tűnt, még a szék is rázkódni kezd alatta.

Paul a háta mögül nézte a képet, rezzenéstelen arccal. Lena a bűnösség jeleit próbálta felfedezni rajta, aztán a megrendülés bármi jelét. De Paul, azt leszámítva, hogy az ádámcsutkája mozgott, amikor nyelt, olyan mozdulatlan volt, mint egy kőszikla.

Esther megköszörülte a torkát: – Szabad? – kérdezte és a kép felé mutatott. Tökéletesen összeszedettnek tűnt, de az arcára kiült a félelem és a visszafojtott fájdalom.

– Ó, anya! – kezdte Ephraim a kíntól el-elcsukló hangon. – Ha kívánod, megnézheted, de higgy nekem, nem akarnád így látni őt. Nem akarnád, hogy ilyen emléked maradjon róla.

Esther meghajlott a férje akarata előtt, de Rachel elkérte a képet. Lena nézte, amint az idősebb nő ajka merev vonallá zsugorodik. – Krisztusom! – suttogta. – Miért?

Akár akarattal tette, akár nem, Esther a nővére válla fölött megpillantotta a halott gyermekéről készült képet. A válla

megpillantotta a halott gyermekéről készült képet. A válla rázkódni kezdett. Először csak kicsikét, ami aztán egész testét rázó fájdalmas rángásba csapott át, míg végül az arcát a kezébe temetve felkiáltott: – Nem!

Mary eddig csendben ült a székében, de most a kezét a mellkasára szorítva felállt, és kirohant a szobából. Pár másodperc múlva hallották, hogy bevágódik a konyhaajtó.

Lev nem szólt semmit, Lenának viszont, noha az arcáról semmit nem tudott leolvasni, olyan érzése támadt, hogy dühíti Mary melodramatikus kivonulása.

Lev megköszörülte a torkát, mielőtt megszólalt: – Tolliver parancsnok, el tudná nekünk mondani, mi történt?

Jeffrey habozott, és Lena kíváncsian várta, mennyit mond el nekik. – Az erdőben találtuk meg – mondta Jeffrey. – A földbe volt eltemetve.

– Uramisten! – hörögte Esther, és mintha görcs rángatná, kétrét görnyedve hajolt előre. Rachel simogatni kezdte a testvére hátát, az ajka remegett és könnyek csorogtak végig az arcán.

Jeffrey nem részletezte, ami történt, csak hozzátette: – Elfogyott a levegője.

– Kicsim! – nyögte Esther. – Szegény kicsi Abigail!

Hirtelen megjelent a két gyerek, akiket a disznóólnál láttak ácsorogni, és az üveges ajtó hangosan becsapódott. A felnőttek úgy ugrottak fel, mintha lövés dördült volna.

Elsőnek Ephraim szólalt meg, aki láthatóan azzal küszködött

Lisnek Ephraim szólalt meg, aki láthatóan azzal küszködött, hogy visszanyerje az önuralmát. – Zeke, mit mondtak neked az ajtóról?

Zeke Lev lábának dőlt. Soványka fiú volt, és egyelőre nem látszott rajta, hogy valaha is eléri majd az apja magasságát. A karja vézna volt, mint két fogpiszkáló. – Bocsánat, Eph nagybácsi.

– Bocsánat, apa – mondta Becca, bár nem ő csapta be az ajtót. Ő is csontsovány volt, és bár Lena általában hadilábon állt az életkor megsaccolásával, biztosan nem nézte volna tizennégynek. Egyértelmű volt, hogy még nem érte el a kamaszkort.

Zeke a nagynénjére bámult, és a szája remegni kezdett. Láthatóan megérezte, hogy valami nincs rendben. Könnyek szöktek a szemébe.

– Gyere ide, gyermekem! – mondta Rachel, és az ölébe vette Zeke-et. Kezét a lábára téve simogatta, vigasztalgatta. Próbálta kordában tartani a fájdalmát, de elveszítette a csatát.

Rebecca ott maradt az ajtónál és úgy kérdezte: – Mi történt?

Lev Rebecca vállára tette a kezét. – A nővéred eltávozott és most az Úrnál van.

A kamaszlánynak tágra nyílt a szeme. Az ajka szétnyílt, és a hasára tette a kezét. Megpróbált kérdezni valamit, de nem tudott megszólalni.

Lev azt mondta: – Imádkozzunk!

Rebecca olyan elhalón rebegte: – Tessék? – mintha kiszorították volna belőle a szuszt.

Senki nem válaszolt a kérdésére. Rebeccát kivéve mindenki lehajtotta a fejét, de Lena sejtésével ellentétben Lev nem intézett dörgedelmes szónoklatot a családhoz, hanem mindenki némán imádkozott.

Rebecca, a kezét a hasára téve tágra nyílt szemmel állt ott, míg a család többi tagja imádkozott.

Lena kérdő tekintettel nézett Jeffrey-re. Azt akarta tudni, most mitévők legyenek. Ideges volt, és valahogy nagyon nem odavalónak érezte magát. Hank akkor hagyott fel azzal, hogy elrángassa Lenát és Sibylt a templomba, amikor Lena már a második, lányoknak való Bibliát tépte széjjel. Lena nem volt ahhoz szokva, hogy vallásos emberek között legyen, kivéve, ha bejöttek az őrszobára.

Jeffrey vállat vont, és belekortyolt a limonádéjába. A válla kicsit megemelkedett, és Lena látta, hogy az állkapcsa mozgatásával próbálja enyhíteni a szájában a savanyú ízt.

– Elnézést – szólalt meg Lev. – Mit tehetünk?

Jeffrey úgy beszélt, mintha listát olvasna fel. – Minden, a farmon dolgozó munkás adatlapját szeretném megnézni. Szeretnék mindenkivel beszélni, aki az elmúlt egy évben bármikor kapcsolatban állt Abigaillel. Át szeretném kutatni a szobáját, hátha találunk valamit. El szeretném vinni a számítógépét, amiről szó volt, és megnézni, volt-e bárkivel

számítógépét, amiről szó volt, és megnézni, volt-e bárkivel kapcsolata az interneten keresztül.

Ephraim közbeszólt: – Soha nem használta a számítógépet egyedül.

– Akkor is ellenőriznünk kell mindent, Mr. Bennett.

Lev szólalt meg: – Alaposan végzik a munkájukat, Ephraim. Végül is a te döntésed, de én azt hiszem, mindent meg kell tennünk, ami csak módunkban áll, hogy segítsünk. Akkor is, ha csak bizonyos lehetőségek kizárásáról van szó.

Jeffrey erre lecsapott. – Nem bánják, ha hazugságvizsgáló tesztnek vetjük alá magukat?

Paul szinte nevetve mondta: – Nem hiszem, hogy jó ötlet.

– Kérlek, ne beszélj a nevemben! – szólt rá Lev az öccsére. Aztán Jeffrey-hez fordult: – Mindent megteszünk, amit csak tudunk, hogy segítsünk.

Paul azonban nem hagyta annyiban: – Nem hiszem, hogy…

Esther kihúzta a vállát. Az arca felpuffadt a sírástól és a szeme körül vörös karikák látszottak. – Kérlek, ne vitatkozzatok! – kérte a bátyjait.

– Nem vitatkozunk – mondta Paul, de közben úgy tűnt, alig tudja magát türtőztetni, hogy össze ne csapjon a bátyjával. Lena az évek során azt tapasztalta, hogy a fájdalom megmutatja az emberek igazi természetét. Érezte a feszültséget Paul és a bátyja között, és kíváncsi volt, ez vajon csak a szokásos testvéri rivalizálás, vagy annál jóval több. Esther hangszíne arról

rivalizálás, vagy annál jóval több. Esther hangszíne arról árulkodott, hogy a bátyjai már korábban is veszekedtek.

Lev felemelte a hangját, de most a gyerekekhez szólt: – Rebecca, kivinnéd Zeke-et a hátsó kertbe? Mary nagynénéd ott van, és biztos vagyok benne, hogy szüksége van rátok.

– Várjon! – vágott közbe Jeffrey. – Előbb kérdezni szeretnék Rebeccától egypár dolgot.

Paul az unokahúga vállára tette a kezét és ott is tartotta. – Kérdezzen! – felelte és a hangszínével meg a testtartásával azt kívánta jelezni, hogy szemmel tartja Jeffrey-t.

Jeffrey megkérdezte: – Rebecca, volt arról tudomásod, hogy a nővéred találkozgat valakivel?

A lány felnézett a nagybátyjára, mintha engedélyt kérne. Tekintete végül megállapodott Jeffrey-n. – Úgy érti, egy fiúval?

– Igen – felelte Jeffrey, és Lena látta rajta, hogy felesleges erőlködésnek érzi az egészet. Esély sem volt arra, hogy a lány megnyíljon a családja előtt, különös tekintettel arra, hogy maga is kissé lázadó természet volt. Az igazságot egyetlen módon tudták volna kiszedni belőle, ha egyedül maradnak vele, de Lena erősen kételkedett abban, hogy ezt Paul – vagy bármelyik másik férfi a családból – megengedné nekik.

Rebecca újfent felnézett a nagybátyjára, mielőtt válaszolt. – Abbynek nem volt szabad randiznia.

Ha Jeffrey észrevette is, hogy a lány nem a kérdésére válaszolt, úgy tett, mintha mi sem történt volna. -Nem tartottad

furcsának, hogy nincs veled a farmon, amikor a szüleid elmentek?

Lena Paul kezét nézte, mely a lány vállán nyugodott, és azt fürkészte, vajon gyakorol-e bármiféle nyomást az unokahúgára. Nem tudta megmondani.

– Rebecca?

A lány kissé megemelte az állát, és azt felelte: – Azt hittem, meggondolta magát. – Aztán megkérdezte: – Abby tényleg…?

Jeffrey bólintott. – Attól tartok, igen – felelte neki Jeffrey. – Ezért van szükségünk a segítségedre. Hogy megtaláljuk, ki tette ezt vele.

A lánynak könnybe lábadt a szeme, és látszott, hogy az unokahúga elkeseredése láttán Lev kissé kezdi elveszíteni az önuralmát. Azt mondta Jeffrey-nek: – Ha nem bánja, uram…

Jeffrey bólintott, mire Lev azt mondta Rebeccának:

– Menjetek ki Zeke-kel Mary nagynénihez, szívem! Minden rendben lesz.

Paul megvárta, míg a gyerekek kimennek, aztán újra felvette a beszélgetés fonalát. – Emlékeztetnem kell önt – mondta Jeffrey-nek – hogy a munkavállalókról készült adatlapok elég hiányosak. Egynapi jól végzett munkáért mi teljes ellátást és szállást kínálunk.

Lena felcsattant: – Nem is adnak fizetést?

– Természetesen adunk – vágott vissza Paul. Ezt már biztos

– Természetesen adunk – vágott vissza Paul. Ezt már bizonyos megkérdezték tőle korábban is. – Vannak, akik igényt tartanak a pénzre és vannak, akik adományként felajánlják az egyháznak. Sok munkás már tíz vagy húsz éve itt van, és még egy fillért nem tett zsebre. Cserébe itt biztonságban élhetnek, van családjuk, és tudják, hogy nem vesztegetik el az életüket. – És hogy az i-re feltegye a pontot, Paul körbemutatott a szobában, melyben összegyűltek, éppúgy, mint korábban a húga a konyhában. – Mi itt mind nagyon szerény életet élünk, nyomozó. Az a célunk, hogy másokon segítsünk, és nem az, hogy magunkon.

Jeffrey a torkát köszörülte. – Ennek ellenére szeretnénk minden alkalmazottal beszélni.

– Elvihetik a számítógépet most – ajánlotta fel Paul. – És meg tudom szervezni, hogy azok, akik kapcsolatban voltak Abbyvel, holnap kora reggel bent legyenek a kapitányságon.

– De a betakarítás – emlékeztette az öccsét Lev, aztán magyarázatképpen hozzátette: – A mi specialitásunk a zsenge szójabab, az úgynevezett edamame. Ezt napfelkeltétől este kilencig lehet betakarítani, aztán a babot fel kell dolgozni, majd fagyasztani kell. Nagyon megerőltető munka, és nem nagyon használunk gépeket.

Jeffrey kinézett az ablakon. – Most nem mehetnénk át?

– Bármennyire szeretnének is a végére járni ennek a dolognak – kezdte Paul –, a termelés nem állhat le.

Lev pedig hozzátette: – A munkásainkra is tekintettel kell

lennunk. Biztos el tudja képzelni, milyen ideges némelyikük, ha rendőrt lát. Vannak köztük, akik rendőri erőszak áldozatai és olyanok is, akik nemrég ültek, és nagyon félnek. Aztán vannak nők és gyerekek, akikkel családon belül erőszakoskodnak, és a helyi végrehajtó hatalom semmit nem segít nekik…

– Rendben van – szakította félbe Jeffrey, mintha ezekről már korábban is hallott volna.

– És különben is ez *magántulajdon* – emlékeztette Paul, és most egyértelműen az ügyvéd szólt belőle.

Lev szólalt meg: – Át tudunk helyezni pár embert, hogy helyettesítsék azokat, akik Abbyvel kapcsolatban álltak. A szerda reggel megfelel?

– Attól tartok, muszáj igent mondanom – felelte Jeffrey, de a hangszíne elárulta, hogy nem igazán örül a késlekedésnek.

Esther két kezét az ölében összekulcsolva ült, és Lena érezte, hogy valami dühféle kezd feltörni belőle. Egyértelmű volt, hogy nem ért egyet a bátyjaival, ahogyan az is, hogy ellenkezni sem fog velük. – Elkísérem magát Abby szobájába – ajánlotta.

– Köszönöm – felelte Lena, mire mindenki felállt, de szerencsére csak Jeffrey követte őket a folyosóra.

Esther megállt a jobb oldalon lévő utolsó ajtónál, és a tenyerével olyan erősen támaszkodott az ajtófélfának, mintha nem bízna abban, hogy a lába megtartja.

Lena szólalt meg: – Tudom, hogy ez milyen nehéz magának. Mindent megteszünk, amit csak tudunk, hogy kiderüljön, ki tette

Mindent megteszek, amit csak tudok, hogy kiderítsem, ki tette ezt.

– Abby nagyon zárkózott személyiség volt.

– Gondolja, hogy valamit eltitkolt maga elől?

– Minden lány eltitkol valamit az anyja elől.

Esther kinyitotta az ajtót, és benézett a szobába. Arca meglágyult a szomorúságtól, ahogy a pillantása a lánya dolgaira esett. Lena ugyanígy volt Sibyl dolgaival. Minden egyes tárgy valami múltbeli, boldogabb időkből való emléket idézett föl benne, amikor Sibyl még élt.

Jeffrey megszólította az asszonyt: – Mrs. Bennett? – Esther ugyanis elállta a bejáratot.

– Kérem! – mondta neki Esther, és megragadta a kabátjának az ujját. – Tudják meg, ki tette ezt. Biztosan volt valami oka.

– Megteszek mindent, hogy…

– Az nem elég – erősködött Esther. – Kérem! Tudnom kell, miért halt meg. Magam miatt, hogy nyugtom legyen.

Lena látta, hogy Jeffrey nagyokat nyel. – Nem akarok ígérgetni, Mrs. Bennett. Csak azt tudom megígérni, hogy megpróbálom. – Azzal elővett egy névjegykártyát, és közben a válla fölött hátrasandított, nem látja-e meg valaki. – A hátoldalon van az otthoni számom. Bármikor hívhat.

Esther kicsit habozott, mielőtt elvette a kártyát, de aztán

bedugta a ruhaujjába. Biccentett egyet Jeffrey felé, mintha most végre szót értettek volna, és elállt az útból, hogy beléphessenek a szobába. – Ezt magukra hagyom.

Amikor Esther visszament a nappaliba a családjához, Jeffrey és Lena újból egymásra pillantottak. Lena biztosra vette, hogy Jeffrey ugyanarra gondol, mint ő. Esther könyörgése érthető volt, de csak arra szolgált, hogy ezt az amúgy is bonyolult ügyet még kacifántosabbá tegye.

Lena belépett a szobába, hogy elkezdje a kutatást, de Jeffrey kint maradt és a konyha irányába nézett. Benézett a fogadószobába, mintha biztos akart volna lenni abban, hogy nem figyelik, aztán elindult a folyosón. Mire Lena követhette volna, már meg is jelent az ajtóban Rebecca Bennett-tel.

Jeffrey a lány könyökére tette a kezét, mint valami aggódó nagybácsi, és villámgyorsan bevezette Rebeccát a nővére szobájába. Halkan azt mondta neki: – Nagyon fontos, hogy beszélj nekünk Abbyről.

Rebecca idegesen tekingetett az ajtó irányába.

– Akarod, hogy becsukjam? – kérdezte Lena, kezét a gombra téve.

Néhány pillanatnyi habozás után Rebecca megrázta a fejét. Lena szemügyre vette Rebeccát, és megállapította, hogy éppen annyira csinos, mint amilyen átlagos volt a nővére. Időközben kibontotta sötétbarna haját, és a vastag tincsek enyhe hullámokban omlottak alá a vállára. Esther azt mondta, Rebecca

tizennégy éves, mégis volt ebben a lányban valami nagyon nőies, ami valószínűleg sokak figyelmét felkeltette a farm környékén. Lena azon kapta magát, hogy felteszi magában a kérdést, vajon hogy lehet, hogy nem Rebeccát rabolták el és temették el élve abba a ládába.

Jeffrey szólalt meg újra: – Abbynek volt valakije?

Rebecca az alsó ajkát harapdálta. Jeffrey általában szokott időt hagyni az embereknek, de most kissé idegesnek tűnt amiatt, hogy a lány családja esetleg be talál jönni a szobába.

– Nekem is van egy nővérem – mondta Lena, elhallgatva azt a tényt, hogy már nem él. – Tudom, hogy nem akarsz árulkodni, de Abby már nincs köztünk. Semmi baja nem lesz, ha elmondod nekünk az igazságot.

A lány továbbra is az ajkát harapdálta. – Nem tudom – motyogta és könnyek szöktek a szemébe. Jeffrey-re nézett, és Lena érezte, hogy a lány sokkal inkább hivatalos személyként tekint Jeffrey-re, semmint férfira.

Jeffrey le is csapott erre, mert sürgetni kezdte a lányt: – Mondd el nekem, Rebecca!

A lány nagy erőfeszítések árán megszólalt: – Néha elment napközben.

– Egyedül?

Rebecca bólintott. – Ilyenkor azt mondta, hogy a városba megy, de túl sokáig elmaradt.

– Mégis, mennyire sokáig?

– Nem tudom.

– Innen körülbelül tizenöt perc alatt lehet beérni a belvárosba – számolt Jeffrey. – Mondjuk, hogy boltba ment, az megint tizenöt-húsz perc, ugye? – A lány bólintott. – Szóval maximum egy órát lehetett távol, így van?

A lány újból bólintott. – Volt az kettő is.

– Kérdőre vonta valaki emiatt?

Rebecca a fejét rázta. – Csak én vettem észre.

– Fogadni merek, hogy te sok mindent észreveszel - próbálkozott Jeffrey. – Valószínűleg jobban odafigyelsz arra, mi történik körülötted, mint a felnőttek.

Rebecca vállat vont, de hatott a dicséret, mert azt mondta: – Abby olyan furán viselkedett.

– Hogyhogy?

– Reggel hányt, de azt mondta, ne mondjam meg a mamának.

A terhesség, gondolta Lena.

Jeffrey megkérdezte: – Megmondta neked, mitől hányt?

– Azt mondta, valami rosszat evett, de alig evett valamit.

– Mit gondolsz, miért nem akarta, hogy elmondd a mamátoknak?

– Mert anya mindig aggódik – felelte Rebecca. Aztán vállat

vont. – Abby nem szerette, ha aggódnak miatta.

– És te aggódtál?

Lena látta, hogy a lány nagyokat nyel. – Éjszakánként néha sírt. – Rebecca féloldalt hajtotta a fejét, úgy folytatta: – Az én szobám az övé mellett van. Hallottam.

– Volt valami különleges oka, hogy sírt? – kérdezte jeffrey, és Lena hallotta a hangján, hogy nagyon igyekszik gyengéd lenni a lánnyal. – Lehet, hogy valaki megbántotta?

– A Biblia arra tanít minket, hogy megbocsássunk – válaszolt a lány. Ha bárki más mondja ezt, Lena úgy érezte volna, hogy nagyon szenvedélyes, de ez a lány csak azt ismételte el, amit bölcs tanácsnak gondolt és nem holmi papolásnak. – Ha mi nem bocsátunk meg másoknak, az Úr sem bocsát meg nekünk.

– Volt olyan, akinek meg kellett volna bocsátania?

– Ha volt is – kezdte Rebecca –, akkor segítségért imádkozott volna.

– Mit gondolsz, miért sírt?

Rebecca körbenézett a szobában, és szinte tapintható szomorúsággal jártatta végig a tekintetét a nővére dolgain. Valószínűleg Abbyre gondolt, és arra, milyen volt ez a szoba, amikor a nővére még élt. Lena eltöprengett rajta, vajon milyen lehetett a két testvér viszonya. Lena és Sibyl, bár ikrek voltak, minden apróságon összevesztek, kezdve ott, hogy ki ül előre a kocsiban, odáig, hogy ki vegye fel a telefont. Lena Abbyt

valahogy nem ilyennek képzelte.

Rebecca végül azt válaszolta: – Nem tudom, miért volt szomorú. Nem mondta el nekem.

– Biztos vagy benne, Rebecca? – kérdezte Jeffrey, és bátorítón rámosolygott. – Nekünk elmondhatod. Nem fogunk megbotránkozni, és megítélni sem fogjuk. Csak tudni szeretnénk az igazságot, hogy megtalálhassuk azt az embert, aki Abbyt bántotta, és megbüntethessük.

Rebecca bólintott és megint könnybe labadt a szeme. – Tudom, hogy segíteni akarnak.

– Nem segíthetünk Abbynek, ha te nem segítesz nekünk – erősködött Jeffrey. – Bármit elmondhatsz, Rebecca, nem számít, milyen kis hülyeségnek tűnik most. Hadd döntsük el mi, hasznos-e, vagy sem.

Rebecca Lenáról Jeffrey-re nézett, aztán vissza. Lena nem tudta volna megmondani, vajon rejteget valamit előlük, vagy egyszerűen csak nem mer a szülei engedélye nélkül beszélni. De bárhogy volt is, szóra kellett bírniuk, mielőtt még valaki keresni kezdi.

Lena próbált könnyed hangon beszélni. – Akarsz csak velem beszélni? Ha akarod, beszélgethetünk így, csak te meg én.

Rebecca mintha megint elgondolkodott volna. Legalább fél percbe telt, mire megszólalt: – Én… – de akkor hirtelen becsapódott a hátsó ajtó. A lány úgy pattant fel, mint akit puskából lőttek ki.

puskaporokat ki.

A nappali felől egy férfihang szólalt meg: – Becca, te vagy az?

Zeke lépkedett végig a folyosón, és amikor Rebecca meglátta az unokaöccsét, utánament, megfogta a karját és visszakiáltott: – Én vagyok, papa – aztán bevezette a fiút a többiek közé a fogadószobába.

Lena visszaszívta a káromkodást, ami pedig már a nyelve hegyén volt.

– Gondolod, hogy tud valamit? – kérdezte Jeffrey.

– Ha én azt tudnám!

Úgy tűnt, Jeffrey is így gondolja, és Lena érezte a hangjában vibráló feszültséget, amikor azt mondta: – Na, legyünk túl rajta!

Lena odament az ajtónál lévő nagy fiókos szekrényhez, Jeffrey pedig a szemben lévő íróasztalhoz lépett. A szoba kicsike volt, olyan háromszor hárommétéres. Egy franciaágy volt az ablak alatt, mely a gazdasági épületre nézett. A fehér falakon nem volt poszter, és egyébként sem volt semmi jele annak, hogy itt egy fiatal nő lakik. Az ágyat szép rendesen bevetették, a tarkabarka ágytakaró mindenhol precízen be volt hajtogatva. Egy kitömött Snoopy csücsült a párnákon, ami kinézetre idősebb volt Abbynél, és a nyaka kissé félrecsuklott a sokévi gyömöszöléstől.

Az egyik felső fiókban gondosan összehajtogatott zoknik voltak. Lena kinyitott egy másikat, abban meg ugyanolyan

gondosan összehajtogatott fehérneműk. Az, hogy a lány ennyi időt fordított az alsóneműi összehajtogatására, megdöbbentette Lenát. Abby nyilvánvalóan nagyon pedáns volt, és kínos gonddal tartotta rendben a dolgait. Az alsó fiókok már-már rögeszmés rendszeretetről tanúskodtak.

Mindenkinek megvan a kedvenc rejtekhelye, mint ahogy minden zsarunak is megvan a kedvenc kutakodóhelye. Jeffrey az ágy alá nézett be, a matrac és a rugó közé. Lena a ruhásszekrényhez ment, és a cipőket vizsgálgatta. Három párat talált csak. Mindegyik elég használtnak tűnt, de jól karban voltak tartva. A tornacipő fehérre volt suvickolva, a pántost meg nemrég sarkaltatták. A harmadik pár vadiújnak tűnt, valószínűleg ez lehetett Abby vasárnapi cipője.

Lena az öklével megkocogtatta a szekrény alján a léceket, valami titkos rekesz után kutatva. Semmi gyanúsat nem talált, minden egyes léc erősen oda volt szögelve. Ezek után a szekrényrúdon lógó ruhákat nézte végig. Lenánál nem volt vonalzó, de meg mert volna esküdni, hogy minden ruha egyforma távolságra lóg a másiktól, úgy, hogy ne érjenek össze. Volt ott egy hosszú télikabát is, látszott, hogy áruházban vették. A zsebei üresek voltak, a szegély teljesen ép. Se felszakított varrás, se titkos erszény, amelybe valamit el lehetett volna rejteni.

Lev jelent meg az ajtóban egy laptoppal a kezében. – Találtak valamit? – kérdezte.

Lena kissé megrettent, Jeffrey pedig kezét a zsebébe csúsztatva felegyenesedett. – Semmi használhatót – felelte.

sullyesztve felegyenesedett. – Semmi hasznosat – felelte.

Lev odaadta Jeffrey-nek a számítógépet, melyből a földre lógott a zsinór. Lena kíváncsi lett volna, vajon belenézett-e Lev a gépbe, mialatt ők a szobában kutakodtak. Afelől semmi kétsége nem volt, hogy Paul igen.

Lev azt mondta Jeffrey-nek: – Maguknál lehet, ameddig csak akarják. Meg lennék lepve, ha bármit találnának rajta.

– Ahogy maga is mondta – felelt Jeffrey és a gép köré csavarta a zsinórt –, minden eshetőséget ki kell zárnunk. – Aztán biccentett Lenának, hogy kövesse. Kimentek a szobából. Ahogy a fogadószoba felé haladtak a folyosón, hallották, amint a családtagok beszélgetnek, de mire odaértek, már mindenki elhallgatott.

Jeffrey azt mondta Esthernek: – Részvétem.

Esther egyenesen Jeffrey-re nézett, úgy, hogy halványzöld szeme sarkából még Lenára is rálásson. Egy szót sem szólt, de a tekintetében bujkáló könyörgés egyértelmű volt.

Lev kinyitotta a bejárati ajtót. – Köszönöm mindkettejüknek – mondta. – Szerda reggel kilenckor ott vagyok.

Úgy tűnt, mintha Paul mondani akarna valamit, de aztán az utolsó pillanatban meggondolta magát. Lena azonban szinte látta, mi megy végbe a kis ügyvéd agyában. Valószínűleg majd megpukkadt, hogy Lev önként vállalta a poligráfozást, és Lena úgy képzelte, Paulnak lesz egy-két keresetlen szava a bátyjához, miután a zsaruk leléptek.

Jeffrey azt mondta Levnek: – Valakit be kell majd hívatnunk, hogy csinálja meg a tesztet.

– Természetesen – felelte készségesen Lev. – Ám úgy érzem, szükséges elismételnem, hogy csak a magam nevében beszélhetek. Ugyanígy, akikkel holnap találkozni fog, azok is mind önkéntes alapon mennek el. Természetesen nem áll jogomban előírni magának, Tolliver parancsnok, hogyan végezze a munkáját, de higgye el, elég lesz őket egyáltalán odacibálni. Ha megpróbálja rájuk erőltetni a hazugságvizsgálót, valószínűleg elmenekülnek.

– Köszönöm a jó tanácsot – mondta Jeffrey mesterkélt őszinteséggel. – Nem bánja, ha a munkafelügyelőjüket is behívom?

Pault szemmel láthatóan meglepte a kérés. – Cole-ra gondol?

– Neki biztosan mindenkivel van kapcsolata a farmon – mondta Lev. – Jó ötlet.

– Ha már itt tartunk – szólt közbe Paul és Jeffrey irányába pillantott. – A farm magántulajdon. Általában nem jön ide a rendőrség, kivéve hivatalos ügyekben.

– És ezt nem tekinti hivatalos ügynek?

– Családi ügynek tekintem – felelt Paul és a kezét nyújtotta. – Köszönöm a segítséget.

– Megmondaná nekem – kezdte Jeffrey – hogy Abby

vezetett-e?

Paul leejtette a kezét. – Természetesen. Elég idős volt hozzá.

– És volt autója?

– Maryét kérte el mindig – válaszolt Paul. – A nővérem egy ideje már nem vezet. Abby az ő kocsiját használta ebédszállításra és kisebb ügyek intézésére a városban.

– Ezeket egyedül intézte?

– Általában igen – felelte Paul, de látszott rajta, hogy semmit nem árul el szívesen, ha nem kap valamit cserébe.

Lev hozzátette: – Abby imádott másokon segíteni.

Paul a bátyja vállára tette a kezét.

Lev erre azt mondta: – Mindkettőjüknek köszönöm.

Lena és Jeffrey a lépcsőfeljáró alján ácsorogva nézte, ahogy Lev bemegy a házba. Elég határozottan csukta be maga mögött az ajtót.

Lena eleresztett egy sóhajt, aztán az autó felé fordult. Jeffrey követte, de a gondolatait megtartotta magának, mialatt beszálltak.

Egészen addig nem is szólalt meg, míg ki nem értek a főútra és el nem haladtak az Isteni Áldás felirat mellett. Lena most már más megvilágításban látta a helyet, és azon töprengett, vajon mi folyik ott valójában.

Jeffrey szólalt meg: – Fura egy család!

– Meghiszem azt!

– Nem vezet jóra, ha elvakítanak az előítéleteink – mondta erre Jeffrey, és metszőn nézett Lenára.

– Azt gondolom, joggal vélekedem így.

– Joggal – felelte Jeffrey, és Lena érezte, hogy a tekintete megállapodik a kézfején lévő hegeken. – De hogy fogod érezni magad, ha eltelik egy év, és még mindig nem oldottuk meg az ügyet, mert csak a vallási kötődésükre bírtunk koncentrálni?

– És mi van, ha éppen ez a dolog nyitja?

– Az embereknek sokféle okuk lehet a gyilkosságra – emlékeztette Lenát Jeffrey. – Pénz, szerelem, vágy, bosszú. Ezekre kell összpontosítanunk. Kinek volt indítéka? És kinek voltak eszközei hozzá?

Jeffrey-nek igaza volt, de Lena saját tapasztalatból tudta, hogy az emberek néha azért tesznek bizonyos dolgokat, mert egyszerűen kibaszott seggfejek. Nem számít, mit mond Jeffrey, azért az nem lehet véletlen, hogy pont az a lány végezte az erdő közepén egy koporsóba temetve, akinek a családja valami isten háta mögött élő Biblia-imádók gyülekezete.

– Nem gondolod, hogy ez valami rítus lehet?

– Azt hiszem, az anyja fájdalma valódi volt.

– Igen – értett egyet Lena. – Azt én is észrevettem. – De úgy érezte, hozzá kell tennie: – Ez azonban nem jelenti azt, hogy a család többi tagja ne lehetne benne. Valami kibaszott szektát

működtetnek itt.

– Minden vallás szekta – felelte Jeffrey, és bár Lena utálta a vallást, ezzel nem értett egyet.

– Azért a belvárosi baptista egyházat én nem nevezném szektának.

– Azonos gondolkodású emberekről van szó, akik ugyanolyan értékekben és vallási hiedelmekben osztoznak. Ez szekta.

– Na jó – mondta erre Lena, bár még mindig nem értett egyet Jeffrey-vel, de nem tudta, hogyan találhatna rajta fogást. Erősen kételkedett benne, hogy a római pápa úgy fogalmazna, hogy ő egy szektát vezet. Vannak a vezető egyházak, és vannak azok a barmok, akik kígyókat tartanak otthon és azt hiszik, az elektromos vezetékek egyenesen az ördöghöz vezetnek.

– A ciánkérdés továbbra is nyitva marad – mondta Jeffrey. – Vajon honnan származott?

– Esther azt mondta, nem használnak rovarölőt vagy műtrágyát.

– Ezt nem tudjuk leellenőrizni, mert semmiképpen nem kapunk házkutatási parancsot. Még ha Ed Pelham hajlandó lenne is segíteni, nincs semmi vád.

– Bárcsak jobban körülnéztünk volna, míg ott voltunk!

– Ezt a Cole-t közelebbről is szemügyre kéne vennünk.

– Gondolod, hogy szerdán eljön?

– Gondolod, hogy szerdán eljön?

– Lövésem sincs – válaszolta Jeffrey, aztán megkérdezte: – Mit csinálsz ma este?

– Miért?

– Akarsz a Pink Kittybe jönni?

– Abba a cicibárba a Tizenhatodik utcában?

– Sztriptízbár – javította ki Jeffrey, mintha Lena legalábbis megsértette volna. És egy kézzel folytatva a kormányzást, a zsebében kezdett kotorászni, majd előhúzott egy doboz gyufát. Odadobta Lenának, aki a doboz tetején felismerte a Pink Kitty lógóját. Hatalmas neonfelirat volt a bár bejárata fölött, amit már kilométerekről észre lehetett venni.

– Mondd meg nekem – kezdte Jeffrey és kikanyarodott az autóútra –, miért hoz el egy naiv huszonegy éves lány egy doboz gyufát a sztriptízbárból, ha azután feldugja a kedvenc plüssállatának a seggébe?

Ja, ezért érdekelte Jeffrey-t olyan nagyon a kitömött Snoopy Abby ágyán! Abby ott tartotta a gyufásdobozt. – Jó kérdés! – felelte Lena, és felnyitotta a doboz fedelét. Egyik gyufát sem használták el.

– Tíz harminckor ott vagyok érted.

6. fejezet

Amikor Tessa kinyitotta a bejárati ajtót, Sara a kanapén

feküdt és egy nedves ruha volt az arcán.

– Sissy! – kiabált be Tessa. – Itthon vagy?

– Itt vagyok bent – nyögte Sara a nedves ruha alól.

– Jézus! – kiáltott fel Tessa. Sara nem látta, de érezte, hogy a húga ott áll a kanapé lábánál. – Mit művelt Jeffrey már megint?

– Miért Jeffrey-t hibáztatod?

Tessa a szám közepén kikapcsolta a CD-lejátszót. – Csak akkor hallgatsz Dolly Partont, ha Jeffrey kiborít.

Sara a homlokára tolta a nedves ruhát, hogy lássa a húgát. Tessa a CD-borító hátulján lévő szöveget olvasta. – Ez valami válogatás.

– A hatos számot, gondolom, átugrottad? – kérdezte

Tessa, és a CD-t rádobta a lemezhalomra, amit Sara még akkor csinált, amikor valami hallgatnivaló után kutatott. – Uramisten, szörnyen nézel ki!

– Szörnyen is érzem magam! – ismerte el Sara. Abigail Bennett boncolása volt az egyik legborzasztóbb dolog, amit eddig életében végig kellett néznie. A lány halála nem volt szép halál. A szervei egyesével mondták fel a szolgálatot, míg végül már csak az agya maradt. Abby jól tudta, mi történik, és a halála minden egyes pillanatát átélte, egészen a fájdalmas végkifejletig.

Sara annyira elkeseredett, hogy a mobiltelefonon hívta fel Jeffrey-t. De nem tudta kiönteni neki a szívét, mert Jeffrey a boncolás legapróbb részleteiről is kifaggatta. Aztán olyan

sietősen tette le a telefont, hogy el se köszönt Sarától.

– Így már jobb – mondta Tessa, amikor Steely Dan hangja kezdett recsegni a hangszóróban.

Sara kinézett az ablakon és meglepve tapasztalta, hogy a nap már lement. – Hány óra van?

– Majdnem hét – felelte Tessa, és a hangerőszabályozót tekergette. – A mama küldött nektek valamit.

Sara nagyot sóhajtva felült, és hagyta, hogy a nedves ruha leessen az arcáról. Tessa lábánál egy barna papírzacskó hevert. – Mit?

– Marhapörköltet és csokitortát.

Sara érezte, hogy nagyot kordul a gyomra, és aznap először érzett éhséget. A kutyák, mintha csak a szagra jöttek volna, berontottak az ajtón. Sara évekkel azelőtt mentette meg ezeket az agarakat, amiért az volt a hála, hogy megpróbálták kienni az otthonából.

– Menj onnan! – szólt rá Tessa Bobra, a magasabb kutyára, amikor az beleszagolt a zacskóba. Most Billy is odament, de Tessa elzavarta onnét és megkérdezte Sarától: – Eteted őket egyáltalán?

– Néha.

Tessa felvette a zacskót a földről és a konyhapultra tette a borosüveg mellé, amelyet Sara akkor bontott fel, amikor hazaért. Sara még arra sem vette a fáradságot, hogy ruhát cseréljen

Sara még arra sem vette a fáradságot, hogy rajta észrevegyen. Csak kiöntötte a bort, hörpintett belőle egy jó nagyot, benedvesített egy ruhát, aztán ledőlt a kanapéra.

– Apa tett ki? – kérdezte Sara és azon töprengett, vajon hogyhogy nem hallotta az autót. Tessának nem volt szabad vezetnie, amíg agyvérzés elleni gyógyszereket szed. Ez a szabály azonban arra volt ítélve, hogy megszegjék.

– Bicajjal jöttem – felelte Tessa és a borosüveget nézte, miközben Sara még egy pohárral töltött magának. – Egy kortyért is ölni tudnék!

Sara kinyitotta a száját, aztán újra becsukta. Tessának nem volt szabad alkoholt innia a gyógyszeres kezelés alatt, de hát felnőtt ember volt, Sara meg nem volt az anyja.

– Tudom – mondta Tessa, Sara arckifejezését látva.

– Azért még megkívánhatom a dolgokat, nem? – Aztán kinyitotta a zacskót és kivett belőle egy csomó levelet. -ez a tiéd – mondta. – Megnézed néha a leveleidet? Húszmillió prospektus van a postaládában.

Az egyik borítékon volt valami barna folt, és Sara némi gyanakvással szagolta meg. Megkönnyebbült, amikor csak zsírszagot érzett.

– Bocsánat – szabadkozott Tessa, és kivett egy alufóliával letakart papírtányért, amelyet odaadott Sarának.

– Azt hiszem, kiszakadt.

– Igen, biztosan – Sara kéjesen felsóhajtott, amikor levette

Igen, biztosan. – Sara rejtelmesen elmosolyodott, amikor levette a fóliát. Cathy Linton isteni hagyományos csokitortát tudott sütni, amelynek a receptje már három generáció óta változatlan formában járt körbe az Earnshaw családban. – Ez túl sok – mondta Sara, amikor észrevette, hogy a szelet kettőnek is elég lenne.

– Tessék – mondta Tessa, miközben két másik ételtartó dobozt is kivett a zacskóból. – Osztoznod kell rajta Jeffrey-vel.

– Rendben. – Sara kiszedett egy villát a fiókból, aztán odaült a konyhapult alatt álló egyik bárszékhez.

– A húst nem is eszed meg? – kérdezte Tessa.

Sara egy nagy darab tortát tett a szájába a villával és egy kis borral öblítette le. – Mama mindig azt mondta, ha majd keresek annyit, hogy tető legyen a fejem fölött, akkor azt eszem vacsorára, amit akarok.

– Bárcsak én is kereshetnék annyit! – motyogta Tessa, és az ujjával feltörölt egy kis csokit Sara tányérjáról. – Tök beteg vagyok attól, hogy nem csinálok semmit.

– De hát dolgozol!

– Ja, apa csicskása vagyok.

Sara újabb falatot tömött a szájába. – A depresszió a kezelés egyik mellékhatása.

– Akkor írjuk azt is a többihez.

– Miért, van más bajod is?

Tessa vállat vont és felszedegette a morzsákat a pultról. – Hiányzik Devon – mondta, és az exére gondolt, halott gyermeke apjára. – Hiányzik, hogy legyen valakim.

Sara a tortát csipegette, és már nem először kívánta azt, bárcsak kinyírta volna Devon Lockwoodot, amikor még módjában állt.

– Szóval – kezdte Tessa, hirtelen témát váltva. – Mondd el, mit művelt Jeffrey már megint.

Sara felnyögött, és tovább ette a tortát.

– Mondd el!

Miután pár másodpercig várt, Sara végül beleegyezett. – Lehet, hogy hepatitise van.

– Melyik?

– Jó kérdés.

Tessa a homlokát ráncolta. – Vannak tünetei?

– Az idült hülyeségen és a heveny tagadáson kívül? – kérdezett vissza Sara. – Nem. Nincsenek.

– És hogy derült ki?

– Hogy érted?

– Jaaaj! – Tessa kihúzta a Sara melletti bárszéket, és leült. – Ez régi történet, nem?

– Mit számít ez? – csattant fel Sara, aztán kijavította magát: – Úgy értem, persze hogy számít. Régen történt. Azon az

egyetlen éjszakán.

Tessa összeszorította a száját. Soha nem rejtette véka alá ugyanis, hogy szerinte hétszentség, hogy Jeffrey nem csak egyetlenegyszer feküdt le Jolene-nel. Sara most azt hitte, megint ezt fogja mondani, de Tessa azt kérdezte: – És mit csináltok most?

– Veszekszünk – ismerte el Sara. – Állandóan az a nő jár a fejemben. Hogy mit csináltak. – Újabb falat tortát kapott be, hosszasan rágcsálta, aztán erőlködve lenyelte. – Jeffrey nem egyszerűen… – Sara próbált olyan szót keresni, ami méltóképpen kifejezi határtalan undorát. – Nem egyszerűen *megkúrta.* Hanem udvarolt neki. Felhívta telefonon. Nevetgélt vele. Talán még virágot is küldött neki. – Sara a tányér széléről lelógó csokikrémre nézett. Lehet, hogy még csokoládét is kent a combjára és aztán lenyalta róla? Vajon hány intim percet éltek meg együtt, mig eljött az a végzetes nap? És vajon mennyit azután?

Mindaz, amit Jeffrey azért tett, hogy Sara úgy érezhesse, ő az a férfi, akivel meg akarja osztani élete hátralévő részét, pusztán egy módszer, amit könnyedén alkalmazhatott egy másik nővel is. Vagy akár több nővel, a francba is! Jeffrey-nek olyan szexuális előtörténete volt, hogy Hugh Hefner is csak pislogna, ha meghallaná. Hogy lehet az, hogy az a férfi, aki most olyan kedves tud lenni hozzá, azonos azzal a szemétládával, aki miatt úgy érezte magát, mint egy kiebrudalt kutya? Ez valami új csel, amit Jeffrey azért vet be, hogy visszaszerezze? És amint ő beadja

a derekát, kipróbálhassa másokon is?

Az volt a baj, hogy Sara pontosan tudta, Jo mivel tudta Jeffrey-t elcsábítani. Jeffrey számára ez egy játék volt, kaland. Jolene sokkal, de sokkal tapasztaltabb volt az ilyen dolgokban, mint Sara. Valószínűleg tudta, hogy nem szabad túl könnyen odaadnia magát, és jól tudott lavírozni a flörtölés meg az ugratás között, hogy a végén, amikor Jeffrey már horogra akadt, szép lassan magához húzhassa, mint valami nagy halat. Ő az első randin még biztosan nem ott kötött ki, mint annak idején Sara: aki talpait a mosogatóhoz nyomva a földön vonaglott a gyönyörtől, és úgy kellett összeharapnia a nyelvét, nehogy ordítva ismételgesse Jeffrey nevét.

– Miért mosolyogsz a mosogatóra? – kérdezte Tessa.

Sara megrázta a fejét és ivott egy korty bort. – Utálom ezt. Ezt az egészet. És Jimmy Powell megint beteg.

– A leukémiás gyerek?

Sara bólintott. – Nincs valami jól. Holnap meg kell vizsgálnom a kórházban.

– Milyen volt Macon?

Sarának önkéntelenül is bevillant a boncasztalon fekvő lány, ahogy a teste fel volt nyitva, és a kórboncnok benyúlt a méhébe, hogy kiszedje a magzatot. Újabb gyerek. Újabb tönkretett család. Sara nem tudta, még hányszor bírja ezt végignézni, mielőtt teljesen összeomlik.

– Sara? – szólt rá Tessa.

– Pont olyan szörnyű volt, mint amilyenre számítottam. – Sara az ujjával feltörölgette a csokiszósz maradékát. Időközben megette az egész szeletet.

Tessa odament a hűtőhöz és kivett egy doboz fagyit, aztán visszatért a korábbi témához. – Sara, engedd el ezt! Jeffrey azt tette, amit tett, ezen már semmi nem változtat. Vagy visszalép az életedbe, vagy nem, de nem rángathatod dróton ide-oda. – Tessa feltépte a fagyis-doboz tetejét. – Kérsz?

– Nem kéne – felelte Sara, és odatartotta a tányérját.

– Nálunk mindig én voltam a hűtlen, és nem engem csaltak meg – magyarázta Tessa, és két kanalat vett elő a fiókból, aztán a csípőjével tolta vissza. – Devon csak elhagyott, de nem csalt meg. Legalábbis azt hiszem, nem. – Azzal jó pár kanál fagylaltot tett Sara tányérjára. – De az is lehet, hogy igen.

Sara a papírtányér alá tette a másik kezét is, nehogy átforduljon a súlytól. – Nem hinném.

– Én sem – mondta Tessa. – Rám is alig volt ideje, nemhogy egy másik nőre! Meséltem, amikor a kellős közepén elaludt? – Sara bólintott. – Jézusom, hogy bírnak emberek érdekesek maradni egymásnak ötven éven keresztül?

Sara vállat vont. Ebben aligha volt tapasztalata.

– Istenem, de jó volt vele az ágyban! Persze csak amikor ébren volt. – Tessa a kanalat a szájában tartva nagyot sóhajtott.

– Ez olyan dolog, amit Jeffrey-vel kapcsolatban fontolóra kell venned. Soha ne becsüld le a szex hatalmát. – Tessa még több fagyit rakott Sara tányérjára. – Devon például unt engem.

– Ugyan, bolond vagy!

– Nem viccelek – mondta Tessa. – Unatkozott. Nem akart már olyan dolgokat csinálni, mint azelőtt.

– Mint például sétálni?

– Nem, de például csak úgy tudtam rávenni, hogy rám feküdjön, ha a hasamra raktam a tévét, a távirányítót pedig rákötöztem a…

– Na de Tess!

Tessa kuncogott egy jót, és egy jó nagy adag fagyit vett a szájába. Sara jól emlékezett, amikor legutóbb együtt fagyiztak. Aznap volt, amikor Tessát megtámadták. A Daisy Queenbe mentek shake-et enni. Két órával később Tessa a földön feküdt, nyitott koponyával, hasában egy halott gyerekkel.

Tessa a pultnak támaszkodott és erősen lehunyta a szemét. Sara rémülten pattant fel a székből, de Tessa megmagyarázta: – Fagyimigrén.

– Hozok egy kis vizet.

– Már túl vagyok rajta. – Azzal a mosogatócsaphoz tartotta a száját és kortyolt néhányat. Aztán megtörölte a száját és megkérdezte: – Miért van ez?

– A háromosztatú ideg a…

Tessa úgy nézett Sarára, hogy az félbehagyta a mondatot. – Nem kell minden kérdésre válaszolnod, Sara.

Sara ezt dorgálásnak vette és a tányérját kezdte bámulni.

Tessa most egy kicsit kisebb adag fagyit tett a szájába, aztán visszatért a Devon-témához. – Egyszerűen hiányzik.

– Tudom, drágám.

Ehhez nem nagyon lehetett hozzászólni. Sara szerint Devon akkor mutatta ki igazán a foga fehérét, amikor szépen elsomfordált, amint a dolgok tényleg rosszra fordultak. Jobb is, hogy a húga megszabadult tőle, bár Sara megértette, hogy Tessa ezt elég nehezen látja be. Sara egyszer látta Devont a városban azóta, és akkor is átment a másik oldalra, hogy ne kelljen összetalálkoznia vele a járdán. Jeffrey is vele volt, és Sara szinte kitépte a karját, annyira ráncigálta, nehogy odamenjen a férfihoz és szóba elegyedjenek.

Tessa minden bevezetés nélkül azt mondta: – Soha többé nem élek szexuális életet.

Sara felnyerített.

– Komolyan mondom.

– Miért?

– Van sajtos snacked?

Sara a szekrényhez lépett és kivett egy zacskóval. Óvatosan próbálta megközelíteni a témát, ezért azt kérdezte: – Ez az új

egynaz miatt van?

– Nem. – Tessa elvette tőle a zacskót. – Talán. – A fogával tépte fel a zacskót. – Annyi van, hogy amit eddig csináltam, az nem működött. És tök hülye lennék, ha folytatnám.

– Mi nem működött?

Tessa hevesen rázta a fejét. – Semmi. – Odanyújtotta a zacskót Sarának, de ő nem kért, inkább kicipzározta a szoknyáját, hogy kapjon végre egy kis levegőt.

Tessa megkérdezte tőle: – Tudod, miért van itt Bella?

– Én azt hittem, te tudod.

– Semmit nem mondanak el nekem. Akárhányszor belépek a szobába, azonnal elhallgatnak. Olyan, mintha valami két lábon járó némítógomb lennék.

– Jé, én is – döbbent rá Sara.

– Megtennél nekem valamit? – kérdezte Tessa.

– Persze – válaszolta készségesen Sara, de észrevette, hogy Tessa hangnemet váltott.

– Gyere el velem a templomba szerda este!

Sara úgy érezte magát, mint egy halacska, akit most hajítottak ki az akváriumból. Ő is csak tátogni bírt, és közben lázasan próbált kibúvót keresni.

– Nem is igazán egyház – mondta Tessa. – Inkább olyan, mint egy baráti találkozó. Összejönnek az emberek és beszélgetnek. Még mézes-fahéjas csiga is van.

beszélgetnek. Még mézes-lanejas csiga is van.

– Tess…

– Tudom, hogy nem akarsz jönni, de szeretném, ha ott lennél velem. – Tessa vallat vont. – Tedd meg a kedvemért!

Cathy az utóbbi húsz évben ugyanezt szokta bevetni, amikor megpróbálta elcsábítani a két lányát a húsvéti és karácsonyi istentiszteletre.

– Tessie! – kezdte Sara. – Tudod, hogy én nem hiszek…

– Én sem vagyok benne biztos, hogy igen – vágott közbe Tess. – De jó érzés ott lenni.

Sara felállt, hogy betegye a húst a hűtőbe.

– Thomassal pár hónapja találkoztam a fizikoterápián.

– Ki az a Thomas?

– Olyan vezetőféle az egyházban – felelte Tessa. – Nem olyan rég agyvérzést kapott. Súlyos volt. Nehéz megérteni, amit mond, de úgy tud nézni, hogy szavak nélkül is beszél az emberhez.

A mosogatógépben még ott voltak a tiszta tányérok, és Sara, csak hogy csináljon valamit, elkezdte őket kiszedegetni.

– Fura volt – folytatta Tessa. – Épp azokat a hülye, finommotorikus gyakorlatokat csináltam, tudod, amikor az akasztókat a megfelelő lyukakba kell helyezni, és akkor hirtelen azt éreztem, hogy valaki néz. Felpillantottam és ott volt ez az öreg fickó a kerekes székben. Cathynek szólított.

– Cathynek?

– Igen, ismeri anyát.

– Honnan ismeri anyát? – kérdezte Sara, mert biztos volt benne, hogy az anyja összes barátját ismeri.

– Nem tudom.

– Megkérdezted anyát?

– Megpróbáltam, de sose ért rá.

Sara becsukta a mosogatógépet és a konyhapultnak dőlt. – Aztán mi történt?

– Megkérdezte, nem akarok-e elmenni az istentiszteletükre. – Tessa megállt egy pillanatra. – Képzeld csak el, hogy ott vagy a fizikoterápián és látod azokat az embereket, akik sokkal rosszabb állapotban vannak, mint te… – Aztán vállat vont. – Ettől mindent új összefüggésben látsz, érted? Például itt vagyok én. Hogy mennyire elpocsékoltam az életem.

– Nem pocsékoltad el az életed.

– Harmincnégy éves vagyok, és még mindig a szüleimmel élek.

– A garázs fölött, külön.

Tessa felsóhajtott. – Arra gondolok, hogy ami velem történt, az nem történt hiába.

– Nem kellett volna megtörténnie.

– Ott feküdtem azon a kórházi ágyon és annyira sajnáltam magam, és annyira dühös voltam a világra, amiért ez történt velem. Aztán hirtelen rádöbbentem. Rádöbbentem, hogy egész életemben önző voltam.

– Dehogy voltál!

– De igen. Még te is azt mondtad.

Sara még soha életében nem bánta ennyire, amit akkor mondott. – Dühös voltam rád, Tess.

– Tudod, mit? Ez olyan, mint amikor valaki jól berúg, aztán később azt mondja, hogy nem is úgy gondolta, amit mondott, és hogy bocsáss meg neki, és felejtsd el, mert részeg volt. – Tess tovább magyarázott. – Az alkohol kétségtelenül oldja a gátlásokat, de ezek a dolgok nem csak úgy a nagy semmiből jönnek elő. Mérges lettél rám, és kimondtad, amit gondoltál.

– De nem azt mondtam! – próbálta Sara meggyőzni Tessát, de a szabadkozása még a maga számára is erőltetettnek tűnt.

– Majdnem meghaltam! És mivégre? Mit csináltam én életemben? – Tessa keze ökölbe szorult. Aztán újból Sarát célozta meg. – Ha meghalnál, mit bánnál a legjobban?

Sara azonnal egyvalamire gondolt: – Hogy nincs gyerekem – de nem mondta ki.

Tessa azonban látta Sara arcán, mire gondol. – Örökbe fogadhattál volna egyet.

Sara vállat vont. Nem bírt válaszolni.

– Erről soha nem beszélünk. Majdnem tizenöt éve történt, és soha nem beszélünk róla.

– Megvan az oka.

– Éspedig?

Sara nem akart ebbe belemenni. – Mi értelme van ennek, Tessie? Semmi nem fog változni. Nincs csodálatos gyógyulás.

– Annyira jól bánsz a gyerekekkel. Sara! Olyan jó anya lennél!

Sara kimondta azt a két szót, amit mindig is a legjobban utált kimondani. – Nem lehetek. – Aztán azt mondta: – Tessie, kérlek!

Tessa bólintott, de Sara érezte, hogy ez csak időleges visszavonulás. Tessa folytatta: – Én azt bánnám, hogy nem hagyok semmi nyomot magam után. Nem teszek semmit, amitől a világ jobb lenne.

Sara elővett egy zsebkendőt, hogy kifújja az orrát. -így is ezt teszed.

– Mindennek megvan a maga oka – érvelt tovább Tessa. – Tudom, hogy te ebben nem hiszel. Tudom, hogy semmiben nem hiszel, amire nincs tudományos bizonyíték vagy nem írtak róla könyvtárnyi könyvet, de nekem pont erre van szükségem. Muszáj hinnem, hogy a dolgok okkal történnek. Muszáj hinnem, hogy oka van, hogy elveszítettem… – Tessa elhallgatott, mert képtelen volt kimondani a gyermek nevét, akit elveszített. A

temetőben volt egy aprócska sírkő – rajta a kicsi lány neve –, mely ott állt Cathy szüleinek és egy hőn szeretett, Koreában elhunyt nagybácsinak a sírja közé ékelve. Sarának mindig fájt a szíve, ha arra a fagyos sírkőre és arra a kis odaveszett életre gondolt.

– Ismered a fiát.

Sara a homlokát ráncolta. – Kinek a fiát?

– Tomét. Együtt jártatok iskolába. – Tessa még bevett a szájába egy nagy falat snacket, aztán visszahajtogatta a zacskót. Rágcsálás közben folytatta: – Vörös haja van, mint neked.

– Velem járt iskolába? – kérdezte Sara hitetlenkedve. A vörös hajúak általában észreveszik egymást, hiszen olyan ritkák, mint a fehér holló. Sara egész biztosan tudta, hogy az általánosban egyedül ő volt vörös hajú, amire még mindig jól látható sebhelyei is fényes bizonyítékul szolgáltak. – Mi a neve?

– Lev Ward.

– A Stantonban nem volt semmiféle Lev Ward.

– Vasárnapi suli volt – pontosított Tessa. – Vicces történetei vannak rólad.

– Rólam? – kérdezett vissza Sara, és a kíváncsiság kezdett felülkerekedni benne.

– Ráadásul – tette hozzá Tessa, mint valami adu ászt – neki van a legédesebb ötéves kisfia, akit valaha láttam.

Sara észrevette a cselvetést. – A klinikán is találkozom édes

ötévesekkel.

– Még gondold át, hogy jössz-e. Nem kell most azonnal válaszolni. – Tessa az órájára nézett. – Vissza kell érnem, mielőtt besötétedik.

– Akarod, hogy elvigyelek?

– Nem, köszönöm. – Tessa megpuszilta a nővérét. – Szia!

Sara letörölgette a snackmorzsákat a húga arcáról. -Vigyázz magadra!

Tessa indulóban volt, de aztán mégis megállt egy pillanatra. – Nem csak a szexről van szó.

– Tessék?

– Jeffrey-vel – magyarázta Tessa. – Nem csak a szex számít. Amikor rosszra fordulnak a dolgok, mindig megerősödtök. Legalábbis eddig még mindig így volt. -tessa lehajolt, hogy megsimogassa Billy, aztán Bob füle tövét. – Bármikor szükséged volt Jeffrey-re, ő ott volt. Nagyon sok férfi egyszerűen csak sarkon fordult volna, és kész.

Tessa befejezte a simogatást, aztán elment, finoman behúzva maga mögött az ajtót.

Sara felemelte a snackes zacskót, és egy pillanatra kísértésbe esett, hogy megegye a maradékot, habár már a kihúzott cipzár is a húsába vágott. Fel szerette volna hívni az anyját, és meg szerette volna kérdezni, mi a baj. Fel szerette volna hívni Jeffrey-t, és üvölteni szeretett volna vele, aztán újra

felhívni, és megmondani neki, hogy jöjjön át és nézzenek meg egy régi filmet a tévében.

Ehelyett egy újabb pohár borral a kezében visszament a kanapéhoz és megpróbált minden gondolatot kiverni a fejéből. Persze minél inkább próbált semmire nem gondolni, annál több dolog nyomakodott benne a felszínre. Hamarosan már ide-oda csapongtak benne a felvillanó képek. A lány az erdőben, a leukémiás Jimmy Powell, és Jeffrey, amint a kórházban fekszik gyógyíthatatlan májelégtelenséggel.

Sara végül rávette magát, hogy a boncolásra összpontosítson. A procedúra alatt egy vastag üvegfal mögött állt, de még így is túl közel érezte magát az eseményekhez. A lány testén nem lehetett észlelni a fizikai elváltozás jeleit, kivéve a gyomrába került ciánkáli hatását. Sara most is megborzongott, ha a lány beleiből előgomolygó füstfelhőre gondolt, amikor a halottkém felvágta a hasát. A magzatot nem érte károsodás: egészséges gyerek lett volna belőle, aki teljes életet élhetett volna.

Kopogtak a bejárati ajtón. Először óvatosan, de amikor Sara nem válaszolt, kissé erőteljesebben. Sara végül kikiabált: – Gyere be!

– Sara? – szólt be Jeffrey. Körbenézett a szobában és láthatóan meglepődött, hogy Sarát a kanapén elnyúlva találja. – Jól vagy?

– Fáj a hasam – válaszolta Sara, és igazság szerint tényleg

fájt is a hasa. Az anyjának talán mégiscsak igaza van. Nem kellett volna desszertet vacsoráznia.

– Bocsánat, hogy délután nem tudtam veled beszélni.

– Nincs semmi baj – felelte Sara, holott ez nem volt teljesen igaz. – Mi történt?

– Semmi – mondta Jeffrey és egyértelműen csalódottnak tűnt. – Az egész kibaszott délutánt az egyetemen töltöttem, és tanszékről tanszékre jártam, hogy találjak valakit, aki tudja, milyen mérgeket tartanak raktáron.

– Cián?

– Minden van, csak az nincs.

– Mi a helyzet a családdal?

– Eddig semmi különös. Kértem hitel- és pénzügyi vizsgálatot a farmra. Holnap fog megérkezni. Frank az összes menedékhelyet felhívta, és próbálta megtudni, mi történik pontosan az ilyen missziókon. – Jeffrey vállat vont. – A nap fennmaradó részét a laptop átvizsgálásával töltöttük. Semmi gyanús.

– A chatelést leellenőriztétek?

– Brad azt törte fel legelőször. Volt egy-két oda-vissza üzengetés a nagynénivel a farmon, de a legtöbb a bibliaórákról és a munkabeosztásról szólt, meg arról, ki vágja le a csirkét aznap este, és ki pucolja a répát másnap. Nehéz megmondani, melyik üzenet származik Abbytől és melyik Rebeccától.

– Volt valami abban a tíz napban, miután a szülők leléptek?

– Egy fájl volt megnyitva aznap, hogy Atlantába mentek – válaszolt Jeffrey. – Tíz tizenötkor, aznap délelőtt. A szülők már tízkor elindultak. Abigail Ruth Bennett szakmai önéletrajza.

– Állásra?

– Úgy tűnik.

– Gondolod, hogy el akart menni?

– A szülők azt akarták, hogy menjen egyetemre, de ő nem akart.

– Milyen jó, ha valakinek van választása! – motyogta Sara. Cathy ostorral verte őket a főiskolára. – Milyen állást keresett?

– Fogalmam sincs – mondta Jeffrey. – Irodai és könyvelői tapasztalatokat sorolt fel elsősorban. Abigail a farmon sok mindennel foglalkozott. Azt hiszem, minden munkaadó örömmel alkalmazta volna.

– Otthon tanították? – kérdezte Sara. A tapasztalat azt mutatta, hogy két okból szoktak valakit otthon tanítani, bár Sara tudta, hogy ez nem feltétlenül van így. Vagy azért, hogy a fehér gyereket távol tartsák a kisebbségektől, vagy mert biztosak akartak lenni abban, hogy a gyereknek a teremtéselven és az önmegtartóztatáson kívül mást nem tanítanak.

– Úgy tűnik, a család nagy része így tanult – válaszolta Jeffrey és meglazította a nyakkendőjét. – Át kell öltöznöm. – Aztán mintha ez magyarázatra szorulna, hozzátette: – Az összes

farmerom itt van.

– Miért öltözöl át?

– Beszélnem kell Dale Stanley-vel, aztán Lenával együtt elmegyünk a Pink Kittybe.

– A cicibárba a Tizenhatodik utcában?

Jeffrey vágott egy grimaszt. – A nők nyugodtan hívhatják cicibárnak, bezzeg ha egy pasi hívja így, a tökeit is leszedik érte. Vajon miért?

– Talán mert a nőknek nincsen tökük. – Sara felült és érezte, hogy majd kifordul a gyomra. Még jó, hogy nem evett snacket. – Miért mész oda? Vagy így akarsz büntetni?

– Büntetni? Miért? – kérdezte Jeffrey, miközben Sara követte a hálóba.

– Ne törődj velem! – mondta neki Sara és tényleg nem tudta, miért is kérdezte ezt. – Nagyon, de nagyon rossz napom volt.

– Tehetek valamit érted?

– Nem.

Jeffrey kinyitott egy dobozt. – Találtunk egy gyufás-dobozt a lány szobájában. A Pink Kittyből való. Miért büntetnélek?

Sara leült az ágy szélére és nézte, amint Jeffrey áttúrja a dobozokat, hogy találjon végre egy farmert. – Abigail nem tűnt kifejezetten Pink Kitty-típusnak.

– Az egész családra nem igazán jellemző – mondta Jeffrey, amikor végre megtalálta a megfelelő dobozt. Miközben lehúzta a sliccét és lerúgta magáról a nadrágot, felnézett Sarára. – Még mindig ki vagy rám akadva?

– Bárcsak tudnám!

Jeffrey lehúzta a zokniját és a szennyeskosárba dobta. – Bárcsak én is!

Sara kinézett a háló ablakán keresztül a tóra. Ritkán húzta be a függönyt, mert a városban innen nyílt az egyik leggyönyörűbb kilátás. Az ágyban fekve, miközben álomba szenderült, gyakran nézte a holdat, amint lassan halad az égen. Az utóbbi héten is hányszor kinézett ezen az ablakon, és közben fogalma sem volt, hogy Abigail Bennett ott fekszik valahol a tó túlpartján, csontig átfagyva és valószínűleg halálra rémülten. Vajon akkor is a puha, meleg ágyban pihent, amikor Abby gyilkosa megmérgezte az áldozatát?

– Sara? – Jeffrey alsógatyában állva bámulta Sarát. – Mi van?

Sara nem akarta megmondani. – Mesélj még Abby családjáról!

Jeffrey egy pillanatig hezitált, csak aztán folytatta az öltözködést. – Hát, nagyon furák.

– Furák? Hogyhogy?

Jeffrey elővett egy zoknit és leült az ágyra, hogy felhúzza. –

Lehet, hogy csak nekem tűnik úgy. Lehet, hogy csak túl sok olyan embert láttam életemben, akik valami beteges vallási rajongással igazolták a tinilányokra irányuló szexuális vonzalmukat.

– Megdöbbentek, amikor megmondtad nekik, hogy Abby meghalt?

– Hallottak arról, hogy mit találtunk. Amit nem is értek, hiszen az egész farm mintha hermetikusan el lenne zárva a külvilágtól. Csak az egyik nagybácsi lóg ki egy kicsit a sorból. Nem tudok rájönni, miért, de valamiért nem bízom benne.

– Talán nem nagyon kedveled a nagybácsikat.

– Lehet. – Jeffrey megdörgölte a szemét. – Az anyát nagyon megviselte a dolog.

– El se tudom képzelni, milyen lehet efféle híreket hallani.

– Képzeld, odajött hozzám.

– Hogyhogy?

– Könyörgött, hogy találjam meg, aki ezt tette – mondta Jeffrey. – De nem biztos, hogy örülni fog, ha tényleg megtalálom.

– Tényleg azt hiszed, hogy a család benne van a dologban?

– Nem tudom. – Jeffrey felállt, hogy befejezze az öltözködést, és közben részletesen beszámolt a családról Sarának. Az egyik nagybácsinak láthatóan jóval nagyobb hatalma van a család fölött, mint az Jeffrey számára normálisnak tűnne. A férj a nagyapja is lehetne a feleségének. Sara az ágy

fejének támaszkodva, a karját a mellén keresztbe fonva ült, és úgy figyelt. Minél többet megtudott Jeffrey-től, annál hangosabban szóltak benne a vészharangok.

– A nők nagyon… régimódiak – mondta Jeffrey. – Teljesen a férfiakra hagyják a beszédet. Alárendelik magukat a férjnek és a fivéreknek.

– Ez a legtöbb hagyományos vallásra jellemző – mutatott rá Sara. – Elméletben legalábbis a férfi hivatott a családot irányítani. – Sara kicsit várt, hátha Jeffrey tesz valami elmés megjegyzést, de mivel hiába várt, megkérdezte: – Ki tudtatok szedni valamit Abby húgából?

– Rebecca – tájékoztatta Sarát Jeffrey. – Semmit, és nincs is rá esély, hogy újból beszélhessünk vele. Van egy olyan érzésem, hogy a nagybácsi talán fel is négyel-ne, ha megtudná, hogy Abby szobájában külön is beszéltem vele.

– És gondolod, hogy amúgy ki tudnál szedni belőle valamit?

– Ki tudja? – kérdezett vissza Jeffrey. – Nem tudnám megmondani, hogy titkol-e valamit, vagy csak szomorú.

– Azért ez nagyon nehéz lehet neki – mondta Sara. – Most talán még nem is tud gondolkozni.

– Lena megtudta az anyjától, hogy Rebecca egyszer már megszökött.

– Miért?

– Azt nem sikerült megtudnia.

– Hát ez talán jelent valamit.

– Lehet, hogy csak annyit, hogy kamasz – érvelt Jeffrey, mintha bizony Sarát emlékeztetni kéne, hogy tizennyolc éves kora előtt minden hetedik gyerek legalább egyszer megszökik otthonról. – Rebecca fiatalabbnak tűnik a koránál.

– El tudom képzelni, milyen nehéz lehet kapcsolatba kerülni a külvilággal, ha az ember ilyen környezetben nő föl – mondta Sara, aztán hozzátette: – Nem mintha bármi gond lenne azzal, ha egy szülő igyekszik távol tartani a gyerekét a világtól úgy általában. – És gondolkodás nélkül folytatta: – Ha az én gyerekemről lenne szó… – Aztán észbe kapott: – Úgy értem, ha az egyik gyerek lenne a klinikáról… Szóval, értem, miért akarják a szülők burokban tartani a gyereküket, amennyire csak lehet.

Jeffrey hirtelen abbahagyta az öltözködést és félig nyitott szájjal bámult Sarára, mintha mondani akarna valamit.

– Szóval – szólalt meg Sara, és próbálta lenyelni a gombócot a torkában –, a család meglehetősen bele van bonyolódva a vallásba, ugye?

– Hát igen – felelte Jeffrey, de egy kis szünettel éreztette, hogy tudja, mi ment végbe Sarában az előbb. – A fiatalabb lánynál azonban nem vagyok olyan biztos benne. Már akkor éreztem, mielőtt még Lena mondta volna, hogy olyan lázadó típus. Amikor kérdezgettem, tulajdonképpen már szembeszállt a nagybátyjával.

– Hogyhogy?

– A nagybácsi ügyvéd, és nem akarta, hogy Rebecca bármilyen kérdésre is válaszoljon. Ő ennek ellenére megtette. – Jeffrey most elismerően bólintott, mintha csodálná a lány bátorságát. – Nem hinném, hogy az ilyesfajta függetlenség beleillene a család alapkarakterébe, főleg ha tekintetbe vesszük, hogy lányról van szó.

– A fiatalabb gyerekek általában öntudatosabbak -mondta Sara. – Tessa például mindig bajba keverte magát. Nem tudom, apa keményebb volt-e vele, mint velem, vagy tényleg sok galibát csinált.

Jeffrey nem bírta véka alá rejteni elismerését és elvigyorodott. Mindig is odavolt Tessa szabados lelkétől. Ahogy a férfiak általában. – Tessa kissé vadóc.

– Én meg nem – mondta Sara, de igyekezett leplezni, hogy ez egy kicsit bántja. Mindig Tessa volt a vagányabb. Sara legmerészebb gyerekkori csínytevései mind a tanulással voltak összefüggésben: túl sokáig maradni a könyvtárban, hogy eleget tanulhasson, vagy zseblámpát csempészni az ágyba, hogy villanyoltás után is olvashasson.

Sara megkérdezte. – Gondolod, hogy a szerdai kihallgatásból kiderül majd valami?

– Kétséges. Talán Dale Stanley mond valami érdemlegeset. Biztos, hogy ciánkáli volt a méreg?

– Igen.

– Ellenőriztem, ő az egyetlen fémmegmunkáló a környéken. Valami azt súgja, ez az egész a farmmal kapcsolatos. Az nem lehet véletlen, hogy egy sereg elítélt nyüzsög ott összevissza, ezt a lányt meg egyszer csak holtan találjuk. Ráadásul – és Jeffrey itt megint felnézett Sarára – Dale Stanley háza csak pár percnyi stoppolásra van a catoogah-i megyehatártól.

– Gondolod, hogy Dale Stanley tette a lányt a koporsóba?

– Fogalmam sincs – felelte Jeffrey. – De ezen a ponton senkiben nem bízom.

– Gondolod, hogy van ennek valami vallási vonzata? Hogy valakit elevenen eltemetnek?

– Aztán megmérgezik? – kérdezett vissza Jeffrey. – Én itt akadok el. Lena biztos benne, hogy van vallási összefüggés, és ez a családdal kapcsolatos.

– Lenának megvan a jó oka az ellenérzésre bármivel, aminek köze van a valláshoz.

– Lena a legjobb nyomozóm – mondta erre Jeffrey.

– Tudom, hogy vannak… hogy is mondjam csak… gondjai… – Jeffrey persze tudta, hogy ez nem kifejezés, de azért folytatta: – De azt nem szeretném, ha nagyon egy irányba menne el, csak mert ez vág össze a világról alkotott képével. Lena elég szűk látókörű.

– Mindenki az – mondta Jeffrey, és bár Sara egyetértett vele, tudta, hogy ő saját magát kivételnek tartja.

– Ebben az egyben viszont igazat adok neki – a család tényleg nagyon fura. Ott van például az a fickó, akivel a gazdasági épületnél találkoztunk. A Bibliával hadonászott és hirdette az igét.

– Hare apja ugyanezt csinálja a családi összejöveteleken – mondta erre Sara, bár a nagybátyja lányai általában úgy szemberöhögték az apjukat, amikor elkezdett prédikálni, hogy Roderick nagybácsi nem nagyon jutott túl az első két mondaton.

– Akkor is gyanús.

Sara tovább érvelt. – Délen vagyunk, Jeffrey. Az emberek errefelé erősen vallásosak.

– Alabama szívéből származó sráccal beszélsz, vigyázz! – emlékeztette Sarát Jeffrey. – Egyébként ez nem csak a Dél. Menj el Közép-Nyugat-Amerikába, Kaliforniába vagy éppen New York állam északi részébe, és ezerszámra találod a vallásos közösségeket. Itt egyszerűen csak nagyobb a sajtóvisszhang, mert jobbak a prédikátorok.

Sara nem vitatkozott Jeffrey-vel. Minél távolabb megy az ember a nagyvárosoktól, annál több a vallásos ember. Igazság szerint Sara épp ezt szerette a kisvárosokban. Nem volt ugyan vallásos, de az egyház tanítása tetszett neki. Az, hogy szeresd felebarátodat, és hogy tartsd oda a másik orcádat is. Sajnos mostanában nem nagyon tapasztalta ezeknek az elveknek az érvényesülését.

Jeffrey szólalt meg újból. – Szóval, tegyük fel, hogy Lena

ösztönös megérzései jól működnek, és az egész család benne van. Valami gonosz szekta tagjai, és Abbyt valamilyen rejtélyes okból élve eltemették.

– Terhes volt.

– Jó, akkor azért temették el, mert terhes volt. De vajon miért mérgezték meg? Ennek semmi értelme.

Sarának el kellett ismernie, hogy Jeffrey-nek igaza van. – De ha már itt tartunk, miért temették el egyáltalán? Abortuszellenesek, nem?

– Az egész valahogy nem stimmel. Kell lennie valami más magyarázatnak is.

– Szóval – mondta Sara –, kívülállóról van szó. De miért vállalná egy kívülálló a kockázatot, hogy élve eltemesse a lányt, aztán meg megmérgezze?

– Lehet, hogy vissza akart jönni és el akarta vinni a holttestet, miután a lány meghalt. Talán azelőtt találtunk rá a holttestre, hogy a gyilkos be tudta volna fejezni, amit akart.

Sara erre ez idáig nem is gondolt, de most szinte meghűlt benne a vér.

– Küldtem mintát a faanyagról a laborba – mondta Jeffrey. – Ha találnak rajta DNS-t, okosabbak leszünk. – Aztán kicsit elgondolkozott és hozzátette: – Ha idejében megkapjuk.

Sara tudta, hogy eredményt csak hetek, esetleg hónapok múlva kapnak. A georgiai bűnügyi labor annyira le volt maradva

mindennel, hogy kész csodának számított, hogy az államban egyáltalán megoldottak bűneseteket. – Nem lehet egyszerűen csak odamenni a farmra, és beszélni az emberekkel?

– Vádemelés nélkül nem. Ez pedig azt jelenti, hogy feleslegesen nem fogom magam lecseszetni Seggfej seriffel hatáskörtúllépésért.

– És a szociális intézmények, gyámügy, egyebek? -vetette fel Sara. – Abból, amit elmondtál, úgy vettem ki, hogy gyerekek is vannak a farmon. Némelyikük talán otthonról szökött meg, vagy kiskorú.

– Jó ötlet – mondta mosolyogva Jeffrey. Szerette, ha valamilyen módon kikerülhet egy útban lévő akadályt. – De óvatosnak kell lennem. Valami azt súgja, hogy ez a Lev nevű fickó tisztában van a jogaival. Lefogadom, hogy a farmnak vagy tíz jogásza van a háttérben.

Sara felült. – Tessék?

– Azt mondtam, lefogadom, hogy a farmnak tíz jogásza…

– Nem az, a fickó neve!

– Lev, az egyik nagybácsi – tájékoztatta Jeffrey. – Fura, de kicsit úgy néz ki, mint te. Vörös hajú. – Jeffrey belebújt egy pólóba. – És szép kék szeme van.

– Az én szemem zöld – mondta Sara felháborodva. Ez Jeffrey egyik ócska régi tréfája volt. – Hogyhogy úgy néz ki, mint én?

– Ahogy mondom. – Jeffrey vállat vont, aztán lesimította magán a Lynyrd Skynyrd pólót. – Na, úgy nézek ki, mint egy izomagyú paraszt a cicibárból?

– Mondj valamit erről a Levről!

– Miért vagy olyan kíváncsi?

– Csak tudni szeretném… – mondta Sara, aztán hozzátette: – Tessa oda jár templomba.

Jeffrey hitetlenkedve felnevetett. – Ugratsz.

– Miért olyan hihetetlen?

– Tessa? Templomba? Anélkül, hogy az anyukátok ott állna ostorral a kezében a háta mögött?

– Ezt meg hogy érted?

– De ők tényleg olyan… elkötelezettek – mondta Jeffrey és hátrasimította a haját. Aztán leült az ágy szélére. – Nem valók Tesséhoz.

Az nem bántotta Sarát, ha ő nevezte Tessát szabadosnak, de ha valaki más, az igen – még ha ez a valaki Jeffrey volt is. – Miért, milyen emberek valók hozzá?

Jeffrey Sara lábára tette a kezét, mivel megérezte, hogy ez csapda. – Sara…

– Felejtsd el – mondta Sara, és azon töprengett, vajon miért ássa már megint az árkot.

– Nem akarom elfelejteni! Sara, mi van veled?

Sara lejjebb csúszott az ágyon és összegömbölyödve elfordult Jeffrey-től. – Egyszerűen nagyon rossz napom volt.

Jeffrey megsimogatta a hátát. – A boncolás?

Sara bólintott.

– Azért hívtál, ugye, mert muszáj volt róla beszélned? – kérdezte Jeffrey. – Meg kellett volna hogy hallgassalak.

Sara nyelt egy nagyot, mert hirtelen gombócot érzett a torkában. Az, hogy Jeffrey felismerte, hogy hibázott, legalább annyit jelentett neki, mintha egyáltalán nem is hibázott volna.

Jeffrey most vigasztalni kezdte. – Tudom, hogy nehéz volt, kicsim. Sajnálom, hogy nem lehettem ott.

– Nem baj.

– Nem szeretem, hogy egyedül kell végigcsinálnod az ilyesmit.

– Carlos ott volt velem.

– Az nem ugyanaz. – Jeffrey tovább simogatta Sara hátát, a tenyerével kis köröket írva le. Hangja egész suttogó volt, amikor megkérdezte: – Mi a baj?

– Nem tudom – vallotta be Sara. – Tess azt akarja, menjek el vele abba a templomba holnap este.

Jeffrey keze azonnal megállt. – Nem szeretném, ha elmennél.

Sara a válla fölött Jeffrey-re nézett. – Miért?

– Ezek az emberek – kezdte – nem bízom meg bennük.

– Ezek az emberek – kezdte –, nem bízom meg bennük. Nem tudom megmondani, miért, de valami bűzlik.

– Tényleg azt hiszed, ők ölték meg Abigailt?

– Nem tudom, mit csináltak – mondta Jeffrey. – Csak azt tudom, hogy nem szeretném, ha belekeverednél.

– Mégis mibe keverednék bele?

Jeffrey nem felelt. Inkább meghúzkodta Sara blúzának az ujját és azt mondta: – Fordulj meg!

Sara a hátára fordult, és amikor Jeffrey végighúzta az ujját a félig lehúzott cipzáron, ajkán halvány mosoly játszadozott. – Mit ettél vacsorára?

Sara túlságosan szégyellte magát ahhoz, hogy megmondja, úgyhogy csak megrázta a fejét.

Jeffrey felhajtotta a blúzát és a hasát kezdte simogatni. – Jobb?

Sara bólintott.

– Olyan puha a bőröd! – suttogta Jeffrey, és az ujjbegyeivel simogatta tovább Sarát. – Néha elég, ha csak rágondolok, és máris úgy érzem, mintha repülnék. – Elmosolyodott, mintha egy emlékkép futott volna át az agyán.

Több perc is eltelt, mielőtt újból megszólalt: – Hallom, Jimmy Powell újra kórházban van. – Sara behunyta a szemét, és Jeffrey kezére koncentrált. Egész nap a sírás határán volt, és Jeffrey szavai csak megnehezítették, hogy visszatartsa. Az elmúlt

negyvennyolc órában történtektől olyan feszültnek érezte magát, mint egy szorosan feltekert gombolyag, de Jeffrey finom érintésére mintha kioldódott volna benne valami.

– Igen, de most már végleg – mondta végül és a torka összeszorult, amikor a beteg kilencévesre gondolt.

Sara egész életében ismerte Jimmyt. Végignézte, ahogy csecsemőből gyermekké válik. A diagnózis őt is majdnem annyira megviselte, mint Jimmy szüleit.

Jeffrey megkérdezte: – Akarod, hogy bemenjek veled a kórházba holnap?

– Igen, kérlek!

Jeffrey érintése még gyengédebbé vált. – És mi lesz később?

– Később? – kérdezett vissza Sara, de közben erős késztetést érzett, hogy doromboljon, mint egy macska.

– Hol fogok ma aludni?

Sara nem válaszolt azonnal. Azt kívánta, bárcsak csettinthetne egyet és máris holnap volna, és akkor már el lenne döntve a dolog. Végül a dobozok irányába mutatott, melyeket Jeffrey már áthozott a saját lakásából. – Minden cuccod itt van.

Jeffrey elővillantott egy mosolyt, de nem igazán tudta leplezni a csalódását. – Azt hiszem, ez tényleg jó ürügy.

7. fejezet

Jeffrey halkra tekerte a rádió-adóvevőt, miatt kitelé vezetett Heartsdale-ből. Most döbbent csak rá, hogy már egy ideje összeszorítva tartja a fogát, mivel éles fájdalom hasított az állkapcsába. Úgy tűnt, mintha egy öregember sóhaja törne fel a mellkasából, és ugy érezte, mintha eret vágnának rajta. Fájt a válla, a jobb térde nyilallt, arról nem is beszélve, hogy a sebesült keze még mindig lüktetett. Hosszú évekig focizott, ami megtanította arra, hogy eltűrje a fájdalmat, de ahogy öregedett, ezt egyre nehezebbnek érezte. Ma meg különösen öregnek érezte magát – sőt, nem csak öregnek, hanem egyenesen vénnek. Amikor pár hónappal ezelőtt vállon lőtték, az amolyan vészjelzés voli, hogy nem fog örökké élni. Volt idő, amikor csak úgy szaladt ki a focipályára, és gyakorlatilag az összes csontját eltörhette, másnap akkor is kitűnően érezte magát. Most meg már attól megfájdult a válla, ha kicsit erőteljesebben mosott fogat.

Aztán itt volt ez a szar hepatitis. A múlt héten, amikor Jo felhívta, már akkor tudta, hogy ő van a vonalban, mielőtt még megszólalt volna. Jónak volt egy olyan szokása, hogy kicsit várt, mielőtt megszólalt, olyan hezitálón, mintha arra várna, hogy a másik kezdeményezzen. Ez egyike volt azoknak a dolgoknak, amiket Jeffrey szeretett benne. Azt, hogy hagyta, hadd irányítson ő. Jo soha nem vitatkozott, és tökéletesen simulékony volt. Azért nem volt rossz olyan nővel lenni, aki előtt nem kellett minden átkozott dolgot kétszer is megfontolnia, mielőtt kimondja.

De ma legalább nem kell a földön aludnia. Abban

keletkedett ugyan, hogy Sara tart karokkal varja az agyba, de úgy tűnt, mostanra kissé elpárolgott a dühe. Annyira szépen alakultak köztük a dolgok, mielőtt Jo telefonált, és most persze könnyű volt valaki mást okolni a felmerült bajok miatt. Az igazság azonban az, hogy Sarával minden egyes nap azt jelentette: egy lépés előre, két lépés hátra. Az, hogy már legalább négyszer kérdezte meg tőle, akar-e hozzájönni feleségül, és gyakorlatilag mindig pofára esett, kezdte felőrölni Jeffrey-t. Ennél többet nem nagyon volt már képes elviselni.

Jeffrey rákanyarodott egy kavicsos kis útra, és az jutott eszébe, hogy ha még sokat jár a farm és a Dale Stanley háza körüli terepen, az ő szép városi autója hamarosan úgy fog kinézni, mintha háborús övezeten hajtott volna keresztül.

Jeffrey leparkolt egy veterán, de tökéletesen felújítottnak tűnő Dodge Dart mögött. – Azt a mindenit! – mormogta leplezetlen elismeréssel, miközben kiszállt. Az autó cseresznyeszínű volt, kékes színbe játszó, színezett ablakokkal. A hátulja csavaros emelővel meg volt emelve. A lökhárító hegesztetlen volt, és a garázstetőről világító reflektor fényében a króm csak úgy csillogott-villogott.

– Helló, parancsnok! – Egy elképesztően magas, vékony férfi jött elő a garázsból, kezeslábasban. Egy koszos törülközőbe törölgette a kezét. – Azt hiszem, a pikniken már találkoztunk.

– Jó, hogy újra látom, Dale! – Nem sokszor fordult elő, hogy Jeffrey-nek fel kellett volna néznie valakire, de Dale Stanley annyira hórihorgas volt, mint egy égimeszelő. Nagyon hasonlított

az öccsére, na persze csak akkor, ha Patet a fejénél és a lábánál fogva mindkét irányban vagy harminc centivel megnyújtotta volna valaki. Óriás volta ellenére Dale szelíd embernek tűnt, olyannak, akit a világon semmi, de semmi nem tud kihozni a sodrából. Jeffrey harminc körülinek saccolta.

– Bocsásson meg, hogy ilyen későre hívtam csak – mondta Dale. – Nem akartam megijeszteni a gyerkőcöket. Nyugtalanok lesznek, ha rendőrautót látnak. – És itt idegesen a ház felé pillantott. – Gondolom, tudja, miért.

– Megértem – mondta Jeffrey, mire Dale-ben kissé oldódni látszott a feszültség. Pat Stanley járőr, Dale öccse pár hónapja csúnya túszhistóriába keveredett és majdnem otthagyta a fogát. Jeffrey el sem tudta képzelni, milyen szar érzés lehetett hallgatni a híreket, és közben arra várni, hogy egyszer csak megjelenik a rendőrség, és közli a családdal, hogy Dale öccse meghalt.

– Még a sziréna hangját sem bírják a tévében – mondta Dale, és Jeffrey-nek támadt egy olyan érzése, hogy Dale az a fajta ember, aki inkább gyufaskatulyába zárva viszi ki a pókot a házból, mintsem hogy egyszerűen eltapossa.

Dale megkérdezte: – Van testvére?

– Nem tudok róla – felelte Jeffrey, mire Dale nyerítve röhögni kezdett.

Jeffrey megvárta, míg befejezi, aztán megkérdezte: – Pont a megyehatáron vagyunk, ugye?

– Ja – vágta rá Dale. – Catoogah arra van, Avonsdale meg

– Ja – vágta rá Dale. – Caldogan arra van, Avonsdale meg erre. A gyerkőcök Mason Millbe fognak suliba járni.

Jeffrey körbenézett és azon agyalt, mi legyen a következő lépés. – Amennyire látom, szép helyen laknak.

– Köszönöm – mondta Dale és a garázs felé mutatott. – Kér sört?

– Hát persze! – Jeffrey képtelen volt leplezni a csodálatát, amikor beléptek a műhelybe. Dale példás rendet tartott odabent. A padló világosszürkére volt festve, és egy olajfolt nem sok, annyi sem látszott rajta. A szerszámok sorban fel voltak akasztva egy nagy táblára, amelyen feketére színeződött körvonalak jelezték, mi hova tartozik. A felső szekrények aljáról szögekkel és csavarokkal teli bébiételes üvegek lógtak, mint a borospoharak a borozóban. Az egész helyiség fényárban úszott.

Jeffrey megkérdezte: – Pontosan mit csinál itt?

– Leginkább autókat restaurálok – mondta Dale, és a garázs előtt álló Dartra mutatott. – Hátul van egy fényezőműhelyem, de a szerelést itt csinálom. A feleségem foglalkozik a huzatokkal.

– Terri?

Dale a válla fölött gyorsan hátrapillantott Jeffrey-re, mivel valószínűleg meglepte, hogy Jeffrey emlékszik a felesége nevére. – Pontosan.

– Jó kis csapatot alkotnak.

– Hát igen – mondta Dale, aztán kinyitott egy kis hűtőt és kivett belőle egy üveg Budweisert. – Jól is élünk, csak a

kivett belőle egy üveg Budweisert. – Jól is élünk, csak a nagyobbik fiammal van baj. A maga volt feleségével többet találkozik, mint velem. Aztán a húgom is beteg lett, ott kellett hagynia az állását a gyárban. Sok baj van a családban. Elég nagy stressz egy családfőnek, aki próbál róluk gondoskodni.

– Sara említette, hogy Timnek asztmája van.

– Igen, ráadásul elég súlyos – Dale lecsavarta a sörösüveg kupakját és odaadta az üveget Jeffrey-nek. – Nagyon körültekintőnek kell lennünk vele. Én még aznap szó nélkül leszoktam a dohányzásról, hogy az asszony hazahozta az orvostól. Majd belehaltam, tudja, de hát az ember mindent megtesz a kölykeikért. Magának nincs, ugye? – Aztán elnevette magát és hozzátette: – Legalábbis nem tud róla, mi?

Jeffrey magára kényszerítette a nevetést, de jelenlegi helyzetét tekintve ez nem volt valami vicces. Kis idő múlva megkérdezte: – Azt hittem, galvanizálással foglalkozik.

– Azzal is – mondta Dale, és felemelt egy darab fémet a munkaasztalról. Egy régi Porsche márkajel volt, fénylő aranyozással bevonva. A mellette heverő, vékony ecsetek arra utaltak, hogy Dale épp a színezésén dolgozott. – Az asszony bátyjának lesz. Frankó járgány!

– Megmutatná, hogy megy a galvanizálás?

Dale szeme elkerekedett a csodálkozástól. – Csak nem azt akarja mondani, hogy azért utazott ide, hogy kémialeckét vegyen?

– Megteszi a kedvemért?

Dale nem hagyott magának időt a gondolkozásra, hanem rávágta: – Hát persze! – Aztán odavezette Jeff-rey-t a műhely hátsó felébe, egy padféléhez. Szinte látszott rajta a megkönnyebbülés, hogy végre ismerős terepen mozoghat. – Ezt háromlépcsős folyamatnak nevezik, de ennél jóval többről van szó. Igazából csak fel kell tölteni a fémet. Ezzel itt. – És egy gépezetre mutatott, ami úgy nézett ki, mint egy elemtöltő akkumulátor. Két fémelektróda volt hozzácsatlakoztatva, az egyikhez fekete, a másikhoz piros fogantyú tartozott. A gép mellett egy másik elektróda is volt, sárga, illetve piros fogantyúval felszerelve.

– A pozitív töltés a pirosból, a negatív a feketéből jön. – Dale most egy lapos serpenyőfélére mutatott. -először is az ember ráteszi ide a fémet, amit galvanizálni akar. Aztán feltölti elektrolittal. Ha a katódot, a pozitív töltést használja, akkor krómoz, ha meg az anó-dot, a negatívat, akkor nikkelez.

– Azt hittem, arannyal dolgozik.

– A nikkel az arany alatt van. Az aranynak kell valami, amihez hozzá tud tapadni. A nikkelt egy savas oldattal aktiválom, az anódkart az egyik oldalon rögzítem, aztán egy szintetikus bevonóanyagot helyezek a galvanizáló elektródának a végére, bemártom az aranyoldatba, és összeforrasztom az aranyat a nikkellel. Az izgi részeket persze kihagytam, de nagyjából erről van szó.

– És mi az elektrolit?

– Egy vizes alapú oldószerféle, amit úgy szállíttatok ide – magyarázta Dale, és a kezével a galvanizálópad fölötti fémszekrényke tetejéhez nyúlt. Kicsit matatott rajta, aztán előhúzott egy kulcsot, hogy kinyissa az ajtót.

– Mindig is ott tartotta a kulcsot?

– Igen. – Dale kinyitotta a szekrénykét és egyenként kivette belőle az üvegeket. – A gyerekek nem férnek hozzá.

– Volt olyan, hogy valaki a maga engedélye nélkül bejött a műhelybe?

– Soha. Ez itt az életem – mondta Dale és a több ezer dollár értékű szerszámra meg eszközre mutatott. – Ha valaki bejön ide és elviszi ezeket, nekem végem.

– Soha nem hagyja nyitva az ajtót? – kérdezte Jeffrey a garázsajtóra célozva. A műhelyen ugyanis se ablak, se más nyílás nem volt. Csak és kizárólag a fém elhúzható ajtón keresztül lehetett ki-be közlekedni, amely ahhoz is elég strapabírónak tűnt, hogy egy kamiont visszatartson.

– Csak akkor hagyom nyitva, ha itt vagyok – biztosította Jeffrey-t Dale. – Még akkor is bezárom, ha csak pisilni megyek fel.

Jeffrey lehajolt, hogy el tudja olvasni az üvegeken lévő címkéket. – Csinos kis mérgek, igaz?

– Mindig maszkot és kesztyűt húzok, amikor használom őket

– mondta Dale. – Van ennél rosszabb anyag is a piacon, de olyat már nem használok, amióta Tim beteg lett.

– Miféle anyag?

– Arzén és cián, leginkább. A savval kell összekeverni. Eléggé illékony anyag, és őszintén szólva mindig fostam tőle egy kicsit. Van a piacon valami új anyag is, amit ha belélegez az ember, már nem hal bele. – Aztán az egyik műanyag flakonra mutatott. – Ez az elektrolit.

Jeffrey elolvasta a feliratot. – Ciánmentes?

– Igen – kuncogott Dale megint. – Istenemre mondom, örülök, hogy találtam egy jó ürügyet és váltottam. Ha fenyeget az a veszély, hogy feldobom a talpam, eléggé nyuszi tudok lenni.

Jeffrey minden egyes üveget megvizsgált, de nem nyúlt hozzájuk, csak elolvasta rajtuk a feliratot. Bármelyik elég lett volna egy lónak is.

Dale előre-hátra hintázott a sarkain, és valamire várt. Az arckifejezése arra utalt, hogy a türelméért és segítőkészségéért némi ellenszolgáltatást vár.

Jeffrey megkérdezte tőle: – Ismeri azt a farmot Catoogah megyében?

– A szójásat?

– Eltalálta.

– Persze. Menjen errefelé – és a délkeleti út irányába mutatott –, és pontosan ott lyukad ki.

– Volt már olyan, hogy valaki átjött onnan ide?

Dale elkezdte visszapakolni az üvegeket a helyükre.

– Régebben itt az erdőn vágtak át a város felé. Elég nyugtalan voltam miatta. Némelyikük nem éppen az a művelt fajta.

– Melyikükre gondol?

– Hát a melósokra – mondta Dale, és becsukta a szekrénykét, aztán kulcsra zárta, majd a kulcsot visszatette a rejtekhelyére. – Ha engem kérdez, az egész francos család kibaszott idióták gyülekezete! Hogy engedhetik meg azoknak az embereknek, hogy velük éljenek meg minden?

Jeffrey erre lecsapott. – Hogy érti?

– Azok közül, akiket Atlantából hoznak ide, némelyiknek elég kétes az előélete. Drog, alkohol, ilyenek. Attól meg az ember furcsákat művel, merész dolgokat. Elveszti a hitét.

– És ez az egész zavarja magát?

– Engem nem. Úgy értem, talán még azt is mondhatnánk, hogy végső soron jó dolog. Egyszerűen csak nem szeretem, ha keresztüljönnek a földemen.

– Aggódik amiatt, hogy kirabolják?

– Ahhoz, hogy ide valaki betörhessen, legalábbis plazmafegyverre lenne szükség – világosította fel Jeffrey-t Dale. – Vagy keresztül kell jönnie rajtam.

– Tart fegyvert?

– Naná!

– Megnézhetem?

Dale átsétált a műhelyen, és felnyúlt egy másik szekrényke tetejére, ahonnan egy Smith & Wesson márkájú revolvert emelt le, és odaadta Jeffrey-nek.

– Szép kis fegyver – mondta Jeffrey, és a cilindert vizsgálgatta. Dale ugyanolyan tisztán tartotta a fegyverét, mint az egész műhelyt, ráadásul teljesen töltve. – Látom, akcióra kész – mondta Jeffrey, és visszaadta a fegyvert Dale-nek.

– Vigyázzon – figyelmeztette Dale Jeffrey-t, már-már viccelődve. – Gyorsító van rajta.

– Tényleg? – kérdezte Jeffrey, és arra gondolt, Dale biztos elégedett, hogy milyen jó kis alibit talalt arra az esetre, ha egész „véletlenül" lelőne valami betolakodót.

– Attól nem tartok, hogy kirabolnak – magyarázta Dale, és visszatette a fegyvert a rejtekhelyére. – Ahogy már mondtam, elég óvatos vagyok. Csak hát amikor átjöttek itt, a kutyák teljesen bevadultak, az asszony kikészült, a gyerekek bömbölni kezdtek, én meg jól bedühödtem, és maga aztán *biztosan* tudja, hogy ez nem valami jó dolog. – Megállt egy pillanatra és kinézett a kavicsos útra. – Utálom, hogy ilyennek kell lenni, de hát nem Mayberryben élünk. Itt a környéken elég sok rossz arcot látni, és nem akarom, hogy a gyerekek közelébe jöjjenek. – Megcsóválta a fejét. – A fenébe is, parancsnok, tudja, miről

Megesoválta a fejét. – A fenébe is, paraneshok, tudja, miről beszélek!

Jeffrey azon töprengett, vajon Abigail Bennett is használta-e ezt a rövidebb utat. – Előfordult, hogy a farmról bárki idejött volna a házhoz?

– Soha – felelte Dale. – Én egész nap itt vagyok. Láttam volna.

– Beszélt valaha is valamelyikükkel?

– Csak annyit, hogy húzzanak a francba a földemről – mondta Dale. – A ház miatt nem aggódom. A kutyák akkor is széttépnék őket, ha csak becsöngetnének az ajtón.

– És mit csinált? – kérdezte Jeffrey. – Úgy értem, mit tett, hogy ne jöjjenek át a telkén?

– Betelefonáltam a Félnótásnak. Akarom mondani, Pelham seriffnek.

Jeffrey elengedte a megjegyzést a füle mellett. – És mire jutott?

– Vissza oda, ahonnan elindultam, azaz sehova – válaszolta Dale, és a padlót rugdosta. – Nem akartam ezzel Patet háborgatni, úgyhogy felhívtam őket magam. Beszéltem az öreg Tom fiával, Levvel. Nem is olyan félelmetes a fickó, ahhoz képest, hogy szektás. Találkozott már vele?

– Igen.

– Elmagyaráztam a helyzetet, és mondtam, hogy nem

szeretnem, na az emberei keresztulmaszkalnanak a telkemen. Azt mondta, rendben.

– Ez mikor volt?

– Ó, már három vagy négy hónapja – felelt Dale. -Még ide is eljött, és végigsétáltunk a telek hátsó határán. Azt mondta, kerítést fog építeni, hogy ne jöhessenek át.

– És? Megtette?

– Igen.

– Bevitte a műhelybe?

– Hát persze! – Dale most szinte szégyenlősnek tűnt, mint a kissrác, amikor a játékaival henceg. – Épp egy hatvankilences Mustangon dolgoztam. Azt a kutyafáját! Az ám az autó! Esküszöm, már az is törvényszegés, hogy itt állt az úton.

– Levet érdeklik az autók? – kérdezte Jeffrey, mivel meglepte ez a fejlemény.

– Nem hinném, hogy van ember a Földön, akit egy ilyen kocsi hidegen hagyna. Az alváztól a tetőig minden vadiúj volt rajta – új motor, új lengéscsillapító és kipufogó –, egyedül a karosszériája maradt eredeti a kis aranyomnak, és még ott is kicsit levágtam az ajtókból, és vagy nyolc centivel lejjebb vittem a tetőt.

Jeffrey majdnem kísértésbe esett, hogy hagyja Dale-t elkalandozni, de tudta, hogy nem teheti. – Még egy kérdés.

– Ki vele!

– Tart itt ciánt?

Dale megrázta a fejét. – Amióta abbahagytam a dohányzást, nem. Túl nagy volt a kísértés, hogy véget vessek mindennek. – Dale elnevette magát, de amikor látta, hogy Jeffrey nem csatlakozik, abbahagyta. – Hát persze, itt van hátul – mondta, és visszasétált a galvanizálópad fölötti szekrénykéhez. Újból elővette a kulcsot, és kinyitotta, aztán kotorászni kezdett a legfelső polc hátsó részében. Végül előhúzott egy vastag műanyag zacskót, amelyben egy kisméretű üveg volt. Amikor Jeffrey meglátta az üveg címkéjén a halálfejet, megborzongott, mert eszébe jutott, min ment keresztül Abigail Bennett.

Amikor Dale a pultra tette a zacskót, a benne lévő üveg odakoccant egy kicsit. – Még megérinteni se szeretem ezt a szart – mondta. – Tudom, hogy most szilárd halmazállapotú, de így is kurvára fosok tőle.

– Van, amikor nyitva hagyja a szekrényt?

– Csak akkor, ha használom, ami benne van.

Jeffrey közelebb hajolt az üveghez. – Meg tudja mondani, hogy hiányzik-e belőle ciánkáli?

Dale letérdelt és az átlátszó üveget vizslatta. – Nem látom, hogy hiányozna. – Aztán felállt. – Persze soha nem mértem meg.

– Levet érdekelte, mi van a szekrényben?

– Nem hinném, hogy észrevette egyáltalán. – Dale keresztbe fonta a karját a mellkasán. – Netán aggódnom kéne valami

miatt?

– Nem – mondta Jeffrey, bár ebben nem volt olyan biztos. – Beszélhetnék Terrivel?

– Sallynél van – mondta Dale, aztán hozzátette: – A húgom. Tudja, van az a problémája… – És az alsó testfelére mutatott. – Terri mindig átmegy, ha rossz periódusban van, és segít vigyázni a gyerekekre.

– Beszélnem kell vele – mondta Jeffrey. – Talán látott valakit a garázs környékén, akinek nem kellett volna itt lennie.

Dale megmerevedett, mintha a szavahihetőségét érte volna támadás. – Senki nem jön ide a tudtom nélkül -mondta, és Jeffrey ezt el is hitte neki. Ez a férfi nem azért tartott fegyvert, mert úgy férfiasabbnak érezte magát.

Dale aztán engedett egy kicsit: – Holnap reggel jön vissza. Megmondom neki, hogy keresse meg magát, amint visszajött.

– Hálás lennék – mondta Jeffrey, aztán a méregre mutatott. – Nem bánja, ha ezt magammal viszem? -kérdezte. – Ujjlenyomatot szeretnék venni róla.

– Örülök, hogy megszabadulok tőle – egyezett bele Dale. Azzal kinyitott egy fiókot, és kivett belőle egy gumikesztyűt. – Felhúzza?

Jeffrey elfogadta és felhúzta a kesztyűt, aztán felemelte a zacskót.

– Sajnálom, Dale, de többet nem mondhatok magának.

Igazán nagy segítségemre volt, de megkérem, ne árulja el senkinek, hogy itt jártam.

– Oké, nem fogom. – Dale kedélyállapota jelentős javulást mutatott, ahogy véget ért a kihallgatás. Amikor Jeffrey beszállt az autóba, felajánlotta: – Jöjjön vissza valamikor, ha van egy kis ideje. Azt a hatvankilences Mustangot minden oldalról lefényképeztem.

Lena már az ajtó előtt ücsörgött a lépcsőn, amikor Jeffrey megállt a ház előtt.

– Bocsánat, hogy késtem.

– Semmi baj.

– Dale Stanley-vel beszélgettem a galvanizálásról.

Lena félbehagyta a biztonsági öv becsatolását. – És?

– Alig valami – mondta Jeffrey, és részletesen beszámolt Lenának arról, hogyan dolgozik Dale és hogy Lev ott járt nála. – Mielőtt érted jöttem, leadtam a ciános üveget a kapitányságon – mondta. – Brad átküldi Macon-be még ma, hogy az ujjlenyomatos srácok minél előbb megnézhessék.

– Gondolod, hogy találnak rajta valamit?

– Ahogy ez az ügy halad… – felelte Jeffrey. – Nem hinném.

– Lehet, hogy Lev egy időre egyedül maradt a műhelyben?

– Nem. – Jeffrey ezt már akkor kizárta, mielőtt Dale házát elhagyta volna. – Nem tudom, hogy lophatta volna el a ciánt, ahogyan azt sem, miként tudta volna elszállítani, de akkor is elég

anélkül, hogy azt sem, miként tudta volna elszámolni, de akkor is elég fura egybeesés.

– Az bizony – helyeselt Lena és elhelyezkedett az ülésben. Az ujjaival idegesen dobolni kezdett a karfán, amit Jeffrey meglehetősen ritkán látott tőle.

Meg is kérdezte: – Valami baj van?

Lena a fejét rázta.

– Voltál már itt?

– A Pink Kittyben? – Lena újból megrázta a fejét. – Kétlem, hogy nőket kísérő nélkül beengednének.

– Hát jobb is.

– Hogy akarod csinálni?

– Hétfő este biztos nincs tele – mondta Jeffrey. – Mutassuk körbe a fényképet, és meglátjuk, felismeri-e valaki.

– Gondolod, hogy megmondják nekünk, ha igen?

– Nem biztos – ismerte el Jeffrey de azt hiszem, nagyobb eséllyel fog bárki is beszélni, ha finoman bánunk velük, mintha az öklünket ráznánk.

– Vállalom a lányokat – ajánlotta fel Lena. – Téged úgysem engednének be az öltözőbe.

– Micsoda terv!

Lena lehajtotta a napellenzőt, és elhúzta rajta a tükröt. Biztosan a sminkjét nézi, gondolta Jeffrey. Aztán újra Lenára

nézett. Ezzel a tökéletes kreol bőrrel és sötét hajjal Lenának bizonyára nem sok éjszakát kell egyedül töltenie, még ha csak azzal a punk Ethan Greennel van is. Lena ma este nem a megszokott dzsekiben és kosztümben volt, hanem fekete farmert húzott és testhezálló, a nyakánál kivágott piros selyemfelsőt. Ráadásul Jeffrey úgy látta, melltartó sem volt rajta, hiszen jól látszott, hogy fázik.

Jeffrey fészkelődni kezdett az ülésben, aztán kikapcsolta a légkondit, és abban bízott, Lena nem vette észre, hogy figyeli. Annyira nem volt fiatal, hogy a lánya lehessen, viszont állandóan úgy viselkedett, mintha az volna. Jeffrey nem tehetett róla, de attól, hogy megállapította magában, Lena milyen jó nő, úgy érezte magát, mint egy vén kujon.

Lena felhajtotta a napellenzőt. – Mi van? – És Jeffrey-re bámult.

Jeffrey próbált valami értelmeset mondani. – Nem gond ez neked?

– Gond? Hogyhogy?

Jeffrey próbálta a dolgot úgy szavakba önteni, hogy ne hozza ki a sodrából Lenát, de végül feladta. – Úgy ertem, hogy még mindig sokat iszol?

Lena felcsattant. – Miért, te még mindig félrekúrsz a feleséged mellett?

– Sara nem a feleségem – vágott vissza Jeffrey, de ahogy kimondta, érezte, hogy ez elég gyenge érv. -Nézd – mondta

aztán –, ez egy bár. Ha túlságosan megvisel…

– Semmi nem visel meg túlságosan – mondta Lena, és érezni lehetett, hogy a maga részéről lezárta a vitát.

Az út további részében egy szót sem szóltak, és Jeffrey, miközben a főutat bámulta, azon töprengett, vajon hogy sikerül mindig a megye legpaprikásabb nőit összeszednie. Arra is kíváncsi volt, vajon mire jutnak ma este a bárban. Semmi épkézláb magyarázat nem volt arra, hogy egy olyan lány, mint Abigail Bennett azt a doboz gyufát a Snoopyjába rejtse. Ráadásul olyan gonddal varrta vissza, hogy Jeffrey-nek eszébe nem jutott volna alaposabban megnézni a plüssállatot, ha nem húz meg véletlenül egy kilógó cérnát, mint egy kilazult szálat a pulcsiján.

Noha még vagy három kilométerre voltak a bártól, már látták a távolban világító rózsaszín neoncicát. Ahogy aztán közelebb értek, a figura egyre kivehetőbbé vált, míg végül ott virított előttük egy hatalmas, tíz méter magas, tűsarkúba és bőrmellénykébe öltöztetett macska.

Jeffrey az úthoz közel állt meg. A neonfigurán kívül az épületen semmi felirat nem látszott. Ablaktalan, egyemeletes építmény volt, rózsaszínű fémtetővel és óriási parkolóval, ahol egyszerre vagy száz autó is megállhatott. Hétköznap volt, így most csak vagy egy tucat jármű parkolt, leginkább kamionok és terepjárók. Egy tizennyolc kerekes járgány hosszában állt meg a hátsó kerítés előtt.

Még a zárt ablakokon és ajtókon át is lehetett hallani, ahogy a bárból dübörög a zene.

– Csak szép lassan! – emlékeztette Jeffrey Lenát.

Lena kicsatolta a biztonsági övet és kiszállt az autóból. Látszott, hogy még mindig ki van akadva, amiért Jeffrey az italozásról faggatta. Jeffrey Sarától még el-el-viselte az ilyesfajta viselkedést, de az már igencsak piszkálta a csőrét, hogy az egyik beosztottja kezeli így.

– Állj meg! – kiáltott Lena után, és a nő meg is állt, de még mindig a hátát mutatta Jeffrey-nek. – Hagyd ezt abba! – szólt rá Jeffrey. – Nem tűröm el az ilyen viselkedést! Megértetted?

Lena bólintott, aztán továbbindult. Jeffrey ráérősen követte, mire Lena lelassította a lépteit, és végül egy vonalban haladtak tovább.

Lena megállt a bejárat előtt és azt mondta: – Jól vagyok. – Aztán Jeffrey szemébe nézett és megismételte: -tényleg jól vagyok.

Ha Jeffrey nem olyanokkal akad össze egész nap, akik életbevágóan fontos információkat tartanak vissza, miközben ő ott cseszi el az idejét velük, talán hagyta volna az egészet a francba, de így azt mondta Lenának: – Nem tűröm, hogy feleselj velem, Lena!

– Igen, uram – mondta Lena, és a hangjában nyoma sem volt semmiféle gúnynak.

– Rendben. – Jeffrey kinyújtotta a karját Lena előtt, és kinyitotta a bár ajtaját. Benn úgy állt a cigarettafüst, mint valami függöny, és Jeffrey-nek erőnek erejével kellett rávennie magát, hogy belépjen. Miközben a terem bal sarkában lévő bárpult felé tartott, a hátsó fogai pulzálni kezdtek a mélynyomóból dübörgő basszus ütemére. A teremben áporodott volt a levegő, a matt feketére festett padló és mennyezet miatt klausztrofóbiája támadt az embernek. A színpad körül elszórtan álló székek és a bokszok úgy festettek, mintha egy Denny's étteremből szerezték volna őket úgy ötven évvel azelőtt. Izzadság- és pisiszag terjengett a levegőben, és még valami, amiről Jeffrey nem is akarta tudni, mi az. A padló, különösen a terem közepén lévő színpad körül, ragacsos volt.

Körülbelül tizenkét, mindenféle korú, alakú és méretű fickó verődött össze a teremben. Legtöbbjük a színpadra könyökölve bámulta a fiatal lányt, aki egy alig észrevehető tangában, fedetlen felsőtesttel táncolt. A bárpult végén két férfi ücsörgött, farmerjukból kitü-remkedő hájas hassal, és a tekintetük a pult mögötti hatalmas tükörre tapadt. Előttük fél tucat üres pohár sorakozott. Jeffrey engedélyezett magának egy pillantást a tükörre, és elnézte, ahogy a lány fel-le csúszkálva vonaglik a rúdon. A lány fiúsan sovány volt, és ugyanazzal a totál üres tekintettel bámult kifelé a színpadról, mint az összes hozzá hasonló lány. Mintha azt akarná mondani: „Nem vagyok itt. Igazából nem én csinálom ezt." Neki is biztos van apja valahol. És talán épp ő az oka annak, hogy idekerült. Jeffrey elképzelte, milyen rossz lehetett a fiatal lánynak otthon, ha épp erre a helyre

menekült.

A pultos kérdőn biccentett egyet, mire Jeffrey feltartotta két ujját, visszabiccentett, és azt mondta: -Rolling Rock.

A pultos mellkasára tűzött lapon azt állt, hogy „Chip", és ez a Chip egészen úgy viselkedett, mintha váll-lapja is volna. Úgy nyomta meg a csapot, hogy szinte leszakadt, aztán odavágta a két poharat a pultra, ettől a hab mindkét oldalon kifolyt. Most változott a zene és olyan hangos lett, hogy Jeffrey azt sem hallotta, mennyibe kerül az ital. Egy tízdollárost lökött a pultra, és kíváncsi volt, kap-e belőle vissza valamit.

Aztán megfordult, és a nagy jóindulattal tömegnek nevezhető társaságot figyelte. Birminghamben a többi zsaruval együtt ő is kivette a részét a cicibárba járásból. Szolgálat után már csak a toplessbárok tartottak nyitva, és ők mind odasereglettek, hogy lenyugodjanak egy kicsit, beszélgessenek, rengeteget igyanak, és valahogy kimossák a szájukból az utca ízét-szagát. Ott Birminghamben frissebbek voltak a lányok, nem ilyen rettentő fiatalok és rosszul tápláltak, hogy öt méterről is meg lehetett számolni az összes bordájukat.

Az ilyen helyeket mindenhol valami nyomorult és kiábrándult hangulat lengte be. A színpadot bámuló pasik éppúgy ezt árasztották magukból, mint a fenn vonagló lányok. Az egyik ilyen birminghami éjszakán Jeffrey épp a mosdóban ürített, amikor hallotta, hogy az egyik lányt megtámadták. Betörte az öltöző ajtaját, és leráncigálta a férfit a lányról. A lány tekintetében

mélységes undor ült – és nemcsak a támadója, hanem Jeffrey iránt is. Aztán bejött a többi lány is, mindegyik félmeztelenül, és mindegyik ugyanolyan ellenségesen, metsző gyűlölettel nézett rá. Jeffrey úgy érezte, mintha késsel szurkálnák. Soha többé nem ment oda vissza.

Lena egészen eddig a bejáratnál maradt, és a hirdetőtáblára írt közleményeket olvasta. Amikor aztán keresztülvágott a termen, minden férfitekintet felé fordult, közvetlenül és a tükrön keresztül is. Sőt a rúdtáncos lány is kíváncsian figyelte, olyannyira, hogy miközben körbepörgött a rúd körül, elhibázta a ritmust. Talán azt hitte, konkurencia. Lena persze nem vett róluk tudomást, de Jeffrey látta, amint a tekintetük fel-le jár Lena testén, ami már-már vizuális erőszaknak minősült. Jeffrey érezte, hogy ökölbe szorul a keze, de amikor Lena ezt észrevette, megrázta a fejét.

– Hátramegyek, megnézem a lányokat.

Jeffrey beleegyezően bólintott, aztán a söre felé fordult. Két dollár és egy kis apró volt a pulton, ám Chipnek nyoma veszett. Jeffrey nagyot húzott a korsóból, de majdnem ugyanazzal a lendülettel ki is köpte a langyos löttyöt. Vagy csatornalével vizezték az italt, vagy egy ló seggébe dugták a csapot a bárpult alatt.

– Bocsánat – mondta egy idegen, amikor nekiment. Jeffrey ösztönösen a tárcája után nyúlt, de az ott volt a farzsebében.

– Idevalósi vagy? – kérdezte a fickó.

Jeffrey mintha meg se hallotta volna a kérdést. Arra gondolt, hogy a srác elég hülye helyet választott a pasivadászatra.

– Én ide – mondta most a fickó kissé dülöngélve.

Jeffrey megfordult, hogy megnézze magának. Körülbelül százhatvanöt centi volt, és kócos, szőke haja úgy festett, mintha legalábbis hetek óta nem mosta volna meg. Hullarészeg volt, és az egyik kezével a bárpultba kapaszkodott, a másikat pedig eltartotta az oldalától, mintha szüksége volna rá az egyensúlyban maradáshoz. A körmei piszkosak voltak, a bőre halványsárga.

Jeffrey megkérdezte tőle: – Sokat jár ide?

– Minden este – mondta a fickó, és ahogy elmosolyodott, elővillant egy csorba fog.

Jeffrey elővette Abigail Bennett képét. – Felismeri?

A csávó a fotót nézte, nyalogatta a szája szélét, és egyfolytában előre-hátra dülöngélt. – Csinos csaj.

– Halott.

A srác vállat vont. – Attól még csinos. – Aztán a két korsóra mutatott a pulton. – Mindet megiszod?

– Igyon belőle nyugodtan – mondta neki Jeffrey, és elindult a terem túlsó felébe, hogy megszabaduljon tőle. Lehet, hogy a srác csak az italra hajtott. Jeffrey jól ismerte ezt a magatartást. Minden reggel ezt látta az apján, amikor Jimmy Tolliver képes volt végre kikászálódni az ágyból.

Lena odajött a bárhoz, és már a puszta arckifejezésével is

válaszolt Jeffrey fel nem tett kérdésére. – Csak egy lányt találtam – mondta. – Ha engem kérdezel, biztosan úgy szökött meg. Otthagytam neki a névjegykártyámat, de nem hinném, hogy bármire jutunk vele. -Lena a bárpult mögé nézett. – Hová tűnt a pultos?

Jeffrey találomra azt mondta. – Most mondja el az üzletvezetőnek, hogy két zsaru van itt.

– Na, ennyit az álcázásról.

Jeffrey felfedezett egy ajtót a bár mellett, és azt gyanította, hogy Chip arra lépett meg. Az ajtó mellett is volt egy hatalmas tükör, de az sötétebbre volt foncsorozva, mint a többi. Jeffrey úgy sejtette, hogy az üzletvezető vagy a tulajdonos a másik oldalról figyeli, mi történik.

Jeffrey nem bajlódott a kopogással. Az ajtó zárva volt ugyan, de a gomb kissé erőteljesebb elforgatásával be tudta lökni.

– Hé! – kiáltott fel Chip, és a kezét feltartva a fal felé hátrált.

Az asztalnál ülő férfi éppen a bevételt számolta. Hgyik kezével a számlákat rakosgatta, a másikkal az összegeket írta be egy számológépbe. – Mit akarnak? -kérdezte, de arra nem vette a fáradságot, hogy felnézzen. – A hely teljesen tiszta. Bárkit megkérdezhetnek.

– Tudom – mondta Jeffrey, és kivette Abigail fényképét a farzsebéből. – Azt szeretném tudni, látta-e itt ezt a lányt.

A férfi még mindig nem nézett fel, de azt mondta: -Soha nem láttam.

– Talán ha megnézné a képet, és úgy válaszolna – szólalt meg Lena.

A férfi most felnézett. Nedves ajkán mosoly terült szét, aztán a könyökénél lévő hamutartóról levett egy szivart és rágcsálni kezdte. Amikor hátradőlt, a széke úgy nyikorgott, mint egy hetvenéves kurtizán. – Ritkán lehet részünk ilyen finom társaságban.

– Nézze meg a képet – mondta neki Lena, és megnézte az íróasztalon lévő névtáblát Mr. Fitzgerald.

– Albert – ajánlotta fel a férfi, és elvette a képet Jeffrey-től. Amikor tanulmányozni kezdte a fotót, némileg lefagyott az arcáról a mosoly, de aztán újra visszaragasztotta. – Ez a lány halottnak tűnik.

– Jó meglátás! – mondta elismerően Lena. – Maga meg hova megy?

Jeffrey már egy ideje figyelte, hogy Chip araszolni kezd egy másik ajtó felé, de Lena megelőzte.

Chip azt dadogta: – S-sehova.

– Akkor ne mozduljon! – figyelmeztette Jeffrey. Az irodai megvilágításban a pultos vékonynak tűnt, mint aki masszív drogfogyasztás miatt nem eszik eleget. Haja a füle mögött rövidre volt nyírva, az arca pedig simára volt borotválva, de valahogy mégis szőrösnek tűnt.

valahogy mégis zúlottnek tűnt.

Albert szólalt meg: – Megnéznéd ezt, Chippie? – Azzal odatartotta Chipnek a fotót, de a pultos nem vette el. Az viszont látszott, hogy valami nyugtalanítja. Szemét ide-oda jártatta Lena, Jeffrey, a kép és végül az ajtó között. Továbbra is a falnak vetette a hátát és észrevehetetlenül araszolgatott a kijárat felé, mintha meg tudna lépni, mialatt mindannyian őt nézik.

– Hogy hívják? – kérdezte Jeffrey.

Albert válaszolt helyette. – Donner. Mint a pionírcsapat. Mr. Charles Donner.

Chip kicsit odábbcsúszott a padlón. – Semmit nem csináltam.

– Álljon meg ott! – szólt rá Lena. Aztán tett egy lépést felé, mire a pultos nekiiramodott, és felrántotta az ajtót. Lena elkapta hátulról az ingét, megpörgette és pont Jeffrey elé penderítette. Jeffrey elég lassan reagált, de sikerült megfognia a fiatalembert, mielőtt még hasra esett volna. Azt azonban már nem tudta megakadályozni, hogy jól nekimenjen a fém asztallapnak.

– A francba! – káromkodott Chip, és a könyökét fogta.

– Kutya baja sincs – mondta neki Jeffrey, és megragadta a gallérjánál fogva.

Chip kétrét görnyedt, és a könyökét szorongatta. – A picsába, ez fáj!

– Kuss! – mondta neki Lena, és felvette a polaroid képet a földről. – Nézze csak meg, maga taknyos!

földről. – Nézze csak meg, maga taknyos!

– Nem ismerem – mondta a pultos, még mindig a könyökét dörzsölgetve, és Jeffrey nem tudta eldönteni, hazudik-e, vagy sem.

Lena megkérdezte: – Miért akart meglépni?

– Priuszom van.

– Ne kamuzzon! – mondta Lena. – Miért akart meglépni? – És amikor Chip nem válaszolt, tarkón vágta.

– Jézusom, mit művel, kedves hölgyem?! – Chip most a fejét dörzsölgette, és könyörgőn Jeffrey-re nézett. Alig volt magasabb Lenánál, és bár vagy öt kilóval többet nyomott, Lena mégis izmosabb volt.

– Válaszoljon a kérdésre! – mondta neki Jeffrey.

– Nem akarok visszamenni.

Jeffrey megpróbálta kitalálni. – Elfogatóparancs van maga ellen?

– Nem, feltételesen vagyok szabadlábon.

– Nézze meg újból a képet! – parancsolt rá Jeffrey.

Chip állkapcsa összeszorult, de nyilvánvalóan ahhoz volt szokva, hogy azt tegye, amit mondanak neki. Lenézett a polaroidra, és bár a felismerésnek semmi látható jelét nem adta, Jeffrey jól látta, hogy az ádámcsutkája fel-le jár, mintha kordában kellene tartania az érzelmeit.

– Ismeri, ugye?

– Ismeri, ugye?

Chip hátranézett Lenára, mintha attól félne, hogy megint tarkón vágják. – Ha ezt akarják hallani, hát rendben. Igen.

– Az igazságot szeretném hallani – mondta Jeffrey, és amikor Chip felnézett rá, a pupillái akkorák lettek, mint egy negyeddolláros. Nyilvánvalóan be volt lőve. – Chip, ugye tudta, hogy terhes volt?

Chip szaporán pislogni kezdett. – Le vagyok égve, öregfiú. Még magamat se birom eltartani.

Lena közbeszólt: – Nem tartásdíjért jöttünk, maga balfasz!

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és a rúdtáncos csaj rontott be rajta. Próbálta összerakni, mi folyik. – Jól vagytok? – kérdezte.

Sajnos Jeffrey odanézett, amikor a lány bejött, Chip meg kihasználta az alkalmat, és egy hatalmasat bemosott neki.

– Chip! – ordította a lány, amikor a pultos elsüvített mellette.

Jeffrey úgy vágódott el, hogy szó szerint csillagokat látott tőle. A lány úgy sivított, mint egy sziréna, és foggal-körömmel támadt Lenára, nehogy a nyomozó Chip után vethesse magát. Jeffrey pislogott egypárat, és először csak duplán, aztán már triplán látott mindent. Behunyta a szemét, és – legalábbis neki úgy tűnt – csak hosszú-hosszú idő múlva nyitotta ki újból.

* * *

Amikor Lena kitette Sara házánál, Jeffrey már sokkal jobban

érezte magát. A sztriptiztáncosnő, Patty O'Ryan lekarmolt ugyan egy csíkot Lena kézfejéből, de többre nem jutott, mert Lena hátracsavarta a karját és leteperte a földre. Amikor Jeffrey végre ki bírta nyitni a szemét, Lena éppen bilincset tett a csuklójára.

– Sajnálom! – Ez volt Lena első szava, de ezt némileg elnyomta O'Ryan brutális üvöltése: – Basszák meg, kibaszott férgek!

Közben Charles Wesley Donnernek sikerült elszelelnie, de a főnöke nagyon készséges volt, és némi ráhatás után Chip alsógatyaméretén kívül mindent elmondott nekik az alkalmazottjáról. A huszonnégy éves férfi nagyjából egy éve dolgozott a Pink Kitty bárban. Volt egy 1980-as Chevy Novája, és albérletben lakott a Cromwell Roadon, Avondale-ben. Jeffrey felhívta a felelős tisztet, aki persze nem kifejezetten örült, hogy az éjszaka közepén csöng a telefonja, de azért megerősítette a címet. Jeffrey ezután kiküldött oda egy járőrt, hogy figyelje a szállót. Szétküldött egy részletes személyleírást is, de Donner hat évet ült kábítószer-kereskedelem miatt, úgyhogy jól tudta, hogyan rejtőzzön el a zsaruk elől.

Jeffrey olyan óvatosan nyitotta ki az ajtót, ahogy csak bírta, mivel nem akarta felébreszteni Sarát. Chip nem volt erős férfi, de az ütése pont úgy találta el Jeffrey-t a bal szeme alatt, az orrnyergét súrolva, hogy nyomban elterült. Jeffrey tapasztalatból tudta, hogy a sérülés egyre jobban fog fájni, és a duzzanattól már most nehezebben lélegzett. Mint mindig, az orra most is rettenetesen vérzett, és ettől az egész sokkal rémisztőbbnek

nézett ki, mint amilyen volt. Ha orrnyergen vágták, mindig úgy dőlt belőle a vér, mintha csapra verték volna.

Felkapcsolta a pult alatti világítást a konyhában, és visszatartott lélegzettel várta, hogy Sara mikor szól ki neki. De mivel nem szólt, kinyitotta a mélyhűtőt és kivett belőle egy csomag mirelit borsót. Amennyire halkan csak tudta, feltörte a jeget benne, és az ujjaival különválasztotta a borsószemeket egymástól. Miközben az arcához tartotta a zacskót, összeszorított foggal, sziszegve fújta ki a levegőt, és megint elmerengett azon a fura tényen, hogy a sebesülés maga soha nem fáj annyira, mint amikor az ember próbálja kezelni. – Jeff?

Jeffrey megrezzent és elejtette a borsót.

Sara felkapcsolta a villanyt, és a neoncsövek villogni kezdtek a fejük fölött. Jeffrey úgy érezte, mintha a feje szét akarna robbanni, és a villódzással együtemű tompa lüktetést érzett a halántékán.

Amikor Sara észrevette a foltot Jeffrey szeme alatt, összeráncolta a homlokát. – Ezt meg hol szerezted?

Jeffrey lehajolt, hogy felvegye a borsót, de ettől az összes vér az agyába szaladt. – Ott.

– Csupa vér vagy. – Ez úgy hangzott, mint valami vád.

Jeffrey lenézett a pólójára, amit itt, a konyhai éles fényben sokkal jobban látott, mint a Pink Kitty mosdójának félhomályában.

– A te véred? – kérdezte Sara.

– A te véred? – kérdezte Sara.

Jeffrey vállat vont, mert nagyon is jól tudta, hová akar Sara kilyukadni. Úgy tűnt, az sokkal jobban izgatja, hogy Jeffrey esetleg megfertőz valami idegent a hepatitis vírussal, mint az, hogy valami idióta punk majdnem betörte az orrát.

– Hol van az aszpirin? – kérdezte Jeffrey.

– Csak Tylenolom van, de azt nem szedhetsz, míg nincs kész a vérképed.

– Fáj a fejem.

– És innod sem lenne szabad.

A megjegyzés csak olaj volt a tűzre. Jeffrey nem volt olyan, mint az apja. Bírta az italt, és különben is, egy korty vizezett sör nem igazán nevezhető ivászatnak.

– Jeff!

– Hagyd már ezt, Sara!

Sara keresztbe fonta a karját, mint egy dühös tanárnő. – Miért nem veszed komolyan?

A szavak még azelőtt törtek elő Jeffrey-ből, hogy felmérte volna, milyen lavinát indít el velük. – Miért kezelsz úgy, mint valami kibaszott leprást?

– Lehet, hogy veszélyes fertőző betegséget terjesztesz. Tudod, hogy ez mit jelent?

– Persze hogy tudom, mit jelent – vágta rá Jeffrey, és hirtelen nagyon erőtlennek érezte magát, mint aki többet már egyszerűen

nagyon erőtlennek érezte magát, mint aki többet már egyszerűen nem bír elviselni. Hányszor csinálták ezt már? Hányszor veszekedtek már ebben a rohadt konyhában, mindketten pattanásig feszült idegekkel? Mindig Jeffrey volt az, aki engedett, aki bocsánatot kért, aki meg akarta javítani a dolgokat. Egész életében ezt tette, onnantól kezdve, hogy részeges anyját csillapítgatta, odáig, hogy az apja ökle elé állt. Zsaruként mindennap bele kellett ütnie az orrát mások dolgába, át kellett élnie a fájdalmukat, a haragjukat, a balsejtelmeiket és a félelmüket. Nem bírta már tovább. El kellene már jönnie annak az időnek is, hogy végre egy kis nyugta legyen.

Sara tovább leckéztette. – Óvatosnak kell lenned, míg meg nem kapjuk a laboreredményt.

– Ez már megint csak ürügy, Sara.

– Ürügy? Mire?

– Hogy ellökj magadtól – mondta Jeffrey, és most már felemelte a hangját. Tudta, hogy most egy lépést hátrálnia kéne, és le kellene nyugodnia, de egyszerűen képtelen volt túllépni azon a pillanaton. – Ez csak egy újabb húzás, amivel pórázon tarthatsz.

– Egyszerűen nem hiszem el, hogy ezt gondolod!

– Mi van, ha tényleg beteg vagyok? – kérdezte Jeffrey. Most megint azt mondta, ami először az eszébe jutott. – Akkor soha többé nem fogsz hozzám érni? Ezt akarod mondani?

– Nem tudhatjuk…

– A vérem, a nyálam, a testnedveim. Minden fertőzött lehet. – Jeffrey hallotta saját magát, amint üvöltözik, de nem bánta.

– Vannak módszerek…

– Ne hidd, hogy nem vettem észre, mennyire elhúzódsz tőlem.

– Elhúzódom?

Jeffrey szárazon felnevetett, és annyira kurvára fáradt volt már ettől az egésztől, hogy arra sem vette a fáradságot, hogy újból felemelje a hangját. – Még azt se mondod nekem, bassza meg, hogy szeretsz. Mit gondolsz, hogy esik? Hányszor kell még végigsétálnom a cirkuszi kötélen, mielőtt visszafogadsz?

Sara átkulcsolta a derekát a karjával.

– Tudom, Sara. De sokkal többször már nem fog menni. – Jeffrey a mosogató fölött kinézett az ablakon, de csak a tükörképe nézett vissza rá.

Legalább egy teljes perc telt el, míg Sara megszólalt. – Tényleg így érzed?

– Így érzem – mondta Jeffrey, és tudta, hogy így is van. – Nem bírom már azzal tölteni az időmet, hogy egyfolytában azon töprengek, vajon még mindig ki vagy-e akadva rám. Tudnom kell… – Jeffrey próbálta befejezni a mondatot, de nem volt hozzá energiája. És különben is, mi értelme lett volna?

Beletelt egy kis időbe, de egyszer csak Sara tükörképe is megjelent az ablakban. – Mit kell tudnod?

– Tudnom kell, hogy nem hagysz el.

Sara megnyitotta a csapot, és letépett egy papírtörlőt a gurigáról. – Vedd le a pólódat! – mondta.

– Tessék?

Sara benedvesítette a törlőt. – Véres a nyakad.

– Hozzak neked kesztyűt?

Sara elengedte a füle mellett a célzást, és áthúzta Jeffrey fején a pólót, különös gondot fordítva arra, hogy ne érjen az orrához.

– Nincs szükségem a segítségedre – mondta neki Jeffrey.

– Tudom. – Sara dörzsölni kezdte a Jeffrey nyakára száradt vért a papírtörlővel. Jeffrey Sara feje búbját nézte. Egészen a szegycsontjáig lefutott egy keskeny alvadt vércsík, és Sara ezt is felitatta, csak aztán dobta a törlőt a kukába.

Aztán felemelte a kézápoló flakont, amelyet állandóan a mosogatónál tartott, és egy keveset a tenyerébe nyomott. – Száraz a bőröd.

Sarának hideg volt a keze, és amikor Jeffrey-hez ért, a férfi felszisszent.

– Bocsánat! – kért elnézést Sara, és dörzsölgetni kezdte a kezét, hogy felmelegítse. Aztán Jeffrey mellkasára tette az ujjait. – Így jó?

Jeffrey bólintott, és máris jobban érezte magát, de azt

kívánta, bárcsak ne Sara lenne ennek az oka. Mert ez már megint ugyanaz az előre-hátra játék volt, és Jeffrey már megint hagyta magát behúzni a csőbe.

Sara kis köröket rajzolva tovább kenegette a testápolóval, és egyre kijjebb haladt. Aztán egész óvatosan ért csak a bőrhöz, és hosszasan elidőzött a Jeffrey vállán lévő rózsaszínű sebhely körül. A seb még mindig nem gyógyult be teljesen, és Jeffrey enyhe bizsergést érzett a sérült bőrfelület környékén.

– Nem hittem, hogy túléled – mondta Sara, és Jeffrey tudta, arra a bizonyos napra céloz, amikor vállon lőtték. – Belenyúltam a sebbe, de fogalmam sem volt, meg tudom-e állítani a vérzést.

– Megmentetted az életem.

– El is veszíthettelek volna.

Sara most csókolgatni kezdte a sebhelyet, és motyogott valamit, amit Jeffrey nem értett. Aztán lehunyt szemmel tovább csókolta. Jeffrey-nek is lecsukódott a szeme, miközben Sara lassan végigcsókolta a mellkasát. Egy idő után egyre lejjebb merészkedett és lehúzta Jeffrey nadrágján a cipzárat. Amikor letérdelt elé, Jeffrey nekitámaszkodott a mosogatónak. Sara nyelve meleg és kemény volt, ahogy végignyalogatta, úgyhogy Jeffrey-nek a konyhapultba kellett kapaszkodnia, nehogy elveszítse az egyensúlyát.

Jeffrey egész testében remegett, annyira kívánta Sarát, de erőt vett magán és a kezét a vállára téve felállította. – Nem – mondta neki, mert arra gondolt, inkább meghal, mintsem hogy

átadjon neki valami borzasztó betegséget. – Nem – ismételte meg, bár semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy beléhatoljon.

Sara most a kezét tette oda, ahol az előbb a szája volt, és amikor a másik kezével marokra fogta a szerszámát, Jeffrey zihálni kezdett. Megpróbálta visszafogni magát, de ha Sara arcára nézett, ez még nehezebben ment. Sara szeme csak résnyire volt nyitva, és halvány pír öntötte el az orcáit. A száját csak pár centire tartotta a Jeffrey-étől és egy csók ígéretével csábította. Jeffrey az arcán érezte a leheletét, amint mond valamit, de most sem értette, mi az. Sara most már szenvedélyesen csókolta, és a nyelve olyan puha és gyengéd volt, hogy Jeffrey alig kapott levegőt. Sara váltott kézzel folytatta, amit eddig eggyel csinált, és amikor Jeffrey az alsó ajkát a foga közé vette, a férfi már-már elvesztette a kontrollt.

– Sara – nyögte.

Sara Jeffrey arcát csókolgatta, aztán a nyakát, a száját, és Jeffrey most már hallotta, mit mond. – Szeretlek – ezt suttogta, és addig simogatta, míg Jeffrey végül már nem bírta tovább. – Szeretlek.

8. fejezet

Amikor Lena belépett az őrszobába, a csukott irodaajtón át is hallotta, hogy Jeffrey kiabál. Kicsit őgyelgett az iroda előtti kávéautomata körül, de így sem tudta kivenni, miről van szó.

kávéautomata körül, de így sem tudta kivenni, miről van szó.

Frank csatlakozott hozzá, és úgy tartotta oda a bögréjét, mintha repetázni szeretne, pedig tele volt a pohara.

– Mi folyik bent? – kérdezte Lena.

– Marty Lam – válaszolta Frank egy vállrándítás kíséretében. – Mondd, nem neki kellett volna tegnap éjjel annál a háznál őrködnie?

– Chip Donnernél? – kérdezte Lena. Jeffrey odarendelt egy járőrt, hogy várakozzon a ház előtt, ha netán Donner megjelenne. – De, igen. Miért?

– A főnök ma reggel arrafelé jött, és senki nem volt a ház előtt.

Mindketten elhallgattak, és megpróbálták kivenni, vajon mit ordít Jeffrey egyre hangosabban.

– A főnök tisztára ki van akadva – mondta Frank.

– Nem mondod! – jegyezte meg Lena, és a hangjából kicsendülő irónia zaccosabb volt, mint a kávé.

– Na, csak vigyázz! – Frankét bosszantotta ez a hangnem, mivel mindig is úgy gondolta, hogy az a harminc év, amennyivel idősebb volt Lenánál, feljogosítja némi tiszteletre.

Lena témát váltott: – Visszakaptad már a pénzügyi jelentést a családról?

– Igen, és amennyire meg tudtam állapítani, a farm nyereséges.

– Nagyon?

– Nem, éppen hogy csak – válaszolta Frank. – Most próbálom megszerezni az adóbevallásuk másolatát. Nem lesz egyszerű, mert a farm magántulajdonban van.

Lena elnyomott egy ásítást. Körülbelül tíz másodpercet aludt az éjjel.

– A menedékhelyeken mit mondanak róluk?

– Azt, hogy mindennap hálát kell adnunk az égnek, amiért léteznek még hozzájuk hasonló emberek – mondta Frank, de úgy tűnt, őt erről egyelőre nem sikerült meggyőzniük.

Hirtelen kivágódott Jeffrey irodájának az ajtaja. Marty Lam lépett ki rajta, körülbelül úgy, mint akit akasztani visznek. A kalapját a kezében szorongatta, és a tekintetét mereven a földre szegezte.

– Frank! – szólalt meg Jeffrey feléjük lépve. Lena látta rajta, hogy még mindig dühös. El tudta képzelni, mennyire ledorongolhatta Martyt. Ráadásul a szeme alatti, érett gránátalma színű duzzanat sem valószínű, hogy sokat javított a hangulatán.

Jeffrey Frankhez fordult. – Utolérted azt az ékszerbeszállítót?

– Igen, megvan a ciánvásárlók listája – felelte Frank, és előhúzott egy lapot a zsebéből. – Két boltba szállítottak Maconben, aztán egy harmadikba a Hetvenötödik sugárúton. És egy augustai ezüstműves is vitt belőle, csak az idén három

üveggel.

– Tudom, hogy a pokolba kívánsz, de azt szeretném, ha mindegyiket személyesen ellenőriznéd. Járj utána, van-e valami jézusos cucc a háttérben, ami összeköthetí őket az egyházzal vagy Abbyvel. Még ma beszélek a családdal, és megpróbálom kideríteni, elhagyta-e a lány valaha is a várost egyedül. – Aztán Lenához fordult. -Nem találtunk ujjlenyomatot a Dale Stanley-től származó ciános üvegen.

– Egyet sem? – kérdezte Lena.

– Dale mindig kesztyűben nyúlt hozzá – jegyezte meg Jeffrey. – Lehet, hogy ez az oka.

– Vagy valaki letörölte az üveget.

– Szeretném, ha beszélnél O'Ryannel. Buddy Conford pár perccel ezelőtt felhívott. Ő fogja képviselni a lányt.

Lena érezte, hogy megrándul az arca az ügyvéd neve hallatán. – Ki kérte fel?

– A franc se tudja!

– És nem bánja, ha beszélünk a lánnyal? – kérdezte Lena.

Jeffrey most nem volt abban az állapotban, hogy faggassák. – Tudtommal még nem fokoztak le! Te vagy itt a főnök, vagy mi a fene? – Jeffrey nem várta meg, hogy Lena válaszoljon. – Csak vidd be abba a kibaszott szobába, mielőtt az ügyvédje ideérne!

– Igen, uram – felelte Lena, mivel belátta, jobb, ha nem erőlteti tovább a dolgot. Frank felvonta a szemöldökét, amikor

Lena elment mellette, de Lena csak vállat vont. Nem tudta, mit mondjon. Az utóbbi napokban nem nagyon lehetett kiszámítani Jeffrey hangulatváltozásait.

Lena kinyitotta a kapitányság hátsó részébe vezető tűzvédelmi ajtót. Marty Lam a falikútnál állt, de nem ivott. Lena biccentett neki. Marty úgy festett, mint egy fényszórók kereszttüzébe került szarvas. Lena ismerte az érzést.

Lena beütötte a kódot a cellák előtti zárszerkezetbe, és elővette a kulcsokat. Patty O'Ryan összekuporodva feküdt a priccsen, a térde majdnem az állát érte. Bár az éjszakai sztriptízcuccában aludt – azaz félmeztelenül –, mégis úgy nézett ki, mint egy tizenkét éves kölyök. Egy ártatlan gyermek, akit ide-oda taszigál a kegyetlen világ.

– O'Ryan! – kiáltott rá Lena, és megrázta a zárka ajtaját. A fémajtó nekiverődött a fém ajtópántnak, és akkorát csattant, hogy O'Ryan ijedtében a földre esett.

– Kelj fel, és járj! – danolta Lena.

– Fogd be, hülye picsa! – morogta a lány, aki már nem látszott sem tizenkét évesnek, sem ártatlannak. Lena újból megrázta az ajtót, mire a lány a fülére tapasztotta a tenyerét. Nyilvánvalóan másnapos volt; kérdés, mitől.

– Állj fel! – mondta neki Lena. – Fordulj meg, és tedd össze a kezed a hátad mögött!

A lány ismerte már a rutint, és csak egy szemernyit rándult

össze, amikor Lena a csuklójára kattintotta a bilincset. A lány karja olyan csontos és sovány volt, hogy Lenának a bilincs zárját a legkisebb fokozatba kellett állítania. Az olyan lányokat, mint O'Ryan, ritkán ölték meg. Mindent túléltek. Inkább az Abigail Bennett-félék voltak azok, akikre állandóan vigyázni kellett.

Lena kinyitotta a zárka ajtaját, és karon fogva vezette a lányt végig a folyosón. Most, hogy ilyen közel volt hozzá, jól érezte a lányból kipárolgó vegyszer- és izzadságszagot. Pat fakóbarna haja mosatlan volt, és csimbókokban lógott a derekáig. Ahogy járt, a haja arrább csúszott, és Lena tűszúrás nyomát pillantotta meg a bal karja belső oldalán.

– Metadonozol? – kérdezte Lena. Mint a legtöbb amerikai kisvárosban, az utóbbi öt évben Grantben is ezerszeresére nőtt a metadonforgalom.

– Tisztában vagyok a jogaimmal – sziszegte a lány. – Nincs okuk itt tartani.

– Igazságszolgáltatás hátráltatása, hivatalos személy elleni erőszak, letartóztatás akadályozása – sorolta Lena. – Vagy vegyünk tőled vizeletmintát? Biztos vagyok benne, hogy találunk mást is.

– Szarok a szádba! – köpött egyet a lány.

– Maga igazi úrihölgy, O'Ryan!

– Te meg egy igazi muff, te fasz szopó picsa!

– Hoppá – mondta Lena, és úgy megrántotta a lány karját, hogy az megbotlott. Nagy megelégedésére O'Ryan felnyögött a

hogy az megoldotta. Nagy megelégedésére O'Ryan kínyögött a fájdalomtól. – Ide, befelé – parancsolta Lena, és belökte a lányt az egyik kihallgatószobába.

– Hülye picsa! – szisszent fel O'Ryan, amikor Lena belenyomta a kapitányság legkényelmetlenebb székébe.

– Ne is próbálkozz – figyelmeztette Lena, miközben kipattintotta az egyik bilincset és ráfűzte az asztalra forrasztott karikára, amely Jeffrey rendelésére készült. Az asztal a padlóhoz volt erősítve, ami már több alkalommal is jó szolgálatot tett.

– Nincs joguk bent tartani – ismételte meg O'Ryan. – Chip semmit nem csinált.

– Akkor miért menekült el?

– Mert tudja, hogy maguk geci rendőrök így is, úgy is rászállnak.

– Hány éves vagy? – kérdezte Lena, és helyet foglalt a lánnyal szemben.

A lány dacosan felszegte az állát és szinte kérkedve válaszolt: – Huszonegy. – Ezzel persze csak megerősítette Lena sejtését, hogy kiskorú.

– így csak rontasz a helyzeteden – mondta neki Lena.

– Ügyvédet akarok.

– Már úton van.

A lányt ez meglepte: – Kicsoda?

– Nem tudod?

– Bassza meg! – fröcsögte a lány, és az arca újból kislányossá változott.

– Mi bajod?

– Nem akarok ügyvédet.

Lena felsóhajtott. Ennek a lánynak alapos elfenekelésre lenne szüksége, semmi másra. – Miért nem?

– Nem, és kész – mondta Pat. – Vigyenek inkább börtönbe! Vádoljanak meg! Csináljanak velem, amit akarnak! – Aztán kihívóan megnyalta az ajkát: – Vagy valami másra vágyik?

– Csak nehogy elbízd magad!

Amikor látta, hogy a felajánlkozás nem működik, a lány ismét ijedt gyermekké változott. Krokodilkönnyek csorogtak végig az arcán. – Csak folytassák az eljárást. Nincs mit mondanom.

– Nekünk viszont volna néhány kérdésünk.

– Dugják fel maguknak a kérdéseiket! – üvöltötte Pat. – Ismerem a jogaimat. Egy kurva szót nem kell szólnom, és maguk sem kényszeríthetnek rá. – A kifakadásokat leszámítva Pat egészen úgy beszélt, mint Albert, a Pink Kitty tulajdonosa, amikor Jeffrey tegnap este megkérte, hogy jöjjön be a kapitányságra, és válaszoljon néhány kérdésre. Lena utálta, amikor a delikvensei ismerték a jogaikat. Állatira megnehezítették a munkáját.

Lena keresztülhajolt az asztalon és úgy mondta: Patty, ezzel

Lena keresztülnyújtott az asztalon és úgy mondta: -Patty, ezzel nem segítesz magadon!

– Feldughatod ezt a nem-segítesz-magadon dumát is! Azzal segítek magamon, hogy egy kurva szót sem szólok.

Az asztalon nyálcseppek fénylettek, és Lena a székben hátradőlve azon töprengett, vajon mi vihette rá Patty O'Ryant, hogy ezt az életet élje. Hiszen végső soron ő is valakinek a lánya volt, és biztosan voltak barátai is. Most meg olyan lett, mint egy pióca, aki senkivel nem törődik, csak saját magával.

– Ezzel semmire nem mész, Patty! – mondta Lena. – Én ráérek. Itt ülhetek veled egész nap.

– Tudod, hova üljél? Egy nagy, vastag seggbe baszó faszra. Faszszopó picsa!

Ekkor kopogtak az ajtón. Jefrrey lépett be, Buddy Conforddal a nyomában.

O'Ryan azonnal száznyolcvan fokos fordulatot vett, és könnyekben tört ki, mint egy elveszett gyerek: -Apa, vigyél ki innen! – nyöszörögte. – Esküszöm, semmit nem csináltam.

Jeffrey irodájába érve Lena hátradőlt az egyik székben, és a lábát az íróasztal alsó keresztrúdjára tette. Buddy Lena lábát vizslatta, de Lena nem tudta eldönteni, irigykedik-e, vagy csak tetszik neki. Buddy még tinédzser korában elvesztette a jobb lábát térdtől lefelé egy autóbalesetben. Néhány évre rá a rák elvitte a bal szemét, nemrég pedig az egyik kliense közvetlen közelről rálőtt, amikor valami elszámolási vitájuk támadt. Buddy

egyik veséje odaveszett az incidensben, mégis sikerült az ügyfele elleni vádat emberölési kísérletről sima testi sértésre lealkudnia. Az volt a szavajárása, hogy ő mindig a vádlottak pártján áll, és ebben nem is hazudott.

– Jó útra tért már a barátja? – kérdezte Buddy.

– Ne beszéljünk erről – felelte Lena. Már bánta, hogy annak idején bevonta Buddyt Ethan ügyeibe. Az a baj, hogy amikor az ember a másik oldalon áll, mindig a legcsavarosabb észjárású, leggátlástalanabb ügyvédet szeretné. Van az a régi közmondás, hogy aki korpa közé keveredik, megeszik a disznók. Hát Lena még mindig kaparta magáról a sarat.

– Ugye tud vigyázni magára? – folytatta Buddy.

Lena megfordult, hogy lássa, mi tartja fel Jeffrey-t.

Frankkel beszélt, és egy papírlapot lobogtatott. Végül vállon veregette Frankét, és elindult az iroda felé.

– Bocsásson meg – mondta, ahogy belépett. Rögtön ezután megrázta a fejét, ezzel jelezve Lenának, hogy nincs újabb fejlemény. Leült az asztalához, és a lapot írással lefelé az itatósra tette.

– Helyes kis monokli – szólalt meg Buddy, Jeffrey szemére célozva.

Jeffrey láthatóan nem volt tréfás kedvében. – Nem is tudtam, hogy van egy lánya, Buddy.

– Csak nevelt lányom – helyesbített Buddy, olyan arccal,

mint aki nem szívesen beszél erről. – Tavaly vettem el a mamáját. Már vagy tíz éve többé-kevésbé együtt vagyunk. Csak a baj van vele.

– A lánnyal vagy a mamájával? – kérdezte Jeffrey, mire ő és Buddy a fehér férfiakra jellemző stílusban kuncogtak egy sort.

Buddy nagyot sóhajtott, és mindkét kézzel belekapaszkodott a székébe. Ma rajta volt a műlába, de azért botot is hozott. A botról Lenának valamiért Greg Mitchell jutott az eszébe. Józan esze ellenére azon kapta magát ma reggel, amikor munkába hajtott, hogy a volt barátját kutatja a tekintetével, hátha séta közben megpillantja valahol. Nem mintha tudta volna, mit mondana neki.

– Patty drogozik – mondta nekik Buddy. – Egy sereg leszoktató programon volt már.

– Az apja hol van?

Buddy szélesre tárta a karját: – Jótól kérdezik!

– Metadon? – kérdezte Lena.

– Mi más? – felelte Buddy és leejtette a karját. Buddy egészen jól megélt a metamfetaminokból, na persze nem közvetlenül, hanem a kliensei révén, akiket kereskedéssel vádoltak.

– Tizenhét éves. Az anyja szerint már egy ideje rajta van. De csak az utóbbi időben szurkálja magát. Képtelen vagyok megállítani.

– Erről a drogról nehéz lejönni – ismerte el Jeffrey.

– Szinte lehetetlen – mondta jóváhagyón Buddy. Ő csak tudta! A kliensei fele visszaeső drogos volt. – Végül kénytelenek voltunk kirúgni a házból – folytatta. -Körülbelül hat hónappal ezelőtt. Semmit nem csinált, viszont éjszaka kimaradt, betépve bukdácsolt haza, és délután háromig aludt. Amikor aztán végre felébredt, abban sem volt sok köszönet: átkozta az anyját, átkozott engem, átkozta az egész világot. Biztosan ismerik ezt a „mindenki seggfej, csak én nem" stílust. És micsoda beszélőkéje van! Tourette-szindróma. Pokoli! – Buddy a lábán dobolt az ujjaival. Üreges, fémes hang töltötte meg a szobát. – Az ember megteszi, amit tud, hogy segítsen, de csak bizonyos határig lehet elmenni.

– Hová ment Pat, amikor kiköltözött?

– Főleg barátoknál szállt meg – a barátnőinél. Bár ha jól sejtem, időnként fiúkat is szórakoztatott némi zsebpénzért. És amikor már kezdett hosszúra nyúlni a vendégeskedés, elment a Kittybe dolgozni. – Buddy abbahagyta a dobolást. – Hiszik, vagy sem, azt gondoltam, ez majd kijózanítja.

– Hogyhogy? – kérdezte Lena.

– Az ember csak akkor segít magán, ha mélyebbre már nem tud süllyedni. – És olyan jelentőségteljesen pillantott Lenára, hogy az legszívesebben felpofozta volna. – És szerintem nemigen lehet annál mélyebbre süllyedni, hogy levetkőzöl egy sereg mocskos bunkónak a Pink Kittyben.

– Pat nem keveredett véletlenül a Catoogah-farmra?

– A szektások közé? – röhögött Buddy. – Nem hiszem, hogy bevennék.

– De biztosan tudja, hogy nem?

– Megkérdezhetik tőle, de erősen kétlem. Nem az a kifejezett hívő típus. Bárhova megy, azt nézi, mit nyerhet, mit kap a rendszertől. Lehet, hogy azok ott egy sereg biblianyálazó bolond, de azért nem hülyék. Egy fél pillanat alatt átlátnanak rajta. Ő meg nagyon tudja, ki fog neki tapsolni. Nem vesztegeti feleslegesen az idejét.

– Ezt a Chip Donner nevű pasast ismeri?

– Igen, már védtem egypárszor Patty kérésére.

– Nincs a nyilvántartásomban – mondta Jeffrey, ami annyit jelentett, hogy Chipnek nem volt még dolga a Grant megyei rendőrséggel.

– Nem, ez Catoogah-ban volt. – Buddy kicsit fészkelődni kezdett a székén. – Nem rossz fiú, azt kell, hogy mondjam. Helyi gyerek. Soha nem járt ötven mérföldnél távolabb otthonról. Egyszerűen csak ostoba. A legtöbbjük egyszerűen csak ostoba. Na, most ehhez adják hozzá az unalmat és…

– És mi a helyzet Abigail Bennett-tel? – vetette közbe Jeffrey.

– A nevét sem hallottam soha. Ő is a klubban dolgozik?

– Nem, ő az, akit az erdőben elásva találtunk meg.

Nem, ő az, aki az erdőben elásva találtak meg.

Buddy megborzongott, mintha az ő sírján is átgyalogolt volna valaki. – Úristen, micsoda szörnyű halál! Az apám ezzel ijesztgetett bennünket, amikor a nagyit mentünk meglátogatni a temetőbe. Két sírral odább egy prédikátor volt eltemetve, és egy drót állt ki a sírjából, ami egyenesen a telefonpóznához vezetett. Apánk azt magyarázta, hogy egy készüléket tettek a koporsójába, hogy tudjon telefonálni, ha esetleg mégis feléledne. -Itt kuncogott egyet. – Egyszer aztán anyánk titokban egy biciklicsengőt hozott magával, és ahogy ünnepélyes arccal igyekeztünk körülállni a nagyi sírját, megrázta. Kis híján a gatyámba csináltam.

Jeffrey megengedett magának egy mosolyt.

Buddy felsóhajtott. – Na, de nem azért vagyok itt, hogy anekdotázzam. Mit akarnak Pattytől?

– Azt szeretnénk tudni, milyen kapcsolatban áll Chippel.

– Erre én is válaszolhatok – közölte Buddy. – Patty teljesen belehabarodott. A srác nem igazán kényezteti, de Patty őrülten szerelmes lett belé.

– Chip ismerte Abigail Bennettet.

– Az meg hogy lehet?

– Mi is ezt szeretnénk tudni – felelte Jeffrey. – Azt reméltük, Patty elmondja majd nekünk.

Buddy megnyalta az ajkát. Lena akkor már tudta, mire megy ki a játék. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de semmi

ki a játék. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de semmi befolyásom nincs rá.

– Biztosan meg tudunk egyezni valahogy – ajánlotta Jeffrey.

– Nem – mondta Buddy feltartott kézzel. – Nem mehetek bele. A lány utál engem. Engem hibáztat, hogy elvettem tőle az anyját, hogy kirúgtam a házból. Én vagyok a rosszfiú.

– De magát talán mégsem utálja annyira, mint amennyire utálna a sitten lenni – vetette fel Lena.

– Talán – vonta meg a vállát Buddy.

– Szóval – szólalt meg Jeffrey nyilvánvaló csalódással a hangjában –, tartsuk benn egy ideig, hátha kiizzadja magából?

– Azt hiszem, az lesz a legjobb – bólintott Buddy. - Sajnálom, ha túl keménynek látszom, de szerintem itt a józan érveknél többre van szükség, hogy meggyőzzék. – Aztán hirtelen kitört belőle az ügyvéd, és gyorsan hozzátette: – De természetesen azt elvárjuk, hogy a vallomásért cserébe ejtsék „az igazságszolgáltatás akadályozása” és a „hivatalos személy elleni erőszak” vádakat.

Lena akarata ellenére undorodva hördült fel: – Ezért utálják az emberek az ügyvédeket.

– Érdekes, amikor az én szolgálataimra volt szüksége, még semmi baja nem volt velük – felelte Buddy jókedvűen, aztán Jeffreyhez fordult: – Parancsnok?

Jeffrey hátradőlt a székben, ujjait szorosan egymásba kulcsolta: – Ha holnap reggelig nem beszél a lány, nem

kulesolta. – Ha holnap reggelig nem beszél a lány, nem tárgyalunk tovább.

– Áll az alku – mondta Buddy és kinyújtotta a kezét, hogy mindketten megrázhassák. – Adjanak vele pár percet egyedül. Majd igyekszem neki szemléletes képet festeni a dutyiról.

Jeffrey felemelte a kagylót. – Brad? Légy szíves, kísérd vissza Buddyt Patty O'Ryanhez. – Aztán visszacsúsztatta a kagylót a helyére. – A celláknál fog várni magára.

– Köszönöm, uram – válaszolta Buddy, és a botjára támaszkodva felállt. Kifelé menet rákacsintott Lenára.

– Seggfej! – bukott ki Lenából, amikor kiment.

– Csak a dolgát végzi – felelte Jeffrey, de látszott rajta, hogy ugyanúgy érez. Jeffrey hovatovább heti rendszerességgel ügyletelt Buddyval, és az alkuk többnyire a hasznára váltak, de Lena azt gondolta, hogy O'Ryan idővel külön egyezkedés nélkül is beszélt volna, csak hogy megúszhassa a kétévi börtönt. Arról nem is beszélve, hogy Lena azért szívesen vette volna, ha megkérdezik az ő véleményét is, mielőtt a kis picsa felszabadul a hivatalos személy elleni erőszak vádja alól, tekintve hogy ő volt a megtámadott hivatalos személy.

Jeffrey a parkolót kémlelte. – Mondtam Dale Stanley-nek, hogy reggel azonnal küldje ide a feleségét.

– Gondolod, hogy eljön?

– Honnan a francból tudjam? – Jeffrey hátradőlt és nagyot sóhajtott. – Még egyszer akarok beszélni a családdal.

– Úgy volt, hogy holnap jönnek.

– Hiszem, ha látom.

– Gondolod, hogy Lev megengedi neked, hogy rákösd a hazugságvizsgálóra?

– Bárhogy dönt is, abból már következtetni tudok -mondta, és újból kipillantott az ablakon. – Ott jön!

Lena követte Jeffrey tekintetét, és egy apró termetű nőt pillantott meg, amint kiszáll egy klasszikus Dodge Dartból. Egy gyereket maga után húzott, egy másikat meg a csípőjén vitt. Magas férfi lépdelt mellette. A bejárat felé tartottak.

– Ismerősnek tűnik.

– Aha, biztos a rendőrpiknikről – mondta Jeffrey, és belebújt a zakójába. – Szóval tartanád Dale-t, míg én…?

– Uh! – felelte Lena. Kissé váratlanul érte Jeffrey kérése. A kihallgatásokat általában együtt csinálták. – Persze, nem gond.

– Szerintem nélküle jobban megnyílik a nő – magyarázta Jeffrey. – A csávó elég nagydumás.

– Nem gond – ismételte meg Lena.

Maria a recepciópultnál azonnal sikongatni kezdett, amikor a gyerekeket meglátta. És amint beengedte őket a nyomógombbal, már fel is ugrott, és egyenesen az anyja csípőjén csimpaszkodó kisbaba felé startolt.

– Nézzétek, micsoda gyönyörű pofika! – sikongta

Maria olyan éles hangon, hogy az még az üveget is megrepesztette volna. Megcsipkedte a pici arcát, mire a gyerek sírás helyett elnevette magát. Maria úgy ölelte magához, mintha a rég elveszettnek hitt nagymamája volna, aztán végre elállt az útból. Lena teljesen kővé dermedt, amikor megpillantotta Terri Stanley-t.

– O! – mondta Terri levegő után kapkodva.

– Köszönjük, hogy befáradtak – mondta Jeffrey, és kezet nyújtott Dale-nek. – Ő Lena Adams… – Aztán elakadt a hangja. Lena erőt vett magán és becsukta a száját, ami akkor maradt tátva, amikor Territ megpillantotta. Jeffrey Lenára nézett, aztán Terrire: – A tavalyi piknikről emlékeznek egymásra, igaz?

Terri mondott valamit – legalábbis mozgott az ajka –, de a fülében zubogó vér miatt Lena egy szót sem hallott belőle. Jeffrey-nek felesleges volt a bemutatással fáradnia. Lena pontosan tudta, kicsoda Terri Stanley. A nő alacsonyabb volt Lenánál, és vagy tíz kilóval kevesebb. A haját öreges kontyba csavarta, holott alig volt túl a húszas évein. Az ajka halovány volt, majdnem kék, és a szemében ugyanaz a félelem villant, mint amit Lena érzett a magáéban. Lena egyszer már látta ezt a félelmet, kicsit több, mint egy hete a klinika várótermében, amikor arra várt, hogy beszólítsák.

Lena valósággal dadogni kezdett: – Én, én… – Aztán abbahagyta és igyekezett megnyugodni.

Jeffrey figyelmesen nézte mindkettejüket. Aztán minden

előzetes figyelmeztetés nélkül hirtelen stratégiát váltott: – Terri, lenne kedves válaszolni Lenának néhány kérdésre? – Dale már épp tiltakozni akart, de Jeffrey hozzáfordult: – Addig vethetnék egy pillantást arra a Dartra? Biztos finom kis járgány!

Dale-nek nemigen volt ínyére az ötlet, és Lena látta, hogy kifogást keres. Aztán végül mégiscsak beadta a derekát és felemelte a mellette toporgó kisgyereket. – Rendben van.

– Egy perc és itt vagyunk – mondta Jeffrey, és jelentőségteljesen nézett Lenára. Magyarázatot fog kérni, gondolta Lena, de semmi olyan történet nem jutott eszébe, amivel önmagát ne sodorta volna bajba.

– Én majd vigyázok a kisbabára – ajánlotta Maria, és a magasba emelte a kisebbiket, aki rögtön sikongatni kezdett.

– Jeffrey irodájában nyugodtan beszélhetünk – mondta Lena.

Terri csak bólintott. Lena egy vékony aranyláncra lett figyelmes a nyakában, a közepén kereszttel. Terri azt szorongatta, az ujjaival dörzsölgetve a keresztet, mint valami talizmánt. Ugyanolyan ijedtnek látszott, mint amilyennek Lena érezte magát.

– Erre – mondta Lena. Azzal elindult, és miközben Jeffrey szobájához közeledtek, nagyon fülelt, vajon hallja-e Terri könnyű lépteit a háta mögött. Az őrszoba szinte teljesen üres volt, csak néhány járőr jött be kitölteni a papírokat szolgálat után, vagy azért, hogy kicsit átmelegedjen. Mire Jeffrey irodájába értek, Lena érezte, hogy verítékcseppek csurognak végig a hátán. Ez

volt élete egyik leghosszabb útja.

Terri addig nem szólalt meg, míg Lena be nem csukta az ajtót. – Maga ott volt a klinikán.

Lena nem fordult Terri felé, hanem az ablakon át bámulta, ahogy Dale és Jeffrey odaér az autóhoz.

– Tudom, hogy maga volt az – ismételte meg Terri fojtott hangon.

– Igen, én voltam – ismerte el Lena, és megfordult. Terri a Jeffrey íróasztalával szemközt álló egyik széken loglalt helyet, és úgy kapaszkodott a karfába, mint aki le akarja tépni.

– Terri…

– Dale megöl, ha megtudja. – És ezt olyan meggyőződéssel mondta, hogy Lena biztos volt benne, Dale valóban meg is teszi.

– Tőlem nem fogja megtudni.

– Miért, kitől fogja megtudni? – Terri nyilvánvalóan meg volt rémülve, ettől viszont Lena egyre jobban megnyugodott, mivel rájött, hogy mindkettőjüket fogva tartja a titok. Terri látta őt a klinikán, de ő is látta Terri t.

– Meg fog ölni – ismételte meg Terri, és keskeny válla rázkódni kezdett.

– Nem fogom megmondani neki – ismételte meg Lena, és azt hitte, ezt többször már nem kell elmondania.

– Azt jól is teszi! – csattant fel Terri. A szavai fenyegetésként

hatottak, de a nőből szemmel láthatóan hiányzott az elhatározás, hogy be is váltsa őket. Levegő után kapkodott. A szeme megtelt könnyel.

Lena leült mellé egy székre. – Mitől fél?

– Maga is megtette – folytatta Terri és kezdte visz-szanyerni a hangját. – Ugyanolyan bűnös, mint én. Maga is meggyilkolta… megölte a… megölte…

Lenának megmozdult az ajka, de a hang bennrekedt.

Terri most már szinte fröcsögte: – Lehet, hogy a pokolra kerülök azért, amit tettem, de ne feledje, jön velem maga is!

– Tudom – felelte Lena. – Terri, nem mondom el senkinek.

– Istenem – mondta az asszony, és a mellkasához szorította az öklét. – Kérem, ne mondja el neki!

– Megígérem – mondta Lena, és érezte, hogy elönti a szánalom. – Terri, nincs semmi baj.

– Nem lenne képes megérteni.

– Nem mondom el neki – ismételte Lena, és Terri kezére tette a kezét.

– Annyira nehéz – mondta Terri, és megragadta Lena kezét. – Annyira nehéz!

Lena érezte, hogy a szeme megtelik könnyel, és össze kellett szorítania az állkapcsát, nehogy ő is elérzékenyüljön. – Terri – kezdte. – Terri, nyugodjon meg! Itt biztonságban van. Nem mondom el neki.

– Éreztem… – mondta Terri, és a hasára tette a kezét. – Éreztem, ahogy megmozdul, éreztem, hogy rúg. De nem bírtam volna. Nem bírtam volna még egyet… nem bírtam… nem vagyok elég erős… nem bírok többet. Nem bírok…

– Csss! – csitította Lena, és hátrasimított egy kiszabadult tincset Terri homlokából. A nő nagyon fiatalnak nézett ki, szinte tinédzsernek. Lena évek óta most érezte először, hogy meg szeretne valakit vigasztalni. Olyan sokáig csak fogadta a segítséget, hogy már majdnem elfelejtette, hogyan kell adni. – Nézzen rám! – mondta, próbálva megacélozni magát és leküzdeni túláradó érzelmeit. – Biztonságban van. Én nem mondom el neki. Nem mondom el senkinek.

– Olyan rossz ember vagyok – mondta Terri. – Annyira rossz.

– De nem rossz!

– Nem tudom tisztára mosni magam – vallotta be Terri. – Bármennyit fürdöm, soha nem leszek tiszta.

– Tudom – mondta Lena, és mintha ezzel a beismeréssel nagy kő esett volna le a szívéről. – Tudom, mit érez.

– Érzem magamon a szagot. Az érzéstelenítőét. A vegyszereket.

– Tudom – mondta Lena, és azzal küszködött, hogy ne zuhanjon bele a saját fájdalmába. – Legyen erős, Terri! Muszáj erősnek lennie.

A nő bólintott. A válla annyira begörbedt, hogy félő volt, mindjárt összecsuklik. – Soha nem fogja megbocsátani.

Lena nem tudta, hogy Terri a férjére gondol-e, vagy egy nála nagyobb hatalomra, de egyetértőn bólintott.

– Soha nem fogja megbocsátani.

Lena kipillantott az ablakon. Dale az autónál állt, de Jeffrey egy kicsit odább Sara Lintonnal beszélt. Hátranézett a kapitányság felé, és dühödten csapkodott a kezével a levegőben. Sara mondott valamit, mire Jeffrey bólintott, és kivett valamit a kezéből, amit Lena bizonyítéktasaknak nézett, aztán elindult vissza a kapitányság irányába.

– Terri – mondta Lena, mivel attól tartott, Jeffrey bármelyik pillanatban feltűnhet. – Figyeljen ide! -kezdte. – Törölje meg a szemét és nézzen rám! – Terri felnézett. – Most már jobban érzi magát – mondta Lena, és ez nem kérdés volt, hanem inkább parancs.

Terri bólintott.

– Össze kell szednie magát, Terri. – A nő ismét bólintott, és megértette, miért sürgeti Lena annyira.

Lena látta, hogy Jeffrey belép az őrszobába. Megállt, és mondott valamit Mariának. – Jön – mondta Lena, mire Terri kiegyenesítette a vállát, mint a színésznő, amikor meghallja a végszót.

Jeffrey kopogott, mielőtt az irodába lépett volna. Látszott

rajta, hogy valami nagyon foglalkoztatja, de egyelőre hallgatott róla. A bizonyítéktasak, amit Sara a parkolóban adott neki, kilógott a zsebéből, de Lena nem tudta megállapítani, mi lehet benne. Amikor Jeffrey felhúzott szemöldökkel, néma kérdés gyanánt ránézett, Lenának hirtelen összeszorult a gyomra. Most jött csak rá, hogy elfelejtette Terrinek feltenni az egyetlen kérdést, amivel Jeffrey megbízta.

Habozás nélkül hazudott: – Terri azt mondja, soha nem találkozott senkivel a műhelyben Dale-en kívül.

– Így van – bólintott Terri, és felállt. Kerülte Jeffrey tekintetét, és Lena most rettentő hálás volt azért, hogy Jeffrey-t túlságosan leköti valami, és így nem veszi észre, hogy az asszony sírt.

Jeffrey még csak meg sem köszönte Terrinek, hogy befáradt. – Dale már várja magát! – mondta kurtán, azzal szélnek eresztette.

– Köszönöm – mondta Terri, és lopva Lenára pillantott, mielőtt kiment. A fiatal nő valósággal keresztülszaladt az őrszobán, a hallban kikapta Maria kezéből a kisbabáját, és már kinn is volt a kapun.

Jeffrey átnyújtotta Lenának a bizonyítéktasakot, és azt mondta: – Ezt Sarának küldték a klinikára.

A tasakban egy vonalas jegyzetlap volt. Lena megfordította a tasakot, hogy el tudja olvasni, mi van ráírva. Öt szó állt rajta lila tintával, és a végig nagybetűs írás a lap felét elfoglalta:

„NEM ABBY VOLT AZ ELSŐ”

* * *

Lena az erdőben lépkedett, és a tekintete ide-oda járt a talajon. Meg kellett erőltetnie magát, hogy összpontosítani tudjon. A gondolatai villámként cikáztak. Az egyik pillanatban az villant belé, hogy esetleg egy újabb elevenen eltemetett lányt találnak itt az erdőben, a másikban pedig a Terri Stanley hangjában megbúvó félelem emléke kísértette, amikor az asszony arra kérte, hogy senkinek ne mondja el a titkát. Terri egészen megrémült arra a gondolatra, hogy a férje rájön, mit tett. Dale ártalmatlan férfinak tűnt, olyannak, aki képtelen olyasfajta dühkitörésre, mint Ethan, de Lena ettől függetlenül megértette Territ. Fiatal nő volt, aki valószínűleg máshol nem is dolgozott, csak otthon. Ha Dale elhagyná a két gyerekkel, teljesen magára maradna. Lena megértette, miért érzi magát kelepcében, ahogy azt is, miért fél attól, hogy az egész kitudódik.

Lena a maga részéről egész idő alatt csak azon aggódott, hogy reagálna Ethan, ha megtudná, de most rádöbbent, hogy a férfi erőszakosságán kívül azért mástól is kell tartania. Mi van, ha Jeffrey jön rá? Isten a megmondhatója, Lena tényleg rengeteg szörnyűségen ment keresztül az elmúlt három évben – leginkább a saját hibájából –, de nem tudta, mi lenne az az utolsó csepp a pohárban, amitől Jeffrey tényleg hátat fordítana neki. A felesége gyerekorvos, és amennyire Lena meg tudta ítélni, szereti a gyerekeket. Na, nem mintha állandóan a politikáról beszélgettek

volna. Lena nem is tudta, mit gondol Jeffrey az abortuszról. Azt viszont tudta, hogy Jeffrey kurvára kiakadna, ha rájönne, hogy Lena nem is kérdezte ki Territ. Annyira elmerültek ugyanis a félelembe, amelyen mindketten osztoztak, hogy Lena nem is kérdezte meg tőle, látott-e valakit a műhelynél, akiről Dale-nek nem volt tudomása. Muszáj lesz valahogy kapcsolatba lépnie vele, és kifaggatnia a ciánról, bár azt nem tudta, hogy tehetné anélkül, hogy Jeffrey gyanút fogna.

Jeffrey alig két lépésre volt tőle és épp magában motyogott valamit. Szinte az összes rendőrt kiparancsolta ide, hogy vizsgálják át az erdőt újabb sírhelyek után kutatva. A keresés kimerítő volt. Mintha az óceán mélyét kellett volna egy bizonyos homokfajtaért átfésülni. Az erdőben a hőmérséklet-ingadozás egészen szélsőséges volt. Egyszer forrón sütött le a nap a fák közül, aztán a hűs árnyékban fázni kezdtek a saját izzadságuktól. Ahogy közeledett az este, egyre hűvösebb lett, de Lena tudta, nem volna okos dolog visszamenni a kapitányságra a kabátjáért. Jeffrey úgy viselkedett, mint egy megszállott. Lena tudta, hogy Jeffrey önmagái hibáztatja, és azt is tudta, hogy semmit nem tud neki mondani, ami segíthetne rajta.

– Vasárnap kellett volna megcsinálnunk – mondta Jeffrey, mintha valami csoda folytán előre tudnia kellett volna, hogy ha találnak egy koporsót az erdőben, az azt jelenti, hogy legalább még egynek kell lennie valahol. Lena nem is vette a fáradságot, hogy ezzel érveljen; már többször próbálta, és mindannyiszor kudarcot vallott vele. Inkább a földre szegezte a tekintetét, ahol a levelek és tűlevelek egyetlen kivehetetlen masszává folytak

a levelek és tollevelek egyetlen kivehetetlen massza folytak össze, miközben a gondolatai egészen máshol kalandoztak és a szemében gyülekező könnyáradattól kezdett elhomályosulni a látása.

Csaknem nyolcórás keresés után, amikor a több mint nyolcvanholdas területnek még csak a felét járták be, Lenának erős kételyei támadtak, hogy észrevenné-e, ha egy kurva nagy neonnyíl mutatna lefelé, egy kis fémcsőről nem is beszélve, ami alig áll ki a földből. Ráadásul villámgyorsan sötétedett. A nap már lemenőben volt, és bármelyik pillanatban alábukhatott a horizonton. Már tíz perce elővették a zseblámpákat, de a fénycsóvák nem sokat segítettek a keresésben.

Jeffrey a nyakát dörzsölgetve felnézett a fákra. Ebédidőben tartottak egy szünetet, de az csak arra volt elég, hogy gyorsan bekapják a szendvicseket, amiket Frank hozott a helyi csemegéből.

– Miért küldték ezt a levelet épp Sarának? – kérdezte Jeffrey. – Semmi köze ehhez az egészhez.

– Mindenki tudja, hogy együtt vagytok – világított rá Lena, és azt kívánta, bárcsak leülhetne már valahol. Csak tíz percet szeretett volna egyedül lenni, ami alatt átgondolhatná, hogyan kerülhet újra kapcsolatba Terri-vel. Ráadásul még ott volt Dale is. Hogy magyarázza meg neki, miért akar újból beszélni a feleségével?

– Nem tetszik nekem, hogy Sara is belekeveredik – mondta Jeffrey, és Lena csak akkor értette meg, hogy egyebek között

azért ilyen dühös, mert Sara veszélybe kerülhet. – A levélen helyi bélyegző volt – mondta Jeffrey. – Az illető idevalósi, Grantbe.

– Ha viszont a farmról való, legalább volt annyi esze, hogy nem Catoogah-ból adta fel a levelet – érvelt Lena, és arra gondolt, hogy végső soron bárki bedobhatta a levelet valamelyik granti postahivatalban.

– Hétfőn adták fel – mondta Jeffrey. – Szóval bárki volt is, tudta, mi történt, és figyelmeztetni akart bennünket. – A zseblámpája pislákolni kezdett, és Jeffrey hiába rázta. – Kibaszottul nevetséges ez az egész.

Aztán a kezébe vette a hordozható adóvevőt, és megnyomta a mikrofon gombját. – Frank?

Eltelt egypár másodperc, mire Frank válaszolt: -Igen?

– Lámpákra van szükségünk – mondta Jeffrey. – Hívd fel a műszaki boltot, és kérdezd meg, tudnak-e kölcsönözni nekünk valamit.

– Máris hívom.

Lena várt, míg Frank letette, aztán megpróbált vitába szállni Jeffrey-vel. – Úgyse bírjuk átkutatni az egész területet ma éjjel.

– Miért, talán jobb, ha holnap reggel döbbenünk rá, hogy megmenthettünk volna egy lányt, ha nem adjuk fel?

– Késő van már – mondta Lena. – Lehet, hogy elsétálunk mellette és észre sem vesszük.

– De az is lehet, hogy megtaláljuk – mondta erre Jeffrey. – Akárhogy lesz, holnap folytatjuk a kutatást. És az se érdekel, ha buldózerekkel kell feltúrnunk minden egyes négyzetcentimétert. Értve vagyok?

Lena a földet kémlelve folytatta a keresést, bár nem volt benne biztos, hogy az a valami ott van-e egyáltalán.

Jeffrey is ezt tette, de azért folytatta az önmarcangolást. – Már vasárnap meg kellett volna csinálnunk. Az egész kapitányságnak ki kellett volna vonulnia, önkéntesekkel együtt. – Aztán hirtelen megállt. – Mi történt köztetek Terri Stanley-vel?

Lena a szokásos „Hogy érted ezt?” típusú elterelő hadműveletttel próbálkozott, de ezt most ő is szánalmasan erőltetettnek érezte.

– Ne próbálj átbaszni! – figyelmeztette Jeffrey. – Valami nem stimmel.

Lena megnyalta a szája szélét, és úgy érezte magát, mint egy csapdába esett állat. – Túl sokat ivott a pikniken a múlt évben – hazudta Lena. – Ott találtam a mosdóban, épp a vécé fölé görnyedt.

– Alkoholista? – kérdezte Jeffrey, és látszott, hogy kész megbélyegezni az asszonyt.

Lena tudta, hogy ez Jeffrey egyik vesszőparipája, és mivel nem tudott jobbat, még rátett egy lapáttal. – Igen – mondta, és arra gondolt, hogy Terri Stanley valahogy túl fogja élni, ha Jeffrey alkoholistának hiszi, feltéve, hogy a férje soha nem tudja meg,

mit keresett Atlantában a múlt héten.

Jeffrey megkérdezte: – Gondolod, hogy már régóta rendszeresen iszik?

– Nem tudom.

– Hányt? – kérdezte Jeffrey. – Öklendezett?

Lenát elöntötte a hideg veríték, és kényszerítenie kellett magát, hogy tovább hazudjon, de közben tudta, hogy a körülményeket tekintve ez még mindig a jobb megoldás. – Mondtam neki, hogy jobban teszi, ha minél előbb kijön ebből – mondta. – Azt hiszem, közben már egyenesbe jött.

– Beszélek Sarával – mondta Jeffrey, mire Lena ereiben megfagyott a vér. – Majd értesíti a gyámhatóságot.

– Ne! – vágta rá Lena, és próbált nem túl kétségbeesettnek tűnni. Oké, hogy hazudott, de az már nem oké, hogy ezzel Territ bajba keveri. – Mondtam, hogy már egyenesbe jött. Összejövetelekre meg foglalkozásokra jár. – Lena lázasan kutatott az agyában, hogy eszébe jusson valami abból, amit Hank mondott az ilyen találkozókról, és úgy érezte magát, mint egy pók, aki fennakadt a saját hálójában. – A múlt hónapban kapott kártyát.

Jeffrey szeme összeszűkült, és valószínűleg azon tanakodott, vajon Lena hazudik-e neki, vagy sem.

– Főnök? – recsegett bele valaki a rádióba. – Az egyetem mellett, a nyugati csücsökben találtunk valamit.

Jeffrey azonnal nekiiramodott, és Lena azon kapta magát, hogy úgy kell rohannia utána. A zseblámpája fénye ide-oda imbolygott, ahogy lóbálta a karját. Jeffrey legalább tíz évvel volt idősebb, mint ő, de összehasonlíthatatlanul gyorsabb volt nála. Amikor Jeffrey odaért a tisztásra, az értetlenül bámuló járőrök körébe, Lena még vagy hat méterrel mögötte loholt.

Mire ő is odaért, Jeffrey már egy horpadás mellett térdelt a földön. Egy rozsdás cső állt ki belőle úgy öt centiméter magasan. Akárki vette is észre, egész biztos véletlenül szúrta ki. Hiába tudták, hogy mit keresnek, Lenának még így is nehéz volt arra a pici kis csődarabra fókuszálnia.

Brad Stephens jött futva a hátuk mögül, két lapáttal és egy feszítővassal a kezében. Jeffrey elvette tőle az egyik lapátot, és mindketten ásni kezdtek. Az esti levegő hűvös volt ugyan, de mire az egyik lapát a fába ütközött, már mindketten teljesen leizzadtak. Amikor Jeffrey letérdelt, hogy lesöpörje a maradék földet a kezével, Lena fülében még mindig ott visszhangzott a tompa, üreges zaj. Jeffrey biztosan ugyanezt tette vasárnap is, amikor Sarával voltak. Lena el se tudta képzelni, milyen előérzetei lehettek Jeffrey-nek, és hogy milyen rettenetes érzés lehetett rádöbbenni, mit talált. Lenának még most is nehéz volt elfogadnia, hogy van valaki Grant megyében, aki ilyen szörnyűséges dologra vetemedik.

Brad beékelte a feszítővasat a láda sarkába, és Jeffrey meg ő közös erővel próbálták felfeszíteni a deszkát. Egy deszka fel is hasadt, mire azonnal zseblámpák fénye világított a nyílásba.

Undorító szag jött ki belőle – de nem a rothadó test szaga, hanem az áporodottságé és a korhadó fáé. Jeffrey a vállát nekivetve rángatta a feszítővasat, míg egy újabb deszkát fel nem feszített, ami úgy hajlott vissza önmagába, mint egy összehajtogatott papírlap. A faanyag teljesen átázott és sötétre színezte a piszok. A láda nyilvánvalóan hosszú ideje el volt ott temetve. A tónál lévő koporsóról készült helyszíni felvételeken jól látszott, hogy azt a sírt nemrég ásták és az előkezelt faanyag sikeresen verte vissza az elemek támadását, még úgy is, hogy a lány benne feküdt.

Jeffrey puszta kézzel felfeszítette a hatodik deszkalapot is. A foltosra színeződött láda belsejét zseblámpák fénye világította be. Jeffrey ráült a sarkára, és a megkönnyebbüléstől vagy a csalódástól magába roskadva leeresztette a vállát. Lenában ugyanez a kétféle érzés kavargott.

A láda ugyanis üres volt.

* * *

Lena egészen addig ott maradt a tett színhelyén, amíg az utolsó mintát is levették. A láda gyakorlatilag lebomlott az idők folyamán, és a faanyag szinte beleázott a talajba. Nyilvánvaló volt, hogy ez a láda sokkal régebbi, mint amit először találtak, ahogy az is, hogy ugyanarra a célra használták. Mély karcolások szántották végig a Jeffrey által kifeszített felső deszkákat. Sötét foltok tarkították a láda alját. Valaki itt vérzett, ide ürített és talán itt is halt meg. A „mikor” és „miért” felkerült az amúgy is egyre

terebélyesedő kérdéslistára. Hála istennek Jeffrey végre belátta, hogy nincs esélyük újabb koporsót találni ebben a szuroksötétben, úgyhogy aznapra befejezettnek nyilvánította a keresést, és másnap hajnalra odarendelt egy tízfős csapatot.

Amikor visszaértek a kapitányságra, Lena megmosta a kezét, de azzal nem bajlódott, hogy másik ruhát vegyen fel, mert tudta jól, hogy csak egy jó forró zuhany képes lemosni róla az elkeseredést, amit érez. Mégis, amikor rátért a lakása környékére vezető útra, lelassította a Celicát, és szabálytalanul visszafordult, elhaladva az utcájuk mellett. Kikapcsolta a biztonsági övet, és a térdével kormányozva lerángatta magáról a dzsekit. Az ablakokat egy gombnyomással lehúzta, és Lena egy mozdulattal a rádióból jövő zajt is kiiktatta. Azon tűnődött, mikor volt utoljára egy perce saját magára. Ethan úgy tudta, még dolgozik. Nan valószínűleg most készülődik lefeküdni. Lena teljesen magára maradt, társául nem szegődött más, csak a saját gondolatai.

A belváros felé vette az irányt, és kicsit lelassított annál a bizonyos étteremnél, mert eszébe jutott az a nap, amikor utoljára látta életben Sibylt. Lena azóta annyi, de annyi mindent elszúrt! Volt idő, amikor egyszerűen nem hagyta, hogy a magánélete bármilyen hatással legyen a munkájára. Egy dologhoz értett csak: zsaru volt. Ez volt az egyetlen, amiről tudta, hogy kell csinálni. Most meg hagyta, hogy a Terri Stanley-vel való kapcsolata a kötelességteljesítés útjába álljon. Szóval az érzelmei már megint veszélybe sodorták az egyetlen dolgot, ami állandóságot vitt az

életébe. Mit szólna most Sibyl hozzá? Mennyire szégyellné, hogy Lena ilyen emberré vált?

A főutca az egyetem bejáratánál hirtelen véget ért, és Lena bekanyarodott balra a gyerekklinika bejárata elé, aztán megfordult és újra kifelé indult a városból. Felhúzta az ablakokat, mert kezdett fázni, és azon kapta magát, hogy a rádió gombjával babrál és megpróbál valami lágy zenét keresni, amitől nem érzi magát olyan egyedül. Amikor elhaladt egy Stop-N-Go áruház mellett, felnézett, és az egyik benzinkút mellett észrevette a fekete Dodge Dartot.

Gondolkozás nélkül megfordult, és párhuzamosan beállt a Dart mellé. Kiszállt a kocsiból és benézett a boltba, hátha meglátja Territ. Ott volt bent, épp fizetett, de Lena még ilyen távolságból is érezte a belőle áradó vereség szagát. Behúzott váll, lesütött szempár. Lena majdhogynem hálát adott az istennek, amiért az útjába sodorta Territ.

A Celica tankja majdnem tele volt ugyan, Lena mégis megnyitotta a tankcsapot, aztán ráérősen levette a tanksapkát és behelyezte a lyukba a pisztolyt. Amikor a számláló először átfordult, Terri már meg is jelent az üzlet ajtajában. Vékony, kék színű Members Only dzsekit viselt, és mialatt átsétált a jól kivilágított benzinkúton, könyékig feltűrte a dzseki ujját. Terri láthatóan annyira a gondolataiba volt merülve, hogy Lenának többször is köhécselnie kellett, mire észrevette.

– Ó! – mondta Terri, ugyanúgy, mint amikor a kapitányságon találkoztak.

– Helló! – Lena furának érezte a mosolyt a saját arcán. – Muszáj megkérdeznem valamit…

– Követett engem? – Terri körbenézett, mintha attól tartana, hogy valaki meglátja őket együtt.

– Csak tankoltam. – Lena kivette a pisztolyt a Celicából, és remélte, hogy Terri nem vette észre, hogy kevesebb mint egy litert nyomott bele. – Beszélnünk kell.

– Dale vár rám – mondta Terri, és lehúzta a dzsekije ujját. Lena viszont így is meglátta, amit meglátott - valamit, amit nagyon is jól ismert. Egyikük sem mozdult, egyikük sem tudta, mit mondjon, és Lena úgy érezte, ez volt élete leghosszabb perce.

– Terri…

Terri csak ennyit mondott: – Mennem kell.

Lena úgy érezte, hogy a torkán akadnak a szavak. Mintha lenyelte volna a zápfogait. Iszonyú magas hang sivított a fülében, és mint valami vészjelző sziréna, próbálta eltántorítani. – Veri magát? – kérdezte.

Terri az olajfoltos aszfaltot bámulta, és látszott, hogy szégyelli magát. Lena jól ismerte ezt a fajta szégyent, de Terri látványa olyan dühöt ébresztett benne, amilyet már régóta nem érzett.

– Veri – mondta Lena, és közelebb lépett Terrihez, mintha különben nem lehetne hallani, mit mond. – Jöjjön ide! – mondta, és megragadta Terri karját. Az asszony felszisszent a fájdalomtól, amikor Lena felgyűrte a dzsekije ujját. Terri karján fekete színű

zúzódás nyoma kígyózott.

Az asszony nem mozdult. – Ez nem az, aminek látszik.

– Hanem mi a fene?

– Nem értheti.

– A fenét nem értem! – mondta Lena, és még erősebben szorította Terri karját. – Ezért tette? – kérdezte, és a harag lávaként terjedt benne szét. – Ezért volt Atlantában?

Terri próbálta kiszabadítani magát. – Kérem, eresszen el!

Lena érezte, hogy képtelen kordában tartani a dühét. – Fél tőle – mondta. – Ezért tette! Mert gyáva!

– Kérem…

– Kér? Mire kér? – kérdezte Lena. – Mire kér? -t erri most már kiáltozni kezdett, és annyira hevesen próbálta magát kiszabadítani, hogy szinte a földre esett. Lena végül elengedte és elborzadva látta, hogy egy piros folt jelent meg Terri csuklóján, közvetlenül a Dale okozta zúzódás alatt. – Terri…

– Hagyjon békén!

– Nem muszáj ezt csinálnia!

Terri a kocsi felé indult. – Megyek.

– Bocsásson meg – mondta Lena, és követte.

– Úgy beszél, mint Dale.

Ha kést szúrtak volna Lenába, könnyebben viselte volna.

Megis újra megpróbálta: – Hagyja, hogy segítsek.

– Nincs szükségem a segítségére! – vágta oda Terri, és felrántotta a kocsi ajtaját.

– Terri!

– Hagyjon békén! – üvöltötte Terri, és hangosan bevágta az ajtót. Aztán be is zárta, mintha attól tartana, Lena még kiráncigálja a kocsiból.

– Terri… – kezdte újra Lena, de Terri addigra már elhajtott, égett gumiszagot hagyva maga után. A bent felejtett töltőpisztoly először megfeszült, aztán hirtelen kipattant a Dart tankjából. Lena gyorsan félreugrott, amikor a benzin kiloccsant a földre.

– Hé! – szólt ki az eladó. – Mi folyik itt?

– Semmi – felelte Lena, aztán felemelte a földről a pisztolyt, és visszatette a helyére. Majd a zsebében kezdett kotorászni, kivett egy kétdollárost, odaadta a boltosnak, és azt mondta neki: – Itt van, tegye el. Menjen vissza! – Azzal beszállt a kocsiba, mielőtt még a pasas üvöltözni kezdhetett volna vele.

A Celica kereke felszaladt a járdára és az autó még egy darabig ide-oda farolt, miközben Lena elhúzott a benzinkút közeléből. Nem is vette észre, hogy egyre gyorsul, csak akkor, amikor egy lerobbant kombi mellett száguldott el, amelyik már egy hete az út mellett állt. Lena erőnek erejével visszahúzta a lábát a gázpedálról, de a szíve még mindig hevesen dobogott. Terri iszonyúan megijedt tőle, és úgy nézett rá, mintha attól félne, hogy bántani fogja. Talán bántotta volna. Lehet, hogy még

agresszívabbá vált volna, és ezen a szerencsétlen asszonyon töltötte volna ki a dühét, csak azért, mert megteheti. Mi a fene ütött belé? Amikor ott állt a benzinkútnál és Terrivel üvöltözött, úgy érezte, önmagával üvöltözik. *Ő* volt a gyáva, ő volt az, aki félt, mi történik majd vele, ha bárki megtudja a titkát.

Az autó most már csigalassúsággal haladt. Lena Heartsdale külterületén járt, úgy húsz percre hazulról. A temető, ahová Sibylt eltemették, errefelé volt, csak még kijjebb, egy sík területen a baptista templom mögött. Miután a nővére meghalt, Lena hetente legalább egyszer, de gyakran kétszer is kijött ide, hogy meglátogassa a sírt. Idővel aztán egyre ritkábban jött, végül már egyáltalán nem. Lena most döbbenten konstatálta, hogy már legalább három hónapja nem járt Sibyl sírjánál. Túlságosan el volt foglalva, lekötötte a munkája és az Ethannel való küzdelem. Most, hogy eljutott a szégyen tetőfokára, úgy gondolta, a jelenlegi lelkiállapotához az illik a legjobban, ha elmegy a temetőbe.

A templom előtt parkolt le, és nem is zárta le a kocsit, úgy indult el a sírkert bejárata felé. A temetőben világos volt, a felülről jövő lámpafény jól megvilágította az utakat. Lena tudta, hogy okkal jött ide. Tudta, mit kell tennie.

Valaki egy csoport árvácskát ültetett a bejárat elé, enyhén hajladoztak az esti szellőben. Sibyl sírja a templomot körülvevő kis terület egyik oldalában volt, és Lena ráérősen sétált át a füvön, élvezve a magányt. Ma már majdnem tizenkét órája volt talpon, de attól, hogy itt volt, hogy közel volt Sibylhez, nem

érezte any-nyira kimerítőnek a gyaloglást. Sibyl nagyra értékelte volna, ha ide temetik a szabadba, mindig is szeretett kint lenni.

A cementkocka, amelyet Lena állított oda Sibyl sírköve mellé és padnak használt, még mindig ott volt. Lena, térdét karjával átkulcsolva leült rá. Napközben egy hatalmas pekándiófa vetett árnyékot erre a helyre, és a levelek között itt-ott átbújt egy-egy keskeny napsugárinda. A márvány kőlap, amely Sibyl végső nyughelyét hivatott jelezni, fényesre volt suvickolva, és a többi sírhellyel összehasonlítva jól látszott, hogy ez nem a temető alkalmazottainak, hanem egy látogatónak köszönhető.

Virág nem volt. Nan allergiás volt rá.

Mintha megnyitottak volna egy láthatatlan csapot, Lena érezte, hogy a szemében összegyűlnek a könnyek.

Annyira rémes ember volt! Ha Dale rossz volt Terrihez, akkor ő még rosszabb. Hiszen zsaru volt! Az volt a dolga, hogy megvédje az embereket, és nem az, hogy halálra rémissze őket. Nem az, hogy úgy megszorítsa a csuklójukat, hogy foltot hagy rajtuk a keze nyoma. Semmi joga nem volt ahhoz, hogy Territ gyávának nevezze. Ha valaki, hát ő maga volt a gyáva. Ő volt az, aki mindenféle hazugság leple alatt Atlantába szökött, és egy csomó pénzt kifizetett egy idegennek azért, hogy kinyiszálja belőle a hibát, amit elkövetett, és azóta is úgy bujkáljon a következmények elől, mint egy rémült gyerek.

A Terrivel való civakodás előhozott minden olyan emléket,

amelyet Lena megpróbált elfojtani magában. Újra Atlantában volt, és újból végigélte az egész rémületet. Hankkel utazott a kocsiban, a férfi hallgatása késként hasított belé. Ott ült a klinikán Terrivel szemben, és próbálta kerülni a tekintetét, közben meg azon imádkozott, bárcsak lenne már vége. Aztán visszavitték a jéghideg műtőbe, ahol a jéghideg kengyelben nyugvó lábát széttárta az orvosnak, aki olyan nyugodtan, olyan halkan beszélt, hogy Lena úgy érezte, valami hipnotikus álomba ringatják. Minden rendben lesz. Nem lesz semmi baj. Csak engedje el magát. Lélegezzen. Lassan. Engedje el magát. Végeztünk. Felülhet. Itt vannak a ruhái. Hívjon fel, ha bármi komplikáció lépne fel. Jól van, kedves? Van, aki vár magára? Csak üljön be ebbe a székbe. Kivisszük. Gyilkos! Gyerekgyilkos! Hentes! Szörnyeteg!

A tüntetők a klinika bejárata előtt várakoztak, kerti székekben ülve, forró kávét szürcsölve a termoszaikból, és a legnagyobb jó szándékkal nézve is teljesen úgy néztek ki, mint egy csapat szurkoló, aki a nagy meccsre vár. Amikor Lena megjelent, egy emberként pattantak fel és kezdtek el ordítozni, és mindenféle szemléletes, véres ábrákat mutogattak felé. Egyikük obszcén módon még egy edényt is feltartott, melynek jelzésértéke háromméteres körzetben mindenki számára világos volt. Mégse tűnt igazinak, és Lena eltöprengett ezen a férfin – mert persze férfi volt –, elképzelte amint otthon ül, talán ugyanannál a konyhaasztalnál, ahol a gyerekei is ülnek minden reggel, és keveri ezt a kotyvalékot, csak azért, hogy megalázza

vele azokat a remult nőket, akik Lena saját tapasztalata szerint is életük legnehezebb döntését hozták meg.

Ahogy Lena ott ült a temetőben és a nővére sírját bámulta, most először gondolkodott el azon, hogy vajon mit tettek a hússal és a csonttal, amit a testéből eltávolítottak. Vajon ott hevernek a maradványok a kemencében, hamvasztásra várva? Vagy a földbe temették őket, egy jeltelen sírba, amit ő nem fog látni soha? Lena éles, markolásszerű fájdalmat érzett mélyen lent, a beleiben, a méhében, amikor arra gondolt, mit tett – és mit veszített el.

Gondolatban elmondta Sibylnek, mi történt: a döntéseket, amelyek idáig juttatták. Beszélt neki Ethanről, arról, hogy valami meghalt benne, amikor találkozgatni kezdett vele, és hagyta, hogy a benne lévő jóságot úgy mossa el ez a kapcsolat, mint a homokot a tenger. Beszélt neki Terriről is. A tekintetében megbújó félelemről. Bárcsak újrakezdhetné! Bárcsak soha ne találkozott volna Ethannel, és soha ne látta volna Territ a klinikán! Minden csak egyre rosszabb lett. Hazugságot hazugságra halmozott, és teljesen belegabalyodott a megtévesztés hálójába. Nem látta a kiutat.

Lena arra vágyott a leginkább, hogy ott legyen vele a nővére, ha csak egy pillanatra is, és mondja azt neki, hogy minden rendben lesz. Kezdetektől ez volt ugyanis kettejük viszonyának a lényege: Lena mindig elcseszett valamit, Sibyl meg mindent elsimított, átbeszélte vele, mi történt és megmutatta neki a dolgok jó oldalát. Az ő bölcs útmutatása nélkül minden vesztett ügynek

tűnt csupán. Lena kezdett teljesen szétesni. Semmiképpen nem szülhette meg Ethan gyerekét. Még magáról sem tudott gondoskodni.

– Lee?

Lena hátrafordult és közben majd leesett a keskeny cementpadról. – Greg?

Greg a sötétből bukkant elő, és hátulról esett rá a holdfény. Sántikálva jött Lena felé, egyik kezében a botja, a másikban egy csokor virág.

Lena gyorsan felpattant, a szemét törölgette, és közben próbálta leplezni meglepettségét. – Mit keresel itt? – kérdezte, és leporolta a fenekéről a piszkot.

Greg a háta mögé dugta a virágcsokrot. – Visszajövök, ha befejezted.

– Ne! – mondta Lena és csak remélni tudta, hogy a sötétben nem látszik, hogy sírt. – Csak… maradj nyugodtan! – Aztán visszanézett a sírra, hogy ne kelljen Greg szemébe néznie. Eszébe villant az élve eltemetett Abigail Bennett, és megmagyarázhatatlan félelem lett úrrá rajta. Egy másodpercre azt hitte, hogy a nővére él, és segítségért könyörög, miközben próbálja kikaparni magát a koporsóból.

Megtörölte a szemét, mielőtt újra Gregre nézett, és úgy érezte, kezd bedilizni. Mindent el akart mondani Gregnek – nemcsak azt, ami Atlantában történt, hanem azt is, ami előtte, azt a napot is beleértve, amikor azután, hogy egy mintát vitt át

Maconbe, arra ért vissza a kapitányságra, hogy Jeffrey elé áll és közli vele, hogy Sibyl meghalt. Lena Greg vállára akarta hajtani a fejét, és azt akarta, hogy vigasztalja meg. Semmi másra nem vágyott úgy, mint Greg feloldozására.

– Lee? – szólította meg Greg.

Lena lehetséges magyarázatok után kutatott az agyában. – Csak azon tűnődtem, vajon miért jöttél.

– Úgy kellett rábeszélnem a mamát, hogy hozzon el – magyarázta Greg. – Itt ül kint az autóban.

Lena átnézett Greg válla fölött, mintha innen rálátna a templom előtti parkolóra. – Elég késő van.

– Behúzott a csőbe – mondta Greg. – Előbb elcibált a kötögetőklubba, ahová jár.

Lena úgy érezte, a nyelve majd lecsúszik a torkán, mégis arra vágyott, hogy hallgathassa, amint Greg beszél hozzá. Már el is felejtette, a hangja milyen megnyugtató, milyen gyengéd. – És arra is rávett, hogy gömbölyítsd a fonalat?

Greg elnevette magát. – Igen. Azt hitted, már nem dőlök be az ilyen trükköknek?

Lena érezte, hogy mosolyra húzódik a szája, hiszen tudta, hogy Greget nem kellett különösebben holmi trükkökkel lépre csalni. Mindig is a mamácska fiacskája volt, bár ezt még az élete árán is tagadná.

– Ezt Sibbynek hoztam – mondta Greg, és előhúzta a

virágot. – Tegnap itt jártam, és mivel egy szál se volt, hát gondoltam… – Elmosolyodott. Lena a holdfényben látta, hogy Greg még mindig nem csináltatta meg a fogát, amit frizbizés közben ő véletlenül kitört.

Greg azt mondta: – Szerette a margarétát – és átadta Lenának a virágcsokrot. Egy pillanatra összeért a kezük, és Lena úgy érezte, mintha áramütés érte volna.

Greg viszont látszólag érzéketlen maradt. Már épp elindult volna, amikor Lena megszólalt: – Várj!

Greg lassan visszafordult.

– Ülj le! – mondta neki Lena, és a cementpadra mutatott.

– Nem akarom elvenni az ülőhelyed.

– Ugyan! – Lena hátrább lépett és a virágokat Sibyl sírkövére helyezte. Amikor felnézett, látta, hogy Greg a botjára támaszkodva őt figyeli.

Megkérdezte Lenától: – És te jól vagy?

Lena próbálta kitalálni, mit is mondjon. Szipogott egyet, és kíváncsi lett volna, a szeme vajon olyan vörös-e, mint amilyennek érzi. – Allergia – mondta Gregnek.

– Értem.

Lena hátul összekulcsolta a kezét, hogy ne nyomorgassa őket össze megint. – Hogyan sérült meg a lábad?

– Autóbaleset – mondta Greg, aztán újból elmosolyodott. –

Abszolút az én hibám. Eppen egy CD-t kerestem, és egy pillanatra levettem a szemem az útról.

– Annyi elég.

– Hát igen – mondta Greg, aztán témát váltott: – Tavaly meghalt Mister Jingles.

Mister Jingles Greg macskája volt. Lena utálta az állatot, de a halálhíre valamiért most szomorúvá tette. – Sajnálom.

Feltámadt a szél, és susogni kezdett a fejük fölött lévő fa.

Greg a Holdra pislantott, aztán vissza Lenára. – Amikor anya elmesélte, mi történt Sibyllel… – Elhalt a hangja és a botjával a földet kezdte túrni, fűcsomókat szaggatva fel. Lena úgy látta, könnybe lábad a szeme, ezért félrenézett, nehogy rá is átragadjon Greg szomorúsága.

– Egyszerűen nem bírtam elhinni – mondta Greg.

– Gondolom, rólam is beszélt.

Greg bólintott, és olyat tett, amit nem sokan tesznek, ha nemi erőszakról van szó: egyenesen Lena szemébe nézett. – Ki volt borulva.

Lena leplezetlen iróniával mondta: – Képzelem!

– Nem, tényleg! – biztosította Greg, és tiszta kék szemében nyoma sem volt a hamisságnak. – Shelby nagynéném – emlékszel rá? – Lena bólintott. – Megerőszakolták, amikor még a gimibe jártak. Elég rémes volt.

– Nem tudtam – mondta Lena. Párszor találkozott

– Nem tudtam – mondta Lena. Párszor találkozott Shelbyvel. Ahogy Greg mamájával, úgy vele se rajongtak különösebben egymásért. Lena álmában sem gondolta volna, hogy az idősebb nővel fiatalkorában ilyesmi történt. Shelby megközelíthetetlennek tűnt ugyan, de ez a Mitchell família legtöbb nőtagjára igaz volt. Lenát egy dolog mindig megdöbbentette, amióta megtámadták. Az, hogy a megerőszakolt nők társasága nem kimondottan zártkörű klub.

– Ha tudtam volna… – kezdte Greg, de aztán nem fejezte be a mondatot.

– Mit? – kérdezte Lena.

– Nem tudom. – Greg lehajolt, és felvett egy földre hullott pekándiót. – Teljesen kiborultam, amikor megtudtam.

– Én is alaposan kiborultam, az biztos – ismerte el Lena, amitől Greg arcán meglepettség tükröződött. Lena megkérdezte tőle: – Mi az?

– Nem tudom – ismételte meg Greg és a fák közé hajította a pekándiót. – Régebben nem szoktál ilyeneket mondani.

– Milyeneket?

– Hát ilyen érzelmi dolgokat.

Lena erőltetetten elnevette magát. Az egész élete az érzelmekkel való küzdelemből állt. – És miket szoktam mondani régen?

Greg ezen elmerengett egy kicsit. – „Ilyen az élet!” - próbálkozott, és utánozta Lena féloldalas vállrándítását. –

próbálkozott, és utánozta Lena féloldalas vállrándítását. – „Kurva szar!”

Lena tudta, hogy Gregnek igaza van, de elképzelése sem volt, hogy magyarázza meg. – Az ember változik.

– Nan azt mondja, van valakid.

– Igen, van. – Lena csak ennyit bírt kinyögni, és a szíve nagyot dobbant a gondolatra, hogy Greg kérdezősködött felőle. Megfojtja Nant, amiért nem mondta el neki.

– Nan jól néz ki – mondta Greg.

– Nehéz időszak van mögötte.

– Alig tudtam elhinni, hogy együtt laktok.

– Nan nagyon jó ember. Ezt korábban nem vettem észre. – A francba is, mennyi mindent nem vett észre korábban! Lena mesterien értett hozzá, hogy a kicsit is jó dolgokat tökéletesen elszúrja az életében. Greg volt erre a legjobb példa.

Mivel Lena nem tudta, most mit tegyen, felnézett a fára. A levelek már majdnem lehullottak róla. Greg újból indulni készült, mire Lena megkérdezte: – Milyen CD?

– Hmm?

– A baleseted. – Lena Greg lábára bökött. – Milyen CD-t kerestél?

– Heart – mondta Greg és idétlen vigyor terült szét az ajkán.

– *Bebe Le Strange?* – kérdezte Lena és akaratlanul is vigyorogni kezdett. Amikor együtt éltek, a szombat volt a

takarítónap, és annyiszor hallgatták végig ezt a bizonyos albumot, hogy Lenának most is, akárhányszor csak vécét pucolt, megszólalt a fejében az „Even It Up”.

– Az új album volt – mondta neki Greg.

– Új album?

– Kábé egy éve kijöttek egy új albummal.

– A *Lovemonger*re gondolsz?

– Nem – mondta Greg és érezhetően nagyon izgatott lett. Greg csak egyvalamit szeretett jobban a zenehallgatásnál: azt, ha beszélhetett róla. – Észvesztően jó. Vissza-a-hetvenes-évekbe zene. Nem hiszem el, hogy nem hallottál róla. Én már aznap ott döngettem az ajtót, amikor megjelent.

Lena akkor döbbent rá, milyen régóta nem hallgatott olyan zenét, amilyet szeretett. Ethan a punkrockot szerette, azt az érzelemmentes szart, amire az elkényeztetett fehér fiúk szoktak torkukszakadtából üvölteni. Lena azt sem tudta, hol vannak a régi CD-i.

– Lee?

Lena nem hallotta meg, amit Greg mondott. – Ne haragudj, tessék?

– Mennem kell – mondta Greg. – A mama vár.

Lenát hirtelen újra sírás környékezte. A lábát erősen megvetette a földön, nehogy valami bolondságot csináljon,

például odaronanjon Gregnek. Istenem, micsoda nyamvadt, érzelgős, idióta hülye lett belőle! Tisztára olyan volt, mint azok a nők a szerelmes regényekben.

Greg szólalt meg újra: – Vigyázz magadra!

– Jó – mondta Lena és próbált valami ürügyet találni, hogy ott tartsa. – Te is.

Greg halványan elmosolyodott, aztán megfordult, és elindult.

Lena Sibyl sírkövét bámulta és a szeme annyira könnybe lábadt, hogy nem tudta kivenni a betűket. Amikor újból felnézett, Greg már a parkoló felé tartott. Lena csak bámult utána, és azt kívánta, bárcsak megfordulna. Nem fordult.

Szerda

9. fejezet

Jeffrey a zuhanyozó csempéjének támaszkodott, és hagyta, hogy a forró víz korbácsként csapkodja a bőrét. Este már megfürdött, de még mindig úgy érezte, hogy tetőtől talpig föld borítja. És ez nem egyszerűen föld, hanem a sírgödör földje. Amikor kinyitotta a második ládát, és az orrát megcsapta a rothadás dohos szaga, az majdnem annyira rettenetes volt, mint amikor megtalálta Abbyt. A második láda mindent megváltoztatott. Újabb lány, újabb család, újabb halál. Legalábbis remélte, hogy csak egy újabb lány. A labor a hét

vége előtt elkészül a DNS-vizsgálattal. Ez, meg a Sara-féle levél elemzése elviszi az éves költségvetése felét. De cseppet se bánta. Ha kell, még a Texaco benzinkútnál is vállalhat munkát. Közben Georgia állam valamelyik képviselője Washingtonban éppen most burkolja be a kétszáz dolláros reggelijét.

Kényszerítette magát, hogy kijöjjön a zuhany alól, pedig legszívesebben még vagy egy órát álldogált volna a forró vízsugár alatt. Közben, bár hallani nem hallotta, Sara valamikor bejött, és egy csésze kávét tett a mosdó fölötti polcra. Tegnap este felhívta telefonon odakintről, és tényszerűen beszámolt az eredményről. Utána kocsival maga vitte Maconbe azt a keveset, amit bizonyítéknak lehetett tekinteni, majd visszament a kapitányságra, és átnézte az összes jegyzetét. Tízoldalas listát készített azokról, akikkel még beszélnie kell, és arról, milyen szálakat kell felgöngyölítenie. Ekkorra már éjfél lett, és azt kellett eldöntenie, Sarához menjen-e, vagy haza. Elfurikázott a házához is, és csak akkor jutott az eszébe, hogy a lányok már beköltöztek. Hajnali egykor még égtek benn a lámpák, és az utcára is kihallatszott a zene. Túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy bemenjen, és megkérje őket, halkítsák le.

Felvette a farmerját, és a kezében a kávéval átment a konyhába. Sara épp az éjjeli menedéket nyújtó kanapénál hajtogatta az ágyneműt.

– Nem akartalak felébreszteni – szabadkozott Jeffrey. Sara bólintott. Jeffrey tudta, hogy a nő nem hisz neki, ahogyan azt is tudta, hogy igazat mond. Tetszik vagy nem, az elmúlt néhány

évben többnyire egyedül töltötte az éjszakáit, és fogalma sem volt róla, hogyan kell hazahozni mindazt, amit az erdőben talált. Annak ellenére, ami két napja történt köztük a konyhában, úgy érezte, ha bebújik mellé a frissen húzott ágyba, az olyan lenne, mintha megerőszakolná.

Észrevette a pulton az üres bögrét. – Kérsz még kávét? – kérdezte a nőt.

Sara megrázta a fejét, kisimította a takarót, és a kanapé karfájára tette.

Jeffrey azért töltött. Amikor megfordult, Sara már a konyhaasztalnál ült, és a postáját nézegette.

– Sajnálom – mondta Jeffrey.

– Mit?

– Úgy érzem, mintha… – elhalt a hangja. Nem tudta, hogyan érez valójában.

A lány belelapozott egy folyóiratba, és hozzá se ért a frissen kitöltött kávéhoz. Felnézett, amikor észrevette, hogy a férfi nem fejezte be a mondatot. – Nem kell magyarázkodnod – mondta, és hatalmas kő gördült le Jeffrey szívéről.

De azért még próbálkozott. – Nehéz éjszaka volt.

Sara rámosolygott, de a szemében aggodalom ült. – Tudod, hogy megértelek.

Jeffrey még érezte a feszültséget a levegőben, de azt nem tudta volna megmondani, hogy ennek Sara az oka, vagy csak

tudta volna megmondani, hogy ennek Sara az oka, vagy csak képzelődik. A nő felé nyúlt, hogy megsimogassa. – Be kéne kötözni a kezedet – mondta Sara.

Jeffrey az erdőben, az ásás után levette a kötést a kezéről. Most megnézte a vágást. Piros volt. Ha jobban belegondolt, érezte is, hogy lüktet a seb. – Azt hiszem, elfertőződött.

– Bevetted a gyógyszereket?

– Igen.

Sara felnézett az újságból. Tudta, hogy a férfi hazudik.

– Nem mindet – dünnyögött Jeffrey. Vajon hova a fenébe tehette azokat a nyavalyás pirulákat? – Kettőt bevettem.

– Egyre jobb – felelte a nő, és visszatért a laphoz. - tökéletesen rezisztens leszel az antibiotikumokra. – Lapozott néhányat.

Jeffrey megpróbálta tréfával elütni. – A hepatitis úgyis végez velem.

Sara megint felnézett. Könnyes volt a szeme. – Ez egyáltalán nem vicces.

– Nem – ismerte el Jeffrey. – Csak… egyedül kellett lennem tegnap este.

A nő megtörölte a szemét. – Tudom.

Jeffrey úgy érezte, muszáj megkérdeznie: – Haragszol rám?

– Persze hogy nem – felelte Sara, és a férfi egészséges kezéért nyúlt. Megszorította, majd elengedte, és megint az

újságra meredt. Jeffrey látta, hogy a *Lancet*et olvassa, a tengerentúli orvosi szaklapot.

– Amúgy se vetted volna sok hasznomat – folytatta, és az álmatlan éjszakára gondolt. – Állandóan ez járt az eszemben. Rosszabb, ha üresen találod, ha nem tudod, mi történt.

Sara végre becsukta a folyóiratot, és valóban figyelt. – De előtte azt mondtad, lehet, hogy valaki visszament a tetemekért, miután meghaltak.

– Igen – mondta, hiszen épp emiatt nem tudott aludni. Látott már ezt-azt a munkája során, de arra nem volt felkészülve, hogy valaki megöljön egy lányt, majd ki tudja, milyen beteges okból elvigye a hullát. – Ki csinál ilyet? – Kérdezte.

– Elmebeteg – felelte Sara, aki a lelke mélyén tudós volt, és hitt benne, hogy konkrét okokkal meg lehet magyarázni az emberek tetteit. Soha nem hitt a gonoszban, bár az is igaz, hogy soha nem ült szemben valakivel, akiről tudta, hogy hidegvérrel gyilkolt, vagy megerőszakolt egy gyereket. A legtöbb emberhez hasonlóan ő is megengedhette magának azt a luxust, hogy a tankönyvei védelmében filozofálgasson a rosszról. Jeffrey odakint, a valóságban egészen másképp látta a dolgokat. Szerinte aki ilyesmire képes, alapvetően gonosz.

Sara lecsúszott a székről. – Ma biztosan elkészül a vérvizsgálat – mondta, és kinyitotta a mosogató melletti szekrényt. Kivette az antibiotikumokat tartalmazó próbacsomagokat, és előbb az egyiket, majd a másikat is

kinyitotta. – Amíg zuhanyoztál, felhívtam Ron Beardel az állami laborban. Délelőtt az első dolga lesz, hogy lefuttassa a tesztet. Legalább nagyjából megtudhatjuk, hány áldozatról lehet szó.

Jeff egy korty kávéval lenyelte a gyógyszereket.

Sara két másik próbacsomagot nyomott a kezébe. – Légy szíves, ebéd után vedd be ezeket.

Nem valószínű, hogy lesz ideje ebédelni, de beleegyezőn bólintott. – Mi a véleményed Terri Stanley-ről? – kérdezte. Sara megvonta a vállát. – Kedvesnek látszik. Indulatos, de ki ne lenne az?

– Szerinted iszik?

– Alkoholt? – csodálkozott Sara. – Soha nem éreztem rajta. Miért?

– Lena azt mondta, látta, hogy tavaly a pikniken rosszul lett.

– A rendőrségi pikniken? Nem akkor volt szabadságon?

Jeffrey megemésztette a hallottakat, és nem törődött a furcsa hangsúllyal, ahogy Sara a „szabadság” szót ejtette. – Lena annyit mondott, hogy látta a pikniken.

– Ellenőrizheted a naptárát – javasolta Sara. – Lehet, hogy tévedek, de szerintem nem volt ott.

Ami a dátumokat illeti, Sarának mindig igaza volt. Jeffrey agyában lassan kezdett megfogalmazódni a nyugtalanító kérdés. Miért hazudott Lena? Ezúttal mit akar rejtegetni?

Talán [illegible] Sara

– Talán az eggyel korábbira gondolt – morfondírozott Sara. – Arra emlékszem, hogy akkor sokan felöntöttek a garatra – kuncogott. – Emlékszel, Frank úgy énekelte a himnuszt, mintha ő lett volna Ethel Merman.

– Iigen – felelte Jeffrey. Most már világos volt, hogy Lena hazudott. Csak azt nem értette, hogy miért. Amennyire tudta, nem állt túl közel Terri Stanley-hez. A pokolba is, Lena senkihez sem állt túl közel. Még kutyája se volt.

– Mára mi a terved? – kérdezte Sara.

Jeffrey megpróbált visszatalálni a gondolataihoz. – Ha Lev igazat mondott, akkor elsőként a farmon lévőkkel kell beszélnem. Majd meglátjuk, átmegy-e a hazugságvizsgálaton. Utána beszélünk az emberekkel, hátha valaki tud valamit arról, mi történt Abbyvel. – Szinte rögtön folytatta: – Ne aggódj, nem várok teljes vallomást.

– És mi a helyzet Chip Donnerrel?

– Rajta tartjuk a szemünket. Ne haragudj, Sara, de szerintem nem ő volt. Csak egy ostoba punk. Nem nézem ki belőle, hogy előre kitervelje ezt az egészet. És a második láda régi volt. Négy- vagy ötéves is lehetett. Chip akkor börtönben ült. Nos, nagyjából ennyi tény van a kezünkben.

– Akkor szerinted ki tette?

– Ott van Cole, a munkások vezetője – kezdte Jeffrey. – A fivérek. A nővérek. Abby szülei. Dale Stanley -nagyot sóhajtott. – Gyakorlatilag bárki, akivel az ügy kezdete óta beszéltem.

– De nincs senki, aki különösen gyanús?

– Cole.

– Csak azért, mert üvöltözött azokkal az emberekkel Istenről?

– Igen – ismerte el kelletlenül a férfi, mert így, Sarától hallva roppant gyenge érvnek hangzott. Szerette volna, ha nem kell Lenát és a vallást összehoznia, de érezte, hogy talán valami fontos előítéletre bukkant. – Újra beszélni akarok a családdal, talán most egyesével.

– Külön a nőkkel – javasolta Sara. – Talán nyíltabbak, ha nincsenek ott a férfiak.

– Jó ötlet. – Aztán ismét megpróbálkozott: – Igazán nem szeretném, ha kapcsolatba kerülnél ezekkel az emberekkel, Sara. Annak se örülök, hogy Teresa belekeveredett.

– Miért?

– Megérzés. És a megérzésem azt súgja, hogy rosszban sántikálnak. Csak nem tudom, miben.

– Aligha nevezném bűnténynek az ájtatosságot. Ha így lenne, az anyámat is letartóztathatnád. Tulajdonképpen majdnem az egész családomat – tette hozzá.

– Nem azt mondom, hogy a hithez lenne köze – magyarázta Jeffrey. – Inkább a viselkedésükhöz.

– Miért, hogy viselkednek?

– Mint akiknek valami rejtegetnivalójuk van.

Sara a pultnak támaszkodott. Jeffrey látta a mozdulatán, hogy nem adja fel könnyen. – Tessa megkért rá.

– Én pedig az ellenkezőjére kérlek.

Sara szemlátomást meglepődött. – Azt akarod, hogy válasszak közted és a családom között?

Jeffrey egészen pontosan ezt kérte, de tudta, okosabb, ha nem mondja ki. Ezt a fordulót ismét elvesztette, de ezúttal legalább már ismerte a szabályokat. – Csak azt szeretném, ha óvatos lennél.

Sara válaszolt volna, de megcsörrent a telefon. Pár másodpercig keresgélte a vezeték nélküli készüléket. A dohányzóasztalon találta meg.

– Halló?

Figyelt, majd átadta a kagylót Jeffrey-nek.

– Tolliver – csodálkozott a férfi, hogy egy női hang keresi.

– Esther Bennett vagyok – hallatszott a rekedt suttogás. – A névjegy. Amit adott. Ez a szám volt rajta. Elnézést, ha… – elcsuklott a hangja.

Sara kérdő tekintetére csak a fejét rázta. – Mi a baj, Esther?

– Becca – mondta fájdalomtól megtört hangon. -eltűnt.

* * *

Miközben Jeffrey beállt a Dipsy's Diner parkolójába, az

jutott az eszébe, hogy akkor volt itt utoljára, amikor még Joe Smith, Catoogah előző seriffje volt hivatalban. Amikor Grant megyében kezdeti dolgozni, havonta-kéthavonta összefutottak itt, hogy megigyanak egy bögre állott kávét és elpusztítsanak egyet a gumira emlékeztető palacsintából. Ahogy telt-múlt az idő, és a metodisták egyre több gondot okoztak a városiaknak, a találkozásaik rendszeresebbé és lényegesen komolyabbá váltak. Amikor Ed Pelham vette át a hivatalt, Jeffrey még egy udvarias telefonhívást se eresztett meg, nemhogy együtt egyen azzal az alakkal. Ahogy ő látta, Félnótás egy hároméves kislány nyomába se ért, hát még egy olyan klasszisba, amilyen Joe Smith volt.

Alaposan megnézte az üres parkolót. Vajon honnan ismeri Esther Bennett ezt a kétes hírű helyet? Nem ludta elképzelni erről az asszonyról, hogy ne a maga kertjében a saját maga által szedett és a saját tűzhelyén elkészített ételt egye. Szerinte ha egy vendéglő olyan, mint a Dipsy's, akkor okosabb, ha kartonpapírt rágcsál odahaza.

A pult mögött May-Lynn Bledstone szolgált ki. Gúnyos pillantással mérte végig a vendéget: – Már kezdtem azt hinni, kiszeretett belőlem.

– Lehetetlen – válaszolta Jeffrey, és nem értette, de szerette volna tudni, miért kacérkodik vele a nő. Már vagy ötvenszer evett itt, és soha még csak egy pillantásra se méltatta. Körbenézett, a helyiség teljesen üres volt.

– Megúszta a tömeget – közölte a nő, noha igen

valószínűtlen volt, hogy a közeljövőben bárki dörömböljön az ajtón. May-Lynn savanyú kedvén és az állott kávén kívül mást nemigen kínált ez a hely. Joe Smith kedvelte a sajtos-hagymás tojásukat, rendszeresen tripla adagot rendelt a kávéja mellé. Jeffrey úgy gondolta, Joe ötvenhat éves korában bekövetkező hirtelen szívrohama jó néhány vendégtől fosztotta meg a helyet.

Egy új Toyota gördült be a parkolóba. Jeffrey kíváncsian várta, ki száll ki belőle. A kora reggeli szél a kavicsos parkolóban felkavarta a port és a homokot, és amikor Esther Bennett kiszállt a kocsiból, a szél visszalökte az ajtót. Jeffrey a segítségére sietett, de May-Lynn úgy ugrott az ajtó elé, mint aki attól fél, a vendég meggondolja magát, és visszafordul. Valamit ki akart piszkálni a foga közül, ettől keze a harmadik bütyökig eltűnt a szájában, amikor megkérdezte: – A szokásosat?

– Csak egy kávét kérek – mondta Jeffrey, és Esthert nézte, ahogy gyorsan belép, miközben két kézzel fogja össze a kabátját.

– Tolliver felügyelő – mondta levegő után kapkodva – elnézést a késésért.

– Nem történt semmi – válaszolt Jeffrey, és hellyel kínálta az asztalnál. Le akarta segíteni az asszony kabátját, de ő nem engedte.

– Elnézést – mondta ismét, és beült a bokszba. Olyan áthatóan érződött rajta a sürgetés, mint a konyhából kiáramló sült hagyma illata.

Jeffrey szembe ült le. – Mondja el, mi folyik itt!

Hosszú árnyék vetődött az asztalra. Jeffrey felnézett. May-Lynn állt mellette, kezében a jegyzettömbbel. Esther egy pillanatig zavartan nézett, majd megkérdezte: – Kaphatnék egy pohár vizet?

A pincérnő elhúzta a száját, mintha a borravalót számolgatná. – Vizet.

Jeffrey megvárta, míg visszamegy a pult mögé, majd megkérdezte: – Mikor tűnt el?

– Csak tegnap este – felelte Esther, és az alsó ajka remegni kezdett. – Lev és Paul azt mondta, várjak egy napot, hátha visszajön, de képtelen voltam rá…

– Rendben van – mondta, és nem értette, hogy képes valaki azt kérni ettől a szemmel láthatóan rettegő asszonytól, hogy várjon egy napot. – Mikor vette észre, hogy eltűnt?

– Felkeltem, hogy megnézzem. Abby… – elhallgatott. – Meg akartam nézni, hogy biztosan el tudott aludni. – A szája elé kapta a kezét. – Bementem a szobájába, és…

– A víz – jelent meg May-Lynn, és Esther elé lökte a poharat.

Jeffrey türelme elfogyott. – Hagyjon kicsit békén bennünket, jó?

May-Lynn megrántotta a vállát, majd visszabillegett a pult mögé.

Most Jeffrey-n volt a bocsánatkérés sora, miközben egy maroknyi szalvétával feltörölte a kiloccsant vizet. – Sajnálom. Kicsit lassú a kiszolgálás.

Esther úgy nézte a kezét, mintha még sose látta volna, hogy valaki letakarít egy asztalt. Bár Jeffrey szerint inkább arról lehetett szó, hogy nem látott még férfit, aki rendet tesz maga után. – Szóval tegnap este vette észre, hogy eltűnt.

– Először Rachelt hívtam fel. Becca a testvéremnél volt akkor éjjel, amikor felfedeztük, hogy Abby eltűnt. Nem akartam, hogy velünk mászkáljon a sötétben, viszont tudnom kellett, hol van. – Esther szünetet tartott, és ivott egy korty vizet. Látszott, hogy remeg a keze. -Arra gondoltam, talán oda ment vissza.

– De nem ez történt.

Esther tagadóan rázta a fejét. – Utána Pault hívtam. Azt mondta, ne aggódjam – undorodó hang préselődött a torkából. – Lev is ezt mondta. Eddig mindig visszajött, de most, hogy Abby… – fuldokolva kapkodta a levegőt – …hogy Abby elment…

– Mondott valamit, mielőtt eltűnt? – kérdezte Jeffrey. – Nem volt valami szokatlan a viselkedésében?

Esther a kabátja zsebéből előhalászott egy darab papírt. – Ezt hagyta itt.

Jeffrey elvette az összehajtogatott lapot, kicsit úgy érezte, mintha valami cirkuszi trükk résztvevője lenne. A rózsaszín lapon fekete tintával, gyerekes írással a következő állt: Mama! Ne

fekete tintával, gyerekes írással a következő állt: „Mama! Ne aggódj, visszajövök.”

Jeffrey elmerülten szemlélte az üzenetet. Fogalma se volt róla, mit mondjon. Az üzenet ténye mindent megváltoztatott. – Ez az ő írása? – kérdezte végül.

– Igen.

– Hétfőn azt mondta a nyomozóimnak, hogy Rebecca már máskor is elszökött.

– De nem így – makacskodott az asszony. – Azelőtt soha nem hagyott üzenetet.

Jeffrey-nek viszont az jutott az eszébe, hogy a körülmények ismeretében a lány talán figyelmes akart lenni. – Hányszor fordult elő?

– Tavaly májusban és júniusban – kezdte a sorolást Esther azután az idén februárban.

– Van valami elképzelése, miért szökhetett meg?

– Nem értem.

Jeffrey igyekezett nagyon óvatosan fogalmazni. – A lányok rendszerint nem szoktak csak úgy világgá menni. Általában van valami okuk rá.

Ha pofon vágja az asszonyt, akkor is jobb választ kap. Esther összehajtogatta a papírt, zsebre tette és felállt. – Elnézést, csak vesztegetem az idejét.

– Mrs. Bennett…

Majdnem az ajtónál volt, és nem sikerült elkapnia, a nő leszaladt a lépcsőkön.

– Mrs. Bennett – kiáltotta, miközben futott utána a parkolóba. – Ne menjen így el.

– Megmondták, hogy ez lesz belőle.

– Kik mondták?

– A férjem. A fivéreim. – Remegett a válla. Elővett egy papír zsebkendőt, és megtörölte az orrát. – Megmondták, hogy minket fog hibáztatni, hogy teljesen felesleges beszélni magával.

– Nem emlékszem, hogy bárkit is hibáztattam volna.

Esther a fejét rázta, és elfordult. – Tudom, mit gondol, Tolliver nyomozó.

– Alig hinném…

– Paul megmondta, hogy ez lesz. A kívülállók sose értik. Mostanra már kezdjük megszokni. Nem is tudom, miért próbálkoztam. – Összeszorította az ajkát, a harag megerősítette az elszántságát. – Lehet, hogy nem ért egyet a hitemmel, de én is anya vagyok. Az egyik lányom meghalt, a másik eltűnt. Tudom, hogy valami nincs rendben. Tudom, hogy Rebecca soha nem lenne annyira önző, hogy ilyen időkben magamra hagyjon, csak akkor, ha úgy érzi, muszáj.

Jeffrey tudta, hogy most akaratlanul is választ adott a korábban feltett kérdésre. Ezúttal még óvatosabban igyekezett fogalmazni. – Miért lenne muszáj?

Esther mintha kereste volna a választ, de nem osztotta meg Jeffrey-vel.

A férfi újra próbálkozott. – Miért kellett volna elmennie?

– Tudom, mit gondol.

Jeffrey nem adta fel. – Miért kellett volna elmennie?

A nő nem válaszolt.

– Mrs. Bennett?

Az asszony feladta. Az égre tárta a karját, úgy kiáltotta: – Nem tudom!

Jeffrey hagyta, álljon a kabátját lobogtató szélben. Az orra kipirosodott a sírástol, könnyek gördültek le az arcán. – Nem tett volna ilyet – hüppögte. – Ilyet nem, csak ha muszáj.

Pár másodperccel később Jeffrey kinyitotta a kocsi ajtaját. Besegítette az asszonyt, mellé térdelt, hogy beszélhessenek. Tudta anélkül, hogy odanézett volna, hogy May-Lynn az ablakból figyeli a műsort, és amennyire lehet, szerette volna megvédeni Esthert.

Csak remélte, hogy az asszony kihallja a hangjából az együttérzést, amikor megkérdezte: – Mondja meg, mi elől menekült!

Esther megdörgölte a szemét, majd a kezében tartott, gombóccá gyűrt papír zsebkendőre szegezte a pillantását, gyűrögette, hajtogatta, mintha valahol abban lenne a válasz. –

Annyira más, mint Abby – mondta végül. – Lázadó. Egyáltalán nem olyan, mint én voltam az ő korában. Egyikünkre se hasonlít. – A szavainak ellentmondó hangon folytatta. – Olyan drága. Olyan erős lélek. Az én tüzes angyalkám.

– Mi ellen lázadt? – kérdezte Jeffrey.

– A szabályok ellen. Minden ellen.

– Amikor előzőleg elszökött – kezdte Jeffrey –, akkor hova ment?

– Azt mondta, az erdőben táborozott.

Jeffrey úgy érezte, megáll a szíve. – Melyik erdőben?

– A Catoogah erdőben. Kicsi korukban sokszor táboroztak arrafelé.

– Nem a Grant állami parkban?

Az asszony tagadóan rázta a fejét. – Hogy került volna oda? Mérföldekre van az otthonunktól.

Jeffrey-nek egy cseppet se tetszett, hogy Rebecca akármelyik erdőben keressen menedéket, különösen nem azok után, ami a nővérével történt. – Találkozott fiúkkal?

– Nem tudom – vallotta be Esther. – Semmit nem tudok az életéről. Abbyről azt hittem, ismerem, de most… – A szájára szorította a tenyerét. – Semmit sem tudok.

Jeffrey-nek már fájt a térde, hogy enyhítsen a nyomáson, áthelyezte a súlypontját a sarkára. – Rebecca nem akart templomba járni? – találgatta.

templomba járni? – találgatta.

– Mi engedtük őket választani. Nem kényszerítjük okét erre az életre. Mary gyerekei… – mélyet lélegzett, és lassan engedte ki a levegőt. – Akkor választhatnak, amikor már elég érettek ahhoz, hogy tudják, mit akarnak. Lev egyetemre ment. Paul egy darabig ingadozott. Visszajött, de én azelőtt is szerettem. Mindig a bátyám lesz. – Ismét a magasba emelte a kezét. – Egyszerűen nem értem. Miért akart elmenni? Miért kellett ezt csinálnia, éppen most?

Jeffrey elég eltűnt gyerek esetével foglalkozott munkája során. A legtöbbjük szerencsére épségben megkerült. Fáztak, éhesek voltak, hazamentek, mert rájöttek, van annál rosszabb is, mint hogy rendet kell rakni vagy meg kell enni a zöldborsót. Valami azonban azt súgta neki, hogy Rebecca Bennett nem a házimunka elől ment világgá, mindeközben csillapítani szerette volna Esther félelmét.

A lehető leglágyabb hangon szólalt meg: – Becca már korábban is elszökött.

– Igen.

– És egy-két nap után mindig hazajött.

– Mindig hazajött a családjához – az egész családjához. – Úgy nézett ki, mint aki vereséget szenvedett, mintha Jeffrey nem érthetné meg. – Nem azok vagyunk, akiknek maga hisz bennünket.

Jeffrey nem tudta, mit hisz. Nem szívesen ismerte be, de

megértette, hogy a fivérek miért nem aggódtak annyira, mint Esther. Ha Rebeccának szokása, hogy lelép néhány napra, és ezzel halálosan megrémíti a hozzátartozóit, majd visszatér, akkor lehet, hogy csak arra volt szüksége, hogy rá figyeljenek. A kérdés tehát az, miért érezte szükségét a figyelemnek. Amolyan kamaszos lázadás lenne? Vagy valami sokkal veszedelmesebb?

– Kérdezzen – mondta Esther, aki látványosan összeszedte magát. – Rajta.

– Mrs. Bennett…

Az asszony valóban magához tért. – Úgy vélem, ha azt akarja kérdezni, hogy a fivéreim molesztálták-e a lányaimat, helyesebb lenne, ha Esthernek szólítana.

– Ettől fél?

– Nem – felelte gondolkodás nélkül. – Hétfőn attól féltem, azt fogja mondani, meghalt a lányom. Most attól félek, azt fogja mondani, nincs remény Rebecca ügyében. Az igazságtól félek, Tolliver nyomozó. A találgatásoktól nem.

– Kérem, Esther, válaszoljon a kérdésemre!

Az asszony lassan kezdett bele, mint akinek még a feltételezés is rosszulesik. – A fivéreim soha nem viselkedtek helytelenül a gyermekeimmel. A férjem soha nem viselkedett helytelenül a gyermekeimmel.

– És Cole Connolly?

Ismét csak fejrázás. – Higgyen nekem. Ha valaki bántotta

volna a gyerekeimet, nemcsak az enyémeket, bármilyen gyereket, puszta kézzel ölöm meg, és Isten lesz a bírám.

Jeffrey egy pillanatig némán nézte. Az asszony tiszta, zöld szemében mélységes elszántság és meggyőződés honolt. Hitt neki, vagy legalábbis elhitte, hogy az asszony elhiszi, amit mond.

Esther szólalt meg elsőnek. – Most mit fog csinálni?

– Kiadom a körözést, és rengeteget telefonálok. Felhívom a catoogah-i seriffel, de egész őszintén, a lánya rendszeresen elszökött, és most még levelet is hagyott hátra… – Várt, hogy a szavai célba érjenek, miközben maga is elgondolkodott. Ha ő akarta volna elrabolni Rebecca Bennettet, pontosan így tette volna: üzenetet hagyni, engedni, hogy a lány előélete magáért beszéljen, az néhány nap biztonságot ad.

– Mit gondol, megtalálja?

Jeffrey nem is akart arra gondolni, milyen lehet egy tizennégy éves valahol egy sekély sírban. – Megtalálom – kezdte. – Beszélni szeretnék vele.

– Már beszéltek.

– Egyedül szeretnék beszélni vele – mondta Jeffrey, tudva, hogy ilyet nincs joga kérni, és Esther, ha megengedi is, ezt az engedélyt bármikor visszavonhatja. – Kiskorú. A jog szerint a szülei vagy legalább az egyik szülő engedélye nélkül nem beszélgethetek vele négyszemközt.

Esther megint alaposan megrágta a hallottakat, nyilván a

következményeket mérlegelte. Végül beleegyezően biccentett. – Megadom az engedélyt.

– Maga is tudja, hogy valószínűleg valahol az erdőben táborozik – kezdte Jeffrey. Kicsit szégyellte magát, hogy kihasználja az asszony elkeseredését, és abban reménykedett, hogy igaza van. – Valószínűleg egy-két nap, és visszajön.

Esther kivette a zsebéből az üzenetet. – Találja meg – nyomta a papírt a felügyelő kezébe. – Kérem. Találja meg.

Amikor Jeffrey visszaért az őrsre, a parkoló végében egy óriási busz állt, oldalán felirat hirdette „Holy Grown Farm". A hideg ellenére munkások sürögtek-forogtak, és innen is látta, hogy az előtér tele van emberekkel. Elnyomott egy káromkodást, kikecmergett a kocsijából, és azon mélázott, vajon Lev Ward ilyennek képzeli-e a jó viccet.

Odabent átfurakodott egy csomó alkoholtól is bűzlő emberroncs között. Utoljára akkor látott ilyet, amikor Atlanta belvárosában autózott. Visszatartotta a lélegzetét, attól félt, rosszul lesz a fülledt helyiségben, még mielőtt Maria beengedi.

– Hahó, főnök – köszöntötte Maria, miközben elvette a férfi kabátját. – Gondolom, tudja, mi ez az egész.

Frank lépett be, leírhatatlanul savanyú arckifejezéssel. – Két órája vannak itt. Csak a nevük regisztrálása belekerül egy napunkba.

– Hol van Lev Ward? – érdeklődött Jeffrey.

– Connolly azt mondta, otthon kellett maradnia az egyik

– Connolly azt mondta, otthon kellett maradnia az egyik húgával.

– Melyikkel?

– Tudja az ördög – felelte Frank, nyilvánvalóan már túl volt az adatfelvételen valamelyik mosdatlan óriással. – Valami cukorbetegségről hadovált.

– A francba – káromkodott Jeffrey, mert úgy érezte, Ward valójában kötélen rángatja. Azzal, hogy nem jött el, időveszteséget okoz, ráadásul Mark McCallum, a kiküldött hazugságvizsgáló még egy éjszakát tölthet itt Grant megye rendőrségének vendégeként.

Előkapta a jegyzetfüzetét, felírta Rebecca Bennett nevét és személyleírását. A zsebéből elővett egy fényképet, és az egész csomagot átadta Franknek. – Abby húga – magyarázta. – Szórd szét az adatait. Tegnap este 11 óta nincs meg.

– A jó életbe.

– Már máskor is lelépett – pontosított Jeffrey. – De nem tetszik, hogy a nővére halála után ennyire gyorsan történt.

– Gondolod, hogy tud valamit?

– Azt gondolom, hogy volt oka elszökni.

– Felhívtad Félnótást?

Jeffrey a homlokát ráncolta. Idejövet telefonált Ed Pelhamnek. Ahogy megjósolható volt, a seriff gyakorlatilag kiröhögte. Jeffrey nem hibáztatta – a lány korábban is elszökött

–, de azért Ed komolyabban venette volna, tekintettel az Abby Bennett-tel történtekre.

– Brad még most is a tó környékén kutat? – kérdezte Frankét, aki igenlően bólintott. – Mondd meg neki, hogy menjen haza, fogja a hátizsákját és a kempingcuccait vagy mit. Hemminggel együtt menjenek ki a Catoogah állami erdőbe, és nézzenek szét. Ha bárki megállítja őket, az isten szerelmére, mondják azt, hogy táboroznak.

– Rendben.

Frank megfordult, menni készült, de Jeffrey megállította. – Frissítsétek fel a Donner elleni körözést, tegyétek hozzá, hogy esetleg egy lánnyal van együtt. – Megelőzendő Frank kérdését, vállat vonva azt mondta: – Lássuk, mi lesz belőle.

– Úgy lesz. Connollyt az egyes kihallgatóba tettem. Odamész?

– Még nem, hadd főjön a levében – felelte Jeffrey. – Szerinted mennyi időbe telik, amíg a többiekkel végzünk?

– Öt, esetleg hat óra.

– Valami érdekesség?

– Semmi, ha azt nem számítjuk, hogy Lena pofont ígért az egyiknek, ha nem hagyja abba a kántálást Jézusról, a mi Urunkról. – Majd hozzátette: – Azt hiszem, csak a kibaszott időnket vesztegetjük.

– Kénytelen vagyok egyetérteni veled. Szeretném, ha

mindenkivel egyenként beszélnel, aki a listád szerint Atlantában cianidot vett a dílertől.

– Rendben, ahogy beszéltem Braddel és frissítettem a körözést.

Jeffrey bement az irodájába, és még le se ült, máris hívta Lev Wardot a farmon. Miközben a kapcsolótáblán matatott, bejött Maria, és egy halom üzenetet helyezett az asztalára. Jeffrey megköszönte, éppen akkor, amikor a vonal másik felén megszólalt Lev üzenetrögzítője.

– Tolliver felügyelő vagyok. Ahogy tud, hívjon vissza. – Megadta a mobilszámát, nem akarta, hogy Lev könnyen kitérhessen előle. Letette a kagylót, és az előző este készített feljegyzéseit kezdte olvasni. Képtelen volt értelmet találni a hosszú listában. Mindegyik családtag mellé kérdéseket írt, de a rideg nappali fényben rájött, hogy elég csak egyetlen kérdés, és Paul Ward szélsebesen az irodájában terem.

Jogi értelemben egyikük se volt köteles válaszolni, vagy egyáltalán szóba állni a rendőrséggel. Semmi oka nem volt, hogy behívassa őket. Határozottan kételkedett abban is, hogy Lev Ward betartja az ígéretét, és aláveti magát a hazugságvizsgálatnak. Az összes nevet lefuttatta a számítógépen, de nem sok információt kapott. Megpróbálkozott Cole Connolly nevével, de középső név vagy valami más konkrét információ, a születési helye vagy ideje, korábbi címe nélkül, az Egyesült Államok deli részén több mint hatszáz nevet dobott ki a gép. A Coleman Connollyra háromszáz találat érkezett.

Jeffrey a meglazult kötésre pillantott a kezén. Esther búcsúzáskor megszorította a kezét, miközben azért könyörgött, hogy találja meg a lányát. Jeffrey szentül hitte, hogy az asszony bármit megtett volna, ha kell, saját vérét ontja, csak élve lássa viszont egyetlen, megmaradt kislányát. Megtagadta a fivéreit, a férjét, mert szóba állt a rendőrrel, és amikor megkérdezte tőle, hogy elmondja-e nekik, titokzatosan csak annyit válaszolt: – Ha kérdezik, megmondom az igazat. – Jeffrey abban se volt biztos, hogy a férfiaknak egyáltalán az eszükbe jutott, hogy Esther az engedélyük nélkül bármit merne tenni. Az asszony által vállalt kockázat már önmagában is azt jelezte, hogy kétségbeesetten szeretné tudni az igazat. Csak az volt a gond, hogy Jeffrey-nek fogalma se volt róla, hol kezdje a keresést. Az eset egy óriási körhöz hasonlított, és csak annyit tehetett, hogy megállás nélkül megy körbe-körbe, amíg valaki hibázik.

Átnyálazta az üzeneteket, és igyekezett annyi ideig összpontosítani, amíg el tudta olvasni, mi van a lapokon. Végtelenül kimerültnek érezte magát, és a keze eszelősen lüktetett. Két hívás a polgármestertől, egy emlékeztető, hogy a Dew Drop Inn telefonált, a hazugságvizsgáló Mark McCallum számlája ügyében. Nos, ezek nem sokat javítottak a helyzetén. Úgy tűnt, a fiatalember kedveli a szobaszervizt.

Jeffrey megdörgölte a szemét, és igyekezett Buddy Conford nevére koncentrálni. Az ügyvédnek még dolga volt a bíróságon, de amint végez, beugrik a kapitányságra, hogy beszéljen a mostohalányával. Jeffrey egy pillanatra megfeledkezett Patty

hostonalányával. Jeffrey egy pillanatra megfeledkezett Patty O'Ryanről. Félretette a cetlit, és folytatta a szortírozást.

A szíve egy pillanatra kihagyott, amikor az üzenetek között megpillantotta Sara unokatestvére, dr. Hareton Earnshaw nevét. A cédulára Maria ráírta „Azt mondja, minden rendben", majd a saját kérdését is odabiggyesztette: „Jól vagy?"

Jeffrey a klinikán hívta Sarát. Miután hosszú percekig hallgatta, ahogy a *Chipmunks* klasszikus rockot vinnyog, végre megérkezett Sara hangja.

– Hare hívott – közölte a nővel. – Minden rendben.

Sara halkan sóhajtott. – Ez jó hír.

– Igen. – Az elmúlt éjjel járt az eszében, amikor Sara szája hozzáért. Kirázta a hideg a nő által vállalt kockázattól, így aztán nagyon megkönnyebbült, amikor Hare üzenetét olvasta. Nagyjából kibékült már a kellemetlen hírekkel, de az a gondolat, hogy esetleg Sarát is magával rántja, annyira rossz volt, hogy elképzelni se akarta. Már így is elég fájdalmat okozott a nőnek.

– És mi volt Estherrel? – kérdezte Sara.

Jeffrey mindent elmondott az eltűnt kislányról és Esther félelmeiről. Sara szkeptikus volt. – Mindig visszajött? – kérdezte.

– Mindig. Ha nem lenne Abby, nem is írtam volna róla jelentést. Hol arra gondolok, hogy csak elbújt valahol az erdőben, hogy végre rá is figyeljen valaki, hol meg arra, hogy valami fontos oka volt, hogy elrejtőzzön.

– Arra gondolsz, hogy Rebecca tudja, mi történt Abbyvel? –

kérdezte Sara.

– Vagy valami mást – mondta, és maga sem tudta, mit hisz. De végre kimondta, amit azóta tartogatott magában, hogy reggel találkozott Estherrel. – Nem kizárt, hogy valahol ott van, Sara. Ott, ahol Abby.

Sara hallgatott.

– Egy csapat átkutatja az erdőt. Frank ellenőrzi az ékszerboltokat. A kapitányság tömve van a farmról érkezett volt drogosokkal és alkoholistákkal. A legtöbbjüknek erősen érett szaga van. – Elhallgatott, mert úgy érezte, órákon át képes lenne beszélni, ha a vakvágányokat kezdi el sorolni.

Sara közlése váratlanul érte. – Szóltam Tessának, hogy este elmegyek vele a templomba.

Jeffrey gyomra görcsbe rándult. – Nagyon szeretném, ha nem tennéd.

– De azt, ugye, nem tudod megmondani, miért ne tegyem?

– Megérzés, de jók a megérzéseim.

– Ezt meg kell tennem Tessáért. És magamért – tette még hozzá.

– Vallásos lettél miattam?

– Ez az, amit tisztáznom kell magammal. Most nem beszélnék róla, de később majd mindent elmondok.

Jeffrey szerette volna tudni, hogy még mindig haragszik-e rá,

amiért a kanapén aludt. – Mi a baj?

– Nincs semmi baj, igazán. Csak át kell még gondolnom, mielőtt beszélnék róla. Mennem kell, vár egy beteg.

– Rendben.

– Szeretlek.

Jeffrey jókedve visszatért. – Később találkozunk.

Visszatette a kagylót, és bámulta a villódzó fényeket. Valamiért úgy érezte, kapott még egy esélyt. Talán akkor annak is eljött az ideje, hogy elbeszélgessen Cole Connollyval.

Lena a vécé előtti folyosón álldogált. A falnak támaszkodott, egy kólát kortyolgatott, és annyira megdöbbent Jeffrey láttán, hogy a kóla lespriccelte az ingét.

– A jó életbe – morogta, és letörölgette magáról az italt.

– Bocs. Mi a helyzet?

– Szükségem van egy kis levegőre – mondta, és Jeffrey megértően bólogatott. A Holy Grown munkásai a hajnali órákban a mezőn dolgoztak, és ezt a szaguk is meggyőzően bizonyította.

– Van valami fejlemény?

– Nagyjából semmi új. Kedves lány volt, áldjuk Istent. Minden tőle telhetőt megtett, Jézus szeret.

Jeffrey nem reagált a szarkazmusra, bár tiszta szívéből egyetértett vele. Kezdte belátni, hogy Lenának van némi igaza abban, ha szektának nevezi őket. Tényleg úgy viselkedtek, mint

az agymosottak.

Lena sóhajtott. – Tudod, ha eltekintünk a sok hülyeségtől, amit összehordanak, tényleg kedves lány lehetett. – Összeszorította az ajkát. Jeffrey ezt az oldalát eddig nem ismerte, meg is lepődött. De amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt, és a régi Lena szólalt meg: – Na, ennyi. Biztosan volt valami rejtegetnivalója. Mindenkinek van.

Mintha bűnbánat csillant volna a szemében, de Jeffrey most nem Terri Stanley-ről és a rendőrségi piknikről akart beszélni vele. – Rebecca Bennett eltűnt.

Lena arcára kiült a döbbenet. – Mikor?

– Tegnap este. – Átadta az Esthertől kapott levelet. – Ezt hagyta otthon.

Lena elolvasta. – Itt valami nagyon nincs rendben. – Jeffrey örült, hogy valaki végre komolyan veszi. – Miért szökött volna meg közvetlenül a nővére halála után? -kérdezte Lena. – Még én sem voltam ennyire önző tizennégy éves koromban. Az anyja biztos tisztára kivan.

– Az anyja mondta el nekem. Reggel felhívott Saránál. A fivérei nem akarták, hogy bejelentse.

– De miért nem? – kérdezte Lena, és visszaadta a levelet. – Mi baj lehet belőle?

– Nem tetszik nekik, hogy a rendőrség is belekeveredik.

– Értem. Na, majd meglátjuk, mennyire nem tetszik nekik,

hogy a rendőrség is belekeveredik, amikor nem jön vissza. Szerinted elrabolták? – kérdezte.

– Abby nem írt levelet.

– Nem. Nem tetszik ez nekem – folytatta. – Valahogy rossz érzésem van.

– Így vagyok vele én is – mondta Jeffrey, és zsebre tette a levelet. – Szeretném, ha te vezetnéd Connolly kihallgatását, és egyáltalán, átvennéd ezt a részt. Biztosan nem veszi jó néven, hogy egy nő faggatja.

Lena gyors mosolya leginkább az egérrel játszadozó macska elégedettségére emlékeztetett. – Azt akarod, hogy kiborítsam?

– Nem szándékosan.

– Mit keresünk?

– Csak tudni akarom, miféle alak. És derítsd ki, mi volt közte és Abby között. Említsd meg Rebeccát. Nézzük, ráharap-e.

– Rendben.

– És szeretnék újra beszélni Patty O'Ryannel is. Ki kell derítenünk, hogy Chip találkozott-e valakivel.

– Valakivel, aki hasonlít Rebecca Bennettre?

Időnként ijesztő volt, ahogy Lena agya működött.

Jeffrey vállat vont. – Buddy azt mondta, néhány órán belül itt lesz.

Lena a szemetesbe dobta a kólásdobozt, és elindult a kihallgatószoba felé. – Alig várom – szólt vissza.

* * *

Jeffrey kinyitotta Lena előtt az ajtót, és figyelte, hogy alakul át a nő rendőrré. A járása nehézkes lett, mintha rézgolyók lógtak volna a lába között. Széket húzott magának, és egyetlen szó nélkül leült Cole Connollyval szemközt. A lábát szétvetette, és a mellette álló üres szék támlájára könyökölt.

– Jó napot – mondta.

Cole előbb Jeffrey-re, majd Lenára pillantott.

– Jó napot.

Lena a hátsó zsebéből előhúzta a jegyzetfüzetét, és az asztalra csapta. – Lena Adams nyomozó vagyok. Ő Jeffrey Tolliver rendőrfőnök. Megmondaná a teljes nevét?

– Cletus Lester Connolly, asszonyom. – Egy toll, néhány papírlap és egy meglehetősen sokat forgatott Biblia hevert előtte az asztalon. Connolly akkurátusan elrendezte a lapokat, Jeffrey közben összefont karral a falnak dőlt. Az öreg legkevesebb hatvanöt éves lehetett, egy nappal se fiatalabb, de még most is kényesen igényes a külsejére. Vakítóan friss fehér póló, élére vasalt farmer. A mezőn töltött éveknek hála ruganyos maradt, a mellkasa domború, a bicepsze kidagadt a póló ujjából. A póló nyakkivágásából kigöndörödött a testét borító drótszerű, fehér szőr. Mindenütt szőrös volt, kivéve a kopasz fejét.

– Miért hívják Cole-nak? – kérdezte Lena.

– Így nevezték az apámat – magyarázta, és tekintete ismét Jeffrey-re tévedt. – Elegem volt belőle, hogy mindig elpáholnak a Cletus név miatt. A Lester se sokkal jobb, úgyhogy amikor tizenöt éves lettem, felvettem az apám nevét.

Jeffrey most legalább tudta, miért nem járt sikerrel a számítógépes keresés. Az biztos, hogy egy ideje benne van a rendszerben. Volt benne valami óvatosság, ugrásra kész figyelem, ami a börtönt megjártak sajátja. Egy percre se lazított, mindig a menekülő útvonalat kereste.

– Mi történt a kezével? – kérdezte Lena. Jeffrey most vette észre Connolly jobb mutatóujján a vékony, nagyjából egycentis vágást. Semmi különös, sőt biztos nem körömnyom vagy valakinek a védekezésére utaló jel. Sokkal inkább látszott olyan sérülésnek, amilyet akkor szerez be az ember, amikor kétkezi munkát végez.

– Mezei munka – vallotta be Connolly, és a vágásra pillantott. – Azt hiszem, le kéne ragasztani.

– Mennyi ideig szolgált? – kérdezte Lena.

A férfi meglepve nézett rá, erre Lena a karján lévő tetoválásra mutatott. Jeffrey is látta, hogy katonai motívum, de nem tudta volna megmondani, milyen egység jele. És azt is észrevette, hogy az alatta lévő tetoválás viszont afféle durva börtöntetkó. Connolly valamikor fogott egy tűt, a golyóstoll tintájába mártotta, és a karjába szurkálta, hogy „Jézus megvált”.

– Tizenkét évet szolgáltam, mielőtt kirúgtak – válaszolt Connolly Majd, mint aki tudja, hogy ennyivel úgysem elégszenek meg, folytatta. – Választhattam, vagy kezelésre megyek, vagy kiakolbólítanak. – Csettintett az ujjával. – Szégyenteljes elbocsátás.

– Nem lehetett könnyű.

– Nem volt az – mondta, és a Bibliára fektette a tenyerét. Jeffrey nem hitte, hogy ez azt jelentené, a pasas az igazat és csakis az igazat fogja mondani, de nagyon festői kép kerekedett ki belőle. Cole jól tudta, hogy úgy kell válaszolnia a kérdésre, hogy ne áruljon el sokat. Tankönyvbe illő módon kerülte el, amit lehetett, közben folytonosan megtartotta a szemkontaktust, a vállát egyenesen tartotta, és ezzel *non sequilur* érkezett a befejezés: – De nem annyira nehéz, mint kívülállóként élni.

Lena megadta a szükséges segítséget: – Hogy történt?

A férfi nem vette le a kezét a Bibliáról. – Tizenhét évesen elkaptak, amikor feltörtem egy kocsit. A bíró azt mondta, vagy bevonulok a seregbe, vagy bevonulok a börtönbe. Anyám cicijéről egyenest Sam bácsi keze közé kerültem, már bocsánat a szóért – mondta, és kópésan megcsillant a szeme. Beletelt pár percbe, míg az ember lazítani tudott Lenával, de most már úgy beszélt hozzá, mintha a nő is egy lenne a srácok közül. Cole Connolly a szemük előtt alakult át segítőkész, idős emberré, aki alig várja, hogy válaszolhasson a kérdéseikre – legalábbis azokra, amelyeket biztonságosnak talált.

Connolly folytatta. – Nem tudtam, hogyan védjem meg magam a való világban. Volt néhány haver, aki viszont megtanított, hogyan kell kirabolni a vegyesboltokat. De az egyikük feldobott minket, még mielőtt odaértünk volna – alkut kötött, hogy kevesebbet kapjon a drogdílerkedésért. Még be se léptem az ajtón, már rajtam volt a bilincs. – Connolly szikrázó, vidám tekintettel nézte őket, és nevetett. Ha bánta is, hogy feldobták, az biztos, hogy semmi keserűség nem maradt benne. – A börtön remek volt, pont olyan, mint a sereg. Háromszori étkezés, megmondták, mikor egyek, mikor aludjam, mikor szarjak. Annyira megszoktam, hogy amikor szóba került a feltételes szabadlábra helyezés, nem akaródzott elmennem.

– Kitöltötte a teljes időt?

– Ki bizony – düllesztette a mellét. – A bírót teljesen lenyűgöztem. Indulatos voltam, amikor bekerültem, és ezt az őrök se nagyon kedveltek.

– El tudom képzelni.

– Rendesen kaptam azokból is – mutatott Jeffrey kékes-lila szemére, valószínűleg csak azért, hogy jelezze, tisztában van vele, hogy a másik férfi is a szobában van.

– Sokat verekedett odabent?

– Csak annyit, amennyi elvárható – ismerte be Connolly. Gondosan felmérte Lenát. Jeffrey tudta, hogy a nyomozó is tisztában van ezzel, ahogy azzal is, hogy Cole Connolly kihallgatása nem lesz könnyű.

– Tehát – mondta Lena – odabent találkozott Jézussal. Muris, hogy mindig a börtönökben lóg.

Connolly szemlátomást nehezen talált szavakat, a keze ökölbe szorult, a felsőteste megfeszült, kemény lett, mint a téglafal. Lena sikeresen kibillentette az egyensúlyából, és Jeffrey egy pillanatra meglathatta, milyen az a mezőn dolgozó férfi, aki nem tűri a gyengeséget.

Lena kicsit lágyabban nyomult tovább. – A börtönben az embernek sok ideje van gondolkodni.

Connolly aprót biccentett, úgy mozgott, mint a támadásra kész kígyó. Lena azonban továbbra is lezseren elengedte magát, a karja lazán lógott a szék támlája mögött. De Jeffrey azt is látta, hogy az asztal alatt a másik keze közelebb araszolt a fegyveréhez, és tudta, a nő éppen úgy érzi a veszélyt, mint ő.

Lena továbbra is könnyed hangot ütött meg, igyekezett Connolly retorikája szerint formálni a mondatokat. – A börtön nagy megpróbáltatást jelenthet egy férfinak. Vagy megerősít, vagy elgyengít.

– Nagyon igaz.

– Van, aki feladja. Sok odabent a drog.

– Igen, asszonyom. Könnyebb hozzájutni odabent, mint idekint.

– Van ideje az embernek, hogy beállva bámulja a köldökét.

A férfi állkapcsa még mindig megfeszült. Jeffrey nem tudta

A lení alkapesa meg mindig megfeszült. Jenrey nem tudta biztosan, Lena nem ment-e túl messzire, de annál sokkal okosabb volt, hogy közbeszóljon.

– Bizony, magam is kivettem belőle a részem -mondta kimérten Connolly. – Soha nem is tagadtam. Gonosz dolog. Beleeszi magát az emberbe. Olyan dolgokat művel, amilyeneket nem lenne szabad. Erősnek kell lenni, ha harcolni akarsz ellene. – Lenára nézett, a szenvedély olyan gyorsan vette át a düh helyét, ahogy az olaj borítja el a vizet. – Gyenge voltam, de megpillantottam a fényt. Az Úrhoz imádkoztam megváltásért, és Ő lenyúlt értem, kinyújtotta felém a kezét. – Közben felemelte a magáét, mintha csak mutatná, mi történt. -Belekapaszkodtam, és azt mondtam: „Igen, Uram. Segíts, hogy felállhassak. Segíts újjászületnem.”

– Meglehetősen nagy átváltozás. És mi vette rá, hogy ezt az utat válassza?

– Az utolsó benti évem. Thomas járt be hozzám. Ő az Úr követe. Rajta keresztül mutatta meg az Úr a helyes utat.

Lena tisztázni akarta a viszonyokat. – Thomas Lev apja.

– A börtön utánkövető programjában vett részt – magyarázta Connolly. – Mi, öreg rókák szeretjük, ha csendben történnek a dolgok. Templomba mész, részt veszel a bibliaórákon, így kisebb a valószínűsége, hogy elragad a hév, amikor egy új fiú mindent megtesz, hogy nevet szerezzen magának. – Nevetett, ahogy vázolta a helyzetet, és közben újból a kirohanása előtti barátságos öregember volt. – Soha eszembe

se jutott, hogy én is egyike leszek azoknak a bibliaolvasóknak. Az ember vagy Jézusért él, vagy ellene. Én ellene éltem. Rettenetes lett volna súlyos bűneim büntetése, magányos halál várt volna rám.

– De akkor találkozott Thomas Warddal.

– Mostanában már beteges, agyvérzést kapott, de akkoriban olyan volt, mint egy oroszlán, áldja meg az Isten. Thomas mentette meg a lelkemet. Helyet kínált, ahova a szabadulás után mehettem.

– Napi háromszori étkezést? – utalt Lena arra, ahogyan Connolly korábban megfogalmazta, miként vigyázott rá a sereg és a börtön.

– Ha-ha – nevetett fel az öreg, az asztalt csapkodva. Nagyon tetszett neki a hasonlat. A papírok elmozdultak, úgyhogy gondosan kisimítgatta őket, ügyelve, hogy mind elvágólag legyen. – Igazán jó. Mondhatjuk így is. A szívem mélyén még mindig vén obsitos vagyok, de most már az Úr katonája.

– Észrevett valamit, bármi gyanúsat a farmon a közelmúltban? – kérdezte Lena.

– Nem igazán.

– Senki nem viselkedett furcsán?

– Nem akarnám csűrni-csavarni a szót, de gondoljon csak bele, miféle emberek vannak arra mifelénk. Mindannyian kicsit

furcsák. Nem lennének ott, ha nem azok lennének.

– Értem – nyugodott bele a kioktatásba Lena. – Azt akartam kérdezni, hogy nem viselkedett valaki gyanúsan. Mintha valami rosszban sántikálnának?

– Egykor mindannyian rosszban sántikáltak, és van köztük nem egy, aki még mindig, itt a farmon is.

– Vagyis?

– Ülnek a menedékhelyen Atlantában, rettenetesen sajnálják magukat, környezetváltozásra vágynak, mert azt hiszik, az lesz, ami majd megváltoztatja őket.

– De nem így történik?

– Néhányuknál persze bekövetkezik a változás – ismerte el Connolly. – De a többség lejön ide, és rádöbbennek, hogy ami a drogokhoz, az alkoholhoz és a többi rosszhoz vitte őket, az az, ami nem engedi a szabadulást. – Nem várta meg, hogy Lena rákérdezzen. – A gyengeség, ifjú hölgy. A lelek gyengesége. Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy segítsünk nekik, de először nekik maguknak kell elég erősnek lenniük ahhoz, hogy segítsenek saját magukon.

– Azt hallottuk, hogy eltűnt némi apró.

– Ó, az több hónapja történt. De soha nem kaptuk el a tettest.

– Gyanúsított?

– Úgy kétszáz – nevetett a férfi. Jeffrey pedig arra gondolt,

hogy nem túl bizalomgerjesztő helyzet, ha valaki egy csapat alkoholistával és drogossal dolgozik együtt.

– Senki nem mutatott az illendőnél több érdeklődést Abby iránt? – érkezett Lena következő kérdése.

– Valódi szépség volt. A fiúk meg is nézegették, de én világossá tettem, hogy tiltott terület.

– És netán volt valaki, akinek erre külön is fel kellett hívni a figyelmét?

– Amennyire emlékszem, nem. – A börtönben kialakult szokásoktól nehéz megszabadulni. Connollynak is nehezére esett, hogy csak igennel és nemmel válaszoljon.

– Nem látta, hogy együtt lett volna valakivel? Valakivel, akivel nem kellett volna?

A férfi tagadóan rázta a fejét. – Higgyen nekem, amióta ez történt, csak azon töröm a fejemet, ki lehetett az, aki rosszat akarhatott annak az édes kislánynak. De senki nem jut az eszembe, pedig évekre visszamenően keresek.

– Sokat vezetett egyedül?

– Én tanítottam meg vezetni Mary ósdi Buickján, amikor tizenöt éves volt.

– Közel álltak egymáshoz?

– Abigail olyan volt nekem, mint a saját unokám – pillogott ki egy könnycseppet. – Az én koromban már azt hinné az ember, semmi nem rendítheti meg. A barátaim megbetegszenek

ember, semmi nem rendülhet meg. A barátaim megbetegszenek. Nagyon feldúlt, amikor tavaly Thomas agyvérzést kapott. Én találtam rá. Mondhatom, nagyon rosszul viseltem annyira megalázottnak látni azt az embert. – A keze fejével megdörgölte a szemét. Lena megértően bólogatott.

Connolly folytatta. – De Thomas öregember. Nem várjuk, hogy ez történjen, de nem is lepődünk meg rajta. Abby viszont csak egy édes kislányka volt. Még előtte lett volna az egész élet. És senki, de senki nem érdemel ilyen halált, ő meg végképp nem.

– Ahogy hallottuk, figyelemre méltó ifjú hölgy volt.

– Ez az igazság – bólogatott Connolly. – Egy angyal. Tiszta és édes, mint a frissen hullott hó. Az életemet adtam volna érte.

– Ismer egy Chip Donner nevű fiatalembert?

Connolly szemlátomást mélyen elgondolkodott. – Nem tudom felidézni. Sokan jönnek-mennek nálunk. Van, aki egy hetet, mások egy napot töltenek ott. A szerencsések egész életükre nálunk maradnak. – Megvakarta az állát. – A vezetékneve ismerősen hangzik, bár meg nem mondanám, honnan.

– Mi a helyzet Patty O'Ryannel?

– Semmi.

– De Rebecca Bennettet, gondolom, ismeri?

– Beccát? – kérdezett vissza. – Hát persze.

– Tegnap este eltűnt.

Connolly bólintott, nem volt újdonság, amit hallott. – Keményfejű kislány az a gyermek. Megszökik, halálra rémiszti a mamáját, visszajön, és újra dúl a szeretet.

– Mi is tudjuk, hogy már máskor is megszökött.

– Most legalább volt benne annyi tisztesség, hogy hagyott üzenetet.

– Tudja, hogy hol lehet?

Connolly vállat vont. – Általában valamelyik erdei táborhelyen. Amikor még fiatalabb voltam, magam is vittem ki a gyerekeket. Megmutattam, hogyan használhatjuk a szerszámokat, amiket Isten adott nekünk. Megtanítottam, hogy tiszteljék az Úr nagylelkűségét.

– Volt egy bizonyos hely, ahova rendszeresen kijártak?

Válasz közben az öreg ugy bólogatott, mint aki előre várta a kérdést. – Reggel első dolgom volt odamenni. Évek óta nem használta senki azt a helyet. El nem tudom képzelni, hova tűnhetett az a lány. Bárcsak tudnám – tette hozzá –, alaposan elnáspángolnám, hogy ezt tette a mamájával éppen most.

Maria kopogtatott az ajtón, és azzal a lendülettel be is nyitott. – Elnézést a zavarásért, főnök – mondta, és átnyújtott egy összehajtogatott lapot.

Jeffrey átvette, közben Lena folytatta a kihallgatást. – Mióta tagja az egyháznak?

– Immár huszonegy éve. Ott voltam, amikor Thomas

megörökölte az apjától a földet. Nekem sivatagnak tűnt, de Mózes is a sivatagban kezdte.

Jeffrey feszülten figyelte a férfit, látja-e rajta a szinjáték jelét. A legtöbb embernek vannak rossz szokásai, amelyek előjönnek, amikor hazudnak. Van, aki az orrát vakarja, van, aki az ujjait tördeli. Connolly azonban tökéletesen nyugodt volt, egyenesen előrenézett. Vagy született hazudozó, vagy becsületes ember. Jeffrey egyikre se mert volna fogadni.

Connolly folytatta a Holy Grown születésének történetét. – Olyan húszan lehettünk akkoriban. Thomas gyerekei nagyon kicsik voltak még, nem sokat tudtak segíteni, különösen Paul nem. Mindig is ő volt a lustaság. Szeretett ücsörögni, amikor mindenki más izzadt a munkában, hogy azután ő arassa le a babérokat. Épp, mint az ügyvédek. – Lena bólintott. – Száz hold szójával kezdtük. Semmilyen műtrágyát meg ilyesmit nem használtunk. Mindenki azt mondta, bolondok vagyunk, ma meg az organikus dolgokért vannak oda az emberek. Eljött a mi időnk. Bárcsak Thomas is megérthetné. Ő volt a mi Mózesünk, szó szerint Mózes. Ő vezetett ki a rabszolgaságból – a drog, az alkohol, a tévutak szolga-ságából. Ő volt a mi megváltónk.

Lena véget vetett a szertartásnak. – Még mindig nincs jól?

Connolly ünnepélyesre váltott. – Az Úr majd gondját viseli.

Jeffrey kinyitotta Maria üzenetét. Beleolvasott, és elnyomott egy káromkodást. – Van még valami mondandója? – kérdezte Connollytól.

Az öreg szemlátomást igen meglepődött Jeffrey váratlan közbeszólásán. – Azt hiszem, nincs.

Jeffrey-nek nem kellett intenie, Lena felállt, Connolly követte. – Holnap szeretném folytatni a beszélgetést – mondta Jeffrey –, amennyiben lehetséges. Mondjuk délelőtt?

Connolly egy pillanatra úgy nézett ki, mint aki csapdába esett, de gyorsan összeszedte magát. – Semmi akadálya – mondta olyan kényszeredett mosollyal, hogy Jeffrey-nek az volt a benyomása, mindjárt eltörik a foga. – Holnap lesz Abby temetése. Utána?

– Reggel először Levvel kell beszélnünk – mondta Jeffrey, remélve, hogy a hír visszajut Lev Wardhoz. – Jöhetne vele is.

– Majd meglátjuk – felelte Connolly, nem ígérve semmit.

Jeffrey kinyitotta az ajtót. – Nagyra értékelem, hogy eljött, és magával hozott mindenkit.

Connolly még nem tért magához, és szemlátomást nagyon aggasztotta a Jeffrey kezében lévő üzenet, mintha nagyon szerette volna tudni, mit tartalmaz. Jeffrey nem tudta eldönteni, hogy ez meg a börtönkorszak maradványa, vagy csak egyszerű kíváncsiság.

– Menjen előre, és vigye magával az embereit – mondta. – Biztosan van munkájuk elég. Nem szeretnénk feleslegesen vesztegetni az idejét.

– Semmi gond – válaszolt Connolly, és kinyújtotta a kezét. –

Csak szóljon, ha bármiben segíthetek.

– Köszönöm – mondta Jeffrey. A csontjai majd összetörtek Connolly kézfogásában. – Reggel találkozunk. Levvel együtt.

Connolly megértette a fenyegetést. Az arcáról eltűnt a segítőkész öregember álarca.

– Úgy lesz.

Lena indult volna utána, de Jeffrey visszatartotta. Megmutatta, milyen üzenetet hozott Maria, de úgy, hogy Connolly véletlenül se láthassa a titkárnő tanítónős kézírását. „Hívás a Cromwell Road 25.-ből. A tulajdonosnő szerint „valami bűzlik".

Megtalálták Chip Donnert.

* * *

A Cromwell Road 25. a harmincas években kellemes otthona lehetett egy jómódú családnak. Az évek során azonban az utcafrontra néző nappalit felosztották, az emeleti szobákat pedig olyan albérlőknek adták ki, akik nem bánták, ha osztozkodni kellett a ház egyetlen fürdőszobáján. Nincs sok olyan hely, ahova egy börtönből frissen szabaduló ember beköltözhet. Ha feltételesen helyezik szabadlábra, meghatározott időn belül állandó, bejelentett lakhelyre kell szert tennie, munkát kell találnia, máskülönben a pártfogója visszatoloncolja a rácsok mögé. Az az ötven dollár pedig, amennyit az állam a börtönkapuban a kezébe nyom, nem sokáig tart ki. A Cromwell Road-i lakások azonban éppen az efféle igényeket voltak hivatva

kielégíteni.

Ha valami, akkor ez lesz az, ami visszahozza a szimatát, gondolta Jeffrey. A ház izzadság- és sültcsirkeszagával idegesítő módon keveredett az emeleti szobából kiszivárgó rothadó hús bűze.

A tulajdonosnő az orra és a szája elé szorított zsebkendővel nyitott ajtót. Nagydarab nő, hatalmas karján lógott a bőr. Jeffrey igyekezett nem odanézni, ahogy beszéd közben előre-hátra mozgott.

– Soha nem okozott semmi gondot – magyarázta Jeffrey-nek, miközben bevezette a házba. A padlón méregzöld szőnyeg, valamikor szép, vastag lehetett, de mára kikoptatta a sok láb, és mintha motorolaj is ömlött volna rá. A falakat valószínűleg azóta nem festették, hogy Nixon volt az elnök, a sarkok és a lépcsődeszkák fája fekete foltosra kopott. Az egykor impozáns faborításon a ki tudja hány réteg festék mára teljesen eltakarta a faragványokat és cirádákat. A ház régi fényét visszaidéző szépséges metszett kristályból készült csillár elképesztően kirítt a környezetből.

– Hallott valamit tegnap este? – kérdezte Jeffrey. Megpróbált a száján keresztül lélegezni, és közben nem hasonlítani egy lihegő kutyára.

– Egy nyikkanást se – felelte az asszony, majd hozzátette: – Kivéve Mr. Harris tévéjét. Chip szomszédja. Az elmúlt években megsüketült, de ő a legrégebbi lakóm. Meg is mondom mindig az

új fiúknak, hogyha nem bírják a zajt, jobb, ha más helyet keresnek maguknak.

Jeffrey a bejárati ajtón át kinézett az utcára. Nem értette, hol késik Lena. Elküldte Brad Stephensért, hogy legyen, aki segít a helyszínelésben. A kapitányság fele Braddel együtt odakint volt az erdőben, gyanús nyomokat keresni.

– Van hátsó kijárat? – kérdezte.

– A konyhán át – mutatta az asszony. – Chip arra parkolt a kocsijával – magyarázta. – A hátsó udvarról egy sikátor vezet egyenesen a Sandersre.

– A Sanders az az utca, amelyik párhuzamosan fut a Cromwell-lel – tisztázta Jeffrey, miközben az járt a fejében, hogy hiába ült volna Marty Lam a bejárati ajtónál, ahogy kellett volna, nem veszi észre, amikor Chip megérkezik. Talán Marty is erre gondolt, amikor odahaza meresztette a fenekét az egyhetes felfüggesztése alatt.

– A Broderick a McDougall kereszteződésnél vált át a Sandersbe – magyarázta a nő.

– Voltak látogatói?

– Dehogy, nagyon magának való volt.

– Telefon?

– Az előtérben van egy bedobós készülék. A házi vonalat nem használhatják. Nem sokszor csörög.

– Barátnők?

Barátok?

A nő úgy kuncogott, mintha a férfi ezzel a kérdéssel valóban zavarba hozhatta volna. – Nem engedünk női látogatókat a házba. Én vagyok itt az egyedüli hölgy.

– Hát akkor – mondta Jeffrey, aki eddig igyekezett elodázni az elkerülhetetlent – melyik az ő szobája?

– Az első balra – mutatott fel a lépcsőn a kocsonyásan remegő kar. – Remélem, nem bánja, ha én itt maradok.

– Megnézte a szobát?

– Jesszusom, dehogy! – rázta meg a fejét. – Volt már ilyen esetünk. Emlékszem, hogy néz ki.

– Hányszor?

– Hát nem éppen itt haltak meg – pontosított az asszony. – Vagyis, nem egészen. Az egyik itt végezte. Azt hiszem, Rutherfordnak hívták. Vagy Rathernek? – Megrázta a kezét. – Mindegy, az volt az utolsó, akit a mentők vittek el. Nyolc vagy tíz éve lehetett. Tű volt a karjában. A szag miatt mentem fel. – Lehalkította a hangját. – Összecsinálta magát.

– Aha.

– Azt hittem, meghalt, de a mentők bevitték a kórházba, azt mondták, van még esélye.

– És a másik?

– Mr. Schwartz – emlékezett az asszony. – Nagyon kedves öregúr volt. Azt hiszem, zsidó, az isten áldja meg. Almában halt

meg.

– És mikor történt?

– Az anyám még élt, tehát ezerkilencszáz… – elgondolkodott. – Ezerkilencszáznyolcvanhatban, azt hiszem.

– Jár templomba?

– A baptistákhoz. Találkoztunk volna?

– Lehetséges – felelte Jeffrey, miközben tudta, hogy az elmúlt tíz évben egyetlenegyszer volt templomban, akkor is azért, hogy megpillanthassa Sarát. Cathy karácsonykor és húsvétkor igazán kitett magáért a konyhában, és ez igen meggyőzőnek bizonyult. Sara általában hagyta magát rábeszélni a templomi szertartásra, hogy utána élvezhesse a pompás lakoma gyönyöreit.

Jeffrey felmérte a meredek lépcsőket. Nem volt ínyére, ami odafent várt rá. – A társam hamarosan itt lesz – mondta az asszonynak. – Küldje fel utánam, amint megérkezik.

– Természetesen. – Benyúlt a ruhája elejébe, és előhalászott egy kulcsot.

Jeffrey nagy nehezen rávette magát, hogy átvegye a nyirkos, meleg kulcsot, és elindult felfelé. A korlát veszedelmesen ingott, több helyen is kiszakadt a falból, a festetlen fa zsírosan csillogott.

Minél feljebb ért, annál erősebb lett a bűz. Nem kellett irányítás, az orra vezette.

Az aitót kívülről bereteszelték és lelakatolták. Gumikesztyűt

húzott, miközben magában káromkodott, hogy nem akkor jutott az eszébe, amikor átvette a kulcsot a tulajdonosnőtől. A lakat rozsdás volt, igyekezett a széleinél fogni, nehogy elmaszatolja az ujjlenyomatokat. Beerőltette a kulcsot, remélve, hogy nem törik bele. Több másodperc néma fohász és izzadás a fülledt, áporodott folyosón, majd meghallotta a fém megváltó kattanását, kinyitotta a lakatot, és elfordította a kilincset.

A szoba nagyjából olyan volt, amilyennek a ház alapján várta az ember. Ugyanaz a mocskos, zöld szőnyeg, az ablakon az olcsó reluxa széleit kék ragasztószalaggal rögzítették, hogy a napfény ne ömöljön be. Ágy helyett kinyitható kanapé, félig kihúzva, mintha az ágyazót megzavarták volna tevékenységében, és a matracot már nem göngyölte ki. Az egyetlen fiókos szekrény minden fiókja kihúzva, a tartalmát a szőnyegre dobálták. A komód sarkán egy kefe és egy fésű, a mellettük álló üvegedényt, benne többezernyi penny, valaki széttörte, és az apró mind szétgurult a padlón. A két csupasz körtéjű olvasólámpának nem történt baja. Szekrény nem volt a szobában, de valaki ruhaszárító kötelet szegezett a falra, azon lógtak az ingek. Most akasztóstul mind a földön hevert. A kötél egyik vége még a falhoz szögezve, a másik végét Chip Donner tartotta élettelen kezében.

Jeffrey mögött Lena a földre ejtette a helyszínelődobozt. – Látom, szabadnapos volt a szobalány.

Jeffrey hallotta ugyan Lena tompa lépteit a lépcsőn, de képtelen volt levenni a tekintetét a hulláról. Chip arca olyan volt

képtelen volt levenni a tekintetét a halláról. Chip arca olyan volt, mint a nyers hús. Az alsó ajkát majdnem letépték, úgy hevert a bal arcán, mintha valaki egyszerűen félrehúzta volna. Több foga is kitört, az éles csontdarabkák beleálltak az arc húsába. Ami még megmaradt az alsó állkapcsából, lazán fityegett a helyén. Az egyik szemgödre elcsúszott, a másik teljesen üresen tátongott, a szemgolyó vékony, véres szálakon lógott az arcába. Ing nem volt rajta, fehér felsőteste szinte vakított a folyosóról beszivárgó fényben. Vagy harminc véres korbácsnyom rajzolt ki egy Jeffrey számára ismeretlen mintázatot. Onnan, ahol a nyomozó állt, úgy tűnt, mintha valaki tökéletesen egyenes vonalakat húzott volna Donner torzójára.

– Bokszer – mutatott Lena a holttest mellkasára és hasára. – A rendőrakadémián volt egy edzőnk, akinek pont ilyen hegek voltak a nyakán. A támadója egy szemeteskuka mögül ugrott rá, az edzőnek arra se volt ideje, hogy előkapja a pisztolyát.

– Azt se látom, van-e egyáltalán nyaka.

– Mi lóg ki az oldalán? – kérdezte Lena.

Jeffrey, még mindig az ajtó védelmében, szégyenlősen előrehajolt, hogy jobban lásson. Hunyorogva nézte a testet. – Azt hiszem, a bordái.

– Krisztusom – nyögte Lena. – Ki a fenét bosszantott fel ennyire?

10. fejezet

Zsibbadó lábáról Sara áthelyezte a súlyát a másikra. Körülbelül három órája boncolta Charles Donnert, és még mindig nem talált semmi nyomra vezetőt. Visszakapcsolta a diktafont. – Extraperitonealis szakadás a hólyagon, felülről érkező erős ütés okozhatta. A szeméremcsonton törésnek nincs nyoma. – Majd Jeffrey-hez fordult. – A hólyag üres, csak ezért nem szakadt ki. Valószínűleg vécén volt, mielőtt bement a szobába. Jeffrey írt valamit a jegyzetfüzetébe. Akárcsak Sara és Carlos, ő is maszkot és szemüveget viselt. Amikor Sara belépett a házba, kis híján rosszul lett a bűztől - Donner nyilvánvalóan nem régóta volt halott, de a szagnak volt tudományos magyarázata. A hasát felszakították, a belei, az epéje, minden, ami a hasüregében volt, most kitüremkedett a hasfalán. A zsúfolt szobában uralkodó hőség megtette a magáét. A hasa már annyira felpüffedt a baktériumoktól, hogy mire Sarához került boncolásra, felnyitotta, és a belsőségek telespriccelték a boncasztalt és a padlót.

– Transzverzális zúzódás a szegycsonton, kétoldali bordatörés, sérült tüdőlebeny, a veséknél és az epénél kapszuláris laceráció. – Abbahagyta, mert úgy érezte magát, mintha bevásarlólistát állítana össze. – A máj bal lebenye a külső hasfal és a gerincoszlop között kiszakadt, illetve összezúzódott.

– Szerinted két ember kellett hozzá? – kérdezte Jeffrey.

Sara tudta, hogy ez nem elméleti kérdés volt. – A hasfal laza és benyomható. Normális esetben ha valami ütés éri a hasat, az erejét a hasfal továbbítja. Mintha tenyérrel csapnál egy tócsára. Az erőtől függően ilyenkor a gyomor és a belek

Az erőtől függően ilyenkor a gyomor és a belek szétdurranhatnak, az epe és a máj megsérül.

– Houdini is így végezte – mondta Jeffrey, mire Sara, a körülmények ellenére, elmosolyodott, hogy még itt is efféle történetek jutnak a férfi eszébe. – Azt mondta, bárki hasba ütheti, olyan erősen, amilyen erősen csak tudja. Valami kölyök váratlanul ütött, és Houdini belehalt.

– Pontosan – bólogatott Sara. – Ha a hasizmokat megfeszíted, akkor felfogod a csapás erejét. De alig hiszem, hogy Donnernek lett volna ideje ezen elgondolkodni.

– Meg tudnád mondani, mibe halt bele?

Sara szemügyre vette a holttestet, illetve ami a feje bal oldalából és a nyakából maradt. – Ha azt mondtad volna, hogy autóbalesetet szenvedett, azonnal elhiszem. Életemben nem láttam még ilyen erős ütés okozta traumát – az ütés erejétől felhasadt bőrre mutatott. – Az avulzív sérülések, a lacerációk, a hasi sérülések… – a fejét csóválta ennyi rémség láttán. – Olyan erővel ütötték mellkason, hogy a szív hátsó része a gerincoszlophoz nyomódott.

– És biztos, hogy tegnap este történt?

– Legalábbis az elmúlt tizenkét órában.

– A szobájában halt meg?

– Egyértelműen. – Donner teste a saját belső nedveiben ázott, a nyílt sebekből a szőnyegre csöpögött a vér. A gyomorsav fekete foltokat mart a szőnyegre. Amikor Sara és

Carlos meg akarta mozdítani a testet, kiderült, hogy a hulla a szőnyeghez ragadt. Kénytelenek voltak levágni róla a farmert, és kivágni a szőnyeget, hogy el-vihessék a helyszínről.

– Tehát a halál oka? – makacskodott Jeffrey.

– Sok oka lehetett. Az atlantooccipitalis ízület sérülése átterjedhetett a gerincoszlopra. Rotációs akceleráció okozhatta a szubdurális vérzést. – A kezén számolta az okokat. – Aritmiás szív, átvágott aorta, traumás asphyxia, tüdővérzés – itt feladta. – Vagy csak a jó öreg sokk. Túl sok fájdalom, túl nagy trauma, és a test összeomlik.

– Szerinted igaza van Lenának a bokszerrel?

– Jó magyarázat. De még soha nem láttam ilyen sérüléseket. A szélesség megfelelő, és azt is megmagyarázza, hogy tehette valaki az öklével. A külső sérülés minimális, csak annyi, amekkora erővel a fém a bőrhöz ér, de a belső sérülések… – és a felnyitott testre mutatott – hát, pontosan ilyesmire számítottam.

– Csúnya halál.

– Találtál valamit a lakásban? – kérdezte aztán Jeffrey-től.

– Csak Donner és a tulajdonosnő ujjlenyomatait – lapozott a jegyzetébe. – A kanapé alatt néhány zacskót, feltehetően heroin, és pár tűt. A lámpa aljában úgy száz dollárt. A polcon néhány pornóújságot.

– Teljesen normális – felelte Sara, miközben azon gondolkodott, mikor szűnt meg csodálkozni azon, hogy mennyit

költenek pornóra a férfiak. Már-már ott tartott, hogy automatikusan gyanakodni kezdett, ha egy férfinál nem találtak valamilyen pornográf terméket.

– És volt egy kilenc milliméteres pisztolya.

– Feltételesen volt szabadlabon? – kérdezte Sara, tudva, ha igen, a kilenc milliméteres olyan gyorsan juttatta volna vissza Donnert, hogy még csak ki se nyithatta a száját, hogy valami magyarázatot adjon.

Jeffrey-t ez egy cseppet se zavarta. – Nekem is lenne fegyverem, ha olyan környéken laknék.

– Rebecca Bennettnek semmi nyoma?

– Semmilyen lánynak, ami azt illeti. Mondtam, mindössze két ember ujjlenyomatait találtuk a szobában.

– Ez már önmagában is gyanús.

– Pontosan.

– Megtaláltad a tárcáját? – Amikor levágták az áldozatról a nadrágot, Sara észrevette, hogy a férfi zsebe üres.

– A komód mögött találtunk egy kevés aprót meg egy számlát a zöldségestől. Tárcát nem.

– Valószínűleg kipakolt a zsebeiből, amikor hazaért, elment vécére, majd vissza a szobájába, ahol váratlanul megtámadták.

– De ki? – kérdezte Jeffrey, inkább önmagától, mint Sarától. – Lehetett egy díler, akit átvert. Egy barátja, aki tudott a zacskókról, de azt nem tudta, hol tartja őket. Egy tolvaj, a

szomszédból, akinek készpénzre volt szüksége.

– Szerintem egy csaposnál mindig van készpénz.

– Nem információért verték össze – jegyezte meg Jeffrey.

Sara ezzel egyetértett. Akárki verte össze Chip Donnert, nem állt le azért, hogy megkérdezze, hol tartja a pénzét.

Jeffrey egyre feszültebb lett. – Lehetett valaki, akinek köze van Abigail Bennetthez. Lehetett olyasvalaki, aki soha nem is találkozott a lánnyal. Még azt se tudjuk, hogy a két eset között van-e kapcsolat.

– Nekem nem úgy tűnt, mintha verekedtek volna. Inkább az feltűnő, hogy felforgatták a szobát.

– Nem volt az annyira felforgatva – ellenkezett Jeffrey. – Akárki volt az, nem végzett alapos munkát.

– Egy drogos nem igazán képes összpontosítani – mondta Sara, majd magának ellentmondva folytatta. – Igaz, ha valaki be van állva, nem képes ilyen támadásra.

– Akkor se, ha angyalport használ?

– Erre nem gondoltam – ismerte be Sara. Az angyalportól rendkívül erős lesz a fogyasztója, miközben hihetetlenül élénk hallucinációi vannak. Amikor Sara az atlantai Grady Kórházban dolgozott, a sürgősségi osztályon egyszer felvett egy beteget, aki kitépte az ágyrácsot, amelyhez hozzábilincselték, és azzal fenyegette az egyik ápolót. – De lehetséges – mondta.

– Lehet, hogy a gyilkos azért túrta fel a szobát, hogy rablógyilkosság látszatát keltse – mondta Jeffrey.

– Akkor viszont az illető kifejezetten azért jött, hogy megölje Donnert.

– Azt nem értem, miért nincs egyetlen védekezésre utaló sebhely sem. Lefeküdt, és várta az ütéseket?

– A maxillán a Le Fort III csúnyán megsérült. Ilyet eddig csak a szakirodalomban láttam.

– Kérlek, valami emberi nyelven beszélj!

– Az arcán a húst csaknem teljesen leverték a koponyájáról. Ha ki kéne találnom, mi történt, azt mondanám, valaki váratlanul támadott, és már elsőre akkorát ütött, hogy az áldozat elvesztette az eszméletét.

– Egyetlen ütés?

– Kicsi ember – magyarázta Sara. – Az első ütés lehetett az, amelyik eltörte a csigolyáját. Attól áll olyan furcsa szögben a feje.

– De a szárítókötélbe kapaszkodott – emlékeztette a férfi. – A keze köré volt tekerve.

– Reflexszerűen is belekapaszkodhatott esés közben – ellenkezett a nő. – De pillanatnyilag nem mondható meg, melyek a halál előtti és melyek a halál utáni sebek. Azt viszont kijelenthetjük, hogy akárki verte is halálra, tudta, hogyan kell valakit gyorsan és módszeresen agyonverni, és utána azonnal el[illegible]

eltunni.

– Ismerhette is a támadóját.

– Lehetséges. Mi van a szomszédjával? – kérdezte Sara.

– Majdnem kilencvenéves és teljesen süket. Ha tőlem kérdezed, a bűzből ítélve, az öreg szerintem arra se veszi a fáradságot, hogy kibotorkáljon a vécére.

Sara szerint ez a ház összes lakójára is igaz lehetett. Fél órát töltött Donner szobájában, és tetőtől talpig mocskosnak érezte magát. – Ki volt a házban tegnap este? – kérdezte Jeffrey-től.

– A tulajdonosnő a földszinten, de ő hangosan hallgatja a tévét. Még két pasas lakik ott, de mind a kettőnek van alibije.

– Biztos?

– A gyilkosság előtt egy órával részeg garázdaságért letartóztatták őket. Az adófizetői dollárjaidnak hála, a megyei börtönben éjszakáztak.

– Örülök, hogy valamit visszaadhattam a társadalomnak – Sara lehúzta a kesztyűt.

Ahogy máskor is, Carlos csendesen várakozott. – Folytatná, és összevarrná? – kérte Sara.

– Igen, asszonyom – mondta, és a szekrényhez lépett, hogy elővegye a szükséges eszközöket.

Sara levette a védőszemüveget és a műtőssapkát, élvezte, hogy friss levegő éri. Kibújt a köpenyből, és az irodajába menet a szennyesbe dobta.

Jeffrey ugyanezt tette. – Gondolom, már túl késő van ahhoz, hogy Tessával a templomba menj.

Sara leült, és az órájára pillantott. – Nem igazán. Még van időm hazaszaladni, és lezuhanyozni.

– Nem akarom, hogy elmenj – mondta a férfi, az asztalnak támaszkodva. – Nem tetszik, ahogy azok az emberek néznek.

– Látsz valami kapcsolatot a templom és Donner között?

– Ha csak halvány a kapcsolat, az is számit?

– Van valaki, akire kifejezetten gyanakszol?

– Cole Connolly megjárta a börtönt. Ő tudhatja, hogy kell agyonverni valakit.

– Mintha azt mondtad volna, idős ember.

– Jobb formában van, mint én. Az igaz, hogy a börtönről nem hazudott. Régen volt, de kemény huszonkét évet töltött az atlantai intézetben. A kocsifeltörésre valószínűleg még az ötvenes években került sor. Még a számítógépen se volt rajta, mégis megemlítette.

– Különben is, miért gyilkolta volna meg Chipet? Vagy akár Abbyt, ha már erről van szó. És mi köze van a cianidhoz? Hol szerezte volna be?

– Ha tudnám a választ a kérdéseidre, akkor vélhetően nem lennénk itt. És te miért kerestél?

Sarának eszébe jutott, amit korábban a telefonba mondott,

és legszívesebben fenéken billentette volna magát, amiért egyáltalán kinyitotta a száját. – Á, csak valami ostobaság.

– Amennyiben?

Sara felállt, becsukta az ajtót, noha Carlosnál diszkrétebb emberrel soha nem találkozott.

Visszaült, összekulcsolt kezét az asztal lapjára fektette. – Csak valami butaság, ami hirtelen az eszembe jutott.

– Neked soha nem jut butaság az eszedbe.

Sara előbb tiltakozni akart, emlékeztetni, milyen kockázatosan viselkedett az éjjel, de aztán mégsem tette. – Most nem szeretnék erről beszélni – mondta inkább.

Jeffrey a falat bámulta, és csettintett a nyelvével. Sara ebből tudhatta, hogy a férfi korántsem boldog.

– Jeff – mondta, két tenyere közé fogta a férfi kezét, és a mellére szorította. – El fogom mondani, ígérem. Rendben? A mai este után elmondom, miért kellett megtennem, és mindketten nevetni fogunk rajta.

– Még mindig haragszol rám, mert a kanapén aludtam?

Sara tagadóan rázta a fejét. Nem értette, a férfi miért hozakodik ezzel elő újra meg újra. Bántotta, hogy a kanapén alszik, igen, de mérges nem volt. Nyilván nem olyan jó színésznő, mint amilyennek hinni szerette volna magát. – Miért haragudtam volna rád? – kérdezte.

– Egyszerűen nem értem, miért ragaszkodsz olyan pokoli

– Egyszerűen nem értem, miért ragaszkodsz olyan pokolian makacsul ahhoz, hogy kapcsolatba kerülj ezekkel az emberekkel. Ha belegondolsz, hogyan ölték meg Abigail Bennettet, hogy egy másik lány, akinek köze van az ügyhöz, eltűnt, akkor szerintem a legokosabb, amit tehetsz, hogy távol tartod Tessát tőlük.

– Most nem tudom elmagyarázni, de semmi köze se hozzád, se hozzá – intett a boncterem felé –, sem ehhez az ügyhöz, és nem tértem meg, ha erre gondolsz. Erre akár meg is esküszöm.

– Nem tetszik, hogy kizársz az életedből.

– Tudom. Es azt is tudom, hogy ez így nem tisztességes. Bíznod kell bennem, érted? Csak egy kis térre van szükségem, ennyi. – Még szerette volna hozzátenni, hogy ugyanúgy van szüksége térre, ahogy tegnap a férfinak volt, és amit ő tegnap meg is kapott tőle, de nem akarta elölről kezdeni. – Bíznod kell bennem, jó?

Jeffrey a kezét körbeölelő két kézre nézett. – Nyugtalan vagyok, aggódom miattad, Sara, tudod? Ezek nagyon veszedelmes emberek is lehetnek.

– Megtiltod? – igyekezett a nő tréfával elütni a dolgot. – Nem látom a gyűrűt az ujjamon, Mr. Tolliver.

– Nos – hümmögött a férfi, és kihúzta Sara fiókját. A nő munka előtt mindig levette az ékszereit, és a fiókba tette. Jeffrey gyűrűje a tavaly karácsonyra kapott gyémánt fülbevalók mellett csücsült.

Jeffrey kivette a gyűrűt, Sara kinyújtotta a kezét, hogy a férfi felhúzhassa rá. Azt hitte, Jeffrey újra megkéri, hogy ne menjen, de helyette csak ennyit mondott: – Vigyázz magadra.

Sara leparkolt a szülei háza előtt. Meglepődve látta, hogy az unokatestvére, Hare a lehajtható tetejű Jaguarnak támaszkodva várakozik.

– Szia, Vörös – köszöntötte a fiú, mielőtt Sara becsaphatta volna a kocsi ajtaját.

Sara az órájára pillantott. Öt percet késett. – Te mit keresel itt? – kérdezte.

– Bellával találkozom. – Hare levette a napszemüvegét, és Sara üdvözlésére indult. – Miért van bezárva az ajtó?

Sara a vállát vonogatta. – Hol van apu és anyu?

Hare a zsebét tapogatta, mintha ott keresné őket. Sara szerette az unokatestvérét, igazán szerette, de néha a legszívesebben megfojtotta volna, amiért soha semmit nem vesz komolyan.

Sara a ház felé nézett. – Tessa itthon van?

– A láthatatlan köpenyét vette fel, ha igen – felelte Hare. Ismét feltette a napszemüveget, és a kocsinak dőlt. Fehér nadrágban volt, és Sara egy pillanatra szívből sajnálta, hogy az apja lemosta az autót.

– Úgy volt, hogy együtt megyünk el – mondta a fiúnak. Nem akarta, hogy kigúnyolják, úgyhogy nem tette hozzá, hova. Megint

az órájára nézett. Ad még tíz percet Tessának, aztán hazamegy. Nem vágyott különösebben a templomba, és minél többet gondolt Jeffrey figyelmeztetésére, annál inkább arra jutott, hogy rossz ötlet volt a templomosdi.

Hare megint feltolta a napszemüveget, és megdörgölte a szemét. – Nem is mondod, milyen jól nézek ki? – kérdezte.

Sara az égre fordította a tekintetét. Leginkább az idegesítette Hare-ben, hogy nem elégedett meg azzal, hogy egyedül bugyutáskodjon. Valahogy mindig sikerült kihoznia a többiekből is a bohócot.

– Ha megmondod, én is megmondom. Te kezded.

Sara templomhoz öltözött ugyan, de nem volt hajlandó bekapni a csalit. – Beszéltem Jeffrey-vel – mondta, és összefonta maga előtt a karját.

– Összeházasodtatok?

– Nagyon jól tudod, hogy nem.

– Ne feledd, én akarok lenni a koszorúslány.

– Hare…

– Meséltem már, hogy kapott ingyen tejet a tehén?

– A tehenek nem isznak tejet. Miért nem mondtad, hogy veszélyben van?

– Az orvosegyetem végén valami esküt kellett tennem – vágta rá a fiú. – Arra rímel, hogy hipertézis…

– Hare…

– Hiperdózis…

– Hare – nyögte Sara.

– Hippokratészi! – kiáltotta, és csettintett az ujjával. – Nem értettem ugyan, miért kell abban a fura köntösben ácsorogva szendvicseket falni, de tudod, soha nem hagynám ki a lehetőséget, hogy ruhába bújjak.

– Mióta vannak aggályaid?

– Úgy tizenhárom éves korom óta – kacsintott. – Emlékszel, megpróbáltad elkapni, amikor együtt fürödtünk.

– Kétévesek voltunk, te! – emlékeztette Sara, és fintorogva végigmérte. – Valamiért a tű a szénakazalban jut rólad az eszembe.

– Jujj – kapta a szája elé a kezét Hare.

– Hahó – kiáltotta ekkor Tessa, aki Bellával együtt bukkant fel az utcán. – Bocs, hogy késtem.

– Semmi gond – mondta Sara egyszerre megkönnyebbülten és csalódottan.

Tessa puszit nyomott Hare arcára. – Milyen szép vagy – mondta.

– Köszönöm – mondta egyszerre Hare és Sara.

– Gyerünk be a házba – javasolta Bella. – Hare, hozz nekem egy kólát, légyszi… – A zsebéből elővarázsolta a kulcsot. – És a

szek natarol a salamat is – tette hozza.

– Igenis, nagysasszony – indult futva Hare a ház felé.

– Késésben vagyunk – mondta Sara Tessának. – Talán…

– Egy perc, és átöltözöm – mondta Tessa, és felfutott a lépcsőn, mielőtt Sarának módja lett volna elegánsan visszakoznia.

– Úgy nézel ki, mint aki azonnal összeesik – ölelte át Sara vállát Bella.

– Reméltem, hogy ezt Tessa is észreveszi.

– Talán észre is vette, de annyira izgatott, amiért együtt mentek, hogy talán nem akarja tudomásul venni. – Bella leült a lépcsőre, és a korlátnak dőlt.

Sara a nagynénje mellé telepedett. – Nem értem, miért akarja annyira, hogy vele menjek.

– Ez új neki – magyarázta Bella. – És szeretné megosztani valakivel.

Sara a könyökére támaszkodott. Jobban örült volna, ha Tessa valami érdekesebbet akar megosztani vele. A belvárosi mozi például Hitchcock-retrospektív vetítést rendezett. De hímezni is tanulhatnának együtt.

– Bella – kérdezte hirtelen. – Te miért vagy itt?

Bella az unokahúga mellé támaszkodott. – A szerelem bolondja lettem.

Ha bárki más mondja ezt, Sara nagyot kacag, de tudta, hogy

Ha bárki más mondja ezt, Sara hangot kacag, de tudta, hogy Bella a romantikus szerelemmel kapcsolatban rendkívül érzékeny.

– Ötvenkét éves volt – mondta. – A fiam lehetett volna.

Sara felhúzta a szemöldökét ekkora botrány hallatán.

– Elhagyott egy negyvenegy éves csirke kedvéért - folytatta bánatosan Bella. – Vörös – tette hozzá. Sara arcán átsuhanhatott valami szolidaritásféle, mert gyorsan hozzátette: – Nem olyan, mint te. – Majd tovább finomította a képet. – A szőnyeg valahogy nem illett a függönyökhöz. – Sóvárogva nézte az utat. – De igazi férfi volt. Nagyon vonzó. Elegáns.

– Sajnálom, hogy elveszítetted.

– Az a rémes benne, hogy a lábaihoz vetettem magam – vallotta be Bella. – Egy dolog, ha elhagyják az embert, és teljesen más, ha második lehetőségért könyörögsz, és jól képen törölnek.

– Atyám, csak nem…

– Jaj, az ég szerelmére, dehogy – nevette el magát Bella. – A szívem szakadna meg azért az alakért, aki a te Bella nénédre kezet merne emelni.

Sara elmosolyodott.

– De ez legyen tanulság neked – intette az idősebb nő. – Olyan sokszor érheti csalódás az ember lányát.

Sara az ajkába harapott. Nagyon unta már, hogy mindenki

azt emlegeti, férjhez kéne már mennie Jeffrey-hez.

– Az én koromban már – folytatta Bella – más számít fontosnak, mint amikor még fiatal voltam, és nem ismertem a szerelem gyötrelmeit.

– Mint például?

– Például a társaság. Legyen kivel irodalomról, színdarabokról, fontos eseményekről beszélgetni. Hogy legyen valaki melletted, aki megért, aki átment mindazokon a dolgokon, amelyeken te is, és közben bölcsebb lett tőlük.

Sara érezte a nagynénje szomorúságát, de nem tudott segíteni. – Sajnálom, Bella.

– Hát – veregette meg Sara térdét –, ne aggódj a te Bella nénéd miatt. Volt már rosszabb is, azt is túlélte. Úgy löktek odább, mint egy doboz használt színes ceruzát – kacsintott. – De azért sikerült megőriznem a régi, élénk színeket. – Bella összeszorított szájjal hirtelen ugy szemrevételezte Sarat, mintha most látná először. -Mi aggaszt, picinyem? – kérdezte.

Sara tudta, hogy felesleges lenne hazudnia. – Hol van a mama?

– A Női Szavazók Ligáján. De fogalmam sincs, hogy az apádat hova tette a sors. Talán lement a Waffle House-ba politizálni a többi öreggel.

Sara mély levegőt vett, és lassan kifújta. Most vagy máskor, oly mindegy. – Kérdezhetek valamit?

– Rajta.

Sara Bella felé fordult, lehalkította a hangját, hátha Tessa ablaka nyitva van, vagy Hare lopózna mögéjük. – Mesélted, hogy a papa megbocsátott a mamának, amikor a mama megcsalta.

Bella elkomorult. – Ez csak rájuk tartozik.

– Tudom. Csak… – úgy döntött, belevág. – Thomas Ward volt, igaz?

Bella nem sajnalta az időt, alaposan megfontolta, mielőtt bólintott volna. Majd Sara legnagyobb csodálkozására hozzátette: – Iskoláskoruk óta a papád legjobb barátja volt.

Sara nem emlékezett rá, hogy Eddie egyszer is említette volna a férfi nevét, bár a körülményeket figyelembe véve, ebben nem volt semmi furcsa.

– Emiatt vesztette el a legjobb barátját. Azt hiszem, ez legalább annyira fájt neki, mint az, hogy esetleg elveszítheti a mamádat is.

– Thomas Ward a vezetője annak az egyháznak, amelyik Tessát annyira érdekli.

Bella megint bólintott. – Tisztában vagyok vele.

– Az a helyzet… – Sara fontolgatta, hogyan is fogalmazzon. – Az a helyzet, hogy van egy fia.

– Ha jól tudom, nem is egy. Ahogy lányai is vannak.

– Tessa szerint hasonlít rám.

– Tessa szerint hasonlít rám.

Bella felvonta a szemöldökét. – Miről beszélsz?

Fentről ajtócsapódás hallatszott, Tessa közeledett. Gyorsan futott le a lépcsőn. Sara szinte érezte a lány izgalmát.

– Édesem – Bella megsimogatta Sara térdét. – Attól, hogy a tyúkketrecben kotlasz, még nem leszel csirke.

– Bella…

– Készen vagy? – kérdezte Tessa.

– Érezzétek jól magatokat – mondta Bella. Felállt, és megszorította Sara vállát. – Égve hagyom a lámpát.

* * *

A templom egyáltalán nem olyan volt, amilyennek Sara elképzelte. A farm szélén épült, és leginkább azokra a régi déli templomokra emlékeztetett, amelyeket Sara gyerekkorában a képeskönyvekben látott. Heartsdale főutcáján a kecses, díszes templom festett üvegablakai a város központját színesítették, ezzel szemben a Greater God-templom nem sokkal volt mutatósabb, mint egy összetákolt ház. Kívülről vakító fehérre meszelték, és a templom kapuja majdnem pontosan olyan volt, mint Saráék házának bejárati ajtaja. Nem lepődött volna meg, ha odabent még mindig csak gyertyával világítottak volna.

A templom belseje már egy másik történet volt. Az oltárhoz vezető középső folyosót vörös szőnyeg borította, két oldalán shaker stílusú kézzel faragott imapadok. A fát nem festették le, a padok csigavonalú támláján látni lehetett a véső nyomait. A

padok csigavonalú tamlajan látni lehetett a vesó nyomait. A mennyezetről több csillár is lógott. A mahagónifából faragott szószék lenyűgöző darab volt, a szenteltvíztartó mögötti kereszt pedig mintha egyenesen a Sínai-hegyről érkezett volna. Azért Sara látott már ennél díszesebb, gazdagabb templomot. Itt azonban a visszafogottság valamiféle otthonosságot, megnyugtató érzést adott a térnek, mintha az építész azt szerette volna elérni, hogy a figyelem ne az építményre összpontosuljon, hanem arra, ami az épület belsejében történik.

Tessa kézen fogta Sarát, amikor beléptek a templomba. – Szép, ugye?

Sara bólintott.

– Annyira örülök, hogy eljöttél.

– Remélem, nem okozok csalódást.

Tessa megszorította a kezét. – Hogy okozhatnál csalódást? – kérdezte, miközben a szószék mögötti ajtóhoz irányította. – A közösségi csarnokban kezdünk, utána jövünk ide a szertartásra.

Tessa kinyitotta az ajtót, és feltárult a tágas, jól kivilágított terem. Középen egy hosszú asztal, körülötte legalább ötven ember számára elegendő szék. A gyertyatartókban sárgán égett a rengeteg gyertya. Egy maroknyi ember ült az asztal mellett, de a többség a terem végében, a pattogó tűz körül álldogált. A hatalmas ablakok alatt a kártyaasztalon kávéskanna, mellette a Tessa emlegette híres mézes sütemény.

A nagy alkalomra készülve Sara áldozatosan

harisnyanadrágot húzott, mert valahonnan a múltból felrémlett az anyja intelme, aki szoros összefüggést vélt felfedezni a között, hogy valaki fedetlen lábbal lép be a templomba, és a pokol örökké égő katlanja között. De rá kellett jönnie, hogy megspórolhatta volna magának a kényelmetlenséget. A legtöbben farmerban voltak. Néhány asszony persze szoknyában volt, abban az otthon készült fajtában, amilyet Abigail Bennetten látott.

– Gyere, bemutatlak Thomasnak – húzta maga után Tessa az asztalfő felé. Egy öregember ült a kerekes székben, két oldalán egy-egy asszony.

– Thomas – hajolt le Tessa, és a kezét az öreg kezére tette –, ő a nővérem, Sara.

Az öreg fél arca eltorzult, a szája kicsit elnyílt, de a szemében öröm villant, amikor Sarára nézett. Lassan, nehézkesen mozgott az ajka, amikor megszólalt, Sara mégsem értett egyetlen szót se abból, amit mondott.

Az egyik asszony fordított: – Azt mondja, olyan a szeme, mint az anyjának.

Sara szerint egy cseppet se hasonlított az anyjára, de udvariasan elmosolyodott: – Ismeri az anyámat?

Thomas visszamosolygott, és az asszony tolmácsolt: – Cathy tegnap járt itt, és a világ legfinomabb csokoládétortáját hozta. – Megpaskolta a férfi kezét, mint ahogy egy kisgyerekét szokás. – Nem igaz, papa?

– Ó – Sarától csak ennyi telt. Ha Tessa meglepődött, ennek semmi jelét nem adta. – Ott van Lev – mondta Saranak. – Mindjárt visszajövök.

Sara összekulcsolta maga előtt a kezét, és egyáltalán nem értette, miért hitte, hogy valami dolga lett volna itt.

– Mary vagyok – szólalt meg az asszony, aki tolmácsolta az öreg szavait. – Ó pedig a testvérem, Esther.

– Mrs. Bennett. Őszinte részvétem.

– Maga találta meg a mi Abbynkat. – Nem Sarára nézett, hanem a válla fölött valahova a messzibe révedt a tekintete. Pár másodperc után visszatért. – Köszönöm, hogy a gondját viselte.

– Sajnálom, hogy nem tehettem többet.

Esther alsó ajka megremegett. Nem mintha bármi közös vonásuk lett volna, de az asszony mégis az anyjára emlékeztette Sarát. Ugyanaz a csendes, beletörődő, elfogadó nyugalom, ami csak a megkérdőjelezhetetlen spiritualitásból nőhet ki.

– Maga és a férje igazán nagyon kedvesek.

– Jeffrey minden tőle telhetőt megtesz – felelte Sara, okosan egy szóval se említette Rebeccát vagy az éttermi találkozót.

– Köszönjük – egy magas, jól öltözött férfi szólalt meg mellettük. Sara nem is vette észre, mikor került oda. – Paul Ward vagyok – mutatkozott be, és Sara akkor is tudta volna, hogy ügyvéd, ha Jeffrey nem mondja. – Abby nagybátyja. Az egyik.

– Örülök, hogy megismerhettem – mondta. A férfi teljesen elütött a környezettől. Sara nem sokat értett a divathoz, de azt meg tudta állapítani, hogy Paul öltönye egy vagyonba kerülhetett. Úgy állt rajta, mint akire ráöntötték.

– Cole Connolly – mutatkozott be a mellette álló férfi is. Sokkal alacsonyabb volt Paulnál, vagy harminc évvel öregebb is, de áradt belőle az energia. Sarának eszébe jutott, amit az anyja szokott mondani, „betöltötte az Úr lelke”. De arra is emlékezett, amit Jeffrey mondott. Connolly ártalmatlannak látszott ugyan, de Jeffrey-t ritkán csapta be az emberismerete.

– Megnéznéd Rachelt? – kérte Paul.

Esther mintha habozott volna, de engedelmeskedett. – Köszönöm még egyszer, doktornő – mondta, mielőtt elment.

Paul következő megjegyzése váratlanul érte Sarát. – A feleségem, Lesley, nem tudott eljönni ma este. Otthon kellett maradnia az egyik fiunkkal.

– Remélem, nem beteg.

– Csak a szokásos. Biztosan tudja, miről beszélek.

– Igen – felelte Sara, és érezte, bár nem tudta miért, hogy jobb, ha vigyáz a szavaira. Minden igyekezete ellenére Paul úgy nézett ki, mint a templom diakónusa – valószínűleg az is volt –, de Saranak nem tetszett ez a barátságos hangvétel, mintha azzal, hogy tudja, mi a munkája, valami mást is tudna róla.

Paul, mintha csak olvasott volna a gondolataiban,

megkérdezte: – Maga a megyei halottkém?

– Igen.

– Abby temetése holnap lesz. – Lehalkította a hangját. – Gond van a halotti bizonyítvánnyal.

Sara meghökkent, hogy ilyen nyíltan fordul hozzá, de megnyugtatta: – Holnap elküldethetek egy másolatot a halottasházba.

– Brockhoz – nevezte meg Paul Grant megye temetkezési vállalkozóját. – Nagyon hálás lennék érte.

Connolly figyelmeztetőn megköszörülte a torkát. – Paul – súgta Mary, és az apjukra mutatott. Az öreget szemmel láthatóan felzaklatta a beszélgetés. Izgett-mozgott a székében, a feje oldalra billent. Sara nem látta, hogy könnyes lett-e a szeme.

– Némi hivatalos ügy – jegyezte meg Paul, és gyorsan témát váltott. – Tudja, dr. Linton, többször is önre szavaztam. – A halottkémet választás nyomán nevezték ki, de Sara nem dőlt be a bóknak, mivel tizenkét éve egyetlen vetélytársa sem akad.

– Grant megyében él? – kérdezte a férfitól.

– A papa élt itt – tette az öreg vállára a kezét. – A tónál.

Sara torka összeszorult. Közel a szüleihez.

– A családom már évekkel ezelőtt ideköltözött. De nem akaródzott változtatnom.

– Tudja – szólt közbe Mary –, azt hiszem, ezzel Ken is így

van. – Ken Rachel férje – magyarázta Sarának. -O is itt van valahol. – Körbenézett, és egy télapószerű férfira mutatott, aki egy csapat kamasszal beszélgetett. – Ott.

– Aha – Sara ennél többet nem tudott mondani. Ken köré főleg lányok csoportosultak, és mindannyian úgy öltöztek, mint Abby, és körülbelül annyi idősek is voltak, mint ő. Körbenézett, azt gondolva, sok itt a fiatal nő. Gondosan elkerülte Cole Connollyt, de nagyon is tudatában volt a férfi jelenlétének. Teljesen hétköznapinak látszott, de hát hogy nézhetne ki egy ember, aki képes megmérgezni és eltemetni egy fiatal lányt – netán több fiatal lányt is? Nincs szarva vagy patája.

Thomas mondott valamit, és Sara igyekezett visszatérni a jelenbe.

Ismét Mary tolmácsolt. – Azt mondja, ő is magára szavazott. Istenem, papa, nem igaz, hogy egyikőtök se változtatta meg a lakcímét. Hiszen ez illegális. Cole, csinálnod kell valamit.

Connolly bocsánatkérőn nézett rá. – Én Catoogah-ban vagyok bejelentve.

– És te, Lev, te is Granthoz tartozol?

Sara megfordult, és majdnem összeütközött egy hatalmas férfival, akinek egy gyermek ült a karján.

– Hello – nyújtotta a könyökét Lev. Magasabb volt, mint Sara, de ugyanolyan zöld volt a szemük és vörös a hajuk.

– Maga Lev – Sara ennél többet nem tudott kinyögni.

– Beismerem – mosolygott a férfi, felfedve gyönyörű, fehér fogát.

Sara normális körülmények között nem volt bosszúálló természet, de most szerette volna letörölni a mosolyt ennek az alaknak az arcáról. És valószínűleg a lehető legkevésbé megfelelő módszert választotta hozzá. – Sajnálom, ami az unokahúgával történt.

A mosoly azonnal eltűnt. – Köszönöm. – A szeme bepárásodott, a kisfiára mosolygott, és a következő pillanatban már váltott is. Az érzelmek, amilyen gyorsan jöttek, ugyanolyan gyorsan el is tűntek. – Ma este az életet ünnepeljük – mondta kenetteljesen. – Azért gyűltünk össze, hogy fennhangon dicsőítsük az Urat.

– Ámen – felelte rá Mary, és a nyomaték kedvéért megütögette a kerekes szék vázát.

– Ő a fiam, Zeke – mondta Lev Sarának.

Sara a kicsire mosolygott, miközben magában egyetértett Tessával: valóban, életében nem látott még ilyen imádni való fiúcskát. Még nem volt ötéves, de nagy keze és lába elárulta Sarának, hogy hamarosan óriási vasgyúró lesz belőle. – Örülök, hogy megismerhettelek, Zeke.

A kisfiú apja figyelő tekintetétől kísérve kinyújtotta a kezét. Amikor a kisfiú ujjacskáit a maga tenyerébe fogta, azonnal érezte, hogy kialakult köztük valami kapcsolat.

Lev megpaskolta a gyerek hátát. – Ő a büszkeségem és az

örömöm – mondta, és az arcán valódi boldogság látszott.

Sara csak bólintani tudott. Zeke hatalmasat ásított, megmutatta még a manduláját is.

– Álmos vagy? – kérdezte Sara.

– Igen, néni.

– Jól ki van ütve – mentegetődzött Lev. Letette Zeke-et a földre. – Menj, keresd meg Esther nénédet, és mondd meg, hogy fektessen le. – Puszit nyomott a kisfiú feje búbjára, és noszogatón megpaskolta a hátsóját.

– Mindannyiunk mögött nehéz napok állnak – mondta Sarának. Érződött rajta a gyász, ennek ellenére Sara nem volt biztos abban, hogy nem az ő kedvéért játszik-e színjátékot, hiszen tudja, hogy mindenről beszámol Jeffrey-nek.

– Abban lelünk vigaszt, hogy tudjuk, már egy jobb helyen van – mondta Mary.

Lev felvonta a szemöldökét, mint aki hirtelen nem érti a történetet, de gyorsan magahoz tért. – Igen, igen. Így igaz – helyeselt, de Sara abból, ahogy reagált, tudta, hogy teljesen váratlanul érte a nővére megjegyzése. Az jutott az eszébe, a férfi talán nem is Abbyről, hanem Rebeccáról beszélt, de erről nem kérdezhette meg nyíltan, mert akkor leleplezte volna Esthert.

Sara a szoba túlsó sarkában megpillantotta Tessát. Egy mézes sütit bontogatott, és egy egyszerűen öltözött fiatalemberrel beszélgetett, aki hosszú haját copfban fogta össze. Tessa

észrevette Sara pillantását, elnézést kért, és a nővéréhez sietett. Útközben megsimogatta Zeke fejét. Sara életében nem örült még így a testvérének – amíg az beszélni nem kezdett.

Sarára és Levre mutatott. – Hát, ti jobban hasonlítotok egymásra, mint én és Sara.

Azok ketten felnevettek, Sara is igyekezett csatlakozni hozzájuk. Lev és Paul magasabb volt, mint Sara, Mary és Esther azonban közelébe értek az ő majdnem 175 centijének. Mint olyan sokszor máskor, most is Tessa lógott ki a sorból. Sara ritkán érezte magát ennyire kényelmetlenül.

– Ugye nem emlékszik rám? – kérdezte Lev.

Sara zavartan nézett körbe, hogy nem emlékszik egy fiúra, akivel több mint harminc évvel korábban találkozott. – Sajnos nem – ismerte be.

– Vasárnapi iskola. Azt hiszem, Mrs. Dugdale volt, ugye, papa? – Thomas bólintott, és jobb arcára mosoly ült ki. – Örökösen kérdezősködött – folytatta Lev. -Legszívesebben beragasztottam volna a száját, mert Kool-Aidet ígértek, ha vége az órának, maga meg mindig feltartotta a kezét, és mindenfélét kérdezett.

– Igen valószínűnek hangzik – mondta Tessa, és beleharapott a mézes süteménybe. Úgy tett, mint akit egy cseppet se izgat, hogy az anyjának viszonya volt a kerekes székben ülő férfival, aki történetesen a Sarára megszólalásig hasonlító férfi apja.

Lev az apjához fordult. – Volt egy képeskönyv, Ádám és Éva története, és Sara folyton azt kérdezte: „Mrs. Dugdale, ha Isten teremtette Ádámot és Évát, akkor miért van köldökük?”

Thomas félreérthetetlenül nevetett, és a fia csatlakozott hozzá. Sara úgy látszik, megszokhatta Thomas beszédét, mert tökéletesen értette a választ. – Jó kérdés.

Lev folytatta. – Fogalmam sincs, miért nem mondta meg, hogy csak egyszerű művészi fogásról van szó.

Sara az igazat megvallva nem nagyon emlékezett Mrs. Dugdale-re, csak arra, hogy folyton kedves volt, de a válasza most hirtelen előbukkant az emlékek közül. – Azt hiszem, azt mondta, hogy hinni kell.

– Hah – felelte Lev –, jól hallom a tudós szkepticizmusát?

– Bocsánat – mentegetődzött Sara. Nem állt szándékában megbántani senkit.

– ”A vallás tudomány nélkül vak” – idézte Lev.

– Az első részről megfeledkezett – intette Sara. -einstein azt is mondta, hogy a tudomány vallás nélkül béna.

Lev felvonta a szemöldökét.

Sara képtelen volt befogni a száját, és folytatta: – És azt is mondta, hogy azt keressük, ami van, és ne azt, aminek szerintünk lennie kellene.

– Az elméletek természetüknél fogva bebizonyíthatatlanok.

Thomas ismét felnevetett, szemlátomást nagyon jól érezte magát. Sara zavarba jött, mintha azon kapták volna, hogy fel akar vágni.

Lev azonban buzdította, nem hagyta annyiban: – Izgalmas kettőség, ugye?

– Nem tudom – motyogta Sara. Semmi kedve nem volt filozófiai vitába keveredni ezzel a férfival a családja előtt, egy olyan templom hátsó termében, amit az apja feltehetően a saját két kezével épített. És semmi esetre se akar Tessának kellemetlenséget okozni.

Lev azonban mintha ebből semmit nem vett volna észre. – A tyúk vagy a tojás problémája. Isten teremtette-e az embert, vagy az ember Istent.

Sara igyekezett kitérni, gondolta, valami olyan válasszal áll elő, amit a férfi szívesen hall. – A vallásnak nagyon fontos szerepe van a társadalomban – mondta.

– Bizony, igaz – értett egyet a másik, de Sara nem tudta biztosan, nem ugratja-e. Ingerülten folytatta: – A vallás közös kötelék, csoportokat alkot, családokat, közösek az értékeik, közösek a céljaik. Az ilyen társadalmak előrébb jutnak, mint a vallás nélkül élő csoportok. Továbbadják a gyerekeiknek, akik aztán továbbadják az ő gyerekeiknek és így tovább.

– Az isten-gén – nyugtázta Lev.

– Gondolom – felelte Sara, és már sajnálta, hogy hagyta magát belevonni ebbe a beszélgetésbe.

magát belevonni ebbe a beszélgetésbe.

Connolly váratlanul és Sara számára meglepően dühösen szólalt meg. – Ifjú hölgy, az ember vagy az Isten jobbkeze, vagy nem az.

Sara elvörösödött erre a hangra. – Én csak…

– Vagy hívő, vagy hitetlen – makacskodott Connolly. Felkapta az asztalon heverő Bibliát, és felemelte a hangját. – Sajnálom a hitetleneket, mert örökre a pokol tüzére ítéltetnek.

– Ámen – mormolta Mary. Sara le nem vette a tekintetét Connollyról. Egy szempillantás alatt alakult át azzá az emberré, akitől Jeffrey óvta. Sara igyekezett gyorsan jóvátenni a vétkét. – Bocsánat, ha…

– Ugyan, Cole – szólalt meg Lev, olyan hangon, mint aki egy fogatlan tigrissel játszadozik. – Ugyan, hiszen csak beszélgetünk.

– A vallással nem lehet szórakozni – tiltakozott Connolly. A nyakán kidagadtak az erek. – Maga, ifjú hölgy, csak ne játszadozzon a mások életével. A megváltásról van szó! Életről és halálról!

Tessa is beavatkozott. – Ne csinálja, Cole – igyekezett lenyugtatni a férfit. Sara ugyan remekül meg tudta magát védeni, mégis megkönnyebbült, hogy Tessa a segítségére sietett. Különösen hogy fogalma sem volt róla, mire képes az öreg férfi.

– Vendégünk van, Cole – Lev hangja továbbra is udvarias volt, de határozottan érződött benne az erő. Nem kifejezetten fenyegető ugyan, de aki hallotta, az érezhette, ki a valódi úr ezen

a helyen. – Vendégünk, akinek éppen olyan joga van a saját véleményéhez, mint neked a tiédhez.

Thomas Ward is megszólalt, de Sara csak néhány szavát értette. Valami olyasmit mondhatott, amennyire ki tudta venni, hogy Isten ajándékozta az embernek a választás szabadságát.

Connolly láthatóan igyekezett úrrá lenni a haragján. – Megyek, megnézem, kell-e Rachelnek segítség. – Azzal elviharzott, de a keze még mindig ökölbe szorult. Sara észrevette, milyen széles a válla, izmos a háta. Azon járt az esze, hogy kora ellenére a férfi könnyedén padlóra küldené az itteni férfiak felét, és még csak meg se izzadna.

Lev tekintete követte a távolodó embert. Sara nem ismerte annyira, hogy megállapíthassa, szórakoztatta-e vagy idegesítette az epizód, de a bocsánatkérése őszintének hangzott. – Igazán elnézést kell kérnem – mondta.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Tessa. – Még soha nem láttam ennyire kiborulni.

– Abby halála mindannyiunknak nagy veszteség – felelte Lev. – És mindannyian a magunk módján gyászolunk.

Beletelt egy másodpercbe, mire Sara megtalálta a hangját. – Sajnálom, hogy felbosszantottam.

– Felesleges bocsánatot kérnie – nyugtatta meg Lev, és a kerekes székből Thomas is ezzel egyetértő hangokat hallatott.

– Cole egy másik generációhoz tartozik. Nem kedveli az

önvizsgálatot – szélesen elmosolyodott. – „Szikrázzon vén korod, ha hull a nap.”

– ”Dúlj-fúlj, ha megszakad a napvilág” – fejezte be Tessa.

Sara nem is tudta, min lepődjön meg jobban: Connolly dührohaman vagy azon, hogy Tessa Dylan Thomast idéz. Amikor azonban meglátta a húga szemében a csillogást, rájött, mi a hirtelen megtérés oka. A lánynak tetszett a lelkész.

– Sajnálom, hogy megijesztette – mondta Lev Sarának.

– Nem ijedtem meg – tiltakozott a nő. Igyekezett meggyőzően beszélni, de Levet zavarta, hogy a vendégét sérelem érte.

– Az a baj a vallással – kezdte Lev – hogy mindig eljutunk arra a pontra, ahol a kérdéseket már nem lehet megválaszolni.

– Hit – hallotta Sara a saját hangját.

– Igen – mosolygott, és Sara megint nem tudta, a férfi egyetért-e vele, vagy sem. – Hit. – Az apjára nézett. – Bonyolult dolog a hit.

Thomas megint nevetett, apró nyálcseppekkel pöttyözve be az arcát, amit Mary gondosan és gyorsan letörölgetett. Beszélni kezdett, és nyilvánvalóan nagy erőfeszítést követelt tőle, mert amit mondani akart, nem volt se rövid, se egyszerű. Sara minden igyekezete ellenére se értette, amit mond.

Mary azonban ahelyett, hogy tolmácsolt volna, tiltakozott. – De papa!

Lev sietett a segítségére. – Azt mondta, ha tizenöt centivel alacsonyabb és egy hajszálnyival mérgesebb lenne, kiköpött mása lenne az édesanyjának.

Tessa felkacagott. – Milyen jó, hogy a változatosság kedvéért ezt most valaki másnak mondják. – Majd magyarázón Thomashoz fordult. – Azt szokták mondani, hogy én a mamára hasonlítok, Sara meg a postásra.

Sara nem volt teljesen biztos benne, de mintha valami tartózkodásfélét látott volna Thomas mosolyában.

– Én sajnos csak egy dolgot örököltem a papától, a makacsságát.

A család jóindulatúan nevetett.

Lev az órájára nézett. – Pár perc múlva kezdünk. Sara, előre jönne velem?

– Természetesen – válaszolt Sara, abban a reményben, hogy a férfi nem akarja folytatni az eszmecserét.

Lev kinyitotta előtte a szentély ajtaját, majd halkan becsukta. A kezét a kilincsen tartotta, mintha biztos akarna lenni benne, hogy senki nem jön utánuk.

– Ne haragudjon – kezdte –, ha tapintatlan voltam.

– Nem volt – nyugtatta meg Sara.

– Nagyon hiányzik, hogy már nem tudok az apámmal a teológiáról vitázni – magyarázta. – Látja, nem beszél valami jól, és én... Szóval kicsit elvetettem a sulykot, ezért szeretnék

bocsánatot kérni.

– Nem bántódtam meg – erősködött Sara.

– Cole időnként szörnyen csípős tud lenni, mert fekete-fehérben látja a világot.

– Ezt észrevettem.

– Az emberek különbözők – villantott fel egy fehér fogú mosolyt Lev. – Néhány évig én is tudóskodtam. Pszichológia – magyarázta enyhe zavarral. – A tanult emberek között elterjed az a felfogás, hogy aki hisz Istenben, az vagy ostoba, vagy eltévelyedett.

– Eszemben sem volt ezt a benyomást kelteni.

– Úgy tudom, Cathy rendkívül vallásos asszony.

– Valóban – mondta Sara, és azt akarta, ez az ember még csak ne is gondoljon az anyjára, nemhogy a nevét a szájára vegye. – Ő a legokosabb ember, akit ismerek.

– Az én anyám nem sokkal a születésem után halt meg. Soha nem ismerhettem.

– Őszintén sajnálom.

Lev egy darabig nézte a nőt, majd bólintott, mint aki meghozta magában a döntést. Ha nem lettek volna templomban, ha nem lett volna aranykereszt a talárján, Sara megesküdött volna rá, hogy a férfi flörtöl vele. – A férje rendkívül szerencsés férfi.

Sara ahelyett, hogy kijavította volna, egyetértőn biccentett. – Köszönöm.

Jeffrey az ágyban feküdt, az *Andersonwille-t* olvasta, amikor Sara hazaért. Annyira örült a férfinak, hogy egy pillanatig szóhoz se jutott.

Jeffrey becsukta a könyvet, az ujjával megjelölve, hol tart. – Milyen volt?

Sara megvonta a vállát, és gombolni kezdte a blúzát. – Tessa örült.

– Az jó – felelte a férfi. – Szüksége van rá.

Sara lehúzta a szoknya cipzárját. A harisnyanadrágja a kocsi padlóján hevert, azt már útközben lehámozta magáról.

– Láttad a holdat? – kérdezte Jeffrey. Sara nem értette azonnal.

– Milyen fenséges – mondta, amikor kinézett az ablakon, és látta, hogy a tóban visszatükröződik a telihold.

– Rebecca Bennettről még semmi hír.

– Beszéltem este az anyjával. Nagyon aggódik.

– Én is.

– Szerinted veszélyben van?

– Szerintem addig nem fogok jól aludni, amíg rá nem bukkanunk.

– Az erdőben nem találtak semmit?

– Semmit. És Frank se járt eredménnyel az ékszerboltokban. A labor még mindig nem jelezte vissza a második ládában talált minta vércsoportját.

– Ron biztos nyakig ül a munkában – de közben az járt a fejében, hogy egy patologustól furcsa, hogy nem végez el egy elemzést, amit pedig megígért. – Valami sürgős eset jöhetett közbe.

Jeffrey alaposan szemügyre vette. – Történt valami az este?

– Valami különösre gondolsz? – Cole Connolly jutott az eszébe, de még nem jutott túl a kellemetlen érzésén. Nem tudta pontosan, hogyan fogalmazza meg az érzéseit, hogy Jeffrey is értse, és minél többet gondolkodott ezen, annál többször jutott eszébe, hogy Lev magyarázata milyen tökéletesen illik a helyzetre. A saját viselkedése is zavarba hozta, és egyáltalán nem volt biztos benne, nem bántotta-e meg akaratlanul is az öreg érzéseit.

– Paul kérte, hogy küldjem el Abby halotti bizonyítványát.

– Ez fura – állapította meg Jeffrey. – És vajon miért?

– Végrendelet? Gyám? – Sara kikapcsolta a melltartóját, és bement a fürdőszobába.

– Ügyvéd – szólt utána Jeffrey. – Biztos valami jogi suskus van a dolog mögött. – Az éjjeliszekrényre tette a könyvet, és felült. – Valami más?

– Találkoztam Lev fiával – mondta Sara, maga se értve,

miért említi ezt. A gyereknek hosszú és sűrű szempillái voltak, és amikor az eszébe jutott, hogyan ásított, olyan nyugalommal, ahogyan csak egy kisgyerek képes, a szívében kinyílt az a hely, amelyről azt hitte, már sok évvel ezelőtt sikerült teljesen bezárnia.

– Zeke-kel? – kérdezte Jeffrey. – Édes kölyök.

– Igen – Sara beletúrt a szennyeskosárba, hátha talál egy trikót, ami még elég tiszta ahhoz, hogy abban aludjon.

– És még mi történt?

– Belesodródtam egy vallási vitába Levvel. – Sara rábukkant Jeffrey egyik ingére. Amikor felállt, észrevette a férfi fogkeféjét a magáé mellett. A borotvája, a borotvakrémje és a dezodorja ott sorakozott Sara holmijai mellett.

– Ki nyert? – érdeklődött a férfi.

– Senki – nyögte ki, és fogpasztát nyomott a fogkeféjére. Fogmosás közben behunyta a szemét. Eszelősen fáradt volt.

– Ugye senki nem vett rá, hogy megkeresztelkedj?

Sara ahhoz is fáradt volt, hogy nevessen. – Nem. Mindenki rettentő kedves volt. Már értem, Tessa miért szeret odajárni.

– Szóval nem változtattak kígyót bottá, és nem szóltak nyelveken.

– Elénekeltek néhány zsoltárt, és sokat beszéltek a munkáról. – Öblögetett, gargarizált, kiköpte a vizet. – Sokkal szórakoztatóbbak, mint anya templomában, az biztos.

– Tényleg?

– Ühüm. – Bemászott az ágyba, és élvezte a tiszta lepedő friss érintését. Az a tény, hogy Jeffrey elvállalta a mosást, szinte minden, ha nem az összes bűne alól felmentette.

Jeffrey mellé csúszott, és felkönyökölt. – Mennyiben volt szórakoztató?

– Hát, tűz és kéneső nem volt, ahogy Bella mondaná. Jut eszembe, te mondtad neki, hogy a feleséged vagyok?

Jeffrey-ben volt annyi tisztesség, hogy kicsit zavarba jöjjön. – Lehet, hogy kicsúszott a számon.

Sara könnyedén mellbe lökte, mire a férfi úgy esett hanyatt, mintha igazi ütést kapott volna.

– Szorosan összetartanak – mondta Sara.

– A család?

– Semmi különöset nem vettem észre, semmi furcsát. Vagyis egy kicsivel se furábbak, mint az én családom, és mielőtt megszólalna, Mr. Tolliver, ne feledje, találkoztam az édesanyjával.

A férfi kis bólintással fogadta el a vereséget. – Mary is ott volt?

– Igen.

– Ő a másik testvér. Lev arra hivatkozott, hogy Mary beteg, azért nem tud bejönni a kapitányságra.

– Én nem láttam betegnek. Bár nem vizsgáltam meg, az igaz.

– És a többiek?

Sara elgondolkozott. – Rachel nem sokat időzött köztük. Az a Paul pedig szereti irányítani a dolgokat.

– Ahogyan Lev is.

– Azt mondta, a férjem szerencsés fickó – mondta Sara, tudva, hogy Jeffrey ennek nem fog örülni.

Jeffrey állkapcsa megfeszült. – Igen?

Sara nevetve hajtotta a fejét a férfi mellkasára. – Én meg azt válaszoltam, hogy nekem van szerencsém, hogy ilyen becsületes férj jutott osztályrészemül. – A „férjemet" erős déli akcentussal ejtette, jól elhúzva az első szótagot.

Elsimította az orrát csiklandozó göndör szőrzetet. Jeffrey az ujját végighúzta az asszony gyűrűjén. Sara behunyta a szemét, várta, hogy a másik megszólaljon, hogy feltegye a kérdést, amit hat hónapja rendszeresen feltett, de nem ez történt.

– És neked miért kellett odamenned ma este? – kérdezte Jeffrey.

Sara tudta, hogy elkerülhetetlen a vallomás: – A mamának viszonya volt.

Jeffrey teste megfeszült. – A *te* anyádnak? Cathy-nek? – Pontosan úgy hitetlenkedett, mint annak idején Sara tette.

– Néhány évvel ezelőtt mesélte. Azt mondta, nem volt köztük semmi, de elköltözött otthonról, elhagyta aput.

– Ez egyáltalán nem jellemző rá.

– Nem lenne szabad elmondanom senkinek.

– Nem adom tovább – ígérte Jeffrey. – Ki hinne nekem?

Sara megint becsukta a szemét, és azt kívánta, bárcsak az anyja soha ne osztotta volna meg vele a titkát. Akkoriban Cathy segíteni szeretett volna neki, megértetni vele, hogy rendezni tudja a dolgait Jeffrey-vel, ha igazán akarja, de most a közlendőnek körülbelül annyi haszna volt, mint teológiai vitát folytatni Cole Connolly-val.

– Az egyházalapító Thomas Warddal.

Jeffrey várt egy ütemnyit. – És?

– És nem tudom, mi történt, de apu és anyu újra összejöttek. – Jeffrey-re nézett. – Azt mondta, azért békültek ki, mert terhes volt velem.

Jeffrey most se tudott azonnal válaszolni. – De nem ez volt az egyetlen ok, ami miatt visszament apádhoz.

– Egy gyerek sok mindent megváltoztat – magyarázta a nő. Ennél több nem nagyon telt tőle, hogy saját meddőségéről beszéljen. – A gyerek kapocs két ember között. Egy életre összeköt.

– A szeretet is – simította meg Sara arcát a férfi. – A szeretet köt össze. A közös élet. Ahogy látjuk egymást megöregedni.

Sara visszafeküdt.

– Csak annyit tudok – folytatta Jeffrey, mintha nem magukról beszéltek volna –, hogy anyád szereti apádat.

Sara összeszedte magát. – Azt mondtad, Levnek olyan a szeme és a haja, mint az enyém.

Jeffrey húsz teljes másodpercig nem vett levegőt. - Krisztusom – nyögte hitetlenkedve. – Csak nem azt hiszed… – elakadt. – Tudom, hogy cukkoltalak, de… – Ezt még ő se tudta hangosan kimondani.

Sara feje továbbra is a férfi mellkasán nyugodott, onnan nézett fel az arcára. Jeffrey megborotválkozott, talán arra gondolt, lesz valami ünnepségféle annak örömére, hogy jó lett a vérképe.

– Fáradt vagy? – kérdezte Sara.

– És te?

Sara beletúrt a férfi hajába. – Meggyőzhető vagyok.

– Mennyire?

Sara hanyatt dőlt, és magára húzta a férfit. – Mi lenne, ha kipróbálnád?

Jeffrey kapott az alkalmon, és lassan, puhán megcsókolta.

– Annyira örülök – súgta az asszony.

– Örülök, hogy örülsz.

– Nem úgy – fogta a tenyere közé a férfi arcát. – Annak örülök, hogy rendben vagy.

Jeffrey újra megcsókolta, lassan, kényelmesen játszadozott a nő ajkával. Sara ellazult a férfi súlya alatt. Szerette érezni magán a testét, szerette, hogy a férfi tudta, miképp és hol érjen hozzá. Ha a szeretkezés művészet, akkor Jeffrey e művészet mestere. Ajkát lassan csúsztatta le a nő nyakán, Sara elfordította a fejét, a szeme félig becsukódott, átengedte magát a férfi érintésének, amikor valami furcsa fény villant a tó túloldalán.

Összehúzta a szemét, nem tudta, vajon a holdfény tükröződik a víz felszínén, vagy valami más történik.

– Mi a baj? – kérdezte Jeffrey, megérezve, hogy a nő másfelé figyel.

– Csitt – mondta, és mereven nézte a tavat. Újra látta a villanást. Jeffrey-hez simult. – Kelj fel!

A férfi szót fogadott. – Mi történt?

– Még mindig tart a keresés az erdőben?

– A sötétben? Nem. Miért?

Sara felkapcsolta az olvasólámpát, és kimászott az ágyból. Amikor a szeme megszokta a fényt, a kezével takarta magát, és az ablakhoz lépett. – Láttam valamit – mondta. – Gyere ide.

Jeffrey kiugrott az ágyból, és az asszony mellől nézett a tó felé.

– Nem látok… – elhallgatott.

A fény ismét felvillant. Határozottan lámpafény. Valaki egy

elemlámpával mozog a túlsó parton. Szinte pontosan ott, ahol megtalálták Abbyt.

– Rebecca!

Jeffrey úgy mozdult, mintha puskalövés dörrent volna a füle mellett. Sara még meg se találta a ruháit, ő már belebújt a nadrágjába. Lehetett hallani, ahogy a futó léptei alatt ropognak a tűlevelek a hátsó kertben. Sara tornacipőt húzott, és utánafutott.

A telihold megvilágította a tó körüli ösvényt. Sara pár méterrel Jeffrey mögött rohant. A férfi nem vett inget, és Sara azt is tudta, hogy mezítláb van, mert ő kapta fel a férfi cipőjét. A jobb lábán begyűrődött a cipő sarka, megállt, hogy megigazítsa. Drága pillanatokat vesztett, úgyhogy inaszakadtából vágtatott Jeffrey után. Érezte, hogy a szíve a torkában ver. Noha minden reggel ezen az útvonalon futott, most mégis úgy érezte, egy örökkévalóság, mire a tó túlsó partjához ér.

Jeffrey sprinter volt, Sara viszont valódi hosszútávfutó. A szülei háza után már utol is érte a férfit. Az erdőhöz érve mindketten lassítottak, majd megálltak, amikor az elemlámpa fénye előttük pásztázta az ösvényt.

Jeffrey maga mellé húzta Sarát, egymás mellett guggoltak, de a lihegésük, Sara legalábbis így érezte, elárulhatta őket.

Figyelték, ahogy az elemlámpa fénye elindul a fák között, arrafelé, ahol három nappal korábban rábukkantak Abigail holttestére. Sarát egy pillanatra elfogta a pánik. Lehet, hogy a gyilkos később visszajött a testekért. Lehet, hogy van egy

harmadik láda is, amelyet eddig nem fedeztek fel, és a gyilkos most azért jött, hogy befejezze a rítust.

Jeffrey a füléhez hajolva lehelte: – Maradj itt! – Előrehajolva elosont, mielőtt Sara megállíthatta volna. Mezítláb van, jutott Sara eszébe, és nem biztos, hogy tudatában van annak, amit tesz. A fegyvere a házban maradt. Senki nem tudja, hogy idekint vannak.

Sara tehát követte, jóval mögötte maradt, és kétségbeesetten igyekezett, hogy elkerülje a recsegő ágakat. Előttük a lámpafény megállt, a talajra irányult, talán arra az üres gödörre, ahol Abby hevert.

Éles, magas sikoly visszhangzott a fák között. Sara megdermedt.

A sikolyt nevetés vagy inkább valami károgó hang követte, amelyik rémisztőbb volt a visításnál is.

Jeffrey hangja határozott, magabiztos és parancsoló volt, amikor rászólt a lámpát tartó emberre. – Maradjon ott, ahol van! – A lány újra sikított. A fénypászma felemelkedett. – Vigye az arcomból – parancsolta Jeffrey. Akárki volt az illető, engedelmeskedett. Sara egy lépést tett előre.

– Mi a fenét képzeltek, hogy ilyenkor idekint vagytok? – kérdezte Jeffrey.

Sara most mindannyiukat látta. Egy fiatal srác és egy lány állt Jeffrey előtt, aki egy szál nadrágban is roppant fenyegetőnek tűnt.

A lány újra felvisított, amikor Sara véletlenül egy ágra lépett.

– Jézusom – sziszegte Jeffrey, aki még mindig lihegett a futástól. – Tudjátok, mi történt idekint? – kérdezte a fiataloktól.

A srác nem lehetett több tizenöt évesnél, és legalább annyira rémült volt, mint a mögötte álló lány. – Én… én csak meg akartam mutatni… – elcsuklott a hangja, annyira zavarban volt. – Csak szórakozni akartunk.

– Szerinted ez szórakozás? – dörgött Jeffrey. – Meghalt egy lány. Élve temették el.

A lány sírni kezdett. Sara most ismerte fel. Valahányszor bejött a klinikára, mindig elsírta magát, akár megszúrták, akár nem.

– Liddy?

A lány csodálkozva nézett fel, noha már az előbb is észrevette Sarát. – Dr. Linton?

– Nincs semmi baj.

Jeffrey lecsapott. – Dehogy nincsen!

– Halálra rémíted őket – majd a gyerekekhez fordult: – Mit kerestek itt ilyen későn?

– Roger meg akarta mutatni… megmutatni… a helyet – hüppögte. – Bocsánat.

Roger is csatlakozott. – Én is bocsánatot kérek. Mindent összezavartunk. Sajnálom – most gyorsan beszélt, szinte hadart,

talán mert érezte, Sarának van hatalma ahhoz, hogy kihúzza a slamasztikából. – Bocsánat, dr. Linton. Nem akartunk semmi rosszat. Csak…

– Késő van – szakította félbe Sara, és a legszívesebben elfenekelte volna őket. Az oldala nyilallt a futástól, és most már érezte azt is, milyen csípős a levegő. -Azonnal menjetek haza.

– Igenis, asszonyom – mondta Roger, karon fogta Liddyt, és szó szerint vonszolta maga után az útra.

– Ostoba kölykök – morgott Jeffrey.

– Jól vagy?

Jeffrey leült egy kőre, az orra alatt káromkodott, még mindig nehezen szedte a levegőt. – A lábamat is megvágtam – morogta.

Sara oda kuporodott mellé. Neki se ment könnyen a lélegzés. – Úgy döntöttél, hogy ezen a héten egy nap se múljon el sérülés nélkül?

– Naná. Krisztusom, halálra rémisztettek.

– De legalább… – Nem kellett befejeznie a mondatot, mind a ketten tudták, mire gondol.

– Ki kell derítenem, ki tette ezt vele – szögezte le Jeffrey. – Ennyivel tartozom az anyjának. Tudnia kell, miért történt, ami történt.

Sara a tóra nézett, kereste a házát, a házukat. A kerti lámpák felgyulladtak, amikor kifutottak, és épp most aludt ki a fény.

– Hogy van a lábad?

– Lüktet. – Nagyot sóhajtott. – Jézusom, darabokra szakadok.

Sara megdörzsölte a hátát. – Nincs semmi bajod.

– A térdem. A vállam – felemelte a lábát. – A lábam.

– Kihagytad a szemedet – emlékeztette az asszony, és megnyugtatóan átölelte a férfi derekát.

– Öregszem.

– Rosszabb is lehetne – figyelmeztette, bár a férfi hallgatásából tudta, hogy nincs itt az ideje a viccelődésnek.

– Felemészt ez az ügy.

Minden ügy felemésztette. Egyebek között ezért is szerette. – Tudom – mondta megnyugtatóan. – Sokkal jobban éreznénk magunkat, ha tudnánk, hol van Rebecca.

– Valami elkerülte a figyelmemet – gondolkozott Jeffrey. – Valami biztosan elkerülte.

Sara kinézett a tóra, a holdfény csillogott a partnak csapódó hullámokon. Ezt látta volna Abby, mielőtt élve eltemették? Ez volt az utolsó, amit Rebecca látott?

– El kell mondanom valamit – kezdte.

– Még valamit a szüleidről?

– Nem. – Legszívesebben fenéken billentette volna magát,

hogy nem szólt korábban. – Cole Connollyról. Nem biztos, hogy fontos, de…

– Ki vele – szakította félbe Jeffrey. – Majd eldöntöm, hogy fontos-e, vagy sem.

Csütörtök

11. fejezet

Lena a konyhaasztalnál ücsörgött, és a mobilját bűvölte. Fel kell hívnia Terri Stanley-t. Ezt sehogy se úszhatja meg. Bocsánatot kell kérnie, megmondania, bármit megtesz azért, hogy segítsen neki. Hogy pontosan hogyan, az maga a rejtély. Hogyan segíthetne neki? Mit tehetne, hogy megmentse Territ, amikor még saját magát se tudja megvédeni?

A folyosón Nan egy kattanással becsukta a fürdőszoba ajtaját. Lena megvárta, amíg meghallja a zuhany zubogását, majd az összes rádióállomáson játszott táncdal Nan-féle fájdalmas előadását. Felnyitotta a telefont, és tárcsázta Stanley számát.

A benzinkúti veszekedés óta Lena mantraként ismételgette a telefonszámot, ezért, miközben ujjával nyomogatta a gombokat, amolyan déjá vu fogta el.

A füléhez szorította a készüléket. Hat csörgés után vették fel a kagylót. Elállt a szívverése, imádkozott, hogy ne Dale legyen a túloldalon.

Lena neve megjelent Stanley kijelzőjén. – Mit akar? – sziszegte szinte csak suttogva Terri.

– Bocsánatot szeretnék kérni. Szeretnék segíteni.

– Azzal segít, ha békén hagy – érkezett a suttogó válasz.

– Hol van Dale?

– Kint – Terri egyre rémültebb volt. – Bármikor visszajöhet. Látni fogja a számot.

– Mondja azt, hogy csak megköszöntem, amiért bejött.

– Nem fogja elhinni.

– Terri, figyeljen…

– Nem mintha sok választásom lenne.

– Nem lett volna szabad bántanom.

– Ezt már hallottam.

Lena összerándult a célzás hallatán. – El kell onnan jönnie.

Egy pillanatig nem érkezett válasz. – Miből gondolja, hogy ezt akarom?

– Mert tudom – mondta Lena, és könnyek gyűltek a szemébe. – Jézusom, Terri, tudom, oké? Bízzon bennem!

Terri olyan sokáig hallgatott, hogy Lena már azt hitte, letette a telefont.

– Terri?

– Honnan tudja?

– Honnan tudja?

Lena szíve olyan erősen vert, hogy azt hitte, kiugrik a bordái mögül. Soha senkinek nem beszélt Ethanről, nem ismerte be, mi történik köztük, most is képtelenségnek találta, hogy egyenesen kimondja. Csak annyit nyögött: – Ugyanonnan, ahonnan maga is.

A fiatalabb nő megint hosszasan hallgatott. – Próbált már elmenekülni? – kérdezte végül Terri.

Lena felidézte, hányszor próbált elszakadni. Nem vette fel a telefont, nem járt edzésre, a munkába temetkezett. De a férfi mindig rábukkant. És minden alkalommal megtalálta a visszautat.

– Gondolja, hogy tud segíteni? – kérdezte Terri. A kérdés szinte hisztérikusan hangzott.

– Zsaru vagyok.

– Maga senki – válaszolta nyersen. – Egy cipőben járunk.

Lenát ostorcsapásként érték a szavak. Megpróbált beszélni, de a telefon halkan kattant, és kész. Lena várt, reménykedett, de megszólalt a géphang, és figyelmeztette, tegye le a kagylót, és próbálkozzon újra.

Nan bejött a konyhába, rózsaszín köntösét szorosan megkötötte a dereka körül, fején törülközőturbán. – Vacsorára itthon leszel? – kérdezte.

– Igen. – Aztán egy pillanattal később: – Nem. Nem tudom. Miért?

– Gondoltam, jó lenne beszélgetni – felelte, és feltette a

leavizet. – Elmesélnéd, mi van veled. Azóta nem beszélgettünk, hogy visszajöttél Hanktől.

– Jól vagyok – biztosította Lena.

Nan megfordult, és alaposan szemügyre vette. – Szomorúnak látszol.

– Nehéz hetem volt.

– Épp most láttam, hogy Ethan bekerekezett a feljáróhoz.

Lena olyan gyorsan pattant fel, hogy beleszédült. – Dolgozni kell mennem.

– Miért nem hívod be? – ajánlotta Nan. – Készítek még teát.

– Nem – motyogta Lena. – Elkésem. – Mindig ideges volt, ha Nan és Ethan egy légtérbe kerültek. A férfi túlságosan heves volt, ő meg szégyellte Nan előtt, hogy végül milyen alak jutott neki.

– Majd találkozunk – mondta, és a zsebébe süllyesztette a mobilját. Gyakorlatilag kirohant az ajtón, csak akkor torpant meg, amikor meglátta Ethant az autójánál. Épp levett valamit a szélvédőről.

Lena úgy sétált oda, mintha a szíve nem a torkában dobogott volna.

– Ez micsoda? – kérdezte a férfi, és a magasba tartott egy borítékot. Lena két méterről is megismerte Greg kézírását. – Ki nevez még Lee-nek?

Lena egy gyors mozdulattal kikapta a kezéből, a férfi nem

Lena egy gyors mozdulattal kikapta a kezéből, a férfi nem tudta megakadályozni. – Mindenki, aki ismer -felelte. – Mit keresel itt?

– Gondoltam, munka előtt beugrom hozzád.

Lena az órájára nézett. – El fogsz késni.

– Nem baj.

– A pártfogód megmondta, ha még egyszer késel, jelenteni fogja.

– Megcsókolhatja a seggemet az a leszbi.

– Azt nem teszi, viszont visszaküldhet a börtönbe, Ethan.

– Nyugodj már le, oké? – A boríték után kapott, de Lena ismét fürgébb volt. A férfi mérgesen kérdezte: -Mi van benne?

Lena tudta, hogy addig nem megy el, amíg ő ki nem nyitja a borítékot. Megfordította, óvatosan lefejtette róla a celluxot, mint az öreg nénikék szokták, hogy sértetlen maradjon a csomagolópapír.

– Mi van benne? – ismételte Ethan.

Lena kinyitotta a borítékot, és azért fohászkodott, hogy ne legyen benne semmi, ami bajt okozhatna. Egy CD-t húzott ki, üres, fehér borítóban.

– Egy CD.

– Milyen CD?

– Ethan – kezdte Lena, majd visszanézett a házra. Nan az ablakban kukucskált. – Szállj be a kocsiba.

ablakban kukucskált. – Szállj be a kocsiba.

– Miért?

Kinyitotta a csomagtartót, hogy a férfi betehesse a biciklijét.

– Mert különben elkésel a munkából.

– Mi van a CD-n?

– Nem tudom. – Felemelte a biciklit, de a férfi kivette a kezéből. Az izmai megfeszültek a hosszú ujjú póló alatt. Valamikor, még szkinhedként náci jeleket tetováltatott a testére, így manapság nemigen viselt olyasmit, ami felfedte volna a tetoválásokat. Különösen nem a munkahelyén, az egyetem kávézójában, ahol az asztalokat takarította.

Lena beült a kormány mögé, megvárta, amíg a férfi rögzíti a biciklit, és beül mellé. A CD-t a tükör mögé tette, remélve, hogy Ethan megfeledkezik róla. Ethan abban a pillanatban előhúzta, ahogy elhelyezkedett az anyósülésen.

– Ki küldte?

– Egy barátom. Kösd be magad.

– Miért volt a kocsidra ragasztva?

– A srác talán nem akart bejönni a házba.

Lena későn vette észre, hogy elszólta magát. Igyekezett úgy tenni, mintha nem történt volna meg, gyorsan rükvercbe tette a kocsit, és kifarolt a ház elől. Amikor megfordult, egy gyors pillantást vetett Ethanre. A férfi állkapcsa megfeszült, kész csoda, hogy nem csikorogtak a fogai.

Egyetlen szó nélkül bekapcsolta a rádiót, és megnyomta a megfelelő gombot. A CD-tartó azonnal előcsúszott. Belehelyezte Greg CD-jét, de olyan erővel, mintha orvosságot akarna lenyomni valakinek a torkán.

Lena feszülten figyelte a gitárszólót. A bevezetés pár másodpercig tartott, a gitárt és a súlyos dobokat Ann Wilson félreismerhetetlen hangja követte.

Ethan úgy fintorgott, mint aki valami büdösét szagol. – Mi ez a szar?

– A *Heart* – felelte Lena azon igyekezve, hogy kordában tartsa az érzelmeit. A szíve olyan gyorsan vert, hogy biztosra vette, a férfi a zene ellenére is hallja.

Ethan tovább akadékoskodott. – Még soha nem hallottam ezt a dalt.

– Új album.

– Új album? – Annak ellenére, hogy Lena az utat figyelte, érezte, hogy Ethan tekintete szinte lyukat éget a testébe. – Nem ők azok, akik kefélik egymást?

– Testvérek – mondta Lena. Undorító, hogy még mindig nem ült el ez a pletyka. A *Heart* szinte berobbant a rock világába, következésképpen a fiúk, akik veszélyben érezték magukat, azonnal ocsmány híreket terjesztettek. Lena, akinek ikertestvére volt, pontosan tudta, milyen mocskos a férfiak fantáziája, ha lánytestvérekről van szó. Már a gondolattól is

émelygett.

Ethan felhangosította a zenét, miközben Lena áthajtott a piroson. – Nem rossz – állapította meg. Az is lehet, hogy csak cukkolta Lenát. – A kövérebbik énekel?

– Nem kövér.

Ethan felnyerített.

– Le tud fogyni, Ethan. Ostoba fajankó vagy. – Amikor erre is csak nevetett, még hozzátette: – Mintha Kurt Cobain annyira jó lenne.

– Nem csípem azt a köcsögöt.

– Miért van az – kérdezte Lena –, hogy minden nő, aki nem akar veled kefélni, leszbi, és minden férfi, aki nem elég jó ahhoz, hogy olyan legyen, mint te, köcsög?

– Soha nem mondtam…

– A legjobb barátnőm történetesen leszbikus – emlékeztette Lena, noha egyébként soha nem gondolt Nanre úgy, mint a legjobb barátnőjére.

– Mi a kurva isten bajod van?

– Hogy mi bajom van? – visszhangozta Lena, és olyan erővel lépett a fékre, hogy a férfi kis híján beverte a fejét a szélvédőbe. – Mondtam, hogy kapcsold be azt a kibaszott övet!

– Jól van, na – mondta olyan pillantással, amelyből sütött, hogy hisztis libának tartja.

– Felejtsd el – mondta Lena, és kikapcsolta a sajátját.

– Most mi van? – kérdezte, amikor a nő átnyúlt, és kinyitotta a kocsi ajtaját. – Jézusom, most mit…

– Kifelé!

– Mi a fasz…

Lena lökdösni kezdte. – Kifelé! Tűnés a kocsimból! – sikította.

– Jól van – üvöltött vissza, és kikászálódott a kocsiból. – Te tisztára dilis vagy, tudod?

Lena tövig nyomta a gázt, a hirtelen lendület becsapta az ajtót. Száz méter után olyan hirtelen fékezett, hogy felvisítottak a kerekek. Kiszállt az autóból. Ethan az úton gyalogolt, egész teste reszketett a dühtől. A keze ökölbe szorult, és nyál spriccelt a szájából, amikor a nőre üvöltött. – Soha többé ne merj itt hagyni, te hülye kurva.

Lenát valami elképesztő nyugalom szállta meg, kiemelte a biciklit a csomagtartóból, és az úttestre dobta. Ethan rohanvást indult meg felé. Még akkor is futott, amikor Lena befordult a sarkon, és hátranézett a visszapillantó tükörben.

* * *

– Min mosolyogsz? – kérdezte Jeffrey, amikor Lena belépett. A férfi a kávéfőző előtt állt. Lena nem volt benne biztos, hogy nem rá vár.

– Semmin.

Jeffrey teletöltött egy poharat, és átnyújtotta. Lena gyanakodva elfogadta. – Kösz.

– Mesélnél Terri Stanley-ről?

Lena gyomra összeugrott.

Jeffrey tetőt tett a kávéspoharára. – Az irodámban.

Lena ment elöl. A hátán csorgott az izzadság. Lehet, hogy ez volt az utolsó csepp a pohárban. Egész életében nem csinált mást, csak ezt. Mindig rendőr volt. Máshoz nem ért. A tavalyi felfüggesztése legalább erre megtanította.

Jeffrey az asztalának támaszkodott, várva, hogy Lena leüljön.

– Nem – felelte megkésve Lena, és úgy kapaszkodott a szék karfájába, mint két napja Terri Stanley.

– Mi folyik itt, Lena?

– Azt hittem… – kezdte Lena, de képtelen volt befejezni a mondatot. Mit hitt? Mit mondhatna Jeffrey-nek, ami nem árul el túl sokat saját magáról?

– Az alkoholról van szó? – kérdezte Jeffrey. Lena egy pillanatig nem értette, miről beszél.

– Nem – mondta. Majd kisvártatva: – Azt én találtam ki.

Jeffrey nem tűnt meglepettnek. – Igazán?

– Igen – ismerte be Lena. Csepegtetett egy pici igazságot. – Dale veri.

Jeffrey épp kortyolt volna a kávéjából, de ezt hallva félúton megállt a csésze.

– Horzsolásokat meg véraláfutást láttam a karján. – Lena a mondat végén bólintott, mintha ezzel adna nyomatékot a mondandójának. – Felismertem. Elég sok hasonlót láttam már.

Jeffrey letette a csészéjét.

– Felajánlottam, hogy segítek neki lelépni.

Jeffrey találgatott: – És nem volt rá hajlandó.

Lena a fejét rázta.

Jeffrey a másik lábára helyezte a súlyát, és összefonta maga előtt a karját. – Gondolod, hogy erre te vagy a megfelelő ember?

Lena úgy érezte, égeti a férfi tekintete. Azóta, hogy tavaly összekerült Ethannel, még soha nem kerültek ennyire közel ahhoz, hogy szóba hozzák a férfit.

– Tudom, hogy bánt – mondta Jeffrey. – Láttam a nyomait. Fested magad, hogy ne látszódjon, amikor bekékül a szemed alja. Észrevettem, hogy nehezen veszed a levegőt, mert úgy hasba vágott, hogy jóformán ki se tudsz egyenesedni. Rendőrségen dolgozol, Lena – folytatta. – Azt hiszed, pont egy zsaru nem fogja észrevenni?

– Melyik zsaruról beszélsz? – kérdezte rémült kiszolgáltatottsággal.

– Rólam. – Lena csak ennyit akart hallani. A padlóra

szegezte a tekintetét. Elöntötte a szégyen.

– Az apám verte az anyámat – mondta Jeffrey, bár úgy sejtette, ezzel nem mond újat Lenának, aki viszont meglepődött azon, hogy a főnöke a bizalmába avatja. Jeffrey a legritkább esetben beszélt személyes ügyekről, csak ha valahogy kapcsolódott az épp aktuális nyomozáshoz. – Közéjük álltam. Arra gondoltam, ha előbb engem vesz elő, kevesebb ereje marad későbbre.

Lena a nyelvével kitapogatta az ajka belső részén éktelenkedő hegeket. Hat hónapja kiverte az egyik fogát. Két hónappal később olyan erővel vágta pofon, hogy azóta se hall jól a jobb fülére.

– De soha nem sikerült. Begurult, rettenetesen elvert, addig ütött, amíg a földre estem, azután nekiesett anyámnak. Akkoriban azt hittem, meg akarja ölni. – Elhallgatott, de Lena nem emelte fel a tekintetét. – Aztán egy nap rájöttem – megint elhallgatott. – Anyám arra várt – mondta szárazon. Tényszerűen beszélt, mint aki réges-régen tudomásul vette, hogy teljesen tehetetlen.

– Anyám azt akarta, legyen már vége. Nem látott más kiutat.

Lena azon vette észre magát, hogy bólogat. Nem mászott ki belőle. A mai reggel csak része az előadásnak, így szokta megpróbálni meggyőzni magát, hogy nem veszett el teljesen. Pedig csak akkor szabadul meg, ha a férfi végez vele.

Jeffrey tovább mesélt. – Még most is, hogy az apám már

halott, az az érzésem, hogy vár. Várja azt az utolsó, életet kioltó ütést. – Szinte magának mondta: – Nem mintha olyan sok élet maradt volna benne.

Lena megköszörülte a torkát. – Igen, azt hiszem, Terri pontosan így érez.

Jeffrey láthatóan csalódott volt. – Terri?

Lena bólintott. Kényszerítette magát, hogy felnézzen, erővel tartotta vissza a könnyeit. Annyira összetörtnek érezte magát, mozdulni is alig bírt. Ha bárki más állt volna szemben vele, megtörik, és mindent elmesél. De Jeffrey-nek nem. Nem engedheti meg, hogy dyen állapotban lássa. Mindegy, mi lesz, nem tudhatja meg, mennyire gyenge nő.

– Nem hinném, hogy Pat tudja.

– Nem – bólintott Jeffrey. – Pat helyretenné. Még akkor is, ha testvérek.

– Akkor most mi legyen?

– Tudod, hogy van ez – vonogatta a vállát Jeffrey. -elég régóta vagy már a szakmában. Vádat emelhetünk, de az csak akkor állja meg a helyét, ha Terri hajlandó ellene vallani.

– Soha nem fogja megtenni – mondta Lena, és eszébe jutott, amikor gyávának nevezte az asszonyt. De valójában önmagáról beszélt. Képes lenne kiállni a bíróság elé, és rámutatni Ethanre? Már a gondolattól is libabőrös lett a karja.

– Valamit azért megtanultam a mamámtól – szólalt meg

Jeffrey. – Nem lehet segíteni azon, aki nem akarja, hogy segítsenek rajta.

– Nem bizony – értett egyet Lena.

– A statisztikák kimutatták, hogy a bántalmazott nőket legtöbbször akkor gyilkolják meg, amikor el akarják hagyni a bántalmazójukat.

– Igen. – Megint Ethan képe villant fel, ahogy reggel az autója után rohant. Hogy hihette, hogy ennyire egyszerű lenne a menekülés? Tényleg azt hitte, Ethan ennyiben hagyja? Valószínűleg már most a bosszún töri a fejét, számba veszi, hányféle módon okozhat fájdalmat neki, hogyan bünteti meg azért, mert egyáltalán az eszébe jutott, hogy elhagyja őt.

Jeffrey megismételte: – Nem lehet segíteni azokon, akik nem akarják, hogy segítsenek rajtuk.

– Igazad van – bólintott Lena.

Jeffrey egy percig merőn nézte. – Beszélek Pattel, ha visszajött.

– Gondolod, hogy csinál valamit?

– Szerintem megpróbálja. Szereti a bátyját. Ez az, amit az emberek nem értenek meg.

– Milyen emberek?

– A kívülállók. Nehéz gyűlölni azt, akit szeretünk - magyarázta.

Lena bólintott, beszívta az ajkát, kínos volt megszólalni.

Lena bólintott, beszívta az ajkát, képtelen volt megszólalni.

– Megjött Buddy. Rendben vagyunk? – kérdezte Jeffrey.

– Aha.

– Akkor jó – mondta hivatalosan, és kinyitotta az ajtót. Kiment, Lena követte, és fogalma se volt róla, mit is mondjon. Jeffrey úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna, flörtölt Mariával, mondott valamit az új ruhájáról, miközben lehajolt, és behívta Buddyt.

Az ügyvéd mankóra támaszkodva érkezett, a műlábát nem csatolta fel.

Lena úgy érezte, Jeffrey mesterkélten beszél, mintha azt akarná jelezni, minden rendben van. – Az asszony megint elvette a lábát? – élcelődött.

Buddy azonban ma nem a szokásos jó kedéllyel válaszolt. – Essünk túl a dolgokon.

Jeffrey előre engedte Buddyt. Amikor elindultak, Lena azt vette észre, hogy Jeffrey szinte egy ütemre biceg Buddyval. Az ügyvédnek is feltűnt, és csúnya pillantást vetett Jeffrey-re.

Jeffrey zavarba jött. – Tegnap megvágtam a lábamat.

Buddy felvonta a szemöldökét. – Vigyázzon, nehogy elfertőződjön. – A nyomaték kedvéért megveregette a lábcsonkját. Jeffrey arcából kifutott a vér.

– Megkértem Bradet, hogy a hátsó szobába rakja Pattyt.

Lena ment elöl, vissza, a kihallgatószobába, és közben

igyekezett nem gondolni arra, amit Jeffrey mondott az irodában. Inkább arra figyelt, amit Buddyval beszélt az iskolai futballcsapatról. A Rebels nehéz szezon elé nézett, és a férfiak úgy idézték a statisztikákat, mint a papok a Bibliát.

Még ki se nyitotta az ajtót, de már hallotta Patty O'Ryant. A lány úgy visított, mint a fába szorult féreg.

– Engedjenek ki innen! A kurva életbe, vegyék le rólam ezeket a kibaszott láncokat!

Lena a csukott ajtó előtt várta, hogy a férfiak utolérjék. Ki kell zárnia az agyából a Jeffrey-vel folytatott beszélgetést. Nem engedheti meg, hogy az érzelmei megzavarják a munkájában. Terri Stanley kihallgatását már elszúrta. Még egyszer nem hibázhat. Képtelen lenne tükörbe nézni.

Jeffrey mintha megérezte volna, mi jár a fejében, ránézett, és azt kérdezte, készen áll-e a kihallgatásra. Lena gyorsan bólintott, mire a férfi benézett a kukucskálón. – Ma reggel némi problémája van az elvonással – magyarázta Buddynak.

– Engedjenek már ki, basszák meg! – üvöltötte O'Ryan teli tüdőből. Lena legalábbis azt remélte, hogy ennél nagyobb hangerőre már nem képes. Ebbe még az üvegablak is beleremegett.

– Bemehet, és beszélhet vele négyszemközt, mielőtt megkezdjük a hivatalos eljárást – ajánlotta Buddynak Jeffrey.

– Jézuskám, eszemben sincs – tiltakozott rémülten az ügyvéd. – Nehogy egy pillanatra is egyedül merjenek hagyni

ügyvéd. – Nehogy egy pillanatra is egyedül merjenek hagyni vele.

Jeffrey kinyitotta az ajtót, és tartotta, amíg Lena és Buddy bement.

– Apa! – mondta a sok kiabálástól rekedten O'Ryan. – Ki kell jutnom innen. Találkozóm van. Állásinterjú. Indulnom kell, különben elkésem.

– Előbb talán haza kéne menni átöltözni – javasolta Lena, O'Ryan szétszaggatott, olcsó sztriptízes ruhájára utalva.

– Maga – fröcsögte O'Ryan, minden dühét Lenára zúdítva – maga csak fogja be a lepcses pofáját, rühes kurva.

– Nyugodjon meg – figyelmeztette Jeffrey, és leült a lánnyal szemben.

Buddy normális körülmények között a védence mellett szokott helyet foglalni, de most a Jeffrey melletti széket választotta. Lena meg okosabb volt annál, hogy még egyszer karnyújtásnyira kerüljön a lánytól, inkább összefont karral a tükör mellett állva figyelte a fejleményeket.

– Meséljen Chipről – kezdte Jeffrey.

– Mit mondjak róla?

– A barátja.

Patty segítségkérőn Buddyra nézett. A férfi becsületére legyen mondva, egy fikarcnyit se segített.

– Közünk van egymáshoz, ja. – Hátravetette a fejét, hogy a

szeméből elkerüljön a haj. Az asztal alatt a lába idegesen járt fel és alá, remegett, mint a kocsonya. Minden izma megfeszült. Lena tudta, hogy a lány mindenre képes lenne egy adagért. Elég drogost látott már elvonási tünetekkel, tudta, hogy kibaszott fájdalom hasogatja minden egyes sejtjét. Ha O'Ryan nem egy rohadék, még sajnálta volna.

– Mi az, hogy „közük"? – kérdezte Jeffrey. – Azt jelenti, hogy lefeküdtek, vagy együtt voltak beállva időnként?

A lány mereven bámulta Buddyt, mintha meg akarná büntetni. – Valami olyasmi.

– Ismeri Rebecca Bennettet?

– Kit?

– És Abigail Bennettet?

Patty undorodva felhorkant, az orrcimpái megremegtek. – Az a Jézus-buzi onnan a farmról.

– Chipnek volt vele kapcsolata?

Patty vállat vont, a bilincs lánca fémesen csörrent az asztalon.

Jeffrey megismételte: – Chipnek volt vele kapcsolata?

Nem válaszolt, viszont tovább kocogtatta a láncot.

Jeffrey sóhajtott, hátradőlt, mint aki nem szívesen teszi, amit tenni készül. Buddy természetesen észrevette, mire megy ki a játék, mégis megerősítette magát, és nem lépett közbe.

– Felismeri Chipet? – kérdezte Jeffrey, és az asztalra tett egy

polaroid képet.

Lena előrenyújtott nyakkal nézett, tudni akarta, melyik képpel akarja szóra bírni a főnöke a lányt. Mindegyik szörnyű volt, de ez aztán különösen elborzasztó – közeli kép az áldozat arcáról, látszott, hogy a száját gyakorlatilag letépték.

O'Ryan ráförmedt Jeffrey-re: – Ez nem Chip.

Jeffrey erre egy másik képet tolt előre, majd kicsit elfordult. Lena látta, hogy Buddy vágyakozva pillant a szoba egyetlen ajtajára, nyilván azt mérlegelte, hogy a pokolba tudna innen elszabadulni.

O'Ryan most kezdte kapiskálni. Az alsó ajka megremegett. A lány rengeteget sírt azóta, hogy behozták, de Lena szerint most először valódiak voltak a könnyei.

A teste lenyugodott. – Mi történt? – suttogta.

– Nyilván – kezdte Jeffrey és a többi felvételt is az asztalra tette – felbosszantott valakit.

Patty felhúzta a lábát, és szorosan átkarolta a térdét. – Chip – suttogta, miközben előre-hátra ringatódzott. Lena ezt gyakran megfigyelte a gyanúsítottaknál. így próbálták lenyugtatni magukat, mintha az évek alatt megtanulták volna, hogy helyettük senki más nem fogja megtenni, kénytelenek alkalmazkodni.

– Útjában volt valakinek? – kérdezte most Jeffrey.

A lány tagadóan csóválta a fejét. – Chipet mindenki kedvelte.

– A képek alapján úgy gondolom, odakint legalább egyvalaki nem ért egyet ezzel az állítással – közölte szárazon Jeffrey, és várta a hatást. – Ki tehette ezt vele, Pat?

– Megpróbált jó útra térni – felelte halkan a lány. – Tiszta akart lenni.

– Le akart szokni a drogról?

Pat a polaroidokat bámulta, de nem nyúlt hozzájuk. Jeffrey összeszedte a felvételeket, és visszatette a zsebébe. – Beszéljen, Pat.

A lány összerezzent. – A farmon találkoztak.

– Catoogah-ban, a szójafarmon? – Jeffrey tisztán akart látni. – Chip is ott volt?

– Igen. Mindenki tudja, hogy néhány hétig ellehet ott az ember, ha szüksége van rá. Vasárnaponként templomba mész, szüreteled a babot, kapsz enni, van hol aludnod. Úgy csinálsz, mintha imádkoznál vagy mi, és van egy nyugis, biztos helyed.

– Chipnek biztonságos helyre volt szüksége?

A lány megrázta a fejét.

Jeffrey megnyugtató hangon folytatta. – Meséljen Abbyről.

– A farmon ismerte meg. Gyerek volt még. Chip viccesnek tartotta. Aztán Chipet lecsukták pár évre. Amikor visszatért, Abby már felnőtt. – Kidörgölte a könnyeket a szeméből. – Az a két-lábbal-állok-a-földön-jó-kislány-vagyok fajta volt, Chip meg

belezúgott. Beszopta az egészet.

– Mesélje el, mi történt.

– A csaj bejött a Kittybe. El tudja képzelni? – nevetni kezdett a helyzet abszurditásán. – Bejött abban a csúf, egyszerű ruhájában, és rákezdte: „Gyere velem a templomba, Chip. Gyere velem imádkozni”. És első szóra elment vele, még csak el se köszönt tőlem.

– Szexuális kapcsolat is volt köztük?

Pat felhorkant. – Nem találták még fel azt a feszítővasat, amellyel szét lehetne nyitni annak a csajnak a térdét.

– Várandós volt.

Pat erre felkapta a fejét.

– Maga szerint lehetett Chip az apa?

A lány meg se hallotta a kérdést. Lena látta, ahogy gyűlik, halmozódik benne a düh, és kevés kell hozzá, hogy kitörjön. Hasonlított Cole Connollyra, temperamentumos volt, gyorsan elkapta a hév, ám, ki tudja miért, Lena a lányt sokkal fenyegetőbbnek tartotta az idős férfinál.

– Ostoba liba – sziszegte összeszorított fogakkal Pat. Bilincsbe zárt csuklóját az asztalra csapta, mintha harci dobon játszana. – Biztos kivitte a kibaszott erdőbe. A mi saját kurva jó helyünkre.

– A Heartsdale melletti erdőről beszélsz?

– Hülve picsa! – köpött egyet Pat, és dühében nem vette

észre, mire utazik Jeffrey. – Gimis korunkban oda jártunk betépni.

– Iskolatársak voltak?

– Amíg ez a seggfej ki nem rúgatott – intett Buddy felé. – Kidobott az utcára. Meg kellett védenem magamat. – Buddy meg se rezdült. – Megmondtam Chipnek, hogy tartsa távol magát a csajtól. Abban a tetves családban mindenki őrült, egytől egyig mind.

– Melyik család?

– Hát Wardék. Nehogy azt higgye, egyedül csak a csaj jött a Kittybe.

– Hát még kik?

– A bátyók.

– Melyikek?

– Mindannyian – sikította a lány, és ököllel az asztalra csapott, de olyan erővel, hogy Buddy mankója a földre esett.

Lena leengedte a karját, készen arra, hogy közbelépjen, ha O'Ryan valami ostobaságot akarna elkövetni.

– Tették az eszüket, hogy milyen nagyon tisztességesek, de csak ugyanolyan undorító disznók, mint az összes többi. – Megint felhorkant, ezúttal leginkább valóban egy disznó hangját imitálta. – Na és az egyiknek igazán icipici farkincája volt. Három másodperc alatt kész volt, aztán meg bőgni kezdett, mint egy lány. Vinnyogó hangon folytatta: – Uram, irgalmazz a

egy lány. - Vinnyogó hangon folytatta: – „Uram, irgalmazz, a pokolra kerülök, Uram, bocsáss meg, együtt fogok égni a Sátánnal.” Komolyan, felfordult tőle a gyomrom. A rohadékot egy cseppet se izgatta a pokol, amikor odanyomta a fejemet, és muszáj volt mindent lenyelnem.

Buddy elsápadt, leesett az álla.

– Melyik testvér volt, Patty? – kérdezte Jeffrey.

– Az alacsony – felelte, és olyan erővel vakarta a karját, hogy a körme nyomán vörös csíkok maradtak a bőrén. – Akinek olyan tüskés a haja.

Lena próbált rájönni, melyik fivérről lehet szó. Paul és Lev ugyanolyan magas, mint Jeffrey, és mindkettőnek rengeteg a haja.

O’Ryan tovább vakaródzott. Nem sok kellett, hogy vérezzen. – Mindent megadott Chipnek, amit csak kért. Kokót, port, füvet.

– Üzletelt vele?

– Ajándékba adta.

– Drogot ajándékba?

– Nem nekem! – csattant fel a lány dühösen. Lenézett a karjára, most vette észre a vörös kaparásnyomokat. Az asztal alatt megint rázni kezdte a lábát. Lena úgy vélte, ha nem kap gyorsan egy tűt a karjába, összecsinálja magát.

– Csak Chipnek – folytatta O’Ryan. – Nekem soha nem

adott semmit. Pedig még készpénzt is kínáltam érte, de elküldött az anyámba. Mintha ő nem büdösét szarna.

– Emlékszel a nevére?

– Nem. De mindig bejött. Néha csak ült a pult mellett, és Chipet nézte. Talán meg akarta kefélni.

– A vörös hajú?

– Nem az – a lány úgy mondta, mintha Jeffrey hülyeséget kérdezett volna.

– Sötét volt a haja?

– Nem emlékszem a színére, oké? – Patty szeme úgy villogott, mint az éhes vadállaté. – Na, eleget beszéltem. – Buddyra pillantott. – Most már vigyél ki innen.

– Nyugodjon le – figyelmeztette Jeffrey.

– Meghallgatásra kell mennem.

– Értem – felelte Jeffrey.

– Vigyél ki innen – ordította, és amennyire csak tudott, áthajolt az asztal felett. – Most, a kurva életbe!

Buddy szája összetapadt, amikor megpróbált megszólalni. – Azt hiszem, még nem válaszoltál minden kérdésre.

A lány úgy utánozta, mint egy sértődött, hároméves gyerek. – Azt hiszem, még nem válaszoltál minden kérdésre.

– Nyugodj meg – intette Buddy.

– Nyugodj meg te, te, féllábú szarjankó – ordította a lány

– Nyugodj meg te, te, fellabu szarjanko – ordította a lány. Egész testében reszketett, remegett a kínzó hiánytól. – Vigyél innen ki, a rohadt életbe, de azonnal!

Buddy felemelte a földről a mankóját. Bölcsen csak az ajtóban szólalt meg. – Főnök, csináljon vele, amit akar. Én mosom kezeimet.

– Te rohadék, faszszopó áruló! – visította O'Ryan, és a férfi után lendüli. Elfelejtette, hogy az asztalhoz van láncolva, úgy ugrált, mint a rövid pórázra kötött kutya. – Állat! – sikította. Teljesen elvesztette az önuralmát. A széke felborult, átrúgta a szobán, majd sziszegve fájlalta a lábát. – Beperellek, te szemétláda! – kiabálta, miközben a lábát szorongatta. – Te anyabaszó mocsok!

– Patty – szólt rá Jeffrey. – Patty?

Lena legszívesebben a fülére szorította volna a tenyerét, hogy ne kelljen hallania a lány vijjogását. Jeffrey mogorván felállt, és a falhoz tapadva indult kifelé. Lena gyorsan követte, közben le nem vette a szemét O'Ryanről, csak akkor nyugodott meg, amikor már elzárta tőlük az erős ajtó.

Jeffrey hitetlenkedve csóválta a fejét, el nem tudta volna képzelni, hogy emberi lény így viselkedhet. – Életemben most először valóban sajnálom a nyomorultat -mondta Buddyra célozva. Igyekezett minél messzebbre kerülni a visítozástól. – Szerinted van egy másik Ward fiú is?

– Muszáj lennie.

– A fekete bárány?

– Azt hittem, az Paul feladata – utalt a kél nappal korábbi családi beszélgetésre.

– Mi?

– Paul mondta, hogy ő a család fekete bárányа.

Jeffrey kinyitotta előtte a csoportszobába vezető ajtót. Látta, hogy Mark McCallum, a Georgiai Nyomozóiroda poligráfos szakértője Jeffrey irodájában ücsörög. Szemben vele pedig Lev Ward.

– Ezt hogy a fenébe csináltad? – kérdezte Lena.

– Megfogtál. – Jeffrey körbenézett, talán Cole Connollyt kereste. Maria az asztalánál ült. – Lev Ward egyedül jött? – kérdezte tőle Jeffrey.

Maria kinézett az ablakon. – Amennyire tudom, igen.

– Mikor érkezett?

– Körülbelül tíz perce. – Segítőkészen mosolygott. - Gondoltam, biztos azt akarná, hogy ide hívjam Markot, hát megtettem. Így ebéd előtt elkezdhetik.

– Köszönöm – azzal Jeffrey indult is vissza az irodájába.

– Akarja, hogy Braddel előállítsuk Cole-t?

– Előbb végezzünk ezzel – mondta, és bekopogtatott az ajtón.

Mark intett, hogy jöjjenek. – Most kezdtem összeszerelni –

magyarázta.

– Köszönöm, hogy a városban maradt, Mark – Jeffrey kezet fogott a szakértővel. – Hallom, élvezi a Dew Drop szobaszervizét.

Mark megköszörülte a torkát, majd visszatért a készülékhez, és elkezdte tekergetni a gombokat.

– Főnök – szólalt meg Lev, aki a testére rögzített drótok ellenére szemlátomást kényelmesen érezte magát. – Ma reggel kaptam meg az üzenetét. Sajnálom, hogy tegnap nem tudtam eljönni.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta Jeffrey, és elővette a jegyzetfüzetét. Beszéd közben folyamatosan jegyzetelt. – Igazán nagyra értékelem, hogy ránk szánta az idejét.

– A család órákon belül a templomban gyülekezik, Abbyért fogunk imádkozni. – Lenához fordult. – Jó reggelt, nyomozó – köszönt csendesen, majd a figyelmét ismét Jeffrey-re fordította. – Időre van szükségem, hogy felkészüljek a beszédre. Nagyon nehéz ez mindannyiunknak.

Jeffrey nem nézett fel a füzetéből. – Reméltem, hogy Cole Connolly is magával jön.

– Sajnálom – mentegetődzött Lev. – Cole erről nekem nem szólt. Ott lesz a templomban. Megmondom neki, hogy a szertartás után egyenesen jöjjön ide.

Jeffrey tovább írt. – Nem lesz temetés?

– Sajnos hamvasztani kell. Most csak a család gyűlik össze, megemlékezünk róla, és elmondjuk, mennyire szerettük. Szeretjük egyszerűen intézni a dolgokat.

Jeffrey befejezte az írást. – Kívülállók nem jöhetnek?

– Nos, ez nem hivatalos szertartás, inkább családi összejövetel. Tudja…

Jeffrey kitépte a lapot, és átnyújtotta Marknak. – Igyekszünk a lehető leggyorsabban végezni – ígérte.

Lev nem titkolt kíváncsisággal nézte a lapot. – Köszönöm – hátradőlt a székben. – Paul nem örült, hogy eljöttem, de szerintem a legokosabb megoldás az együttműködés.

– Mark? – Jeffrey leült az íróasztala mögé. – Nem vagyunk túl sokan, ugye?

– Hát… – Mark egy másodpercig habozott. Rendszerint kettesben szokott dolgozni az alannyal, de ebben az esetben nem volt bírósági engedély, és Wardot nem tartóztatták le. Lena úgy gondolta, hogy a hazugságvizsgáló valójában arra szolgál, hogy halálra ijessze a delikvenst.

– Persze – mondta aztán Mark. – Semmi gond. – Tekert még valamit egy gombon, majd elővette a tollát. -Ward tisztelendő, elkezdhetjük?

– Szólítson Levnek, kérem.

– Rendben – Mark jegyzetfüzetét a szerkezet teljesen eltakarta Lev elől. Kinyitotta, és zsebre tette Jeffrey cetlijét. –

Kérem, csak igennel és nemmel válaszoljon. Jelenleg nem kell részletes válaszokat adnia. Ha úgy érzi, van, ami magyarázatra szorul, később tisztázhatja Tolliver felügyelővel. A gép csak az igen-nem válaszokat értékeli.

Lev a karjára erősített vérnyomásmérőre pillantott. – Megértettem.

Mark megnyomott egy gombot, mire lassan előkígyózott egy papírcsík. – Kérem, lazítson, és nézzen maga elé.

A színes tűhegyek mozgásba lendültek, amikor Lev válaszolt. – Rendben.

Mark színtelen hangon olvasta fel a kérdéseket. – Ön Thomas Leviticus Ward?

– Igen.

Mark valamit bejelölt a papíron. – A lakcíme Plymouth Road 63?

– Igen.

Ujabb jel. – Negyvennyolc éves?

– Igen.

– Van egy fia, Ezekiel?

– Igen.

– A felesége meghalt?

– Igen.

Végigvették a szokásos kérdéseket, hogy megállapítsák a

végigvették a szokásos kérdéseket, hogy megállapítsák a válaszok érvényességét. Lenának fogalma se volt róla, mit jeleznek az ugráló tűhegyek, és Mark jegyzetei is hieroglifáknak látszottak. Kikapcsolt, csak akkor tért vissza, amikor a lényegre tértek.

Mark továbbra is semleges, érdektelen hangon kérdezett, mintha még mindig Lev iskoláiról lenne szó. – Ismer valakit az unokahúga, Abigail életében, aki ártani akart volna neki?

– Nem.

– Tudomása szerint volt valaki, aki szexuálisan érdeklődött iránta?

– Nem.

– Maga ölte meg Abigailt?

– Nem.

– Mutatott érdeklődést olyasvalaki iránt, aki ellen önnek kifogása volt?

– Nem.

– Haragudott valaha az unokahúgára?

– Igen.

– Megütötte valaha?

– Egyszer rácsaptam a fenekére. Bocsánat, igen. -Idegesen elmosolyodott. – Elnézést.

Mark nem vett tudomást a közbeszólásról.

– Megölte Abigailt?

– Nem.

– Volt vele szexuális kapcsolata?

– Soha. Vagyis nem.

– Volt vele meg nem engedett kapcsolata?

– Nem.

– Találkozott egy Dale Stanley nevű férfival?

Lev szemlátomást meglepődött. – Igen.

– Vele ment a garázsába?

– Igen.

– Van Paul Ward nevű bátyja?

– Igen.

– Van több bátyja?

– Nem.

– Tudja, hol van az unokahúga, Rebecca Bennett?

Lev meglepődve pillantott Jeffrey-re.

Mark megismételte a kérdést. – Tudja, hol van az unokahúga, Rebecca Bennett?

Lev visszafordult, maga elé nézett. – Nem.

– Volt valami Dale Stanley garázsában, amit magával vitt?

– Nem.

– Maga temette el Abigailt az erdőben?

– Nem.

– Ismer valakit, aki ártani akart volna az unokahúgának?

– Nem.

– Járt valaha a Pink Kittyben?

Lev zavartan összeszorította a száját. – Nem.

– Szexuálisan vonzónak találta az unokahúgát?

Habozott, majd: – Igen, de…

Mark félbeszakította. – Csak igennel vagy nemmel, kérem.

Lev most először vesztette el nyugodt magabiztosságát. Megrázta a fejét, mint aki óvja magát a válaszadástól. – Meg kell magyaráznom. – Jeffrey-re nézett. Abbahagyhatnánk itt? – Meg se várta a választ, leszedte magáról a tappancsokat.

– Majd inkább én – ajánlkozott Mark, aki nyilván meg akarta óvni a szerkentyűjét.

– Elnézést – szabadkozott Lev. – Csak… csak ez túl sok.

Jeff jelezte Marknak, hogy hagyja, hadd szabadítsa ki magát Lev a drótok közül.

– Igyekeztem őszinte lenni – mondta közben Lev. – Jó ég, micsoda zűrzavar.

Mark becsukta a jegyzetfüzetét. – Egy perc, és visszajövünk – mondta Jeffrey Levnek.

Lena kitért az útjukból, majd amikor a két férfi kiment, elfoglalta Jeffrey helyét.

– Soha nem bántanám Abbyt – mondta most már neki Lev. – Micsoda zűrzavar, micsoda zűrzavar.

– Emiatt ne aggódjon – nyugtatta Lena, és kényelmesen hátradőlt. Remélte, hogy nem látszik olyan önelégültnek, mint amilyennek érezte magát. Valami azt súgta neki, hogy Lev benne van a dologban. Csak idő kérdése, és Jeffrey megtöri.

Lev a térde alatt összefonta az ujjait, és előrehajolt. Egészen addig így maradt, amíg Jeffrey visszajött. Meg se várta, hogy a férfi leüljön Mark helyére, azonnal beszélni kezdett. – Igyekeztem őszinte lenni, nem akartam, hogy valami ostoba hazugság, jaj, édes istenem, micsoda zűrt okoztam.

Jeffrey megvonta a vállát, mintha csak valami semmiségről lenne szó. – Akkor magyarázza el nekem.

– Ő… – a kezébe temette az arcát. – Vonzó lány volt.

– Hasonlított a húgára – jutott Lena eszébe.

– Jaj, dehogy – mondta remegő hangon Lev. – Soha nem viselkedtem illetlenül se a húgommal, se az unokahúgommal. Egyik unokahúgommal se. – A hangja szinte könyörgő volt. – Egyetlen alkalom volt – egyetlenegy. Abby átment az irodán. Nem tudtam, hogy ő az. Hátulról láttam, és a reakcióm… – most egyenesen Jeffrey-hez intézte a szót. – Tudja, hogy van ez.

– Nekem nincs csinos unokahúgom.

– Istenem – sóhajtott Lev. – Paul megmondta, hogy meg fogom bánni. – Hátradőlt, láthatóan össze volt zavarodva. – Figyeljen, én is olvastam krimiket. Tudom, hogy működnek. Először a családtagok között keresik a tettest. Ezt szerettem volna megelőzni. Olyan őszinte akartam lenni, amennyire csak lehetséges. – A mennyezetre nézett, mintha onnan várná a megoldást. – Egyetlenegy alkalom volt. A folyosón a fénymásoló mellett ment el, és hátulról nem ismertem meg, és amikor megfordult, majdnem hanyatt estem. Nem, mintha… - abbahagyta, majd folytatta, óvatosan szőtte össze a szavakat. – Nem foglalkoztam vele, semmilyen szándékom se volt, csak bámultam a levegőbe, és arra gondoltam, milyen csinos nő, és akkor megláttam, hogy Abby az, és esküszöm, utána egy hónapig nem tudtam vele beszélni se. Életemben nem szégyelltem még magam ennyire.

Lev kinyújtotta a kezét. – Amikor a kollégája feltette azt a kérdést, elsőnek ez jutott az eszembe. Az a nap. Tudtam, hogy kimutatja, ha hazudok.

Jeffrey az utolsó cseppig kiélvezte, hogy várakoztathatja Levet. – A vizsgálat eredménytelen volt – közölte aztán.

Levből mintha minden levegő eltávozott volna. – Csak összezavartam a dolgokat, miközben épp az ellenkezője volt a szándékom.

– Miért nem akarta jelenteni, hogy eltűnt a másik unokahúga?

– Azt hittem… – elhallgatott, mint aki maga se tudja a választ. – Nem akartam, hogy feleslegesen vesztegessék az idejüket. Becca rendszeresen eltűnik. Rendkívül melodrámai.

– Hozzáért valaha Abigailhez? – kérdezte váratlanul Jeffrey.

– Soha!

– Voltak kettesben?

– Természetesen. A nagybátyja vagyok és a lelkésze.

Most Lena kérdezett. – Meggyónt magának?

– Ez nem így működik – magyarázta Lev. – Csak beszélgetni szoktunk. Abby szívesen olvasta a Bibliát. Elemeztük a Szentírást. Szókirakóst játszottunk. De ezt teszem mindegyik unokahúgommal és unokaöcsémmel.

– Érti ugye, miért tűnik ez furcsának a számunkra? – kérdezte Jeffrey.

– Roppant sajnálom. Semmit nem tudtam segíteni.

– Hát nem – bólogatott Jeffrey. – Mit csinált Stanley-nél?

Levnek szemlátomást nehezére esett a gyors váltás.

– Dale panaszkodott, hogy néhányan közülünk átjárónak használják a földjét. Odamentem, kimértük a birtokhatárt és megállapodtunk, hogy felállítunk egy kerítést.

– Furcsa, hogy ezt maga személyesen intézte. Hiszen a farmért felelős, nem igaz?

– Nincs ebben semmi szokatlan – tiltakozott Lev. –

Mindannyiunknak több feladata is van.

– Nekem nem ez volt a benyomásom. Úgy tűnt, hogy maga a főnök.

Lev kelletlenül válaszolt. – Én felelek a napi ügyekért.

– Jó nagy terület.

– Igen, az.

– Nem lett volna okosabb kiadni valakinek, hogy bejárja Dale birtokát, és tárgyaljon a kerítésről?

– Az apám is örökösen ezzel nyaggat. Tartok tőle, hogy szeretem magam ellenőrizni a dolgokat. Ezen még dolgoznom kell.

– Dale meglehetősen nagydarab ember – folytatta Jeffrey. – Ez nem zavarta? Oda mert menni egyedül?

– Cole is velem volt. A farmon ő a csapatvezető. Nem tudom, ez tegnap szóba került-e. Ő az egyik igazi sikertörténet Holy Grownban. A börtönben az apám volt a lelkésze. És jó két évtizeddel később Cole még mindig velünk van.

– Fegyveres rablásért ítélték el, igaz?

Lev bólintott. – Igen. Ki akart rabolni egy kisboltot. Valaki feldobta. A bíró nem volt megértő vele. Biztos vagyok benne, hogy Cole maga vetette az ágyát, és abban is, hogy húsz éve maga fekszik benne. Nagyon más ember ez, mint az, aki kitervelte azt a rablást.

Jeffrey igyekezett visszatéreni az eredeti témához. – Maga bement Dale műhelyébe?

– Tessék?

– Dale Stanley. Bement a műhelyébe, amikor odament, hogy megbeszéljék a kerítést?

– Igen. Általában nem izgatnak az autók, nem értek hozzájuk, de udvariasabbnak véltem, ha bemegyek.

– És mindeközben hol volt Cole? – vetette közbe Lena.

– A kocsiban maradt – mondta Lev. – Nem azért vittem magammal, hogy bárkit megfélemlítsek. Csak azt akartam, hogy Dale tudja, nem egyedül jöttem.

– Cole egész idő alatt az autóban maradt? – kérdezte Jeffrey.

– Igen.

– Még akkor is, amikor maga a birtoka és a Dale birtoka közti területet járta be?

– Az az egyház birtoka, de igen.

– Használta valaha Cole-t megfélemlítésre? – kérdezte Jeffrey.

Lev kényelmetlenül fészkelődött. Nem is válaszolt azonnal. – Igen – vallotta be végül.

– És hogyan?

– Időnként felbukkannak emberek, akik hasznot akarnak

húzni a rendszerből. Olyankor Cole beszél velük. Személyes ügynek tekinti, ha valaki ki akarja használni az egyházat. A családot. Végtelenül lojális az apámhoz.

– Előfordult, hogy fizikailag bántalmazta azokat, akik ki akarták használni a lehetőséget?

– Nem – tiltakozott Lev. – Határozottan nem.

– Mitől ennyire biztos benne?

– Mert tudatában van a problémájának.

– Ez mit jelent?

– Nagyon… nagyon rossz a természete – Lev szemlátomást felidézett egy emlékképet. – A felesége biztosan elmesélte, tegnap mennyire elvesztette az önuralmát. De higgye el, csupán arról van szó, hogy szenvedélyesen hisz. Én vagyok az első, aki elismeri, hogy könnyen elszalad vele a ló, de azért vagyok ott, hogy megfékezzem, ha szükséges.

Lena pokolian kíváncsi volt, vajon miről beszélhet, de tudta, okosabb, ha nem szól közbe.

Jeffrey pedig úgy tett, mintha semmit nem hallott volna, egyszerűen továbblépett. – Mennyire volt rossz a természete? – Múlt időben fogalmazott. – Mennyire *volt* rossz?

– Hát, valamikor verekedett. Nem akkor, amikor a papa megismerte, hanem előtte. Nagyon erős férfi – tette még hozzá.

– Nem akarok ellentmondani, Lev, de tegnap, amikor itt volt, nekem tökéletesen ártalmatlan öregúrnak tűnt.

– Az is. Ártalmatlan. Most.

– Most?

– A seregben a különleges alakulatnál szolgált. Rengeteg rossz dolgot követett el. Az ember nem azért lő be heti ezerdollárnyi heroint, mert olyan nagyon boldog. – Megérzett valamit Jeffrey türelmetlenségéből. – A fegyveres rablás – magyarázta. – Valószínűleg enyhébb büntetést kaphatott volna, hiszen be se ment az üzletbe, de ellenállt a letartóztatásnak. Egy rendőr csúnyán megsérült, kis híján elvesztette az egyik szemét. – Levet még a gondolattól is kiverte a hideg. – Cole puszta kézzel ment neki.

Jeffrey kiegyenesedett. – Ez nincs benne a róla készült jelentésben.

– Fogalmam sincs, miért. Természetesen nem láttam a jegyzőkönyvet, de Cole nem szégyelli bevallani múltbeli eltévelyedéseit. A tanúságtételekor az egész gyülekezet előtt beszélt róla.

Jeffrey alig bírt ülve maradni, feszítette a türelmetlenség. – Azt mondja, puszta kézzel ütött?

– Az öklével – pontosított Lev. – Mielőtt börtönbe került, ökölvívással keresett pénzt. Kesztyű nélkül. Néhányan nagyon súlyosan megsérültek miatta. Nem is büszke életének erre a szakaszára.

Jeffrey egy darabig emésztette a hallottakat. – Cole Connolly

kopaszra borotválja a fejét.

Lev mozdulata jelezte, hogy erre a megjegyzésre számított a legkevésbé. – Igen. Múlt héten borotválta le a haját. Korábban felnyírt katonai frizurája volt.

– Tüskés?

– Így is mondhatjuk. Időnként összeragadt az izzadságtól. – Szomorúan elmosolyodott. – Abby sokszor ugratta is vele.

Jeffrey összefonta a karját. – Hogy írná le Abby és Cole viszonyát?

– Cole védelmezte. Becsülte. A farmon minden gyerekkel így viselkedett. Nem mondhatnám, hogy Abbyre külön figyelmet fordított volna. – Gondolkodott, majd folytatta. – Zeke-re is állandóan ő vigyáz. Tökéletesen megbízom benne.

– Ismer egy Chip Donner nevű férfit?

Lev meglepetten kapta fel a fejét. – Néhány évig időnként a farmon dolgozott. Cole azt mondta, hogy készpénzt lopott. Akkor megkértük, hogy távozzon.

– A rendőrséget nem értesítették?

– Rendszerint nem vonjuk be a rendőrséget a belső ügyeinkbe. Tudom, nem hangzik jól…

– Ne azon aggódjon, mi hogy hangzik, Ward tisztelendő, csak azt mondja el, mi történt.

– S Cole megkérte a Donner gyereket, hogy költözzön el. Másnap már nem volt velünk.

Másnap már nem volt velünk.

– Tudja, hogy most hol lehet Cole?

– Ma délelőtt mindenki szabadságot kapott Abby miatt. Gondolom, a szállásán van, a pajta fölött, és készül a szertartásra. – Újra próbálkozott. – Tolliver felügyelő, higgye el, ez már mind a múlté. Cole kedves ember. Olyan, mintha a testvérem lenne. Mindannyiunk testvére.

– Ahogy említette, Ward tisztelendő, először mindig a családtagokkal kell kezdeni.

12. fejezet

Amikor Jeffrey bekanyarodott a mezőgazdasági gépeknek és a Cole Connollynak otthont adó pajta elé, érezte, hogy Lena legalább annyira izgatott, mint ő maga. Ha egy nyomozás olyan, mint a hullámvasút, akkor most kilencven mérföldes sebességgel tartottak a következő csúcs felé. Történetesen Lev Ward a tárcájában tartott egy fényképet a családjáról. Patty O'Ryan színes egyéniségének megfelelően akként azonosította Cole Connollyt mint azt a faszszopó, anyabaszó állatot, aki meglátogatta Chipet a Pink Kittyben.

– A vágás az ujján – mondta Lena.

– Mi van vele? – kérdezte Jeffrey, de értette. Connolly azt mondta, a mezei munka közben vágta meg a mutatóujját.

– Az ember azt hinné, a kezén több is van, mint egy kis vágás, ha figyelembe vesszük, hogy nézett ki Chip Donner. Igaz

vágás, ha figyelembe vesszük, hogy nézett ki Chip Donner. Igaz, O. J.-nek is csak egy kis vágás volt az ujján.

– És Jeffrey McDonaldnak is.

– Ő meg kicsoda?

– Halálra szurkálta az egész családját. A két gyereket és a terhes feleségét. Ő azonban csak az ujját vágta meg.

– Kedves pasas lehetett – állapította meg Lena. – Szerinted Cole rabolta el Rebeccát?

– Szerintem meg fogjuk tudni – felelte Jeffrey, abban reménykedve, hogy a lány tényleg csak lelépett otthonról, és biztonságban van valahol, nem pedig a föld alatt kapkodja a levegőt, azért imádkozva, hogy valaki megtalálja.

A kocsival ráfordult a kavicsos felhajtóra, ahogy tettek ezt hétfőn is. Lev Ward ósdi Ford Festivaját követték, a tisztelendő pedig szigorúan betartotta a sebességkorlátozást. Jeffrey meggyőződése szerint akkor is ezt tette volna, ha nem egy rendőrautó gurul mögötte. Amikor Lev beállt a pajta elé, még indexelt is.

Jeffrey megállt. – Itt vagyunk – mondta, ahogy Lenával együtt kikászálódtak a kocsiból.

Lev megmutatta a pajtában a belső lépcsőt. – Ott fent lakik.

Jeffrey felnézett. Örömmel nyugtázta, hogy a pajta elején nincs ablak, Connollyt tehát semmi nem figyelmeztette az érkezésükre. – Maradj itt – utasította Lenát, és belépett a pajtába. Lev elindult utána, de Jeffrey megállította. – Magára lent

pajtába. Lev elindult utána, de Jeffrey megállította. – Magára lent van szükség.

Lev előbb tiltakozni akart, de aztán csak annyit mondott: – Azt hiszem, nagyon melléfog, Tolliver felügyelő. Cole szerette Abbyt. Nem az a fajta, aki ilyesmit tenne. Nem tudom, ki az az állat, aki képes erre, de Cole nem, az biztos.

Jeffrey Lenához fordult. – Gondoskodj róla, hogy senki ne zavarhasson. – Levnek pedig: – Megköszönném, ha lent maradna, amig visszatérek.

– El kell készítenem a beszédemet – tiltakozott Lev. – Ma helyezzük örök nyugalomra Abbyt. A család vár rám.

Jeffrey tudta, hogy a családnak egy igen éles eszű jogász is a tagja, és piszkosul nem vágyott arra, hogy Paul Ward beleüsse az orrát a Connollyval folytatott beszélgetésbe. A férfi okos, Jeffrey-nek így se lesz könnyű, amíg megtöri, hát még ha itt van Paul, aki aztán lezárna minden lehetséges utat.

Jeffrey nem a saját körzetében volt, nem volt letar-tóztatási parancsa, és kizárólag egy narkós sztriptíz-táncos miatt jött ide, aki a saját anyját is megölné egy adagért. Csak annyit mondhatott: – Tegye, amit tennie kell.

Lena zsebre vágta a kezét. – Egyenesen a bátyjához megy – közölte, amikor a tisztelendő elhajtott.

– Ha kell, kötözd össze őket, nem érdekel hogyan, de tartsd őket távol a lakástól.

– Igenis, uram.

Jeffrey óvatosan lépdelt felfelé. A pihenőnél megállt, és bekukucskált a szoba ajtajának ablakán. Connolly a mosdónál állt. Háttal volt Jeffrey-nek, és amikor megfordult, a felügyelő látta, hogy vizet tölt egy kannába. Szemlátomást nem lepődött meg azon, hogy valaki bekukucskál az ablakon.

– Jöjjön be – kiáltotta, és a platnira tette a kannát. A gáz csak többszöri próbálkozás után gyulladt meg.

– Mr. Connolly – kezdte Jeffrey, maga se tudva, hogyan kezdjen bele.

– Cole – helyesbített az öreg. – Épp kávét készítek – mosolygott Jeffrey-re. A szeme ugyanúgy szikrázott, mint az előző nap. – Kér egy csészével?

A polcon Jeffrey egy üveg Folgers instant kávét pillantott meg. Rátört a hányinger. Az apja esküdött a Folgersre, a másnaposság legjobb gyógymódjának tartotta. Jeffrey szívesebben ivott volna a vécécsészéből, de udvariasan azt mondta: – Igen, kérek.

Connolly kivett még egy csészét a szekrényből. Jeffrey látta, hogy összesen kettő van.

– Foglaljon helyet – mondta Connolly, és két púpozott kávéskanálnyit tett mindegyik csészébe.

Jeffrey kihúzta az asztal mellől az egyik széket, és felmérte Connolly lakását. Egyetlen szoba, az egyik felében a konyha, a másikban a háló. Az ágyon fehér lepedő, takaró, és minden

elvágólag. Spártai egyszerűségben élt. Az ágy fölötti feszülettől és a fehérre meszelt falra felerősített vallási posztertől eltekintve semmi nem árulkodott a szoba lakójáról, akinek ez volt az otthona.

– Régóta él itt? – kezdte Jeffrey.

– Hát – Connolly elgondolkodott – ha jól számolom, idestova tizenöt éve. Valamivel korábban költöztünk ki a farmra, akkoriban még a nagy házban laktam, de sorra érkeztek az unokák, felnövekedtek, kellett nekik a saját szoba, a saját tér. Tudja, milyenek a gyerekek.

– Igen. Kellemes ez a hely.

– Magam alakítottam ki – büszkélkedett Connolly. – Rachel felajánlotta, hogy lakjam nála, de megláttam idefent ezt a szobát, és rögvest tudtam, hol a helyem.

– Ügyes ács maga – mondta elismerően Jeffrey, és alaposabban körbenézett. A ládát, amelyben megtalálták Abbyt, meg a másikat is, milliméter pontossággal illesztették össze. Akárki csinálta, megadta a módját, nem sajnálta az időt, nem adott ki trehány munkát a kezéből.

– Kétszer mérj, egyszer vágj. – Connolly letelepedett az asztal mellé, az egyik bögrét Jeffrey elé tette, a másikat magánál tartotta. Kettejük között feküdt a Biblia, alatta egy halom szalvéta.

– Lenne még néhány kérdésem – kezdte Jeffrey. – Remélem, nem haragszik.

Connolly bólintott, mint akinek nincs semmi titkolnivalója. – Dehogy. Segítek, amiben csak tudok. Kezdje!

Jeffrey megérezte az instant kávé illatát, és eltolta maga elől a csészét, hogy beszélni tudjon. Úgy döntött, Chip Donnerral kezdi. O'Ryan valódi kapcsolatot tárt fel. Az Abbyhez vezető szál vékonynak tűnt, és Connolly nem az a fajta ember, aki maga dugja a hurokba a fejét. – Hallott már egy Pink Kitty nevű bárról?

Connollynak a szeme se rebbent. Mereven nézte Jeffrey-t. – Sztriptízbár a főút mellett.

– Pontosan.

Connolly egy kicsit arrább tolta a bögréjét, hogy elé kerüljön a Biblia.

– Járt ott, Cole?

– Furcsákat kérdez egy kereszténytől.

– Az egyik sztriptíztáncos szerint járt ott.

Connolly letörölte kopasz fejéről az izzadságot. – Meleg van idebent – állapította meg, és az ablakhoz lépett. Az emeleten voltak, az ablak keskeny volt, de Jeffrey teste ugrásra készen megfeszült, ha esetleg Connolly szökni próbálna.

Connolly visszafordult. – Nem sokat adnék egy kurva szavára.

– Bizony. Hajlamosak azt mondani, amiről úgy gondolják,

hallani akar az ember.

– így igaz. – Visszatette a helyére a Folgerst. A mosogatóhoz lépeti, és elmosta a kanalat, majd egy régi, de tiszta konyharuhával eltörölte, mielőtt betette a fiókba. A kanna sípolni kezdett, a konyharuhával megfogta, és levette a tűzhelyről.

– Adja ide azokat – mutatott a bögrékre. Jeffrey engedelmesen az asztal szélére tolta őket.

– Amikor a seregben voltam – mesélte Connolly, miközben kitöltötte a forró vizet –, nem volt olyan cicibár a környéken, amit meg ne látogattunk volna. A bűn tanyája egytől egyig. – Visszatette a vízforralót a platni-ra, majd a fiókból elővette az előbb eltett kanalat, és megkeverte a kávét. – Akkoriban még gyenge ember voltam. Gyenge ember.

– Mit keresett Abby a Pink Kittyben, Cole?

Connolly addig kevergette a kávét, amíg a tiszta folyadék természetellenesen sötét lett. – Abby segíteni akart az embereknek – mondta, és visszatért a mosogatóhoz. – Nem tudta, hogy az oroszlán barlangjába sétált be. Becsületes lélek volt.

Jeffrey nézte, ahogy Connolly ismét elmossa a kanalat, eltörli, visszateszi a fiókba, majd letelepszik a kávéja mellé, szemben Jeffrey-vel.

– Chip Donneren akart segíteni? – kérdezte Jeffrey.

– Nem érdemelte meg a segítséget – felelte Cole, és a szájához emelte a bögrét. A kávé gőzölgött, megfújta, majd az

szájához emelte a bögrét. A kávé gőzölgött, megfújta, majd az asztalra tette. – Még túl forró.

Jeffrey hátradőlt, hogy minél távolabb kerüljön a kávészagtól. – Miért nem érdemelte meg a segítséget?

– Lev és a többiek nem látják, de vannak, akik csak hasznot akarnak húzni a rendszerből. – Jeffrey felé bökött. – Maga meg én tudjuk, milyenek ezek. Az én feladatom eltávolítani őket a farmról. Elfoglalják az arra érdemesek elől a helyet – olyanok elől, akik valóban jó útra akarnak térni. Akik erősek az Úrban.

Jeffrey átvette a ritmust. – Ezek a rossz emberek csak a maguk hasznára dolgoznak. Elveszik, amit tudnak, és lelépnek.

– Így igaz – bólogatott Cole. – És az én dolgom az, hogy minél gyorsabban eltűnjenek innen.

– Mielőtt mindenkinek kárt okoznának.

– Pontosan.

– Mit tett Chip Abbyvel?

– Kivitte az erdőbe. Az ártatlant. Az volt, ártatlan.

– Látta, amikor kivitte a fák közé? – kérdezte Jeffrey. Meglehetősen furcsállta, hogy egy hetvenkét éves férfi egy fiatal lányt kövessen.

– Biztosan akartam tudni, hogy nincs semmi baja - magyarázta Connolly. – Nem szégyellem beismerni, aggódtam a lelkéért.

– Felelősséget érez a családjáért?

– Most, hogy Thomas ilyen állapotba került, nekem kellett vigyáznom rá.

– Sok ilyet láttam már – biztatta Jeffrey. – Elég, ha egy rothadt alma van a kosárban.

– Milyen igaz, uram. – Cole ismét megfújta a kávét, és megpróbált egy kortyot lenyelni. Fintorgott, amikor megégette a nyelvét. – Igyekeztem okosan beszélni vele. El akart menni a városból azzal a fiúval. Csomagolt, elindult volna, egyenesen a kárhozat útján. Nem engedhettem, hogy ez megtörténjen. Thomas miatt, a család miatt. Nem veszíthettek el még egy lelket.

Jeffrey bólintott. A darabkák a helyükre kerültek. Látta, ahogy Abigail Bennett csomagol, és azt hiszi, új életet fog kezdeni, mindaddig, amíg Cole Connolly belép, és azzal minden megváltozik. Mi járhatott Abby fejében, amikor az öreg bevitte az erdőbe? Iszonyatosan retteghetett.

– Nem tudom elképzelni, hogy azt akarta, haljon meg – mondta.

Connolly felkapta a fejét. Egy másodpercig csak bámult Jeffrey-re.

– Maga készítette azt a ládát, Cole. – Körbemutatott a lakásban. – Minden tökéletes, hibátlan. A szakértelme árulta el. Nem hiszem, hogy a halálát akarta – próbálkozott újra.

Connolly nem válaszolt.

– Én a mamája miatt aggódom – folytatta Jeffrey. – Esther jó asszony.

– Ez így van.

– Tudnia kell, mi történt a lányával, Cole. Amikor nála jártam, és átnéztem Abby holmiját, és szerettem volna rájönni, mi történhetett vele, Esther könyörgött. Megragadta a karomat, Cole, és könnyes volt a szeme. -Szünetet tartott. – Esthernek tudnia kell, mi történt a kicsikéjével, Cole. A lelki békéje érdekében.

Connolly csak bólintott.

– Eljutottam arra a pontra – folytatta Jeffrey –, amikor kénytelen leszek kihallgatni az embereket. Mindenfélét kell mondanom, hogy lássam, mi az, ami megállja a helyét.

Connolly hátradőlt, és szorosan összeszorította az ajkát.

– Elsőnek Maryt vitetem be, utána Rachelt.

– Kétlem, hogy Paul ezt hagyná.

– Vádemelés nélkül is bent tarthatom őket huszonnégy óráig. – Tovább próbálkozott, kereste a fogást. – Szerintem Mary és Rachel lesz a koronatanú.

– Tegyen, amit akar – vonogatta a vállát Cole.

– Thomasszal lesz nehéz dolgom – próbálkozott tovább Jeffrey, és le nem vette a szemét Connollyról. Igyekezett felbecsülni, meddig kell még szorongatnia az öreget. A jótevője neve hallatán Cole teste megfeszült. – Minden tőlünk telhetőt

neve hallatán Cole teste megfeszült. – Minden tőlünk telhetőt megteszünk a kényelme érdekében. A cellaajtók keskenyek ugyan, de biztosan be tudjuk vinni akkor is, ha a kerekes széke nem fér be.

A mosogató csapja kicsit szivárgott, és a mondatok utáni csendben tisztán lehetett hallani a vízcseppek visszhangját. Jeffrey mereven figyelte Connollyt, látta, hogy az öreg arckifejezése megváltozik, ahogyan hadakozik a vázolt fenyegető képpel.

Jeffrey kihasználta a lehetőséget, és tovább nyomult. – Bent tartom, Cole. A börtönben. Bármit megteszek, hogy kiderítsem, mi történt. Ne higgye, hogy nem így lesz.

Connolly eddig szorosan markolta a bögrét, de a szorítás most engedett, döntött. – Békén hagyja Thomast?

– A szavamat adom.

Connolly bólintott. De csak lassan érlelődött meg benne a teljes elhatározás. Jeffrey már készült noszogatni, amikor megszólalt. – Eddig egyik se halt meg.

Jeffrey-ben az egekig szökött az adrenalin, de igyekezett nem megtörni a beszélgetés ritmusát. Soha nem jönnek egyenesen elő a farbával. Soha nem vallják be egyenesen, hogy valami rettenetes dolgot követtek el. Mindegyiknek szüksége van a kerülőútra, hátulról jönnek, ez megkönnyíti a vallomást, meggyőzhetik magukat, hogy ők alapvetően jó emberek, akik csak egy pillanatra tértek le a helyes útról.

Connolly megismételte: – Eddig egyik se halt meg.

Jeffrey igyekezett úgy beszélni, hogy még véletlenül se legyen vád a hangjában. – Kivel tette még meg, Cole?

Az öreg lassan megrázta a fejét.

– És mi van Rebeccával?

– Majd előkerül.

– Úgy, mint Abby?

– Úgy, mint a rossz pénz. Soha egyetlen szavamat se hallotta meg. Soha nem figyelt rám – Connolly a kávéját bámulta, de egy csepp bűntudat se látszott rajta. -Abby várandós volt.

– Ő mondta ezt magának? – kérdezte Jeffrey, és szinte látta maga előtt a lányt, aki ezzel a hírrel próbálta meg rávenni az őrült öreget, hogy ne fektesse be abba a ládába.

– Összetörte a szívemet. De épp ez győzött meg róla, hogy megtegyem, amit meg kell tennem.

– Tehát eltemette a tó partján. Ugyanoda, ahol Chippel szeretkezett.

– El akart szökni vele – ismételte Connolly. – Átmentem hozzá, hogy együtt imádkozzunk, de ő csomagolt, és arra készült, hogy elszökjön azzal a semmirekellővel, hogy bűnben nevelje fel a kicsit.

– Ezt nem engedhette meg – bátorította Jeffrey.

– Maga volt az ártatlanság. Szüksége volt arra az időre, hogy

egymagában átgondolja, mit engedett meg annak a tickónak. Feltámadott, és újjászületett.

– Erről van szó? Eltemeti őket, hogy újjászülessenek? – Connolly nem válaszolt. – Rebeccát is eltemette, Cole? Ő is ott van?

Az öreg a Bibliára fektette a kezét, úgy idézte: -"Vesszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé!"

– Cole, hol van Rebecca?

– Mondtam, fiam, nem tudom.

– Abby bűnös volt?

– Isten kezébe helyeztem. Azt mondja, adjak nekik időt az imádságra, adjak időt a bűnbánatra. Ő adja nekem a küldetést, és én lehetőséget adok a lányoknak, hogy megváltoztassák az életüket. – Megint a Bibliát idézte: – „Megőrzi az Úr mindazokat, akik őt szeretik; de a gonoszokat mind megsemmisíti."

– Abby nem szerette az Urat?

Az öreg őszinte szomorúsággal nézett rá, mintha semmi köze nem lett volna a lány halálához. – Az Úr elvette – törölt ki egy könnycseppet a szeméből. – Én csak az Úr parancsát követtem.

– Azt is ő mondta, hogy verje agyon Chipet? – kérdezte Jeffrey.

– Az a fiú semmi jót nem tett a világnak.

Jeffrey ezt vallomásnak vette. – Miért ölte meg Abbyt, Cole?

Az Úr [illegible]

– Az Úr döntött úgy, hogy elveszi – mondta szívből jövő fájdalommal. – Elfogyott a levegője. Szegény kicsike.

– Maga tette abba a ládába.

Cole biccentett, érezni lehetett, ahogy fölhorgad benne a düh. – Én.

Jeffrey még szorított rajta egy kicsit. – Maga ölte meg.

– Nincs örömöm a gonoszok halálában. Én csak egy vén katona vagyok. Szócsöve az Úrnak.

– Valóban?

– Valóban – csapott ököllel az asztalra, mert feldühítette a felügyelő szarkazmusa. A tekintete dühtől lángolt. Kellett egy másodperc, hogy úrrá legyen a haragján. Jeffrey-nek Chip Donner jutott az eszébe; ezzel az ököllel zúzta szét a szerencsétlen férfi beleit. Nekifeszítette a hátát a széknek. A pisztoly megnyugtatóan nyomódott az oldalának.

Connolly ismét kortyolt a kávéból. – Most, hogy Thomas ebbe az állapotba került… – a kezét a gyomrára szorította, savas böffenés csúszott ki a száján. – Elnézést, az emésztésem. Nem lenne szabad kávét innom. Mary és Rachel örökösen emiatt rágja a fülemet, de a koffein az egyetlen szenvedély, amelyről nem tudtam lemondani.

– Most, hogy Thomas ebbe az állapotba került… -Jeffrey igyekezett visszaterelni az eredeti mederbe.

Connolly letette a bögréjét. – Valakinek ki kell állnia.

valakinek felelősséget kell vállalnia a családért, másképpen minden, amiért dolgoztunk, kárba vész. Mindannyian katonák vagyunk. Szükségünk van parancsnokra.

Jeffrey csak arra emlékezett, hogy O'Ryan szerint az a férfi a Kittyben drogot adott Chipnek. – Nehéz nemet mondani, ha valaki kínálgat. Miért adott Chipnek kábítószert?

Connolly fészkelődött, mintha kényelmesebb pózt keresne. – A kígyó megkísértette Évát, és ő nem állt ellen. Chip éppolyan volt, mint a többiek. Egyik se tud sokáig ellenállni.

– Azt elhiszem.

– Isten figyelmeztette Ádámot és Évát, hogy ne egyenek a fa gyümölcséből. – Cole a Biblia alól előhúzott egy szalvétát, és megtörölgette a homlokát. – Vagy erős vagy, vagy gyenge. Az a fiú gyenge volt. – Majd szomorúan hozzátette: – Azt hiszem, a végén a mi Abi-gailünk is az volt. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Nem a mi tisztünk megkérdőjelezni az akaratát.

– Abbyt megmérgezték, Cole. Nem Isten döntött úgy, hogy magához veszi. Valaki meggyilkolta.

Szája előtt a kávésbögrével Connolly Jeffrey arcát tanulmányozta. Kivárta az időt, kortyolt egyet, majd letette a csészét a Biblia elé. – Elfelejti, kivel beszél, fiam – mondta. Hiába volt csendes, a hangja tele volt fenyegetéssel. – Nem egyszerű öregember vagyok, hanem öreg fegyenc. A hazugságaival nem megy semmire.

– Nem hazudok magának.

– Nos, uram, bocsásson meg, de egy szavát se hiszem.

– Cianiddal mérgezték meg.

Connolly hitetlenkedve csóválta a fejét. – Ha le akar tartóztatni, csak rajta. Nincs több mondanivalóm.

– Kivel tette még, Cole? Hol van Rebecca?

Nevetett, és megrázta a fejét. – Azt hiszi, patkány vagyok? Eladom magam egy fényes ezüstért? – Jeffrey-re szegezte az ujját. – Mondok én magának valamit, fiam. Én… – Hevesen köhögött. – Soha… – újabb köhögés rázta meg. A köhögésből hörgés lett. Jeffrey felugrott, amikor sötét hányás jelent meg a férfi szája sarkában.

– Cole?

Connolly légzése nehézkessé vált, kapkodta a levegőt. A nyakát markolászta, a körme belevájt a húsba. – Nem! – hörögte. Olyan vadul rángatódzott, hogy leesett a földre.

– Cole! – kiáltotta Jeffrey. Az öreg arcára kiülő fájdalom és a félelem maszkjának láttán földbe gyökerezett a lába. Connolly lába vadul verte a padlót, öntudatlanul rugdosta a széket, de olyan erővel, hogy az a falig csúszott. A záróizmai elernyedtek, székletcsíkot húzott maga után, ahogy az ajtó felé kúszott. A teste hirtelen megmerevedett, a szeme becsúszott az üregébe. A lába olyan erővel rángott, hogy leesett róla a cipő.

Egy perc sem telt bele, és halott volt.

* * *

Lena Jeffrey Town Carja mellett járkált fel-alá, amikor a férfi végre lejött a lépcsőn. Elővette a zsebkendőjét, letörölte homlokáról a verítéket. Erről eszébe jutott Connolly mozdulata, éppen így törölgette magát a halála előtt.

A nyitott ablakon át benyúlt, és kivette a mobilját. A mozdulattól elfogta a hányinger, mély levegőt vett, és kiegyenesedett.

– Jól vagy?

Jeffrey levette a zakóját, és behajította a kocsiba. Sara irodáját hívta, közben vetette oda Ixnának: – Meghalt.

– Micsoda?

– Nincs sok időnk. – Majd Sara titkárnőjének: – Előkerítené? Vészhelyzet van.

– Mi történt? – kérdezte Lena. Majd lehalkított hangon: – Próbálkozott valamivel?

Jeffrey nem is nagyon lepődött meg azon, hogy a kolléganője feltételezi róla, képes megölni egy gyanúsítottat. Ha belegondol, mi mindenen mentek együtt keresztül, hát nem mutatott valami jó példát.

Sara jött a telefonhoz. – Jeff?

– Szükség van rád a Ward-farmon.

– Mi történt?

– Cole Connolly meghalt. Kávét ivott. Azt hiszem, abban

lehetett a cianid. Éppen… – Jeffrey inkább nem akart belegondolni abba, minek volt éppen szemtanúja. – A szemem előtt halt meg.

– Jeffrey, jól vagy?

Jeffrey tisztában volt vele, hogy Lena minden szavát hallja. Ahogy garantálni akarta, hogy senki ne jöjjön ide, ugyanúgy akarta azt is, hogy senki ne tudjon semmit leolvasni az arcáról. Cole Connolly gusztustalan alak volt, beteges állat, aki a rémtettei igazolására használta a Bibliát, de akkor is emberi lény volt. Jeffrey meg tudott volna nevezni nem is egy embert, aki ilyen halált érdemelt, Cole is rajta volt ezen a listán, de nem szívesen volt szemtanúja valaki kínszenvedéseinek.

– Gyorsan kell ideérned. Szeretném, ha megnéznéd, még mielőtt hívom a seriffet. – Majd Lena miatt még hozzátette: – Ez nem egészen az én körzetem.

– Máris indulok.

Jeffrey becsukta a telefont, zsebre vágta, és a kocsinak dőlt. Még mindig émelygett, és rettegve gondolt arra, hogy beleivott a kávéba, pedig pontosan tudta, hogy egy csepp se ment le a torkán. Életében ez volt az első és egyetlen eset, amikor az apja nyomorult szokása a hasznára volt. Némán hálaimát rebegett Jimmy Tolliverhez, bár tudta, ha van is mennyország, az ő apja biztos nem annak a lakója.

– Főnök? – Lena bizony már egy ideje hozzá beszélt. – Rebecca Bennettről kérdeztem. Mondott valamit a lányról?

Rebecca Bennettről kérdezett. Mondott valamit a lányról.

– Azt, hogy nem tudja, merre van.

– Értem – Lena körbenézett. – És most mit csinálunk?

Ebben a pillanatban Jeffrey nem vágyott az elöljárói felelősségre. Csak arra, hogy nyugodtan a kocsi oldalának dőlhessen, mélyeket lélegezzen, és várja, hogy Sara ideérjen. Mintha lett volna választási lehetősége.

– Amikor Sara ideér, menj el Félnótásért. Mondd neki azt, hogy itt nem működik a telefonod. Nem kell sietni, csak kényelmesen, rendben?

Lena bólintott.

Jeffrey benézett a sötét pajtába. A keskeny lépcsőkről akár Dante is írhatott volna.

– Bevallotta, hogy más lányokkal is megtette? – kérdezte Lena.

– Igen. És azt mondta, eddig egyik se halt meg.

– Hisz neki?

– Igen. Valaki megírta azt az üzenetet Sarának. Valaki ezt túlélte.

– Rebecca? – találgatott Lena.

– Nem az ő kézírása – mondta, mert eszébe jutott az Esthertől kapott levélke.

– Gondolod, hogy az egyik nagynéni írta? Vagy az anyja?

– Nem létezik, hogy Esther erről tudott. Akkor megmondta volna nekünk. Szerette a lányát.

– Esther a családjához hűséges – emlékeztette Lena. – Mindenben alkalmazkodik a fivéreihez.

– Nem mindig – ellenkezett Jeffrey.

– Lev. Róla semmit nem tudok. Nem tudom hova tenni.

Jeffrey csak bólintott, beszélni nem mert.

Lena összefonta a karját. Csend telepedett közéjük. Jeffrey az országutat kémlelte, majd becsukta a szemét, és minden figyelmét kavargó gyomrára összpontosította. Nem egyszerű émelygésről volt szó. Szédült is, mint akit az ájulás környékez. Biztos, hogy nem kóstolta meg a kávét? A múltkor meg abból a keserű limonádéból ivott. Lehet, hogy lenyelt egy kevés cianidot?

Lena nem bírt egy helyben maradni, fel-alá sétálgatott, és amikor bement a pajtába, Jeffrey nem állította meg. Percekkel később már ki is jött, az óráját nézte. – Remélem, Lev nem jön vissza.

– Mikor ment el?

– Még nincs egy órája. Ha Paul előbb ér ide, mint Sara…

– Gyerünk – lökte el magát a kocsi biztonságot adó oldalától.

Lena ez egyszer némán baktatott mögötte, amikor visszamentek a pajtába. Amíg a konyhába nem értek, ahol megpillantotta a két bögrét az asztalon, semmit nem kérdezett. –

Szerinted szándékosan vette be?

– Nem – mondta Jeffrey, és még soha semmiben nem volt ennyire biztos az életben. Cole Connolly iszonyatosan megrémült, amikor ráébredt, mi történik vele. Jeff úgy sejtette, még azt is tudta, ki a felelős a haláláért. A szeméből sugárzó félelem azt mondta Jeffrey-nek, hogy pontosan tisztában van azzal, mi történik vele. Sőt azt is tudta, hogy elárulták.

Lena óvatosan oldalazott el a holttest mellett. Jeffrey meg azon töprengett, hogy ha ez a szoba kockázatos, milyen óvintézkedéseket tehetnének, de a gondolatai mindig elkalandoztak. Most például a két bögrén gondolkozott. A körülményektől függetlenül mindig elfogadta, ha olyasvalaki kínálta, akitől valamilyen információt remélt. Ez a szabály, benne van a rendőrségi tízparancsolatban. Így lehet feloldani a másikban a feszültséget, ilyenkor úgy érzik, tettek valamit érted. Hitesd el velük, hogy barátok vagytok.

– Ezt nézd meg! – Lena a szekrénynél állt, és a pedánsan felakasztott ruhákra mutatott. – Olyan, mint az Abbyé. Emlékszel? Pontosan ilyen volt a szekrénye. Esküszöm, centire megegyezik. Ugyanilyen távolságra lógtak egymástól. Még a cipők is ugyanúgy állnak.

– Bizonyára Cole pakolta vissza a ruháit – magyarázta Jeffrey, és meglazította a nyakkendőjét, mert úgy érezte, nem kap levegőt. – Akkor ért oda a lányhoz, amikor az éppen csomagolt.

– A szokás hatalma – bólogatott Lena. Benyúlt a szekrény mélyére, és előhúzott egy rózsaszín bőröndöt. – Nem úgy néz ki, mintha az övé lenne – állapította meg. Az ágyra tette, kinyitotta.

Noha Jeffrey agya azt mondta a lábának, hogy menjen közelebb, ehelyett a férfi szinte az ajtóig hátrált.

Lena ebből semmit nem vett észre. A koffer selyembélését tapogatta, hátha talál valamit. Kinyitotta a külső zsebet. – Bingó.

– Mit találtál?

Lena felfordította a táskát, és kirázta. Egy barna tárca pottyant az ágyra. Épp csak a széleinél fogta meg, amikor kinyitotta. – Charles Wesley Donner – olvasta.

Jeffrey megint lazított a nyakkendőjén. Hiába volt nyitva az ablak, úgy érezte, mintha szaunában lenne. – Valami más?

Lena az ujjhegyeivel előhúzott valamit a bélés mögül. – Egy Savannah-ba szóló buszjegy. Négy nappal az eltűnése előtt keltezték.

– Név van rajta?

– Abigail Bennett.

– Őrizd meg.

Lena a zsebébe tette a jegyet, majd a komódhoz ment. Kinyitotta a felső fiókot. – Ez is mintha az Abbyé lenne. A fehérneműt pontosan ugyanúgy hajtogatták össze, mint az övét.

Kinyitotta a következő fiókot, majd a következőt. – Zoknik, ingek, ugyanolyan

ingek, ugyanolyan.

Jeffrey a falnak támaszkodott. Görcsölt a gyomra. Csak nagy nehézségek árán tudott lélegezni. – Cole azt mondta, a lány Chippel együtt akart elutazni.

Lena most a konyhaszekrény polcait vette sorra. – Ne nyúlj semmihez – figyelmeztette Jeffrey. Pont olyan volt a hangja, mint egy rémült háziasszonyé.

Lena végigmérte, majd továbbment. Csípőre tett kézzel állt meg egy plakát előtt. Egy hatalmas tenyér ölelt körbe egy keresztet, amelyből villámként törtek elő a lángnyelvek. Finoman megsimította a képet, mintha letörölné róla a port.

– Mi az? – nyögte Jeffrey, de nem akarta látni.

– Várj. – Lena finoman felcsippentette a kép sarkát, ügyelve, nehogy elszakítsa. Óvatosan húzta hátra a papírt. A kép mögött mélyedést vágtak a falba, és polcokat szögeltek a gerendára.

Jeffrey irtózatos erőfeszítéssel előrébb lépett. A polcokon zacskók hevertek. Maga is kitalálta, mi lehet bennük, de Lena amúgy is kivette őket.

– Ezt nézd – mondta, és odaadta az egyik műanyag zacskót. A tartalmát azonnal felismerte; sokkal érdekesebbnek találta, hogy a zacskót felcímkézték, és a címkén egy név állt.

– Ki az a Gerald? – kérdezte.

– Ki az a Bailey? – kérdezett vissza Lena, és egy másik zacskót nyújtott át. – És ki az a Kat? És Barbara?

Jeffrey a tenyerén tartotta a zacskókat, és tudta, több ezer dollárt érő drog van a kezében.

– Néhány név ismerősen hangzik – állapította meg Lena.

– Honnan?

– Őket is kihallgattuk a farmon. – Visszament a rejtekhelyhez. – Met, kokó, fű. Mindenből egy kicsi.

Jeffrey óvatlanul a holttestre pillantott, és többé nem tudta levenni róla a tekintetét.

– Chipnek ő adott drogot. Talán a többieknek is, nem?

– A kígyó megkísértette Évát – idézte Jeffrey Connollyt.

Lépések hangzottak odakintről. Jeffrey megfordult. Sara megállt az ajtóban.

– Bocs, hogy ilyen sokáig tartott – mentegetődzött Sara, noha rekordidő alatt ért ki a farmra. – Mi történt?

Jeffrey kilépett, és visszaszólt Lenának. – Takard el.

– A falba süllyesztett polcra gondolt. A zacskót a zsebébe csúsztatta, gyors elemzést akart, semmi kedve nem volt kivárni, míg Ed Pelham elszórakozik vele. – Kösz, hogy jöttél.

– Természetes.

Lena kijött utánuk. – Menj, kerítsd elő Félnótást -utasította Jeffrey. Tudta, hogy itt már nem találnak több érdekességet. És már így is elég sokáig tartotta vissza a catoogahii seriffet.

Abban a pillanatban, hogy Lena eltűnt, Sara megfogta a férfi

kezét.

– Csak üldögélt, és itta a kávéját – motyogta Jeffrey.

Sara bekukkantott a szobába, majd a férfira nézett.

– Te is ittál?

Jeffrey nagyot nyelt, mintha szilánkok fúródtak volna a torkába. Valószínűleg Cole-nál is így kezdődött. Elsőnek a torkát érezte. Köhögni kezdett, majd öklendezett. Aztán olyan fájdalomhullám lökte meg, hogy azt hitte, kettészakad.

– Jeffrey?

Csak arra volt képes, hogy a fejét rázza.

Sara egyre csak szorította a kezét. – Hideg vagy.

– Kicsit kiborultam.

– Láttad az egészet?

Jeffrey bólintott. – Csak álltam ott, Sara. Csak álltam, és néztem, hogy hal meg.

– Semmit se tehettél.

– De talán…

– Túl gyorsan végzett vele. – Amikor a férfi nem válaszolt, átölelte, szinte ringatta. – Minden rendben lesz – súgta a nyakába.

Jeffrey szemhéja lecsukódott, a feje megpihent az asszony vállán. Sarának szappan-, levendula-, testápoló- és samponillata volt. Csupa tisztaság. Mélyen belélegezte, erre az illatra volt

volt. Csupa tisztaság. Milyen belélegezte, erre az illatra volt szüksége, ez mosta el a halál szagát, a szagot, amelyet fél órája folyamatosan szívott magába.

– Beszélnem kell Terri Stanley-vel – mondta kisvártatva. – A cianid lehet a megoldás kulcsa. Lena nem…

– Gyerünk – szakította félbe Sara.

Először nem akart megmozdulni. – Akarod látni…

– Eleget láttam – felelte a nő, és a kezénél fogva noszogatta indulásra. – Itt és most semmit nem tehetek. Kockázatos lenne, veszélyes is, ahogy idebent minden az. Nem lett volna szabad bent lenned. Lena megfogott valamit? – kérdezte még.

– A plakátot – mondta Jeffrey. – Kábítószereket rejtett mögé – tette hozzá.

– Ő használta?

– Nem hiszem. Másokat kínált vele. Tudni akarta, elfogadják-e.

A seriff kocsija megállt a pajta előtt, mögötte felkavarodott a por. Jeffrey el nem tudta képzelni, hogy érhetett ide ilyen gyorsan. Lenának még arra se lehetett ideje, hogy elérje a seriff irodáját.

– Mi a fene folyik itt? – kérdezte Pelham, és olyan gyorsan pattant ki a kocsiból, hogy az ajtót becsapni se maradt ideje.

– Gyilkosság – felelte Jeffrey.

– És maga véletlenül épp itt járt?

– Beszélt a nyomozómmal?

– Útközben szembe jött, és leintett. Ezer szerencséje, hogy már útban voltam idefelé.

Jeffrey-nek nem volt ereje, hogy megmondja, mit csinálhat a fenyegetődzéseivel. Elindult Sara kocsija felé. A lehető leghamarabb és a lehető legtávolabb akart kerülni Cole Connollytól.

– Nem mondaná meg, mi a fészkes fenét csinál a körzetemben az előzetes engedélyem nélkül? – követelődzőn Pelham.

– Elmegyek – mondta, mintha nem lett volna egyértelmű a szándéka.

– Dehogy megy – kiáltott rá Pelham. – Azonnal jöjjön vissza!

– Letartóztat? – érdeklődött Jeffrey, miközben kinyitotta a kocsi ajtaját.

Sara közvetlenül mögötte állt. – Ed – szólt hátra Pelhamnek – azt hiszem, okosan tenné, ha ehhez az esethez hívná a Georgiai Nyomozóirodát.

A seriff kidüllesztette a mellét, mint egy vidra. – Köszönöm, de magunk is el szoktunk boldogulni.

– Tudom én azt – nyugtatta meg Sara azon az édeskésen udvarias hangon, amely jelezte, hogy a legszívesebben átharapná a beszélgetőtársa torkát. – De sejtésem szerint az emeleten

a beszélgetőtársa torkát. – De sejtésem szerint az emberen található áldozatot cianiddal mérgezték meg, és abból elég a minimális koncentráció a levegőben, hogy végezzen egy emberrel. Javasolnám, hogy hívjon valakit, akinek van megfelelő felszerelése az ilyen kockázatos helyszínhez.

Pelham megigazgatta a fegyvertokját. – Gondolja, hogy veszélyes?

– Nem hinném, hogy Jim magának szeretné ezt az esetet – mondta válasz helyett Sara. Jim Ellers volt Catoogah halottkéme. A jó hatvanas férfi az egyik legsikeresebb temetkezési vállalkozás tulajdonosa volt, az állását csak zsebpénzszerzés céljából tartotta meg, és arra várt, hogy nyugdíjba vonulhasson. Nem volt szakképzett orvos, de hajlandó volt boncolni.

– A pokolba – Pelham köpött egyet. – Tudja, menynyibe fog ez kerülni? – Nem várt válaszra, visszament a kocsijához, és előhúzta a CB-jét.

Jeffrey bemászott az autóba. Sara követte.

– Micsoda seggfej – morogta, miközben beindította a kocsit.

– Elviszel a templomhoz? – kérdezte Jeffrey.

– Persze – mondta, és kitolatott a pajta elől. – Hol a kocsid?

– Lenánál – megnézte az óráját. – Hamarosan itt kell lennie.

– Jobban vagy?

– Valami rendes italra lenne szükségem.

– Otthon azzal várlak.

Jeffrey a körülmények ellenére elmosolyodott. – Bocs az elvesztegetett időért.

– Nem volt fáradság – válaszolt, és megállt egy fehérre meszelt épület előtt.

– Ez a templom?

– Ez.

Jeffrey kiszállt, és szemrevételezte az igénytelen épületet. – Otthon találkozunk – mondta Sarának.

Sara megszorította a kezét. – Vigyázz magadra!

Jeffrey nézte, ahogy elhajt, megvárta, míg eltűnik a kocsi, majd felballagott a templom lépcsőjén. Először kopogtatni akart, de meggondolta magát, kinyitotta az ajtót, és belépett.

A terem üres volt, de hátulról hangok szűrődtek ki. A pulpitus mögött felfedezte az ajtót. Ezúttal kopogtatott.

Paul Ward nyitott ajtót, az arcára kiült a meglepetés. – Miben segíthetek?

Elállta a bejáratot, de a válla fölött Jeffrey látta, hogy a család a hosszú asztal mellett gyülekezett. Mary, Rachel és Esther állt az egyik oldalon, Paul, Ephraim és Lev a másikon. Az asztalfőn egy öreg férfi ült, kerekes székben. Előtte a fémurnában feltehetően Abby hamvai.

Lev felállt. – Jöjjön be – invitálta Jeffrey-t.

Paul csak lassan lépett félre. Egyértelmű volt, hogy nem örül

a látogatásnak.

– Sajnálom, hogy zavarok – kezdte Jeffrey.

– Talált valamit? – kérdezte sürgetőn Esther.

– Új fejleményeket – felelte Jeffrey. A kerekes székben ülő férfihoz lépett. – Még nem találkoztunk, Mr. Ward.

Az öreg szája ügyetlenül mozgott, mondott is valamit, amit Jeffrey úgy hallott, hogy „Thomas".

– Thomas – bólintott Jeffrey –, sajnálom, hogy ilyen körülmények között találkoztunk.

– Milyen körülmények között? – kérdezte Paul. Jeffrey Levre nézett.

– Nem mondtam semmit – védekezett Lev. – A szavamat adtam.

– Milyen szavad? Lev, mibe keveredtél? – erősködött Paul. Thomas reszkető kézzel igyekezett csitítani, de Paul nem fogadott szót. – Papa, ez fontos. Ha én leszek a család ügyvédje, akkor hallgatniuk kell rám.

Mindenki meglepetésére Rachel rászólt: – Nem vagy felelős értünk, Paul.

– Paul – avatkozott közbe Lev. – Kérlek, ülj le. Nem hiszem, hogy bármiféle bajba keveredtem volna.

Jeffrey ebben nem volt annyira biztos, de nem ezt mondta. – Cole Connolly meghalt – közölte az egybegyűltekkel.

Szinte egyszerre szisszent fel mindenki. Jeffrey meg ugy érezte magát, mintha egy Agatha Christie-regény közepébe csöppent volna.

– Úristen – kapott a szívéhez Esther. – Mi történt?

– Megmérgezték.

Esther a férjére nézett, aztán az idősebb bátyjára. – Nem értem.

– Megmérgezték? – értetlenkedett Lev, és döbbenetében leült. – Mivel?

– Majdnem biztos, hogy cianiddal. Ugyanazzal, ami Abbyvel is végzett.

– De… – kezdte Esther, és idegesen megrázta a fejét –, de hiszen maga azt mondta, megfulladt.

– A cianid asphyxiát, vagyis a szívműködés leállásával járó súlyos légzészavart okoz – magyarázta, mintha nem szándékosan hallgatta volna el előlük az igazat. – Valaki vízbe tehette a cianidkristályokat, és egy csövön beöntötte…

– Csövön?! – kérdezte Mary. – Most szólalt meg először. Az arca mészfehér lett. – Milyen csövön?

– Azon a csövön, amelyet a ládához erősítettek -magyarázta Jeffrey. – A cianid reakcióba lépett…

– Ládához? – visszhangozta Mary, mintha most hallaná először. Talán így is van, gondolta Jeffrey. A múltkor, amikor magyarázni kezdte, mi történt Abbyvel, az asszony kirohant a

szobából. A férfiak talán jobbnak látták, ha megkímélik ettől a hírtől.

– Cole bevallotta, hogy már máskor is tett ilyet -folytatta Jeffrey, és egyenként szemrevételezte a nővéreket. – A többi gyereket is így büntette? – Estherre pillantott. – Rebeccát is büntette így?

Esther láthatóan nehezen kapott levegőt. – Miért tett volna…

Paul a szavába vágott. – Tolliver felügyelő. Azt hiszem, most magunk akarunk maradni.

– Még lenne néhány kérdésem – tiltakozott Jeffrey.

– Ebben egészen bizonyos vagyok – jegyezte meg Paul –, de…

– Az egyik éppen önnek szól – folytatta zavartalanul Jeffrey.

Paul pislogni kezdett. – Nekem?

– Meglátogatta Abby pár nappal az eltűnése előtt?

– Hát – elgondolkodott. – Igen, azt hiszem.

– Hozzád vitte azokat a papírokat – emlékeztette Rachel. – A traktorosokat.

– Tényleg – emlékezett most már Paul is. – Az aktatáskámban hagytam. – Majd magyarázatképp hozzáfűzte: – Jogi dokumentumok voltak, aláírva kellett elküldeni őket.

– Nem faxolhatta volna el őket?

– Az eredeti példányokat kérték. Nem nagy ügy, egy rövid

Az eredeti példányokat kérték. Nem hagy ugy, egy fővel utazás oda meg vissza. Abby sokszor megtette már.

– Nem sokszor – ellenkezett Esther. – Havonta csak egyszer vagy kétszer.

– Értelmezés kérdése – vágta rá Lev. – Paul helyett vitte a papírokat, hogy ne neki kelljen a napjából négy órát az országúton töltenie.

– Busszal ment. Miért nem kocsival? – kérdezte Jeffrey.

– Abby nem szeretett az autópályán vezetni – felelte Lev. – De mi ezzel a gond? Találkozott valakivel a buszon?

– Átment Savannah-ba azon a héten, amikor Abby eltűnt? – kérdezte Jeffrey Paultól.

– Igen – felelte az ügyvéd. – De ezt már mondtam. Minden második héten ott vagyok. A farm összes jogi ügyletét én kezelem, rengeteg időmet felemészti. – A zsebéből előhalászott egy kis noteszt, és gyorsan bejegyzett valamit. – Ez a savannah-i irodám száma – mondta, és kitépte a lapot. – Hívja fel a titkárnőmet. Barbarának hívják. Ő majd igazolja, hol voltam.

– És az este?

– Alibit kér tőlem? – hitetlenkedett Paul.

– Paul – szólt rá Lev.

– Ide hallgasson – Paul jóformán belemászott Jeffrey képébe. – Félbeszakította a húgom temetését. Értem én, hogy csak a munkáját végzi, de ennek nem most van itt az ideje.

Jeffrey nem hátrált meg. – Vigye az ujját az arcomból!

– Ennyi elég volt…

– Vigye az ujját az arcomból – ismételte meg Jeffrey, és egy pillanattal később az ügyvéd belátta, hogy okosabb, ha engedelmeskedik. Jeffrey előbb a nővérekre, majd Thomasra nézett. – Valaki meggyilkolta Abbyt – mondta, és érezte, hogy csak nehezen tudja kordában tartani a lelke mélyéről feltörni készülő dühét. – Cole Connolly beletette egy ládába. Napokon és éjszakákon át feküdt ott bezárva, míg valaki, valaki, aki tudta, hogy hová tették, odament, és cianidot öntött a torkába.

Esther a szája elé kapta a kezét, a szeme megtelt könnyel.

– Én most láttam, hogy hal ebbe bele egy ember - folytatta Jeffrey. – Láttam, hogy fetreng a földön, hogy kapkod levegő után, miközben tökéletesen tisztában van vele, hogy haldoklik, és valószínűleg azért könyörög Istenhez, hogy minél előbb vegye magához, és szabadítsa meg az elviselhetetlen kínoktól.

Esther lehajtotta a fejét, most már határozottan sírt. A család többi tagja dermedt döbbenettel hallgatta a felügyelőt. Amikor Jeffrey körbenézett, egyedül Levével találkozott a pillantása. A lelkész megszólalt volna, ha Paul nem teszi figyelmeztetőn a vállára a kezét.

– Rebecca még mindig nem került elő – emlékeztette őket Jeffrey.

– Gondolja, hogy… – kezdte Esther, de a kérdés elhalt, amikor végre teljességében felfogta, miről lehet szó.

amikor végre teljességében felfogja, mire lehet szó.

Jeffrey Levet figyelte, igyekezett olvasni a férfi kifejezéstelen arcából. Paul állkapcsa megfeszült, de nem lehetett tudni, hogy a dühtől vagy az aggodalomtól.

Végül az unokahúga iránti aggodalomtól remegő hangon Rachel tette fel a kérdést. – Gondolja, hogy Rebeccát elrabolták?

– Azt gondolom, hogy ebben a szobában valaki egészen pontosan tudja, mi folyik itt, vagy legalább részben tudja. – Jeffrey az asztalra szórt egy csomó névjegykártyát. – íme, a telefonszámom. Hívjanak, ha végre hajlandók kideríteni az igazságot.

Péntek

13. fejezet

Sara az ágyban feküdt, oldalt fordult, és kibámult az ablakon. Hallotta, hogy Jeffrey a konyhában motoz, és a lábasokat tologatja. Hajnali ötkor majd összepisilte magát a rémülettől, amikor a sötétben ugrálva igyekezett felkapni a sortját, pont úgy nézett ki, mint a fejszés gyilkos árnyéka a telihold fényében. Egy órával később megint felébresztette, káromkodott, mint egy kocsis, amikor véletlenül rálépett Bobra. A kutyát Jeffrey szorította ki az ágyból, kényszerből a fürdőkádba vonult aludni. és legalább annyira ingerült volt. mint

Jeffrey, amikor rájött, hogy megint ketten választották ugyanazt a helyet.

Mindezek ellenére Sarát megnyugtatta Jeffrey jelenléte. Szerette, hogy a férfi meleg testét érzi maga mellett, ha az éjszaka közepén megfordul. Szerette a hangját, a gabonamagvas testápoló illatát a kezén, amit akkor kent fel, amikor azt hitte, Sara nem látja. És különösen szerette, hogy reggelit készít neki.

– Ki az agyból, gyerünk, verd fel a tojásokat – szólt be a konyhából Jeffrey.

Sara motyogott valamit, hogy az anyja helyében szégyellné magát, miközben kihámozta magát a takarók alól. A házban rettentő hideg volt, hiába sütött hét ágra a tó fölött a nap. A hullámok aranyló fénnyel világították meg a hátsó ablakokat. Sara szorosan maga köré tekerte Jeffrey köntösét, és kiment a konyhába.

A férfi a szalonnát sütötte. Szabadidőnadrágban és egy fekete pólóban volt, utóbbi remekül kiemelte a szeme alatti véraláfutást.

– Gondoltam, már felébredtél – mondta köszönés helyett.

– A három bűvös szám – felelte, és megsimogatta az ágaskodó Billy fejét. Bob a kanapén hevert, a lába az égnek, Bubba, a macska pedig épp vadászott a hátsó kertben.

Jeffrey már elővette a tojásokat, és a tál mellé tette a dobozt. Sara igyekezett a fehérjét nem a pultra csepegtetni. Jeffrey

észrevette, micsoda rendetlenséget csinált, és kivette a kezéből a tojást. – Ülj csak le – mondta.

Sara lerogyott a konyhaszékre, és érdeklődve figyelte, ahogy Jeffrey feltakarít utána.

– Nem tudtál aludni? – kérdezte, miközben tudta a választ.

– Nem.

Bizonyára az ügy is nyomasztotta, de Sara szerint legalább annyira aggasztotta Lena is. Amióta ismerték egymást, Jeffrey-nek valahogy mindig gondot okozott Lena Adams. Az elején azért, mert a lány túlságosan forrófejű volt, túlságosan agresszívan viselkedett a letartóztatottakkal. Utána a versengésre való hajlama okozott aggodalmat, mindenáron a legjobb akart lenni, és semmi nem volt drága, hogy első legyen a csapatban.

Jeffrey gondosan felkészítette a nyomozómunkára, Frank mellé osztotta be, de közben végig rajta tartotta a szemét, igyekezett megtanítani valamire – valamire, amit Sara szerint Lena soha nem fog megérteni. Lena túlságosan makacs volt ahhoz, hogy vezető legyen, és túl önző ahhoz, hogy beosztottként dolgozzon. Sara már tizenkét évvel ezelőtt is megmondta volna, hogy Jeffrey-nek örökösen gondja lesz Lenával. Egyedül az lepte meg, hogy összejött azzal a szkinhed fasiszta Ethan Greennel.

– Megpróbálsz beszélni Lenával? – kérdezte

Jeffrey nem a kérdésre válaszolt. – Túl okos ehhez.

– Szerintem a bántalmazásnak semmi köze az intelligencia meglétéhez vagy hiányához – közölte Sara.

– Pontosan ezért nem hiszem, hogy Cole üldözte volna Rebeccát. Az a lány túlságosan akaratos. Cole pedig nem választott olyasvalakit, aki keményen ellenáll.

– Brad még most is keresi Catoogah-ban?

– Igen. – Nem sok remény volt a rövid válaszban. Úgy tért vissza Connollyra, mintha belül egy másik beszélgetést folytatna. – Rebecca elmondta volna az anyjának, hogy mi történt, és Esther… Esther felhasította volna Cole torkát. – Az ép kezével egyenként feltörte a tojásokat. – Cole soha nem vállalta volna ezt a kockázatot.

– A ragadozók ösztönösen választják ki az áldozataikat – bólogatott Sara, de ő Lenára gondolt. Tönkrement élete miatt a nő könnyű prédája lehetett az Ethan-féle alakoknak. Sara tökéletesen megértette, hogy jutott idáig a dolog. Minden olyan logikus. Mégis, Lenát ismerve, nem tudott napirendre térni az eset fölött.

– Egész éjjel magam előtt láttam. A rettegést a tekintetében, amikor felfogta, mi történik vele. Jézus, milyen iszonyatos halál.

– Ugyanez történt Abbyvel – emlékeztette Sara. – Csakhogy ő egyedül volt a sötétben, és fogalma sem volt róla, mi történik vele.

– De Cole tudta, azt hiszem – folytatta Jeffrey. – Legalábbis a legvégén. – Megtöltötte a kávéfőző melletti két bögrét, és az egyiket Sarának adta. A nő észrevette, hogy a keze megáll a

levegőben, mielőtt az ajkához emelné a csészét. Vajon eljön az az idő, amikor úgy tud kávét inni, hogy nem jut eszébe Cole Connolly? – gondolta. Sarának sokkal könnyebb dolga volt, mint Jeffrey-nek. A férfi dolgozott a frontvonalban. Ő látta meg először a tetemeket, ő mondta el a hírt a szülőknek, szeretőknek, rá zuhant a fájdalom első, artikulálatlan kiáltása, a kétségbeesett könyörgés, hogy találja meg a tettest, aki elvette tőlük a gyereküket, a szüleiket, a szerelmüket. Nem csoda, hogy a rendőrök között a legmagasabb az öngyilkosságok aránya.

– Mit súgnak az ösztöneid? – kérdezte Jeffrey-t.

– Nem tudom – mondta, és a villával lelkesen keverte a tojásokat. – Lev bevallotta, hogy vonzónak találta Abbyt.

– Ez teljesen normális – mondta Sara, majd pontosított: – Normális, ha úgy történt, ahogy elmondta.

– Paul állítólag Savannah-ban volt. Ezt még ellenőriznem kell, de az estéivel akkor se tud elszámolni.

– Ez akár az ártatlanságát is bizonyíthatja – emlékeztette Sara. Már réges-régen megtanulta Jeffrey-től, hogy alaposan a körmére kell nézni annak az embernek, akinek percre pontos, sziklaszilárd alibije van. Maga Sara se tudta volna tanúval bizonyítani, hogy odahaza volt azon az éjszakán, amikor meggyilkolták Abigail Bennettet.

– A levélről még semmi hír, igaz? Bár kétlem, hogy a labor bármit is találna. – Jeffrey borúsan ráncolta a homlokát. – És a vizsgálat egy vagyonba fog kerülni.

– Akkor minek csinálod?

– Mert nem tetszik, hogy valaki ezzel az üggyel kapcsolatban megkeresett téged.

Sara keserű haragot érzett a férfi hangjában, ahogy folytatta. – Nem vagy zsaru. Nincs közöd ehhez az ügyhöz.

– Lehet, hogy azért küldték, mert tudták, úgyis elmondom neked.

– De miért nem a kapitányságra küldték?

– A címem benne van a telefonkönyvben. Aki küldte, tarthatott attól, hogy a kapitányságon valahogy elkeveredik. Szerinted lehet, hogy az egyik nővér volt?

– Hiszen nem is ismernek.

– Azt mondtad nekik, a feleséged vagyok.

– Akkor se tetszik – makacskodott Jeffrey. Két tányérra osztotta a rántottát, mindegyikre tett pár szelet pirítóst is. Aztán visszatért az eredeti témához. – A cianidot nehéz személyhez kötni. – Odakínálta a szalonnás tányért, Sara két darabot vett magának. – Akárhogy forgatom, csak Dale a leggyanúsabb. De – tette hozzá – Dale megesküdött, hogy a garázs éjjel-nappal zárva van.

– És hiszel neki?

– Lehet, hogy veri a feleségét – kezdte Jeffrey –, de szerintem nekem igazat mondott. A szerszámokkal keresi a kenyerét. Nem fogja nyitva hagyni az ajtót, különösen nem

kényelmet. Nem fogja nyitva hagyni az ajtót, különösen nem akkor, amikor tudja, hogy a farmról mindenféle emberek járnak át hozzá. – Odanyújtotta Sarának a lekvárt.

– Lehetséges, hogy benne van a dologban?

– Nem látom, hol és hogyan – magyarázta Jeffrey. -Semmi köze Abbyhez, semmi oka, hogy akár őt, akár Cole-t megmérgezze. Azt hiszem, a család minden tagjával beszélnem kell. Külön-külön. Aztán meglátjuk, ki törik meg elsőnek.

– Kétlem, hogy Paul belemenne ebbe.

– Talán az öreggel kezdem.

– Jaj, Jeffrey – valami okból Sara úgy érezte, óvnia kell Thomas Wardot. – Ne csináld. Szerencsétlen, magatehetetlen öreg.

– Abban a családban senki nem magatehetetlen. -Szünetet tartott. – Még Rebecca sem.

Sara emésztette a hallottakat. – Úgy gondolod, hogy ő is benne van?

– Úgy gondolom, hogy bujkál. Szerintem tud valamit – Jeffrey leült Sara mellé, piszkálta a szemöldökét, és szemlátomást ugyanazon töprengett, ami az éjjel se hagyta aludni.

Sara megdörzsölte a hátát. – Valami biztos felbukkan. Csak menj vissza a start mezőre.

– Igazad van. – Felnézett a nőre. – Mindennek a cianid a kulcsa. Beszélnem kell Terri Stanley-vel. Valahogy elviszem Dale

mellől, aztán majd meglátjuk, mit mond.

– Ma bejön a klinikára – mondta Sara. – Az ebédszünetbe suvasztottam be.

– Mi a baja?

– A kisebbik gyerek állapota nem javul.

– Beszélsz vele a véraláfutásokról?

– Egy hajóban evezek veled. Nem szoríthatom sarokba, hogy addig nem engedem ki, amíg el nem mond mindent. Ha ilyen egyszerű lenne, neked nem maradna munkád.

Sarának is meg kellett küzdenie éjjel a maga lelkiismeretével. Elképesztő, hogy évek óta találkozik Terri Stanley-vel, és soha még csak nem is sejtette, mi történik náluk odahaza.

– Visszaélhetek Lena bizalmával – folytatta –, és halálra rémisztheti Territ. A gyerekei betegek. Szüksége van a klinikára. Az jelenti számára a biztonságot. Ha észreveszem, hogy a gyerekeknek akár csak a hajuk szála is meggörbült, úgy éljek, nem hagyom szó nélkül. Nincs az az isten, hogy velük együtt menjen ki a kapun.

– Volt már olyan, hogy Dale-lel együtt jött a klinikára?

– Még soha nem láttam őket együtt.

– Baj lenne, ha beugranék pár szót váltani vele?

– Hát nem a legjobb ötlet. – Nem örült a lehetőségnek, hogy a kórházat a rendőrség meghosszabbított karjának tekintsék.

– Dale töltött fegyvert tart a műhelyben – magyarázta Jeffrey. – És valami azt súgja nekem, nem venné jó néven, ha egy zsaru faggatná a nejét.

– Ó. – Ennél többre nem telt Sarától. Ez valahogy megváltoztatta a dolgok állását.

– Mondjuk a parkolóban várnám, amíg kijön – ajánlott kompromisszumot Jeffrey. – És onnan vinném be a kapitányságra.

Sara tudta, hogy így sokkal biztonságosabb lenne, de akkor se tetszett neki, hogy belekeveredik az ügybe, elárulja Territ, és kiszolgáltatja a váratlan támadásnak.

– Vele lesz a kisfia is.

– Maria imádja a gyerekeket.

– Nem vagyok elragadtatva.

– Biztos vagyok benne, hogy Abby Bennett se volt elragadtatva, amikor bezárták abba a ládába.

Jeffrey-nek ebben igaza volt ugyan, de az ötlet akkor se tetszett Sarának. Meggyőződése ellenére mégis beadta a derekát. – Negyed egyre van előjegyezve – mondta.

* * *

A Brock's temetkezési vállalkozásnak otthont adó pazar házat az 1900-as évek elején, viktoriánus stílusban építtette az Avondale vasúti pályafenntartás raktárát vezető tulajdonos. Sajnálatos módon az építkezést önerőből nem tudta finanszírozni,

és belenyúlt a vasúttársaság kasszájába. Amikor pedig mindez kiderült, az épületet elárverezték. John Brock nevetséges összegért jutott hozzá, és kialakította Atlanta innenső oldalának legelegánsabb temetkezési vállalkozását.

John halála után az üzletet az egyetlen fia vitte tovább. Sara egy iskolába járt Dan Brockkal, és mindennap elbuszozott a vállalkozás előtt. A Brock család az épület felső szintjén lakott, és Sara minden hétköznap kétrét görnyedt, amikor a busz megállt a ház előtt – nem azért, mert felfordult a gyomra, hanem mert akár esett, akár fújt, Brock mamája a ház előtt várakozott a fiával, hogy még egy búcsúcsókot nyomhasson csemetéje arcára. A kínos búcsúzás után Dan felmászott a buszra, ahol az összes fiú hangos cuppogással fogadta.

Legtöbbször a Sara melletti ülésen kötött ki. Sara nem tartozott a legnépszerűbbek, a drogosok, de még a stréberek közé sem. Általában egy könyvet bújt, és fogalma se volt róla, ki ül mellette, kivéve, ha Brock huppant mellé. A fiú már akkor is szeretett beszélni, és már akkor is meglehetősen fura alaknak tűnt. Sara mindig szánakozott rajta, és ez az érzése mit se változott az azóta eltelt harmincvalahány év alatt. Brock, a megrögzött agglegény, a templomi kórus tagja a mai napig a mamájával élt.

– Hahó – kiáltotta Sara, amikor benyitott a ház teljes hosszát elfoglaló előtérbe. Audra Brock nem sokat változtatott a ház dekorációján, minden majdnem ugyanúgy maradt, mint amilyen akkor volt, amikor a férje megvásárolta; a vastag szőnyegek,

nehéz kárpitok és függönyök tökéletesen illettek a ház viktoriánus hangulatához. Székek, asztalok, az asztalkákon a papír zsebkendős dobozokat diszkréten a gyászolók megnyugtatására szolgáló virágkompozíciók mögé rejtették.

– Brock? – kérdezte, miközben az egyik székre fektette az aktatáskáját, hogy előbányássza Abigail Bennett halotti bizonyítványát. Azt ígérte ugyan Paulnak, hogy még az előző nap átadja az iratokat Brocknak, de olyan sűrű lett a napja, hogy ehhez már nem jutott hozzá. Carlos a ritka szabadnapjai egyikét vette ki, ő meg nem akarta, hogy a család még egy napot várakozzon.

– Brock? – kiáltott ismét, és az órájára pillantott. Nem értette, hol lehet a férfi. El fog késni a klinikáról.

– Hahó! – A ház előtti parkolóban nem látott kocsikat, ebből arra következtetett, hogy most éppen nincs temetés. Végigsétált a folyosón, és bekukkantott minden szobácskába. Brockot a legtávolabbi helyiségben találta. Magas, nyakigláb férfi volt, mégis sikerült teljes felsőtestével behajolnia a nyitott koporsóba. A fedelét a háta tartotta meg. Egy térdben hajlott női lábszár lógott ki mellőle, a lábfején kecses, magas sarkú cipő. Ha nem ismeri olyan jól a vállalkozót, Sara biztos valami obszcén jelenetre gyanakodott volna.

– Brock?

A férfi felugrott, beverte a fejét a koporsó fedelébe.

– Jézusmária! – nevetett, és a szívéhez kapott, amikor a

fedél hangos csattanással becsukódott. – Halálra ijesztettél!

– Bocs.

– Bár épp jó helyen vagyok hozzá – kuncogott a férfi.

Sara kényszeredetten elmosolyodott. Brock humora tökéletesen illett társasági képességeihez.

Végigsimított az élénksárga koporsó csillogó fedelén.

– Külön rendelésre. Szép, mi?

– Öööö, igen – felelte Sara, mert más nem jutott az eszébe.

– Georgia Tech-rajongó – mutatott a koporsó oldalán virító fekete feliratra. – Ide hallgass – mosolyodott el –, kellemetlen, hogy erre kérlek, de segítenél?

– Mi a baj?

A férfi kinyitotta a koporsó fedelét, és megmutatta a benne fekvő, angyalarcú öreg hölgy testét. Nyolcvan év körüli lehetett, ősz haja szoros kontyba fogva, az orcája cseppet kipirosítva, hogy élettelibbnek tűnjön. Inkább illett volna Madame Tussauds panoptikumába, mint egy citromsárga koporsóba. Sara egyebek között azért nem kedvelte a balzsamozást, mert mesterségesnek tartotta: arcpír, szempillafesték, vegyszerek, hogy megakadályozzák a test bomlását. Nem szerette volna, ha halála után valaki – főleg nem Brock – vattadarabokkal tömné be a különböző nyílásait, hogy ki ne folyjon belőle a balzsamozóoldat.

– Le akartam venni róla – mutatott a nő vállára gyűrődött kabátkára. – De nagyon merev. Ha segítenél a lábával, akkor le

kabátkára. – De nagyon nehéz. Ha segítenél a lábával, akkor le tudnám venni…

Sara maga se tudta, miért, de igennel válaszolt, noha a mai délelőttjén ezt a feladatot kívánta magának legkevésbé. A bokájánál fogva megemelte az asszony lábát. Brock gyorsan dolgozott, míg lehúzta és megigazította a kosztümkabátot, be nem állt a szája. – Nem akartam visszavinni, hogy az emelővel vegyem ki, mama meg már nem alkalmas rá, hogy ilyenekben segítsen.

Sara leengedte a lábat. – Most már rendben?

– Isiász – súgta Brock, mintha attól tartana, a mamáját elkeserítené egy ekkora sorscsapás. – Rémes, amikor megöregszenek. Na mindegy – mondta, és a test alá nyúlva megigazgatta a selymet. Amikor elkészült, elégedetten dörgölte a tenyerét. – Kösz a segítséget. Amúgy miért jöttél?

– Ja – Sara majdnem elfelejtette. Visszament a széksor elejére. – Megígértem Paul Wardnak, hogy csütörtökre elküldöm neked a halotti bizonyítványt, de teljesen be voltam havazva.

– Semmi gond – mondta Brock, és felvillantott egy mosolyt. – Chip még nem érkezett vissza a krematóriumból.

– Chip? – értetlenkedett Sara

– Charles – helyesbített Brock. – Elnézést. Paul nevezte Chipnek, de gondolom, a rendes neve Charles.

– Mire kell Paul Wardnak Charles Donner halotti

bizonyítványa?

Brock vállat vont, úgy tűnt, szerinte ez a világ legtermészetesebb kérése. – Mindig elkéri a halotti bizonyítványt, ha eltávozik valaki a farmon élők közül.

Sara belekapaszkodott a széktámlába, szüksége volt valami szilárd tárgyra, ami megtartja. – Hányan halnak meg a farmon? – kérdezte.

– Jaj – nevetgélt Brock, de Sara el nem tudta képzelni, mi lehet ennyire szórakoztató. – Nehogy félreérts. Nem halnak meg olyan sokan. Ebben az évben eddig ketten. Chippel együtt hárman. Gondolom, tavaly is voltak egypáran.

– Nekem ez elég soknak tűnik – mondta Sara, de feltűnt neki, hogy Brock kifelejtette a listáról Abigailt; vele négyre emelkedett a létszám.

– Hát, ha jobban belegondolok – merengett Brock, mint akinek csak most üt szöget a fejébe a dolog szokatlansága. – De gondold csak el, miféle emberek élnek ott. Gazdátlan emberroncsok. Szerintem nagyon keresztényi dolog a családtól, hogy állják a temetési költségeket.

– És hogyan haltak meg?

– Lássuk csak – Brock az állát kocogtatta. – Az biztos, hogy természetes halállal. Már ha természetes, hogy valaki halálra issza vagy narkózza magát. Az egyik annyira tele volt alkohollal, hogy három órába se telt, míg kiolvadt a teste.

Felgyorsította magának. Igaz, csont és bőr volt, zsír semmi.

Sara tudta, hogy a zsír gyorsabban ég, mint az izom, de nem szerette, ha közvetlenül reggeli után emlékeztetik erre.

– És a többiek? ,

– Az irodámban vannak a másolatok.

– Jim Ellers állította ki? – Ellers volt Catoogah megye halottkéme.

– Igen. – Brock a folyosó vége felé irányította.

Sara nehéz szívvel követte. Ellers kedves ember, de Brockhoz hasonlóan ő is egy temetkezési vállalatot irányított, nem volt képzett orvos. A bonyolult eseteket mindig elküldte Sarának vagy az állami laborba. Akárhogy erőltette az emlékezetét, csak egy lőtt seb és egy késelés került hozzá Catoogah-ból az elmúlt nyolc évben. Jim tehát teljesen normálisnak tarthatta a farmon bekövetkező haláleseteket. Talán azok is voltak. Brock-nak igaza van, a munkások valóban emberi roncsok. Az alkohol- és kábítószer-függőség súlyos betegség, és ha az illető nem kap megfelelő kezelést, katasztrofális egészségi problémákhoz, majd végül halálhoz vezet.

Brock kinyitotta a valamikori konyhába vezető nehéz oldalajtót. Itt volt most az irodája. Középen masszív íróasztal, rajta papírokkal teli dobozok.

– A mama mostanában nincs túl jól, nem bír már takarítani – mentegetőd zött

– Ugyan, nincs ezzel semmi baj.

Brock a szoba hátsó falánál álló iratszekrényekhez ment. Az ujja megint az állán táncolt, de egyetlen fiókot sem nyitott ki.

– Valami baj van?

– Nem jut eszembe a nevük – bocsánatkérőn grimaszolt. – Mama annyival jobb az ilyesmiben, mint én, mindenre emlékszik.

– Brock, ez most fontos. Azonnal menj a mamádért.

14. fejezet

– Igen, asszonyom – mondta Jeffrey a telefonba, és kétségbeesetten nézett Lenára. Barbara, Paul Ward titkárnője a taj számán kívül minden titkába beavatta Jeffrey-t. Az asszony olyan éles, erős hangon beszélt, hogy Lena a szoba másik sarkából is hallotta minden szavát.

– Rendben – mondta Jeffrey. – Igen, asszonyom. – A tenyerére támasztotta a homlokát. – Igen, elnézést… elnézést – próbálkozott. – A másikon keresnek. Még egyszer köszönöm – és letette a kagylót.

– Jézus Krisztus – dörgölte meg a homlokát. – Szó szerint.

– Meg akarta menteni a lelkét?

– Maradjunk annyiban, hogy elmesélte, milyen boldogság az egyháznak dolgozni.

– Vagyis fedezte Pault, ahogy csak lehetett.

– Vagyis fedezte Paul, ahogy csak lehetett.

– Valószínűleg. – Hátradőlt a székében. Lenézett a jegyzeteire, ami mindössze három szóból állt. – Megerősítette Paul állítását: azon a napon Savannah-ban volt. Még arra is emlékezett, hogy aznap, amikor Abby meghalt, késő estig dolgoztak együtt.

Lena azonban tudta, hogy a halál időpontját nem lehet percre pontosan megállapítani. – Egész éjjel?

– Valahogy úgy. Sőt arra is emlékezett, hogy az eltűnése előtt pár nappal Abby valamilyen iratokat vitt az irodába.

– És minden rendben volt vele?

– Azt mondta, kicsit megfogta a nap, mint mindig. Paul aláírta, amit kellett, elmentek ebédelni, és közben visszavitte Abbyt a pályaudvarra.

– Ebéd közben összeveszhettek valamin.

– Persze. De miért ölte volna meg az unokahúgát?

– Lehet, hogy tőle volt terhes. Nem ez lenne az első ilyen eset.

Jeffrey megdörzsölte az állát. – Igen. – Lena a hangjából érezte, hogy a gondolat megkeserítette a szája ízét. – De Cole Connolly nagyon biztosra vette, hogy Chip az apa.

– Biztos vagy benne, hogy nem Cole mérgezte meg?

– Amennyire biztos lehetek valamiben – morogta Jeffrey. – Külön kéne kezelnünk a dolgokat. Most ne azon töprengjünk, ki

ölte meg Abbyt, hanem hogy ki ölte meg Cole-t. Ki akarta, hogy meghaljon?

Lena nem volt ennyire biztos abban, hogy Cole igazat mondott Abby haláláról. Jeffrey-t csúnyán megrázta az öreg halála. Talán azért hiszi ártatlannak Cole-t, mert szemtanúja volt a haláltusájának.

– Talán valaki, aki tudta, hogy Cole mérgezte meg Abbyt, bosszút akart állni. Azt akarta, hogy úgy szenvedjen, ahogy Abby szenvedett.

– Csak Cole halála után mondtam meg a családnak, hogy Abbyt megmérgezték. Addig nem szóltam senkinek – emlékeztette Jeffrey. – Viszont a tettes tudta, hogy Cole minden reggel kávét iszik. Ő mondta, hogy a nővérek állandóan nyaggatták miatta, le akarták szoktatni róla.

Lena továbbmerészkedett. – Rebecca is tudhatta.

Jeffrey helyeslően bólintott. – Fontos oka lehet, amiért eltűnt. – És még hozzátette: – Legalábbis remélem, hogy ő döntött így.

Lena is hasonlóan vélekedett. – Biztos, hogy nem Cole vitte valahova? Hogy megbüntesse?

– Tudom, hogy szerinted nem kéne elhinnem, amit mondott. De úgy gondolom, nem ő vitte el. A Cole-hoz hasonló alakok tudják, kit válasszanak. – Előredőlt, a kezét összekulcsolta az asztalon, mintha valami fontos, az esetet új megvilágításban feltüntető mondandója lenne. – Olyanokat választanak ki, akikről tudják, hogy hallgatni fognak. Ahogy Dale kiválasztotta magának

tudják, hogy hallgatni fognak. Ahogy Dale kiválasztotta magának Territ. Ezek pontosan tudják, kikkel szórakozhatnak. Ki tartja a száját, és fogadja némán, amit kap, és ki az, aki nem.

Lena érezte, hogy az arca lángba borul. – Rebecca eléggé magabiztosnak látszott. Igaz, hogy csak egyszer láttuk, de az volt a benyomásom, nem hagyná, hogy szórakozzanak vele. – Vállat vont. – Csak az a baj, hogy soha nem lehet biztosra tudni.

– Hát nem – értett egyet Jeffrey. Átható pillantással mérte fel Lenát. – Akár Rebecca is állhat az egész mögött.

Frank az ajtóban állt, hóna alatt hatalmas paksamétával. És olyat mondott, amire eddig egyikük se gondolt. – A mérgezés nőkre jellemző bűntény.

– Rebecca rettentően félt valamitől, amikor beszélt velünk – mondta Lena. – Nem akarta, hogy a családja tudjon róla. De persze, az se kizárt, hogy azért nem akarta, hogy tudomást szerezzenek róla, mert átvert bennünket.

– Úgy nézett ki? – kérdezte Jeffrey.

– Nem – ismerte el Lena. – Talán Lev és Paul. Bár Rebecca meg nagyon makacs.

– Mit keres egyébként az a testvér Savannah-ban? - kérdezte Frank.

– Kikötőváros – magyarázta Jeffrey. – Még most is kereskedelmi központ. Mit hoztál? – mutatott a paksamétára.

– A jegyzőkönyveket. – Átadta a papírköteget.

– Találtál benne valami érdekeset?

Frank tagadóan rázta a fejét. Maria szólt be a telefonon. – Főnök, Sara a hármason.

Jeffrey felkapta a kagylót. – Szia!

Lena ment volna ki, hogy ne zavarja őket, de Jeffrey intett, hogy üljön vissza a székébe. Elővette a tollát. -Betűzd – kérte, és írt valamit. – Rendben. A következőt. Jó, jöhet a következő.

Lena fentről lefelé olvasva is látta, hogy neveket vet a papírra. Mind férfi volt.

– Remek – mondta Jeffrey. – Később majd hívlak. – Letette a kagylót, és szinte lélegzetvétel nélkül mondta: – Sara Brocknál van. Azt mondja, az elmúlt két évben kilencen haltak meg a farmon.

– Kilencen? – kerekedett el Lena szeme. Biztosan rosszul hallott.

– Brock négy tetemet kapott. A többi Richard Cable-hez került.

Cable vezette az egyik Catoogah megyei halottasházat. – És miben haltak meg? – kérdezte Lena.

Jeffrey kitépte a lapot, arról olvasta. – Alkoholmérgezés, kábítószer-túladagolás. Az egyiket szívroham vitte el. A boncolást Jim Ellers végezte. Minden esetben természetes halált állapított meg.

Lena szkeptikus volt. Nem az zavarta, amit Jeffrey mondott,

Ellers szakértelmében kételkedett. – Azt mondja, kilenc ember, akik mind ugyanott laktak, és mind természetes halállal hal meg? Na ne.

– Cole Connolly rengeteg kábítószert rejtegetett a szobájában – emlékeztette Jeffrey.

– Gondolod, hogy adott nekik? – kérdezte Frank.

– Chippel ezt tette. Cole maga mondta nekem. Azt mondta, megkísértette az almával.

– Tehát – kezdte az összegzést Lena Cole kiszúrta a „gyengéket", drogot vagy mit húzott el az orruk előtt, kíváncsian, hogy elfogadják-e, és ha igen, akkor neki volt igaza.

– És azok, akik elfogadták, hamarosan a teremtő színe elé kerültek – mondta Jeffrey, de az arckifejezéséből Lena tudta, hogy még nem fejezte be. – Na, mi van?

– A Teremtő Isten egyháza fizette a hamvasztást.

– Hamvasztás! – ismételte Frank. – Vagyis a tetemeket nem lehet exhumálni.

Lena azonban érezte, hogy van itt még valami. – Miről maradtam le? – érdeklődött.

– Az összes halotti bizonyítvány Paul Wardnál van.

Lena nagyon ostobán kezdte: – Mi a fenének volt szüksége… – de be se fejezte, már meg is válaszolta a saját kérdését. – Életbiztosítás.

– Nyertél – közölte Jeffrey, és odaadta Franknek a neveket tartalmazó lapot. – Hemminggel nyálazzátok át a telefonkönyveket. A savannah-i könyvet is. Van nálunk? – Frank biccentett. – Keressétek meg a nagy biztosítási cégeket. Velük kezdjük. A helyi ügynököket ne hívjátok, azok benne lehetnek, viszont értesítsétek a biztosítási csalással foglalkozó szerveket.

– Telefonon kiadnak ilyen infót? – tamáskodott Lena.

– Mint a sicc, ha rájönnek, hogy átverték őket – nyugtatta meg Frank. – Azonnal ráállok.

Amikor Frank kiment, Jeffrey felemelte az ujját. – Ugye mondtam, hogy pénzről lesz szó. Valami igen-igen konkrét dologról.

– Igazad volt – ismerte el Lena.

– Megtaláltuk a parancsnokot. Cole megmondta, hogy ő csak egy egyszerű katona, ahhoz, hogy tudja, mit tegyen, kellett egy parancsnok, aki kiadta az utasítást.

– Pár nappal a halála előtt Abby Savannah-ban volt. Talán megtudott valamit az életbiztosításokról.

– Hogyan? – kérdezte Jeffrey.

– Az anyja említette, hogy egy darabig az irodában dolgozott. Hogy jó feje volt a számokhoz.

– Lev látta egyszer az irodában a fénymásolónál. Talán látott valamit, amit nem kellett volna. – Jeffrey elhallgatott, a lehetőségeket mérlegelte. – Rachel azt mondta, Abby azért ment

a halála előtt Savannah-ba, mert Paul otthon hagyott valami papírokat, az aktatáskájában. Talán akkor látta meg a szerződéseket.

– Vagyis úgy gondolod, hogy Abby Savannah-ban felelősségre vonta.

Jeffrey bólintott. – Paul pedig szólt Cole-nak, hogy büntesse meg a lányt.

– Vagy Levnek.

– Vagy Levnek.

– Cole már tudott Chipről. Követte őket az erdőbe. De azért fura – tette hozzá elgondolkozva Lena. – Nekem nem úgy tűnt, hogy Paul különösebben vallásos lenne.

– Miért kellene annak lennie?

– Azt mondani Cole-nak, hogy az unokahúgát temesse el az erdőben? Szerintem inkább Lev lesz az embered. És – tette hozzá – Paul soha nem járt Dale garázsában. Ha onnan származik a cianid, akkor minden Levre utal, hiszen csak neki volt köze a garázshoz. – elhallgatott. – Vagy Cole-nak – tette aztán hozzá.

– Akkor se hiszem, hogy Cole lett volna – kötötte az ebet a karóhoz Jeffrey. – Beszéltél erről Terri Stanley-vel?

Lena megint elpirult. – Nem.

Jeffrey szája elkeskenyedett, de nem mondta ki a nyilvánvalót. Ha Lena korábban beszélt volna Terrivel, akkor

most talán nem ülnének itt. Rebecca biztonságban otthon lehetne, Cole Connolly élne, és a kihallga-tószobában kérdésekkel ostromolnák Abigail Bennett gyilkosát.

– Elcsesztem – ismerte be Lena.

– El bizony. – Várt egy kicsit. – Nem hallgatsz rám, Lena. Biztosnak kell lennem, hogy azt teszed, amit mondok. – Elhallgatott, mintha arra várna, hogy a nő közbeszól. De nem tette, így aztán folytatta. – Jó zsaru lehetnél. Okos. Ezért neveztelek ki nyomozónak. – Lena lesütötte a szemét, nehezen viselte a bókot, mert tudta, mi következik.

– Minden az én felelősségem, ami ebben a városban történik, és ha valaki megsérül, vagy valami rosszabb történik vele azért, mert nem követed az utasításaimat, akkor minden visszaszáll rám.

– Tudom. Sajnálom.

– Ezúttal a sajnálkozás nem elég. A sajnálom csak annyit jelent, hogy érted, amit mondok, és nem fogod még egyszer elkövetni. – Várt, hogy a másik megeméssze a hallottakat. – Túl sokszor hallottam már, hogy sajnálod. Most már tetteket akarok, nem üres szavakat.

Halk, nyugodt hangja ijesztőbb volt, mintha kiabált volna. Lena a földet nézte. Meddig tűri még a főnöke, hogy mindent elrontson, mielőtt leveszi róla a kezét?

Jeffrey hirtelen felállt, és Lena, akit váratlanul ért a mozdulat, összerándult, mintha attól félne, a férfi megüti.

összeráncolt, mintha attól félne, a férfi megáll.

Jeffrey ettől olyan döbbenten nézett rá, mintha még soha nem látta volna.

– Én csak… – Lena nehezen találta a szavakat. - Megijesztettél.

Jeffrey kidugta a fejét a folyosóra. – Küldd be azt a nőt, aki most érkezik – kiáltotta Mariának. – Mary Ward jött el – fordult vissza Lenához. – Láttam, hogy most állt be a parkolóba.

Lena igyekezett összeszedni magát. – Azt hittem, nem szeret vezetni.

– Gondolom, ez egyszer kivételt tett – felelte Jeffrey, és továbbra is úgy bámulta Lenát, mintha még sose látta volna. – Képes leszel megbirkózni vele?

– Persze – felelte Lena, és feltápászkodott a székből. Betűrte az ingét. Zaklatott volt, nem találta a helyét.

Jeffrey a két tenyere közé fogta Lena kezét. Ez újabb sokként hatott Lenára. Jeffrey soha nem nyúlt még hozzá. Soha nem érintette meg.

– Szükségem van rád. Nagy szükségem.

– Itt vagyok – nyugtatta meg Lena, visszahúzta a kezét, hogy újra megigazítsa az ingét, bár erre most nem volt semmi szükség. – Gyerünk.

Lena nem várta meg Jeffrey-t. Kihúzta magát, magabiztos léptekkel kiment. Maria keze épp a csengőn volt, amikor Lena

kinyitotta az ajtót.

Mary Ward az előtérben állt, a táskáját szorosan a melléhez szorította.

– Tolliver felügyelő – mondta, mintha nem Lena állt volna az orra előtt. Ócska, gyűrött fekete-piros sálat terített a vállára. Most sokkal jobban hasonlított egy fáradt kis öregasszonyra, mint amikor először találkoztak. Talán ha tíz évvel lehetett idősebb Lenánál. Vagy szerepet játszott, vagy valóban a földkerekség legsajnálatraméltóbb embere volt.

– Jöjjön, jobb lesz az irodámban – mondta Jeffrey, és a könyökénél fogva bevezette Maryt, mielőtt az asszony még meggondolhatta volna magát. – Emlékszik Adams nyomozóra?

– Lena – mondta segítőkészen Lena. – Hozhatok kávét, vagy valamit?

– Nem iszom koffeint – felelte az asszony feszülten. Olyan volt a hangja, mint aki korábban rekedtre sikítozta magát. Lena észrevette a ruhaujjában a gombóccá gyűrt zsebkendőt. Az asszony nemrégiben nyilván sírt.

Jeffrey az iroda előtti előtér egyik asztala melletti székkel kínálta Maryt, így nyugodtabbnak érezheti majd magát. Megvárta, míg az asszony helyet foglal, majd mellé húzott egy széket. Lena mögöttük állt, mint aki tudja, Mary szívesebben beszélget Jeffrey-vel.

– Miben segíthetek, Mary? – kérdezte Jeffrey. Az asszony nem sietett. A kis szobában csak a kapkodó lélegzetét lehetett

hallani. A két rendőr csendben várt. – Azt mondta, az unokahúgom egy ládában volt, Tolliver felügyelő.

– Igen.

– Hogy Cole temette el a ládában.

– Igen – erősítette meg Jeffrey. – Cole a halála előtt beismerte.

– És ott találta meg? Maga találta meg Abbyt?

– A feleségemmel az erdőben voltunk. Észrevettük a fémcsövet. Mi ástuk ki a földből.

Mary a ruhaujjából elővette a zsebkendőjét, és megtörölte az orrát. – Sok évvel ezelőtt… – kezdte. – Messziről kell kezdenem.

– Ne siessen, van időnk.

Nem sietett. Lena összeszorította a száját, irtózatos volt benne a vágy, hogy kirázza a nőből a mondandóját.

– Két fiam van – kezdte Mary. – William és Peter. Nyugaton élnek.

– Emlékszem, ezt már említette – mondta Jeffrey. Lena egy szóra se emlékezett.

– Úgy döntöttek, elhagyják az egyházat – Mary kifújta az orrát. – Nagyon nehéz volt nekem elveszteni a gyermekeimet. Természetesen nem fordítottunk hátat nekik. Mindenki maga hozza meg a döntéseit. Mi nem zárunk ki senkit, azért, mert… –

elhalkult a hangja. – A fiam fordítottak hátat nekünk. Nekem.

Jeffrey várt. Csak a szék karfáját szorító keze árulta el a türelmetlenségét.

– Cole nagyon szigorú volt velük – folytatta az asz-szony. – Keményen fegyelmezte őket.

– Bántotta a fiait?

– Amikor rosszak voltak, megbüntette őket – ennél többet nem ismert el. – A férjem egy évvel korábban távozott. Hálás voltam Cole segítségéért. Úgy gondoltam, szükségük van egy erős férfira. – Szipogott, megtörölte az orrát. – Más idők voltak.

– Értem – biztosította Jeffrey.

– Cole-nak nagyon határozott elképzelése volt arról, mi a jó és mi a rossz. Megbíztam benne. Az apám is megbízott benne. Mindenekelőtt istenfélő ember volt.

– És történt valami, ami ezt megváltoztatta?

Mary végtelenül szomorú lett. – Nem. Minden szavát elhittem. A gyerekeim árán is. Hittem benne. A lányomnak is hátat fordítottam.

Lena felkapta a fejét.

– Van egy lánya?

Mary bólintott. – Genie.

Jeffrey hátradőlt, de nem lazított.

– A lányom azt mondta… – folytatta Mary. – Genie

elmondta, mit tett vele. – Szünetet tartott. – A ládát az erdőben.

– Oda temette?

– Táborozni voltak – magyarázta Mary. – Mindig elvitte a gyerekeket.

Lena tudta, hogy Jeffrey most Rebeccára gondol, arra, hogy hányszor szökött ki az erdőbe. – Mit mesélt a lánya? Mi történt? – kérdezte a férfi.

– Azt mondta, Cole becsapta. Elhívta az erdőbe sétálni. – Elhallgatott, igyekezett összeszedni magát. – Öt napra otthagyta. Egyedül.

– És maga mit tett, amikor mindezt meghallotta?

– Megkérdeztem Cole-t. – Haragosan csóválta a fejét saját egykori ostobasága miatt. – Azt felelte, hogy nem maradhat a farmon, ha inkább Genie-nek hiszek, és nem neki. Nagyon a szívére vette.

– De nem tagadta.

– Nem. De erre csak tegnap este jöttem rá. Soha nem tagadta. Azt mondta, imádkozzam, és Isten majd megmondja, kinek higgyek, neki, vagy Genie-nek. Megbíztam benne. Olyan biztosan tudta, mi a jó és mi a rossz. Istenfélő embernek tartottam.

– Más is tudott erről a családban?

Mary tagadóan rázta a fejét. – Szégyelltem magam. A lánvom hazudott. – Gvorsan helvesbített. – Néhánv dologban

hazudott. Most már így látom, de akkor nagyon nehéz volt. Genie lázadó leány volt. Kábítószert is használt. Fiúkkal találkozgatott. Elfordult az egyháztól. Elfordult a családtól.

– Mit mondott a családnak Genie eltűnéséről?

– Kikértem a bátyám véleményét. Azt tanácsolta, mondjam azt, hogy elszökött egy fiúval. Hihető történet volt. Azt gondoltam, így elkerülhetjük a kínos igazságot. Egyikünk se akarta megbántani Cole-t. – A szeme sarkához nyomkodta a zsebkendőt. – Nagyon nagyra tartottuk. A fivéreim még tanultak. Mi, lányok nem tudtuk egyedül ellátni a farmot. Cole mindent együtt végzett az apánkkal. Nagyon szigorú volt.

A vészkijárat vasajtaja hangos döngéssel kivágódott. Frank robbant be, de megtorpant, amikor megpillantotta Jeffrey-t és Maryt. Az asztal mögé lépett, Jeffrey vállára tette a kezét, és átadott egy mappát. Jeffrey kinyitotta. Pontosan tudta, hogy Frank nem zavarta volna, ha nem valami rendkívül fontos dologról van szó. Lena annyit látott, hogy faxolt lapokat nézeget. A kapitányság nagyon szűkös keretből gazdálkodott, a fax legalább tízéves volt, ezért még a régi fajtájú hosszú slejfnin érkeztek az üzenetek. Jeffrey kisimította, és átfutotta. Amikor felnézett, Lena nem tudta megmondani, jó vagy rossz hírt olvasott-e.

– Mary – szólalt meg Jeffrey. – Végig Wardnak szólítottam. De a férjezett neve Morgan, ugye?

Mary meglepődött. – Igen. Miért?

– És a lányát Teresa Eugénia Morgannek hívják?

– Igen.

Jeffrey hagyott egy kis időt, hogy az asszony összeszedhesse magát. – Mary – kezdte –, Abby találkozott a lányával?

– Hogyne. Genie tízéves volt, amikor Abby megszületett. Olyanok voltak, mint az édestestvérek. Abby teljesen kétségbeesett, amikor Genie elment. Mind a ketten kétségbe voltak esve.

– Elképzelhető, hogy Abby meglátogatta a lányát, amikor Savannah-ban járt?

– Savannah-ban?

Jeffrey kihúzta az egyik lapot. – Itt van Genie címe: Savannah, Sandon Square 241.

– Az nem lehet – makogta zavarodottan Mary. – A lányom itt él a városban, Tolliver felügyelő. A férjezett neve Stanley.

* * *

Stanley-ékhez Lena vezetett, Jeffrey a mobilján Frankkel beszélt. A jegyzetfüzetét a térdén egyensúlyozta, miközben gyorsan lefirkantotta, amit Frank mondott. Olykor helyeslőn morgott a hallottakra.

Lena a visszapillantó tükörben ellenőrizte, hogy Brad Stephens követi-e őket. A fiatal járőr jelenléte megnyugtatta Lenát. Brad testes férfi volt, de újabban edzésekre járt, és ez

megiatszott az izmain. Jeffrey felhívta a figyelmüket a garázs egyik felső polcán tartott töltött fegyverre. Lena egy cseppet se örült, hogy összetűzésbe kerül Terri férjével, a szíve mélyén azonban reménykedett benne, hogy elkövetett valamit, ami miatt Jeffrey és Brad megmutathatja neki, milyen érzés az, amikor valaki, aki nagyobb és erősebb, rendesen seggbe rúgja.

– Nem, ne zárd fogdába – mondta Franknek Jeffrey. – Adj neki tejet és süteményt, ha kell. Mindenképpen akadályozd meg, hogy felhívja a fivéreit. – Mary Morganről beszélt, ezt Lena jól tudta. Az asszony meghökkent, amikor Jeffrey közölte vele, hogy nem hagyhatja el a rendőrség épületét, de a törvénytisztelő állampolgárokra jellemző módon annyira félt attól, hogy börtönbe kerül, hogy mindenre egyetértően bólogatott, felállni se mert.

– Jó munkát végeztél, Frank – mondta elismerően Jeffrey. – Szólj, ha rábukkansz még valamire. – Letette a kagylót, és szótlanul jegyzetelt.

Lena képtelen volt türelmesen kivárni, míg befejezi az irogatást. – Mit mondott?

– Eddig hat szerződést találtak – felelte Jeffrey írás közben. – Abby és Chip életbiztosításának haszonélvezője Lev és Terri volt. Mary Morgan és Esther Bennett két-két szerződésben szerepel.

– És mit mond erről Mary?

– Azt, hogy fogalma sincs róla, miről beszél Frank. A család

pénzügyeit Paul intézi.

– Es Frank hisz neki?

– Nem tudja. A pokolba, hiszen én se tudom, pedig fél órát beszélgettem vele.

– Nem élnek nagy lábon, gondolom.

– Mary azt mondja, maga varrja a ruháit.

– De Paul nem – vetette közbe Lena. – Mennyit értek a biztosítások?

– Darabonként ötvenezer dollár körül. Kapzsinak kapzsik, de nem ostobák.

Lena is tudta, hogy a túlságosan nagy összegre kötött életbiztosítás felkelti a biztosítótársaságok figyelmét. Ahogy most állnak a dolgok, a család az elmúlt két évben félmillió dollárt szerzett. Adómentesen.

– És mi van a házzal? – kérdezte Lena. A rendőrség adatai szerint mindegyik haszonélvező ugyanazon a címen lakott, Savannah-ban. Elég volt egy gyors hívás a Chatham megyei bíróságra, és máris kiderült, hogy a Sandon Squaren lévő házat öt évvel korábban egy Stephanie Linder nevű nő vásárolta meg. Vagy létezik még egy Ward testvér, akiről Jeffrey-nek nincs tudomása, vagy valaki csúnya játékot űz a családdal.

– Szerinted Dale is benne van? – kérdezte Lena.

– Frank ellenőrizte a pénzügyeiket. Dale és Terri nyakig ül az adósságban. Hitelkártyák, jelzálog, két kocsi. Már három

kórházi számláról kaptak fizetési felszólítást. Sara azt mondja, a gyerekek elég sűrűn kerülnek kórházba. Iszonyúan kell nekik a pénz.

– Gondolod, hogy Terri ölte meg? – kérdezte most Lena. Franknek igaza van, a mérgezés női tettesre utal.

– Miért tette volna?

– Tudhatta, mit követett el Cole. Követhette őket.

– De miért ölte volna meg Abbyt?

– Talán nem ölte meg – próbálkozott Lena. – Talán Cole gyilkolta meg a lányt, és Terri úgy gondolta, megkóstoltatja vele a saját gyógyszerét.

Jeffrey elégedetlenül rázta a fejét. – Szerintem nem Cole ölte meg Abbyt. Őszintén elszomorította a halála.

Lena annyiban hagyta, de magában azért megjegyezte, hogy főnöke túl nagy bizalmat szavaz a világ egyik legbetegesebb faszijának.

Jeffrey kinyitotta a mobilját, és tárcsázott. Valaki nyilván felvette, mert megszólalt. – Üdvözlöm, Molly. Átadna egy üzenetet Sarának? – Picit várt. – Mondja meg neki, hogy útban vagyunk Stanley-hez. Köszönöm. – Lenához fordult. – Terri ebédidőben találkozik Sarával.

Fél tizenegy volt. Lena Dale fegyverére gondolt. -Miért nem vesszük fel?

– Mert a klinika nem esik útba.

Mert a kulka nem csak úgy.

Lena szerint ez gyenge kifogás, de okosabb volt annál, semhogy erőltesse a dolgot. Jeffrey a világ legjobb nyomozója, de ha Sara Lintonról volt szó, úgy viselkedett, mint egy megvert kutyakölyök. Minden más férfit kínosan érintett volna, hogy egy nő ugráltatja, Jeffrey meg mintha büszke lett volna rá.

Jeffrey nyilván olvasott a gondolataiban, legalábbis valamennyit megsejtett belőle, mert megszólalt: – Nem tudom, mire képes Terri. Azt viszont egyáltalán nem szeretném, ha egy gyerekekkel zsúfolt helyiségben borulna ki.

Az út menti fekete postaládára mutatott. – Ott van, jobbra.

Lena lassított, és rákanyarodott a bekötőútra. Brad szorosan mögötte haladt. Látta, hogy Dale a garázsban ügyködik. Visszatartotta a lélegzetét. Csak egyszer találkoztak, évekkel korabban, egy másik rendőrségi pikniken, akkor, amikor a bátyja, Paul belépett a kötelékbe. Lena már elfelejtette, milyen robusztus alak. És nemcsak nagy, hanem erős is.

Jeffrey kiszállt a kocsiból, de Lena még habozott. A keze elindult a kilincs felé, kényszerítette magát, hogy kinyissa, és kiszálljon. Mögöttük becsapódott Brad kocsijának ajtaja, de Lena egy pillanatra se akarta levenni a tekintetét Dale-ről. A garázsajtóban állt, izmos kezében egy nehéz csavarkulcs. A szekrény a pisztollyal csak pár méterre volt tőle. A Jeffrey-éhez hasonlóan, az ő szeme alatt is lila horzsolás húzódott.

– Melló, Dale, hol szerezte a monokliját? – kérdezte Jeffrey.

– Nekimentem az ajtófélfának – szellemeskedett. Lena pedig nagyon kíváncsi lett volna, hogy történt. Terrinek sámlira kellett volna állnia, hogy elérje Dale fejét. A pasas legalább fél mázsával nehezebb és harminc centivel magasabb volt, mint a felesége. Lena a hatalmas tenyereket nézte, egy kezével is el tudta volna roppantani a nyakát. Egy pillanat alatt megfojthatta volna. Utálta ezt az érzést, utálta, hogy zihálva kapkodja a levegőt, hogy elszorul a torka, fennakad a szeme, hogy minden erejére szüksége van, hogy el ne ájuljon.

Jeffrey egy lépést tett előre, két oldalán Brad és Lena követte. – Jöjjön ki a garázsból! – mondta Jeffrey.

Dale szorosabban fogta a csavarkulcsot. – Mi folyik itt? – Egy pillanatra elvigyorodott. – Terri hívta magukat?

– Miért hívott volna?

– Semmi oka rá. – Vállat vont, de ökölbe szorított keze jelezte, hogy valami aggasztja. Lena a ház felé pillantott, hátha megpillantja Territ. Ha Dale-nek lila a szeme alja, akkor Terri valószínűleg sokkal, de sokkal rosszabbul néz ki.

Jeffrey nyilván ugyanerre a következtetésre juthatott. Mégis igyekezett megnyugtatni a férfit. – Nincs bajban.

Dale okosabb volt, mint a külseje alapján sejteni lehetett. – Nekem nem úgy tűnik.

– Jöjjön ki a garázsból, Dale.

– Az én házam, az én váram. Nincs joga, hogy idejöjjön. Azonnal hagyja el a birtokomat.

Azonnal hagyja el a birtokomat.

– Terrivel akarunk beszélni.

– Senki nem beszél vele az engedélyem nélkül, én pedig erre nem adok engedélyt, úgyhogy…

Jeffrey másfél méterre állt Dale-től. Lena szorosan a bal oldalára állt, gondolta, így előbb ér a fegyverhez, mint Dale. Elnyomott egy káromkodást, amikor rájött, hogy nem éri el a polcot. Bradnek kellett volna erre az oldalra állnia. Mire Lena előráncigálna egy sámlit, Dale már Mexikó felé járna.

– Tegye le a csavarkulcsot! – parancsolta Jeffrey.

Dale előbb Lenára villantotta a pillantását, majd Bradre. – Menjenek hátrább – mondta.

– Nem maga dirigál, Dale – figyelmeztette Jeffrey. Lena legszívesebben a pisztolyára telte volna a kezét, de tudta, hogy meg kell várnia, amíg Jeffrey jelez. A férfi lazán tartotta a karját a teste mellett, nyilván abban reménykedett, hogy meg tudja győzni Dale-t. Lena nem bízott ebben.

– Bekerítettek – mondta Dale. – Nem tetszik ez nekem. – Mellmagasságba emelte a csavarkulcsot, a kulcs feje a tenyerében pihent. Lena tudta, hogy a férfi nem bolond. A csavarkulccsal retteneteseket üthet, de nem egyszerre három embert. Különösen nem, hogy ennek a háromnak pisztolya van. Erősen figyelte, mert az ösztönei azt súgták, előbb-utóbb Dale a pisztolyáért kap.

– Ezt maga sem akarhatja – mondta közben Jeffrey. – Csak

Terrivel akarunk beszélni.

A termetéhez képest Dale gyorsan mozgott, de Jeffrey nála is gyorsabb volt. Kirántotta Brad övéből a gumibotot, Dale térde alá csapott, amikor a pisztolyért nyúlt. Dale a földre rogyott, mint egy zsák.

Lena döbbenten bámulta, hogy az egyébként kezesbárány Brad a térdét Dale hátába nyomja, a földre kényszeríti, és megbilincseli. Egyetlen ütés a térdére, és összerogyott. Még csak nem is ellenkezett, amikor Brad hátracsavarta a karját és rákattintotta a bilincset, pedig két párat kellett használnia.

– Figyelmeztettem, hogy ne csinálja – rótta meg Jeffrey a földön fekvő férfit.

Dale vinnyogott, mint egy kutya. – Jesszusom! -megmozgatta a vállát, mintha ellenőrizni akarná, egyben vannak-e a csontjai. – Az ügyvédemet akarom.

– Később arra is sor kerülhet. – Jeffrey visszaadta a gumibotot. – Ültesd be a kocsi hátsó ülésére – utasította Bradet.

– Igen, uram. – Álló helyzetbe emelte Dale-t, aki erre ismét feljajdult.

A nagydarab férfi csoszogva botorkált a kocsi felé, a lábfeje felkavarta a port.

– Nem is olyan tökös pasi, mi? – hallotta Lena. – Gondolom, csudára élvezheti, ha megruházza azt a csöpp kis asszonyt.

Lena hátán izzadságcseppek gurultak. Jeffrey leporolta a nadrágja elejét, majd elindult a ház felé. – Két kisgyerek is van odabent – intette Lenát.

Lena nem nagyon tudta, mit válaszoljon erre. – Gondolod, hogy Terri ellenáll?

– Fogalmam sincs, mit fog csinálni.

Még el se érték a bejárati lépcsőt, már kinyílt a kapu. Az ajtónyílásban Terri Stanley állt, csípőjén tartott egy alvó kisbabát. Mellette a másik kicsi, úgy kétéves lehetett. Csöppnyi öklével álmosan dörgölte a szemét. Terri arca beesett, a szeme alatt fekete karikák éktelenkedtek. Az ajka felhasadt, az állkapcsán friss, sárgás-kékes véraláfutás, a nyakán vörös hurkák. Lena megértette, miért nem engedte Dale, hogy beszéljenek a feleségével. A szart is kiverte belőle. Lena csak azt nem értette, hogyan képes az asszony megállni a két lábán.

Terri nézte, ahogy a férjét a rendőrautóhoz vezetik, gondosan elkerülte Lena és Jeffrey tekintetét, miközben élettelen hangon kijelentette. – Nem fogok feljelentést tenni ellene. Akár el is engedhetik.

Jeffrey a kocsira nézett. – Egy darabig azért hadd főjön a levében.

– Csak ront a helyzeten. – Terri óvatosan formálta a szavakat, nehogy még jobban felszakadjon a szája. Lena ismerte ezt a trükköt, ahogy azt is tudta, milyen égő fájdalom lehet most a torkában, mekkora erőfeszítést követel, hogy érthetően és

hallhatóan beszéljen. – Így még soha nem vert meg. Az arcomat eddig nem ütötte. – Megremegett a hangja. Csapdába esett, megviselt volt. – A gyerekek is látják.

– Terri… – kezdte Jeffrey, de szemlátomást nem tudta, mit mondjon.

– Megöl, ha elhagyom – feldagadt ajkával alig tudta megformálni a szavakat.

– Terri…

– Nem jelentem fel.

– Nem is kérjük erre.

Terri hátrahőkölt. Nem ezt a választ várta.

– Beszélnünk kell – folytatta Jeffrey.

– Miről?

Jeffrey elővette a jó öreg rendőrségi trükköt: – Tudja azt maga nagyon jól.

Terri a rendőrautó hátsó ülésén kuporgó férjére pillantott.

– Nem fogja bántani – nyugtatta meg Jeffrey.

Terri úgy nézett rá, mintha valami nagyon rossz viccet mondott volna.

– Addig innen el nem megyünk, amíg nem beszéltünk magával – közölte Jeffrey.

– Gondolom. Na, jöjjenek be – adta meg magát, és utat

engedve oldalra lépett. – Tim, a mamának beszélgetnie kell ezekkel az emberekkel – mondta, majd kézen fogta a kisfiút, és bevitte a földszintre, ahol egy hatalmas tévé állt a szoba közepén. Lena és Jeffrey a lépcsőn állva várakozott, miközben Terri betett egy DVD-t.

Lena felnézett az emeleti folyosóra. A csillár helyén csupasz drótok tekeregtek. A lépcső melletti falon horzsolásnyomok, a lépcső tetején valaki egy kis lyukat rugdosott a falba. A lépcső másik oldalán a korlát meghajlott, a tetején néhány rész megrepedt vagy kitört. Terri lehetett, gondolta, és lelki szemei előtt látta, ahogy Dale felvonszolja a vadul rúgkapáló asszonyt. Tizenkét lépcsőfok és kétszer annyi korlátléc, amibe megkapaszkodhatott, hogy megpróbálja elkerülni az elkerülhetetlent.

A Spongyabob éles hangja visszhangzott a csempézett előszobában, megjelent Terri is, csípőjén a kisebbik fiával.

– Hol beszélgethetünk? – kérdezte Jeffrey.

– Előbb leteszem – mutatott Terri a kicsire. – A konyha hátul van. – Elindult felfelé a lépcsőn, Jeffrey intett Lenának, hogy kövesse.

A ház nagyobb volt, mint azt a külseje alapján gondolták. Az emeleti lépcsőforduló hosszú folyosójából három hálószoba és egy fürdőszoba nyílt. Terri bement az első szobába, Lena nem követte, csak megállt a gyerekszoba ajtajában, onnan nézte, ahogy Terri a kiságyba fekteti az alvó babát. A szoba világos és barátságos volt. A mennyezeten felhők, a falon boldog és békés

barátságos volt. A mennyezeten felhők, a falon boldog és békés báránykák legelésztek a kedves tehenekkel. A kiságy fölötti játékon is barikák mozogtak. Lena nem látta a babát, miközben a mamája simogatta a fejét, de a lábacskáját kinyújtotta, amíg levették róla a rugdalódzót. Lena nem tudta, hogy egy babának ennyire pirinyó a lába, az ujjacskái, mint csepp kis rózsabimbók, és a térdüket egészen a mellkasukig felhúzzák.

Terri a válla fölött Lenára nézett. – Van gyereke? -rekedten felhördült, Lena ezt nevetésnek vette. – Mármint azon kívül, akit Atlantában hagyott?

Lena pontosan tudta, hogy Terri fenyegetni akarja, arra emlékezteti, hogy egyazon okból voltak a klinikán, de Terri Stanley nem az a nő, aki képes lett volna beváltani a fenyegetését. Amikor visszafordult a babához, Lena szíve elszorult a szánalomtól. A szobába besütött a nap, és megvilágította az ütésnyomot Terri állán. Olyan színes volt, mint egy Technicolor-kép. A szája cserepes volt, az arcára vércsíkok száradtak. Lena most fogta csak fel, hogy a hat hónappal korábbi önmagát látja viszont.

– Bármit megtenne értük – suttogta rekedten Terri. A hangjában csendes szomorúság bujkált. – Bármit elviselne.

– Akármit?

Terri nagyot nyelt, az arca eltorzult a fájdalomtól. Dale nyilván fojtogatta. A nyaka még nem kékült el egészen, de hamarosan látszani fognak a nyomok. Sötét nyaklánc a torka körül. Valamennyit segíthet, ha vastagon keni fel az alapozót, de

körül. Valamennyit segíthet, ha vastagon keni fel az alapozót, de egész héten érezni fogja, óvatosan mozgatja majd a fejét, ügyel, hogy ne ránduljon össze, amikor nyel, és csak vár, hogy az izmai ellazuljanak, és a fájdalom megszűnjön.

– Nem tudom megmagyarázni… – kezdte.

Lenának azonban esze ágában se volt kioktatni. – Tudja, hogy nem kell magyarázkodnia.

– Tudom. – Terri visszafordult a kicsihez, és óvatosan betakargatta, a puha, világoskék takarót egészen az álláig felhúzta. Lena nézte, és azon töprengett, képes lenne-e Terri gyilkolni. Ha igen, akkor biztosan a méreghez nyúlna. Az biztos, hogy képtelen lenne szemtől szembe ölni. Bár Dale-lel felvette a harcot. A pasi nem borotválkozás közben szerezte a kék foltját.

– Jól behúzott neki.

Terri zavartan megfordult. – Micsoda?

– Dale-nek – magyarázta Lena, és a szemére mutatott.

Terri tiszta szívből elmosolyodott, ettől az egész arca megváltozott. Lena most láthatta, milyen volt, mielőtt ebbe a rémségbe keveredett, mielőtt Dale verni kezdte, mielőtt az életet csak elviselni akarta, nem élni és élvezni. Gyönyörű volt.

– Megfizettem érte. De megérte. Isteni érzés volt.

Lena is elmosolyodott. Tudta, micsoda nagyszerű érzés, amikor az ember nem hagyja magát. A végén csúnyán megfizet érte, de rohadt jó érzés, amikor odacsapsz. Majdnem olyan, mint amikor beáll az ember

Terri mély levegőt vett, majd kifújta. – Na, essünk túl rajta.

Lenával a nyomában lement a lépcsőn, a lépéseik tompán visszhangzottak a deszkákon. Sehol nem volt szőnyeg, a léptek hangja a lódobogást idézte. Dale nyilván szándékosan akarta így, ekként mindig tudhatta, merre jár a felesége.

Bementek a konyhába. Jeffrey a gyerekekről készült fényképeket és a hűtőre erősített gyerekrajzokat nézegette. A rajzokra Terri írta fel, hogy melyik ábra melyik állatot jelzi. Oroszlán, tigris, medve. Az i betűkre az ékezet helyett karikát rajzolt, mint az iskolás lányok.

– Üljenek le – mondta Terri, és a konyhaasztal mellé telepedett. Jeffrey állva maradt, de Lena leült, szembe Terrivel. Kora délelőtt a konyha tiszta és rendes volt. A reggelihez használt tányérok és ezüst evőeszközök a szárítóban sorakoztak, a pult tisztára törölve. Lena kíváncsi lett volna, hogy ez Terri saját késztetéséből fakad, vagy Dale áll a nagy rend mögött.

Terri az asztallapon összekulcsolt kezét bámulta. Apró termetű nő volt, de ahogy tartotta magát, még kisebbnek látszott. A szomorúság lengte körbe. Lena el nem tudta képzelni, hogyan lehetséges, hogy Dale ütéseitől nem tört darabokra.

– Kérnek valamit inni? – kérdezte Terri.

Lena és Jeffrey egyszerre mondták, hogy nem kérnek. Azok után, ami Cole Connollyval történt, nem valószínű, hogy bárkitől bármit elfogadna, gondolta Lena.

Terri hátradőlt, és Lena most alaposan szemügyre vette. Tulajdonképpen most jött csak rá, hogy egyforma magasak lehetnek. Terri esetleg pár centivel alacsonyabb, öt kilóval könnyebb, de amúgy nem sokban különböztek.

– Nem Dale miatt vannak itt? – kérdezte Terri.

– Nem.

Rágni kezdte a bőrt az ujján. A rászáradt vér jelezte, hogy nem először teszi. – Azt hiszem, tudnom kellett volna, hogy előbb-utóbb felbukkannak.

– Miért is? – kérdezte Jeffrey.

– Az üzenet, amelyet dr. Lintonnak küldtem. Azt hiszem, nem volt túl okos dolog tőlem.

– Miért nem? – kérdezte fapofával Jeffrey.

– Hát, tudom, hogy mindenféle bizonyítékokat tudnak levenni belőle.

Lena bólintott, mint aki egyetért, miközben arra gondolt, hogy a nő túl sok krimit néz a tévében, ahol a technikusok Armani kosztümben és magas sarkú cipőben rohangálnak, mikroszkopikus körömdarabkákat vesznek le egy rózsa töviséről, majd visszasietnek a laborba, ahol hála a tudomány csodájának, megtudják, hogy a támadó jobbkezes, bélyeggyűjtő albínó, aki az anyjával él együtt. Ha figyelmen kívül hagyjuk, hogy nincs a földkerekségen olyan laboratórium, amelyik megengedhetne magának egy a képernyőkön látható, milliókat

érő eszközt, akkor marad a DNS-vizsgálat. Ezt azonban számtalan tényező teheti bizonytalanná, vagy nem elegendő a minta. Az ujjlenyomat értelmezés kérdése. És egyébként is ritka, hogy elég rovátka legyen ahhoz, hogy bizonyítékként a bíróságon is megállja a helyét.

– Miért küldött levelet dr. Lintonnak? – kérdezte Jeffrey.

– Tudtam, hogy tesz majd valamit – felelte Terri, majd gyorsan hozzátette: – Nem mintha maguk nem tennének, de a doktornő annyira odafigyel az emberekre. Igazán törődik velük. Tudtam, hogy megért. – Megvonta a vállát. – Tudtam, hogy szólni fog maguknak.

– És miért nem személyesen mondta el? – faggatódzott tovább Jeffrey. – Látott hétfőn a klinikán. Miért nem szólt nekem akkor?

Örömtelen nevetés volt a válasz. – Dale megölt volna, ha rájön, hogy belekeveredtem. Ki nem állhatja az egyházat. Mindent gyűlöl, ami velük kapcsolatos. Csak… – a hangja elhalkult. – Amikor meghallottam, mi történt Abbyvel, úgy gondoltam, tudniuk kell, hogy korábban is elkövetett ilyesmit.

– Ki?

Terri torka megfeszült, ahogy nehezen, de kiejtette a nevet. – Cole.

– Magát is bezárta egy ládába az erdőben? – kérdezte Jeffrey.

Az asszony olyan hevesen bólintott, hogy a haja az arcába

Az asszony olyan hevesen bólintott, hogy a haja az arcába hullott. – Úgy volt, hogy táborozni megyünk – nyelt egyet. – Elvitt arra a tisztásra. Ott volt a gödör. Téglalap alakú. És benne a láda.

– Mit csinált? – kérdezte Lena.

– Nem emlékszem. Szerintem sikoltani se volt időm. Irtózatos erővel ütött, és belökött. A térdemen felszakadt a bőr és véresre horzsoltam a kezemet. Kiabálni kezdtem, de fölém állt, és rám emelte az öklét, mintha agyon akarna verni. – Elhallgatott, igyekezett összeszedni magát. – Fekve maradtam. Ott feküdtem, miközben rám tette a deszkákat, és egyenként beszögezte őket…

Lena a saját kezét bámulta, a szögekre gondolt, ahogy egyre beljebb fúródnak, a kalapács fémes hangjára, a kimondhatatlan félelemre, ahogy ott feküdt, képtelenül arra, hogy megvédje magát.

– Egész idő alatt imádkozott – folytatta Terri. – Istenhez beszélt, hogy adjon erőt neki, meg hogy ő csak Isten szócsöve. – Behunyt szeméből patakzott a könny. – A következő, amire emlékszem, hogy a fekete deszkákat bámulom. A réseken beszivárgott a napfény, de ez csak halványabb sötétséget jelentett. Annyira sötét volt odabent. – Beleremegett az emlékbe. – Hallottam, ahogy dübörög a föld. Lassan dolgozott, mintha végtelen ideje lett volna. És közben imádkozott, egyre hangosabban és hangosabban, mintha biztos akarna lenni benne, hogy meghallom.

Elhallgatott. – És mit tett? – kérdezte Lena. Terri torka úgy mozgott, mint aki nehezen nyeldekel. – Sikoltozni kezdtem. A saját hangom visszhangzott a ládában. Fájt tőle a fülem. Semmit nem láttam. Mozdulni se tudtam. Néha ma is hallom – tette hozzá.

– Éjszakánként, amikor nem tudok aludni. Hallom, ahogy a rögök tompán döngenek a deszkán. A torkom tele lett földdel. – Az emléktől zokogni kezdett. – Olyan rossz ember volt.

– És ezért ment el otthonról? – kérdezte Jeffrey. Territ láthatóan meglepte a kérdés.

– Az anyja elmesélte, mi történt, Terri.

Terri tompán felnevetett, de a hangjában nyoma se volt vidámságnak. – Az anyám?

– Délelőtt bejött a kapitányságra.

Ujabb könnyek gördültek le az asszony arcán, az alsó ajka megremegett. – Elmesélte? A mama elmesélte, mit tett Cole?

– Igen.

– Nem hitt nekem – mormolta alig hallhatóan Terri.

– Elmondtam neki, mit tett velem, és azt mondta, az egészet csak kitaláltam. Azt mondta, a pokolra kerülök. – Körbenézett a konyhában, az életén. – Azt hiszem, igaza lett.

– És hova ment? – kérdezte Lena.

– Atlantába. Azzal a fiúval, Adammel. Ő is le akart lépni

innen. Nem mondhattam nemet neki azok után, hogy az enyéim nem hittek nekem. – Szipogott, a keze fejével megtörölte az orrát. – Rettegtem, hogy Cole újra elővesz. Képtelen voltam aludni, nem tudtam enni. Egyre csak vártam, hogy mikor jön értem.

– És miért költözött vissza?

– Én csak… – nem fejezte be. Majd: – Itt nőttem föl. Azután találkoztam Dale-lel… – Ismét befejezetlenül hagyta a mondatot. – Amikor megismertem, jó ember volt. Kedves. Nem volt ám mindig olyan, mint most. Nehezen viseli, hogy betegek a gyerekek.

Jeffrey nem hagyta, hogy ezen a vonalon folytassa. – Mióta házasok?

– Nyolc éve. – Nyolc év ütlegelés. Nyolc éve próbál mentségeket keresni, nyolc éve igyekszik eltüntetni a verés nyomait, nyolc éve hitegeti magát, hogy majd másképp lesz, ezúttal megváltozik. Nyolc éve érzi a zsigereiben, hogy önmagát ámítja, és nyolc éve nem tud tenni ellene semmit.

Lena belehalt volna ebbe a nyolc évbe.

– Amikor megismerkedtem Dale-lel, már tiszta voltam, csak zavarodott. Nem sokra tartottam magamat. – Lena hallotta a hangjában bujkáló megbánást. Visszatekintett az életére, és azt kellett látnia, hogy olyan gödörbe került, amelyik nem sokban különbözött attól, amelybe Cole Connolly temette.

– Korábban, vagyis előtte speeden éltem. És néhány ronda

dolgot is műveltem. Azt hiszem, igazából Tim fizeti meg az árát. Súlyos asztmája van – magyarázta. – Ki tudja, meddig tárolja a szervezet a drogokat? Ki tudja, mit művel odabent?

– Mikor hagyta abba? – kérdezte Jeffrey.

– Huszonegy éves koromban. Egyszerűen leálltam. Tudtam, hogy ha nem ezt teszem, nem érem meg a huszonötöt.

– És azóta van valamilyen kapcsolata a családjával?

Ismét a körömágyát tépkedte. – Kértem a nagybátyámtól pénzt – ismerte be. – Szükségem volt… – A torka megint megremegett, ahogy nyelni próbált. Lena pontosan tudta, mire kellett az a pénz. Terrinek nem volt állása. Dale nyilván minden fillért megtartott magának. Valahogy ki kellett fizetnie a klinikát, és csak a nagybátyjához fordulhatott segítségért.

– Linton doktornő igazán nagyon kedves, de valamennyit akkor is fizetnünk kellett. Tim kezelését nem állja a biztosító. – Hirtelen félelem csillant meg a szemében, felkapta a fejét. – Ne mondja meg Dale-nek -könyörgött, és Lenára nézett. – Kérem, egy szóval se említse, hogy pénzt kértem kölcsön. Dale nagyon büszke. Nem tűri, hogy kolduljak.

Persze, gondolta Lena, és nyilván kíváncsi lenne, mire kellett a pénz. – Találkozott Abbyvel? – kérdezte.

Terri ajka megremegett, igyekezett visszatartani a sírást. – Igen. Néha napközben beugrott, hogy megnézzen engem meg a gyerekeket. Ennivalót hozott és édességet a kicsiknek.

– Tudta, hogy állapotos?

Terri bólintott. Vajon Jeffrey is érzi az asszony fájdalmát? Talán arra a gyerekre gondol most, akit Atlantában elveszített. Mert Lena arra gondolt. Ki tudja, miért, az emeleten alvó baba jutott az eszébe, ahogy a kis lábát behajlította, amikor Terri betakargatta, puha lábacskája alá simította a takarót. Le kelleti sütnie a szemét, hogy Jeffrey ne vegye észre a szemébe toluló könnyeket.

Érezte, hogy Terri őt nézi. A bántalmazott nők ösztönével megérezte az érzelmek változását, hiszen évek óta gyakorolta, nehogy véletlenül rosszat szóljon vagy tegyen.

Jeffrey azonban mindebből semmit nem érzett, mert megkérdezte: – Mit mondott Abbynek, amikor megtudta, hogy babát vár?

– Tudnom kellett volna, mi fog történni. Figyelmeztetnem kellett volna.

– Mire?

– Cole-ra. Elmondani, velem mit tett.

– Miért nem mondta el neki?

– A saját anyám sem hitt nekem – mondta vadul. – Nem tudom… Már kezdtem azt hinni, én találtam ki az egészet. Rengeteget drogoztam akkoriban. Nem tudtam tisztán gondolkodni. Egyszerűbb volt azt képzelni, hogy csak kitaláltam az egészet.

Lena pontosan tudta, miről beszél Terri. Az ember kénytelen hazudni magának, hogy túlélje a napokat.

– Abby beszélt arról, hogy randevúzik valakivel? -kérdezte Jeffrey.

Terri megint bólintott. – Chippel. – Majd némi megbánással tette hozzá: – Mondtam, hogy ne kezdjen vele. Tudja, a farmon a lányok nem sokat tudnak az életről. Elzártak bennünket mindentől, mintha vigyáznának ránk, de valójában ezzel csak megkönnyítették a férfiak dolgát. – Keserűen elmosolyodott. – Azt se tudtam, mi az a szex, amíg le nem feküdtem egy fiúval.

– Mikor mondta meg Abby, hogy el akar menni?

– A halála előtt egy héttel egyedül jött föl Savannah-ba. Akkor mondta, hogy elmegy Chippel, amikor majd Esther néni és Eph bácsi pár napra elutazik Atlantába.

– Zaklatottnak tűnt?

Terri ezen elgondolkodott. – Inkább gondterheltnek. És ez nem volt jellemző Abbyre. Sok minden aggasztotta. Olyan… olyan zavarodott volt.

– Zavarodott? Hogyan?

Terri a kezét nézte, nyilvánvalóan igyekezett leplezni az érzéseit. – Hát mindenféle miatt.

– Terri, tudnunk kell, mi az a mindenféle – makacskodott Jeffrey.

– Itt voltunk, a konyhában – kezdte az asszony. Lena

székére mulatott. – Pontosan ott ült. Az ölében tartotta Paul aktatáskáját, úgy szorította, mint aki soha nem akarja elengedni. Nekem meg az jutott az eszembe, hogy ha eladnám, egy hónapig lenne miből etetni a gyerekeket.

– Olyan drága táska volt? – kérdezte Jeffrey, és Lena tudta, pontosan ugyanarra gondol, amire ő. Abby belenézett a táskába, és olyasmit talált benne, amiről Paul nem akarta, hogy tudja.

– Legalább ezer dollárt fizethetett érte. Szórja a pénzt. Nem is értem.

– Abby mit mondott? – faggatta Jeffrey.

– Hogy találkoznia kell Paullal, és amikor visszamegy, lelép Chippel. – Szipogott. – Arra kért, hogy mondjam meg a mamájának és a papájának, hogy teljes szívéből szereti őket. – Újra eleredtek a könnyei. – Ezt még át kell adnom. Legalább ennyivel tartozom Esther-nek.

– Gondolja, hogy megmondta Paulnak, hogy várandós?

Terri a fejét rázta. – Nem tudom. Lehet, hogy segítségért ment Savannah-ba.

– Úgy érti, hogy megszabaduljon a babától?

– Istenem, dehogy – mondta őszinte megdöbbenéssel Terri. – Abby soha nem ölte volna meg a gyermekét.

Lena szeretett volna megszólalni, de valahogy a torkára forrott a szó.

Seiti, hogy mit akarhatott Paultól? – kérdezte Jeffrey.

– Sejti, hogy mit akarhatott Paultól? – kérdezte Jeffrey.

– Talán pénzt – találgatta Terri. – Mondtam neki, hogy pénzre lesz szüksége, ha el akar utazni Chippel. Fogalma sincs róla, milyen a való világ. Éhes lesz, és nincs étel az asztalon. Fázni fog, és nincs fűtés. Soha nem kellett ellátnia saját magát. Figyelmeztettem, hogy saját magának is kell a pénz, dugja el Chip elől, legyen nála tartalék, ha a fiú otthagyja valahol. Nem akartam, hogy ugyanazokat a hibákat kövesse el, mint én. – Megtörölte az orrát. – Olyan édes kislány volt.

Édes kislány, aki meg akarta zsarolni a nagybátyját, hogy Paul a vérdíjjal fizesse ki, gondolta Lena. – Maga szerint megkapta a pénzt Paultól? – kérdezte.

– Nem tudom – ismerte el Terri. – Akkor láttam utoljára. Úgy volt, hogy utána utazik el Chippel. És azt hittem, így is történt, amíg… amíg vasárnap meg nem találták.

– Hol volt múlt szombat este?

Terri most a keze fejével törölte meg az orrát. – Itt. Dale-lel és a gyerekekkel.

– Tudja ezt valaki igazolni?

Az alsó ajkát harapdálva gondolkozott. – Hát, Paul beugrott. De csak egy percre.

– Szombat este? – kérdezett vissza a biztonság kedvéért Jeffrey, és vetett egy óvatos pillantást Lenára. Paul többször is hangsúlyozta, hogy Savannah-ban volt azon az estén, amikor az unokahúga meghalt. A bőbeszédű titkárnője ezt alá is

támasztotta. Paul azt állította, hogy vasárnap este utazott haza, hogy segítsen keresni Abbyt.

– Miért jött ide Paul? – kérdezte Jeffrey.

– Hát hozta Dale-nek, ami kellett az egyik kocsijához.

– Mit hozott?

– Azt a Porsche izét. Paul imádja a feltűnő autókat. Mindent, ami csillog-villog. Igyekszik elrejteni a papa meg a többiek elől, de szereti, ha megvannak a játékai.

– Miféle játékok?

– Árveréseken ócska csotrogányokat vásárol, azután idehozza, és Dale jutányos áron kipofozza őket. Legalábbis Dale azt mondja, hogy jutányos áron számítja meg. Nem tudom, mennyit kér érte, de biztos, hogy itt olcsóbb, mint bárhol másutt Savannah-ban.

– Milyen gyakran hozott ide autókat Paul?

– Amennyire emlékszem, talán kétszer-háromszor. – Terri megrántotta a vállát. – Okosabb, ha Dale-t kérdezi. Én rendszerint hátul vagyok, és a kárpitosmunkát csinálom.

– Amikor a múltkor este beszéltem vele, Dale nem említette, hogy Paul beugrott.

– Nem is. Paul készpénzzel fizet. Adómentesen. - Magyarázkodni kezdett. – Az adóhivatal állandóan a nyakunkra jár. A kórház már levonja Dale fizetéséből, hogy Tim tavaly bent felejtett. A bank minden bevételről és kiadásról beszámol az

lekudl. A bank minden bevételről és kiadásról beszámol az adóhivatalnak. Elárvereznék a házat a fejünk fölül, ha nem lenne egy kis extrapénzünk.

– Én nem az adóhivatalnak dolgozom. Engem csak a szombat este érdekel. Biztos benne, hogy Paul szombaton ugrott be?

Terri bólintott. – Kérdezze csak meg Dale-t! Tíz percig lehettek a garázsban, aztán Paul el is ment. A nappali ablakából láttam, Paul nem szokott szóba állni velem.

– Miért?

– Bukott nő vagyok – mondta minden gúny nélkül.

– Terri – kezdte óvatosan Jeffrey. – Előfordult, hogy Paul egyedül maradt a garázsban?

– Biztos.

– Hányszor?

– Nem tudom. Sokszor.

Jeffrey most már nem kerülgette. Keményen nekiszegezte a kérdést: – Hányszor fordult elő az elmúlt két-három hónapban? Itt járt egyáltalán?

– Gondolom. De miért olyan fontos, hogy Paul volt-e a garázsban?

– Csak azt szeretném tudni, hogy elvihetett-e onnan valamit.

Terri gúnyosan felhorkant. – Dale ki is tekerte volna a nyakát.

nyakat.

– És mi a helyzet a biztosítással? – kérdezte Jeffrey.

– Miféle biztosítással?

Jeffrey elővette a faxot, és kisimította az asztalon.

Terri olvasás közben összevonta a szemöldökét. – Ezt nem értem.

– Ötvenezer dollár értékű életbiztosítás, és maga a kedvezményezett.

– Honnan szerezte?

– Itt nem maga kérdez – dörrent rá Jeffrey, és nyoma se volt a megértő hangnak. – Mondja szépen el, mi folyik itt, Terri.

– Azt hittem… – kezdte, majd elhallgatott, a fejét csóválta.

– Mit hitt? – kérdezte Lena.

Terri megint megrázta a fejét, és tépkedni kezdte a bőrt a hüvelykujján.

– Terri? – Lena igyekezett visszafogni magát, és azt se akarta, hogy Jeffrey túl keményen beszéljen az asszonnyal. Szemlátomást lenne mit mondania, nem ronthatják el a türelmetlenségükkel.

Jeffrey átvette a hangnemet. – Terri, szükségünk van a segítségére. Tudjuk, hogy Cole Abbyt is a ládába zárta, ahogyan magát is, csakhogy Abby nem élte túl. Segítenie kell, hogy megtaláljuk a gyilkosát.

– Én nem… – Terri nem tudta folytatni.

– Terri – kérlelte Jeffrey –, Rebecca még mindig nincs meg.

Terri mondott valamit az orra alatt, mintha bátorítaná magát, majd váratlanul felugrott. – Mindjárt visszajövök.

– Várjon csak egy kicsit! – kapta el a karját Jeffrey, de Terri arca eltorzult, erre elengedte.

– Elnézést – motyogta a nő, és megdörzsölte a karját ott, ahol Dale miatt véraláfutásos lett. Lena látta, hogy a fájdalom könnyeket csalt a szemébe, de kitartott. – Mindjárt visszajövök.

Jeffrey már nem ért hozzá, de cseppet sem barátságos hangon közölte: – Magával megyünk.

Terri tétovázott, majd biccentett. Kinézett a folyosóra, hogy megbizonyosodjon, nincs ott senki. Lena tudta, hogy Dale-t keresi. Hiába ült megbilincselve a rendőrautóban, az asszony rettegett, hogy egyszerre betoppan.

Kinyitotta a hátsó ajtót, megint riadtan körbenézett, de ezúttal azt leste, követi-e a két rendőr. – Résnyire hagyja nyitva – mondta Jeffrey-nek hátha Timnek szüksége lesz rám – mutatott az ajtóra. Jeffrey szót fogadott, óvatosan tartotta, nehogy becsapódjon.

Együtt mentek ki a hátsó udvarra. A kutyák morogtak, valahogy kiszabadultak a kerítés mögül, boldog örömmel ugráltak Terrire, halk vinnyogással igyekeztek felhívni magukra a figyelmét. Az asszony oda se figyelve simogatta meg a fülük tövét. A garázs sarkánál megállt. Lena látta, hogy az épület

mögött egy szerszámoskamra bújik meg. Ha Dale épp erre néz, biztosan meglátja őket. Jeffrey is észrevette, szólni is akart, de Terri mély levegőt vett, és elindult.

Lena követte. A távolból is érezte Dale gyűlölködő pillantását.

– Nem néz ide – próbálta megnyugtatni őket Jeffrey, de a két nő még odapillantani is rettegett.

Terri elővett egy kulcsot a zsebéből, és bedugta a kamra zárjába. Odabent felkapcsolta a villanyt. A zsúfolt szoba közepén egy varrógép állt. Az éles fény megvilágította a falak mentén felpakolt sötét bőrkötegeket. Itt készítette Terri az új üléshuzatokat a felvásárolt kocsikhoz. Nyirkos és penészszagú helyiség. Nem sokkal nagyobb, mint egy csöpp izzasztókamra, télen maga lehetett a pokol.

Terri megfordult, végre kinézett az ablakon. Lena követte a tekintetét. Látta Dale Stanley sötét sziluettjét a kocsi hátsó ülésén. – Megöl, ha megtudja – közölte tompán Terri. – Mit számít, eggyel több, nem igaz? – ezt már Lenának mondta.

– Megvédjük, Terri. Most azonnal börtönbe vihetjük, és soha többé nem látja a napvilágot.

– Majd kikerül.

– Nem fog – mondta Lena, mert tudta, vannak módszerek arra, hogy egy rab soha ne szabaduljon. Ha a megfelelő cellába, megfelelő cellatársak közé kerül, örökre el lehet cseszni az

életüket. – Biztos lehet benne. – Terri pillantásából tudta, hogy pontosan értette.

Jeffrey mindezt némán hallgatta, miközben körbejárta a szobát. Egyszerre nekiállt, és a fal mellől elhúzott egy hatalmas bálát. Halk neszezés hallatszott, mint egy egér kaparászása. Elhúzta a következő bálát. A kezét a fal mellett kuporgó alak felé nyújtotta.

Megtalálta Rebecca Bennettet.

15. fejezet

Jeffrey figyelte, hogy viselkedik Lena Rebecca Bennett-tel. Ha kérdeznék, ennyi év után se tudná megfogalmazni, hogy mitől vált át Lena. Öt perccel korábban ugyanebben a konyhában ült Terri Stanley-vel, alig szólt, úgy viselkedett, mint egy rémült kisgyerek. Most pedig a Bennett lánnyal úgy beszélt, mint egy felelősségteljes rendőr, és nem úgy, mint egy megvert nő.

– Meséld el, mi történt, Rebecca – mondta magabiztos hangon, és a két kezébe fogta a lány kezét. Egyszerre volt erős és megértő. Jeffrey milliószor látta már, az átalakulás mégis megdöbbentő volt.

Rebecca tétovázott, látszott, hogy még mindig fél. Szemlátomást felőrölte a nagybátyja előli bujkálás. A válla előreesett, a fejét leszegte, mint aki legszívesebben láthatatlanná válna.

– Miután elmentek – kezdte lassan – bementem a szobámba

– Miután elmentek – kezdte lassan – bementem a szobámba.

– Ez hétfőn volt.

Rebecca bólintott. – Mama azt mondta, feküdjek le.

– És mi történt?

– Fáztam, felemeltem a takarót, és alatta ott voltak a papírok.

– Milyen papírok? – kérdezte Lena.

Rebecca Terrire pislogott, az idősebb nő apró fejbólintással jelezte, hogy minden rendben van. Rebecca várt, a tekintetét le nem vette az unokatestvéréről, majd benyúlt a ruhája zsebébe, és előhúzott egy gondosan összehajtogatott paksamétát. Lena megnézte, majd átnyújtotta Jeffrey-nek. Az eredeti életbiztosítási kötvények voltak.

Lena hátradőlt a széken, és úgy nézte a lányt. – Hogyhogy nem vasárnap találtad meg?

Rebecca megint Terrire pillantott. – Vasárnap Rachel nénikémnél aludtam. Mama nem akarta, hogy én is keressem Abbyt.

Igen, gondolta Jeffrey, Esther is szóról szóra ezt mondta a vacsoránál. Felnézett a papírokból, épp jókor, hogy észrevegye, amint az unokatestvérek gyorsan egymásra néznek.

Lena figyelmét se kerülte el a titkos pillantás. A kezét tenyérrel lefelé az asztalra tette. – És még, Becca? Még mit találtál?

Terri az ajkát harapdálta, Rebecca Lena kezét figyelte.

– Abby azt akarta, hogy tedd azt, ami ilyenkor helyes. Azért hagyta rád a papírokat – mondta nyugodt hangon Lena. – Ne hagyd cserben.

Rebecca olyan sokáig bámulta Lena kezét, hogy Jeffrey már azt hitte, transzba esett. Végül a lány felnézett, Terrire pillantott, és bólintott. Terri egyetlen szó nélkül a hűtőhöz lépett, és levette a gyerekrajzokat tartó mágneseket. Sok réteg papír után jutott csak el a fém felületig.

– Dale ezt sosem ellenőrzi – mondta, amikor egy keresztre feszítést ábrázoló rajz hátáról lehámozott egy összehajtogatott lapot. De nem Jeffrey-nek vagy Lenának adta, hanem Rebeccának. A lány lassan kihajtogatta a lapot, majd áttolta Lenának.

– Ezt is az ágyadban találtad? – kérdezte olvasás közben Lena. Jeffrey a válla fölött beleolvasott, ráismert néhány, a farmon dolgozó ember nevére. A névsor melletti oszlopban dollárban megadott összeg, volt, ami a múltra, volt, ami a jövőre vonatkozott. Áramütésként érte a felismerés, hogy az életbiztosításokból már befolyt és még várható összegeket látja.

– Abby hagyta rám – magyarázta Rebecca. – Valamiért azt akarta, hogy nálam legyen.

– Miért nem mutattad meg senkinek? – kérdezte Lena. – Miért szöktél meg?

Terri válaszolt a lány helyett. Halkan beszélt, mintha tartana

Terri válaszolt a lány helyett. Halkan beszélt, mintha tartana tőle, hogy bajba kerülhet. – Paul miatt -mondta. – Ez az ő keze írása.

Rebecca szeme könnybe borult. Lena néma kérdésére csak bólintott. Jeffrey-ben nőttön-nőtt a feszültség, ahogy rátört a felismerés: pontosan az ellenkezője történt annak, amit várt a végső igazság hallatán. A lányok egyértelműen rettegtek attól, ami a kezükbe került, ám a félelem egy cseppet se enyhült attól, hogy átadták a rendőrségnek.

– Félsz Paultól? – kérdezte Lena.

Rebecca és Terri egyszerre bólintottak.

Lena újra szemrevételezte a papírlapot, noha – ebben Jeffrey tökéletesen biztos volt – első olvasásra mindent megértett. – Szóval ezt találtad hétfőn, és tudtad, hogy ez Paul kézírása.

Rebecca nem felelt, helyette Terri válaszolt. – Aznap este jött ide, teljesen kikészült. Dale a kanapén aludt, kiütötte magát. Elrejtettem a kisházban, amíg kitaláljuk, mit tegyünk. – Megrázta a fejét. – Nem mintha valaha tehetnénk bármit is.

– De figyelmeztette Sarát – emlékeztette Jeffrey.

Terri felvonta a fél vállát, mintha jelezné, a levél csak gyáva visszfénye az igazság feltárásának.

– Miért nem mondtatok el mindent a családnak? -kérdezte nagyon kedvesen Lena. – Miért nem mutattátok meg ezt a lapot?

– Paul a család szeme fénye. Soha nem vennék észre, milyen valójában

valójában.

– Miért? Milyen?

– Egy szörnyeteg – felelte Terri, és könnyes lett a szeme. – Úgy viselkedik, mintha meg lehetne bízni benne, mintha a legjobb barátod lenne, aztán hátat fordítasz neki, és beléd döfi a kést.

– Rossz ember – mormolta Rebecca is.

Terri hangja egyre erősebb lett, de a könnyek ott maradtak a szemében. – Úgy viselkedik, mintha melletted állna. Akarja tudni, kitől kaptam az első adagot? -összeszorította a száját, Rebeccára nézett, azon gondolkodott, vajon előtte szabad-e ezt mondani. – Tőle. Ő adta az első kokaincsíkot. Az irodájában voltunk, és azt mondta, nem lesz belőle baj. Én azt se tudtam, hogy mi az. Felőlem aszpirin is lehetett volna. – Most már dühös volt. – Ő szoktatott rá.

– De miért tette?

– Mert megtehette – felelte Terri. – Ettől érzi jól magát. Megrontja az embereket. Mindenkit az ellenőrzése alatt tart, és közben hátradőlve nézi, ahogy összetörnek az életek.

– Hogy ront meg? – kérdezte Lena, és Jeffrey pontosan tudta, mire gondol.

– Nem, nem úgy. Istenkém, mennyivel egyszerűbb lett volna, ha végigkefél mindenkit. – Rebecca a szó hallatán megdermedt, Terri észrevette, és ezek után jobban megválogatta a szavait. – Élvezi, ha megalázhat. Nem szereti a lányokat. Utálja őket, szerinte ostoba libák vagyunk. – Kicsordult a könny a szeméből,

de Jeffrey látta, hogy ezek a cserbenhagyott ember haragjának könnyei. – A mama és a többiek azt hiszik, a vízen jár. A mamának mindent elmondtam Cole-ról, erre átment Paulhoz, aki azt mondta, csak kitaláltam az egészet, és a mama neki hitt. – Undorodva felhorkant. – A rohadék. Barátságos, hogy megbízz benne, és utána megbüntet érte.

– Nem ő – ellenkezett Rebecca halkan. Jeffrey látta, hogy nehezére esik elismerni, hogy a tulajdon nagybátyja ennyire gonosz. De azért folytatta. – A büntetést Cole-ra bízta. Utána meg úgy tett, mintha semmiről se tudott volna.

Terri reszkető kézzel megtörölte a szemét.

Lena várt egy kicsit, mielőtt tovább kérdezősködött volna. – Rebecca, téged is eltemetett?

A lány lassan rázta a fejét. – De Abby elmesélte, hogy vele megtette.

– Hányszor?

– Kétszer. – Majd hozzátette: – És most harmadszorra…

– Édes istenem – sóhajtotta Terri. – Megállíthattam volna. Mondhattam volna valamit…

– Semmit se tehetett – próbálta Lena megnyugtatni, bár Jeffrey nem volt bizonyos benne, hogy igaza van.

– Az a láda. – Terri megborzongott az emléktől, szorosan behunyta a szemét. – Mindennap visszajött imádkozni. Hallani lehetett azon a csövön. Volt, amikor olyan hangosan üvöltött,

hogy az ember beleborzongott, és mégis, örül az ember, hogy legalább van ott fönt valaki, hogy nincs teljesen egyedül. – Ököllel dörgölte a szemét, harag és bánat keveredett a hangjában. – Amikor először tette meg velem, elmentem Paulhoz, és Paul megígérte, hogy beszél vele. Milyen ostoba voltam. Milyen hosszú időbe telt, míg rájöttem, hogy éppen Paul utasítja. Nem létezik, hogy Cole mindazt tudhatta rólam, hogy mit csinálok, kivel vagyok. Mindent Paul mondott el neki.

Rebecca most már hangosan sírt. – Soha semmi nem volt jó, amit csináltunk. Abbyt is mindig piszkálta, igyekezett összezavarni. Örökösen azt mondta, csak idő kérdése, hogy megjelenjen majd egy férfi, és akkor megkapja, amit megérdemel.

– Chip – Terri szinte kiköpte a férfi nevét. – Velem pontosan ezt tette. Ő hozott össze Adammel.

– Paul hozta össze Chipet Abbyvel? – kérdezte Jeffrey.

– Csak azt kellett megszerveznie, hogy sokat legyenek együtt. A férfiak ilyen szempontból annyira ostobák… – elpirult, mintha csak most fogta volna fel, hogy Jeffrey is férfi. – Úgy értem…

– Semmi baj – nyugtatta meg Jeffrey, és nem mondta el neki, hogy a nők éppilyen ostobák tudnak lenni. Ha nem így lenne, nem lenne munkája.

– Élvezte, hogy látja, ahogy megtörténnek a rossz dolgok. Mindent ő irányított, behálózta az embereket, becsapta őket, és

utána keményen lecsapott. – Megint harapdálni kezdte az alsó ajkát. A felszakadt bőr alól egy csepp vér szivárgott elő. Az eltelt évek szemlátomást nem csökkentették a haragját. – Soha senki nem kételkedett benne. Mindenki feltételezte, hogy az igazat mondja. Egyszerűen imádják.

Rebecca eddig többnyire hallgatott, de Terri szavai felbátorították. Felnézett. – Paul bácsi egy irodába helyezte Chipet Abbyvel. Chipnek fogalma se volt az efféle munkáról, de Paul elintézte, hogy eleget legyenek kettesben ahhoz, hogy megtörténjenek a dolgok.

– Milyen dolgok? – kérdezte Lena.

– Mégis, mire gondol? Maga is tudja, hogy Abby babát várt – felelte Terri.

Rebecca felszisszent, és elkerekedett szemmel nézett az idősebb nőre.

Terri gyorsan elnézést kért. – Sajnálom, Becca. Szólnom kellett volna.

– A baba – suttogta Rebecca, és a szívére szorította a kezét. – A baba is meghalt. – Eleredt a könnye. -Édes istenem, a kisbabáját is megölte.

Lena elsápadt, Jeffrey pedig nagyon szerette volna tudni, miért rendítették meg ennyire Rebecca szavai. Terri is mészfehér lett, vakon bámult a hűtőre, a gyerekek színes rajzaira. *Oroszlán. Tigris. Medve.* Ragadozók mind. Akárcsak Paul.

Jeffrey nem értette, mi az ördög történik, de azt tudta, hogy Lena kihagyott egy fontos kérdést. – Ki ölte meg a babáját?

Rebecca segítségkérőn Terrire nézett, majd mind a ketten Jeffrey-re.

– Cole – mondta magától értődőn Terri. – Cole ölte meg.

Jeffrey igyekezett pontos lenni. – Cole mérgezte meg Abbyt?

– Méreg? – visszhangozta értetlenül Terri. – Abby megfulladt.

– Nem, nem fulladt meg, Terri. Abbyt megmérgezték – magyarázta Jeffrey. – Valaki cianidot adott be neki.

Terri szinte összeomlott a székben, az arcán látszott, ahogy lassan felfogja a hallottakat. – Dale cianidot tart a garázsban.

– Igen – bólintott Jeffrey.

– És Paul odabent volt – folytatta Terri. – Végig odabent volt.

Jeffrey le nem vette a szemét Terriről, és remélte, hogy Lena most végre felfogja, mekkora bajt okozott azzal, hogy két nappal korábban nem tette fel Terrinek ezt az egyszerű kérdést. Ő most feltette. – Tudott Paul a cianidról?

Terri bólintott. – Egyszer bementem, amikor mind a ketten ott voltak. Dale Paul egyik kocsiját krómozta.

– Ez mikor volt?

– Négy vagy öt hónappal ezelőtt. Az anyja kereste, azért

mentem ki, hogy szóljak neki. Dale szörnyen megharagudott, mert nem lett volna szabad bemennem. Paul nem szerette, ha ott vagyok. Rám se bírt nézni. – Az arca elsötétült. Jeffrey értette, nem akart mindent a húga előtt elmondani. – Dale mondott valami vicceset a cianiddal kapcsolatban. Felvágott Paul előtt, hogy megmutassa, mennyire ostoba vagyok.

Jeffrey el tudta képzelni, de hallania kellett. – Mit mondott Dale, Terri?

A lány beleharapott az alsó ajkába, újabb vércsepp serkent ki a bőrén. – Dale azt mondta, egy nap majd cianidot tesz a kávémba, és nem is fogok tudni róla, csak amikor már görcsöl a gyomrom, mert a savak aktiválják a mérget. – A szája megremegett, de ezúttal az undortól. – Azt mondta, lassan fogok megdögleni, hogy tudjam, mi történik velem, ő meg majd nézi, ahogy vergődöm a földön, és összecsinálom magamat. Azt mondta, végig ott áll majd, az utolsó pillanatig a szemembe néz, hogy tudjam, ő mérgezett meg.

– És mit csinált erre Paul? – kérdezte Jeffrey.

Terri Rebeccára nézett, és megsimogatta a haját. Még most is nehezére esett rosszat mondania Dale-ről, Jeffrey pedig el nem tudta képzelni, mitől akarja megvédeni az unokahúgát.

Újra feltette a kérdést: – És mit csinált erre Paul?

Terri Rebecca vállára tette a kezét. – Semmit – mondta.

– Azt hittem, nevetni fog, de nem. Nem csinált semmit.

* * *

Jeffrey már harmadszor nézett az órájára, majd vissza a Paul irodájának ajtajára kifüggesztett figyelmeztetésre. A farmon dolgozó titkárnő nem volt annyira beszédes, mint a városi, de védeni éppúgy védte a főnökét. A mögötte lévő ajtó nyitva állt, Jeffrey láthatta a mutatós bőrszékeket és a két hatalmas márványtömbre fektetett üveglapot: Paul íróasztalát. A falakon polcok, rajtuk bőrkötéses jogtárak, a szabad helyen pedig golfrelikviák. Terri Stanley-nek igaza volt: a nagybátyja valóban szerette a játékokat.

Paul titkárnője felnézett a számítógépről. – Paul hamarosan megérkezik.

– Várhatok odabent az irodában is – ajánlotta fel Jeffrey, gondolván, így lenne módja átnézni Paul dolgait.

A titkárnő ezen azért kuncogott. – Paul még engem sem tűr meg odabent, ha ő nincs jelen – és tovább kopogott a billentyűzeten. – Okosabb, ha itt várakozik. Egy perc, és itt lesz.

Jeffrey összefonta maga előtt a karját, és hátradőlt. Csak öt perce érkezett, de úgy érezte, személyesen kéne előkerítenie az ügyvédet. A titkárnő nem hívta fel a főnökét, hogy értesítse, hogy a rendőrfőnök személyesen keresi, de az odakint várakozó autó rendszámát nehéz lett volna nem észrevenni. Jeffrey közvetlenül az épület főbejárata előtt parkolt le.

Ismét az órájára pillantott, és megállapította, újabb perc telt el. Lenát Stanley házánál hagyta, tartsa szemmel a két nőt. Nem

orult volna, ha Terri buntudata valami ostobasagra keszteine, mondjuk felhívja Esthert, vagy ami rosszabb, Levet. Jeffrey azt mondta ugyan, hogy Lena az ő biztonságuk érdekében maradt a házban, és egyik nő se kérdőjelezte meg ezt az állítást.

Brad bevitte ugyan Dale-t, azon az alapon, hogy ellenállt a letartóztatásnak, de ezzel csak egy napig tarthatják bent. Jeffrey-nek pedig erős kétségei voltak, hogy Terri segítené a vádemelést. Az asszony alig harmincéves, két beteg kisgyereke van, és nincs szakképesítése. Mi ez, ha nem csapda. Jeffrey legfeljebb annyit tehet, hogy kirendeli Pat Stanley-t a bátyja házához. Ha Jeffrey-n múlik, Dale már most egy gödör mélyén hever.

– Ward tisztelendő – szólalt meg a titkárnő. Lev nézett be az irodába. – Tudja, hol van Paul? Látogatója van.

– Tolliver felügyelő – lépett be Lev. Egy papírtörlővel szárítgatta a kezét, biztos a toalettről jött, gondolta Jeffrey. – Valami baj van?

Jeffrey felmérte a férfit, még nem volt teljesen bizonyos abban, hogy Levnek fogalma sincs arról, mi folyik itt. Terri és Rebecca is kitartott amellett, hogy a férfi semmiről se tudott, de Jeffrey számára teljesen világos volt, hogy Lev ennek a családnak a vezetője. Nem tudta elképzelni, hogy Paul mindezt a bátyja tudta nélkül, észrevétlenül vihette végbe.

– A testvérét keresem.

Lev az órájára nézett. – Húsz perc múlva találkozunk. Nem

hiszem, hogy messzire ment volna.

– Nekem most kell beszélnem vele.

– Segíthetek valamiben? – ajánlkozott Lev.

Jeffrey roppant örült, hogy ennyire megkönnyítik a munkáját. – Menjünk az irodájába.

– Abbyről van szó? – kérdezte a folyosón Lev. Az épület hátsó traktusa felé tartottak. Koptatott farmert, flanelinget és cowboycsizmát viselt, legalább tucatszor sarkalták már meg. Az övére akasztott tokban egy szőnyegvágó kést tartott.

– Szőnyeget fektetnek? – érdeklődött Jeffrey. A szerszám már csak azért sem kerülte el a figyelmét, mert a borotvaéles pengének semmi nem allhatott ellen.

Lev szemlátomást zavarba jött. – Ez? – nézett az övére, mint aki maga is meglepődik azon, amit lát. – A dobozokat nyitom ki vele – magyarázta. – Csütörtökön szállítanak. – Megállt egy nyitott ajtó előtt. – Itt vagyunk.

Jeffrey elolvasta az ajtóra kitett feliratot: „Dicsérd az Urat és gyere be”.

– Íme, szerény hajlékom – intett Lev, és beinvitálta Jeffrey-t.

A testvérével ellentétben Lev irodájában nem volt titkárnő, aki őrizte volna a titkait. Az iroda kicsi volt, majdnem annyira kicsi, mint a Jeffrey-é. A szoba közepén egy fém íróasztal állt, mögötte egy karfa nélküli görgős szék. Előtte két összecsukható szék, a padlón gondosan felhalmozott könyvcsomagok álltak. A

falakra gyerekrajzokat ragasztott fel, valószínűleg a Zeke-ét.

– Elnézést a rendetlenségért – mentegetődzött Lev.

– Apám szerint a rendetlen iroda a szétszórt elme jele. – Elnevette magát. – Azt hiszem, igaza van.

– Az öccse irodája sokkal… impozánsabb.

Lev ismét nevetett. – Papa gyerekkorunkban örökösen ostorozta, de Paul ma már felnőtt férfi, kicsit idős ahhoz, hogy kukoricára térdepeltessék. – Komolyabbra fordította a szót. – A hiúság bűn, de mindőnknek megvan a gyengesége.

Jeffrey kinézett a folyosóra. Az irodával szemben egy rövid folyosón állt a fénymásoló. – És mi a maga gyengesége?

Lev láthatóan elgondolkodott a kérdésen. – A fiam.

– Ki az a Stephanie Linder?

Lev meghökkent. – Miért kérdi?

– Válaszoljon a kérdésre!

– A feleségem volt. Öt éve meghalt.

– Biztos benne?

Lev ingerülten válaszolt: – Csak tudom, hogy a feleségem meghalt-e, vagy sem!

– Csupán kíváncsi vagyok – magyarázkodott Jeffrey.

– Tudja, a húga, Mary ma bejött a kapitányságra, és közölte, hogy van egy lánya. Úgy emlékszem, korábban ezt senki nem említette.

Levbe szorult annyi bölcsesség, hogy némi megbánást tanúsítson. – Igen, igaz. Van lánya.

– Aki megszökött otthonról.

– Genie – Terri, ezt a nevet használja mostanság – rendkívül zűrös kamasz volt. Nehéz volt az élete.

– Én azt mondanám, most is az. Maga nem?

– Megváltozott – védte a lányt Lev. – De nagyon büszke. Mégis, reménykedem benne, hogy egy szép nap kibékül a családdal.

– A férje veri.

Lev a döbbenettől nem is tudott azonnal válaszolni.

– Dale? – nyögte.

– Cole őt is bezárta egy ládába, ahogy Abbyt is. Terri körülbelül annyi idős lehetett akkor, mint Rebecca most. Mary ezt nem említette?

Lev úgy támaszkodott az asztalra, mint aki mindjárt összeesik. – Miért… – elcsuklott a hangja, ahogy fokozatosan elért a tudatáig, mit tett Cole Connolly éveken át. – Édes istenem – suttogta.

– Három alkalommal, Lev. Cole háromszor zárta abba a ládába Abbyt. Utoljára már nem jött ki.

Lev a mennyezetre nézett, de Jeffrey megkönnyebbülten látta, hogy csak azért, hogy visszatartsa a könnyeit, és nem azért,

hogy imádkozni kezdjen. Hagyott egy kis időt, hogy a férfi magához térjen, és megbirkózzon az érzelmeivel.

Lev végül megszólalt: – Kikkel? Kikkel tette még? – Jeffrey nem válaszolt, de annak örült, hogy Lev hangjából sütött a felháborodás. – Mary azt mondta nekünk, hogy Genie Atlantába utazott, abortuszra. – Nyilván előre sejtette Jeffrey következő megjegyzését, úgyhogy meg se várta, mit mond a másik, folytatta. – Az apám nagyon határozottan vélekedik az életről, Tolliver felügyelő. Ahogy én is, de… – elhallgatott, hogy összeszedje a gondolatait. – Soha nem fordítottunk volna hátat neki. Soha. Mindannyian elkövetünk Istennek nem tetsző dolgokat. De ez nem jelenti szükségszerűen, hogy rossz emberek vagyunk. A mi Genie-nk, vagyis Terri nem volt rossz lány. Egyszerűen csak egy kamasz, aki valami rosszat tett. Nagyon rosszat. Kerestük. Én is kerestem. Nem akarta, hogy megtaláljuk. – Megrázta a fejét. – Ha tudtam volna…

– Valaki tudta – jegyezte meg Jeffrey.

– Nem – tiltakozott Lev. – Ha bármelyikünk sejtette volna, hogy mire készül Cole, annak súlyos következményei lettek volna. Én hívtam volna elsőnek a rendőrséget.

– Nekem nem úgy tűnik, hogy szívesen veszi, ha a rendőrség beleavatkozik az életükbe.

– Meg kell védenem a munkásainkat.

– Hát… a családját tette ki veszélynek, hogy megvédjen egy csapat idegent.

Lev állkapcsa megfeszült. – Most már értem, miért látja így.

– Miért nem akarta bejelenteni, hogy Rebecca eltűnt?

– Mert mindig visszajön. Értse meg, nagyon makacs gyerek. Semmit nem tudunk tenni… – nem fejezte be a mondatot. – Csak nem arra gondol… – Nem találta a hangját. – Cole…?

– Hogy Cole eltemette Rebeccát, ahogy eltemette a többi lányt? – fejezte be Jeffrey a kérdést, és nem vette le a szemét Levről, hátha megtudja, mi jár a másik fejében. – Mire gondol, Ward tisztelendő?

Lev lassan kiengedte a levegőt, mint akinek nehéz megemésztenie a hallottakat. – Meg kell keresnünk. Mindig az erdőbe megy… istenem… az erdő… – Már indult is, de Jeffrey megállította.

– Biztonságban van.

– Hol? Azonnal vigyen hozzá. Esther magánkívül van.

– Biztonságban van. – Jeffrey ennél többet nem volt hajlandó elárulni. – Még nem fejeztük be a beszélgetést, tisztelendő úr.

Lev belátta, hogy az ajtóhoz csak Jeffrey mellett juthat el. Bár a verekedésben nyert volna, Jeffrey azért örült, hogy Lev nem próbálkozott.

– Legalább annyit megtesz, hogy felhívja az anyját? – kérte Lev.

– Már megtettem – hazudta Jeffrey. – Esther nagyon

megkönnyebbült, hogy életben van a lánya.

Lev ettől kicsit megnyugodott, de alapvetően továbbra is zavarodott volt. – Ezt egyszerre nehéz megemészteni – mondta, és beleharapott az alsó ajkába, pontosan úgy, ahogy az unokahuga. – Miért kérdezte a feleségemet?

– Szeretném tudni, hogy volt-e Savannah-ban valaha háza?

– Természetesen soha. Stephanie világéletében itt élt. Szerintem még csak nem is járt Savannah-ban.

– Mióta dolgozik itt Paul?

– Nagyjából hat éve.

– Miért éppen Savannah?

– Rengeteg vevőnk és viszonteladónk van a környéken. Egyszerűbb, ha személyes kapcsolatban van velük. – Némi bűntudattal még hozzátette: – A farm túl lassú Paulnak. Időnként szívesen megy be a városba.

– A felesége nem tart vele?

– Hat gyerekük van – emlékeztette Lev. – Paul sok időt tölt otthon.

Félreértette a kérdést, állapította meg Jeffrey, de talán ebben a családban az a szokás, hogy a férjek kéthetente otthon hagyják a feleségüket a gyerekekkel. Minden férfi boldog lenne ezzel a megoldással, de kénytelen volt azt is hozzátenni, hogy az asszonyok talán nem osztoznak ebben az örömben.

– Járt valaha Paul savannah-i házában?

– Járt valaha Paul Savannah-i házában?

– Gyakran. Az iroda fölötti lakásban lakik.

– Nem a Sandon Square-en lévő házban lakik?

Levből kitört a nevetés. – Aligha. Az a város egyik legmódosabb utcája.

– És a felesége soha nem járt itt.

Lev tagadóan rázta a fejét, és érezhető ingerültséggel válaszolt. – Amennyire tőlem telt, minden kérdésére válaszoltam. Eljön esetleg az a pillanat, amikor megmondja, miről szól ez az egész?

Jeffrey úgy gondolta, helyesen teszi, ha enged egy kicsit. Elővette az eredeti életbiztosítási kötvényeket, és átnyújtotta Levnek. – Ezeket Abby hagyta Rebeccára.

Lev az asztalon kisimította a lapokat. – Hogyan hagyta rá?

Jeffrey nem válaszolt, de ezt Lev észre se vette. Az asztal fölé hajolt, az ujjával követte a sorokat. Jeffrey látta rajta, hogy elönti a méreg, mert az állkapcsa ismét megfeszült.

Lev felegyenesedett. – Ezek az emberek mind a farmunkon éltek.

– Úgy bizony.

– Ő – emelte fel az egyik lapot. – Larry. Megszökött. Cole azt mondta, megszökött.

– Meghalt.

Lev Jeffrey-re nézett, majd a lapra, majd vissza, mint aki meg akarja fejteni, mi történik körülötte.

Jeffrey elővette a jegyzetfüzetét. – Larry Fowler ez év július huszonnyolcadikán alkoholmérgezésben elhunyt. A farmról a Catoogah megyei halottkém szállíttatta el este kilenc óra ötvenkor.

Lev hitetlenkedve bámult. – És ő? – kérdezte, és egy másik kötvényt emelt fel. – Mike Morrow. Az előző szezonban ő vezette a traktort. Wisconsinban élt egy lánya. Cole azt mondta, visszament hozzá.

– Kábítószer-túladagolás. Augusztus tizenharmadika, hajnali tizenkettő negyvenkor.

– De miért mondta nekünk, hogy elszöktek, amikor pedig meghaltak? – értetlenkedett Lev.

– Gondolom, azt még nehezebb megmagyarázni, miért halt meg ennyi ember az elmúlt két évben a farmon.

Lev ismét a kötvényeket nézegette. – Azt hiszi… azt hiszi, hogy…

– A maga öccse kilenc holttest elhamvasztásáért fizetett.

Lev arca már eddig is sápadt volt, de most, hogy felfogta a felügyelő szavainak mögöttes jelentését, krétafehérre változott. – Ezek az aláírások – mondta, és a lapokat nézegette. – Ez nem az én aláírásom – mutatott egyik után a másikra. – És ez, ez nem Mary aláírása. Balkezes. Ez pedig biztos nem a Rachelé. Miért kötött volna életbiztosítást valakire, akit nem is ismert?

kötött volna életbiztosítást valakire, aki nem is létezett?

– Ezt maga mondja meg.

– Ez helytelen – összefogta a paksamétát. – Ki tenne ilyet?

– Ezt maga mondja meg – ismételte Jeffrey.

Lev halántékán lüktetett egy ér. Összeszorított foggal kérdezte: – A feleségemre is kötött biztosítást?

Jeffrey őszinte volt: – Nem tudom.

– Honnan szerezte meg a nevét?

– Az összes biztosítás egy Sandon Square-i házat ad meg lakcímnek. A tulajdonos pedig a maga felesége.

– Arra… használta… – Lev dühében beszélni se tudott, csak dadogott. – Az én… a feleségem nevét használta… *ehhez?*

Jeffrey a munkája során már sokszor látta, hogy felnőtt férfiak elsírják magukat, de rendszerint nem azért zokogtak, mert elvesztették valamelyik szerettüket, hanem azért, mert rájöttek, hogy börtönbe kerülnek, és rettenetesen sajnálták magukat. Lev Ward viszont a dühtől sírta el magát.

– Nyugalom – csitította Jeffrey, amikor Lev odább lökte, hogy elférjen mellette. – Hova megy?

Lev már a folyosón volt, rohant Paul irodájához. – Hol van? – kiáltotta.

– Én nem… – hallatszott a titkárnő hangja.

Lev már a bejárat felé tartott, a nyomában Jeffrey-vel. A tisztelendő nem tűnt különösebben fittnek, de hatalmas léptekkel

tisztelendő nem tűnt különösebben littnek, de hatalmas léptekkel haladt. Mire Jeffrey a parkolóba ért, Lev már a kocsijánál volt. De ahelyett, hogy beszállt volna, dermedten állt.

Jeff mellé ért. – Lev?

– Hol van? – vicsorogta Lev. – Adjon tíz percet. Csak tíz percet kérek.

Jeffrey nem gondolta volna, hogy ez lakozik az egyébként kedves tisztelendőben. – Lev, vissza kell mennie.

– Hogy tehette ezt velünk? Hogy tehette? – Látszott, hogy csak most érti meg teljes mélységében a helyzetet. – Megölte az unokahúgomat? Megölte Abbyt? És Cole-t is?

– Azt hiszem, igen – mondta Jeffrey. – Hozzájuthatott a cianidhoz. Tudta, hogy kell használni.

– Istenem! – Most nemcsak a megszokás beszélt belőle, ez valódi fohász volt. – Miért? Miért tette? Kinek ártott Abby? Soha nem bántott senkit!

Jeffrey meg se próbált válaszolni. – Lev, meg kell találnunk Pault. Hol van?

Lev túlságosan feldúlt és dühös volt, csak a fejét rázta.

– Meg kell találnunk – ismételte meg Jeffrey, de ekkor a zsebében megcsörrent a telefonja. A kijelzőn látta, hogy Lena keresi. Egy lépést hátrált. – Mi van?

Lena suttogott, de Jeffrey tisztán hallotta minden szavát. – Itt van. Paul most állt be a ház elé.

16. fejezet

Lena szíve a torkában dobogott, olyan erősen, hogy csak nehezen tudott beszélni.

– Ne csinálj semmit, amíg oda nem érek – parancsolta Jeffrey. – Rejtsd el Rebeccát. Nem veheti észre.

– De mi van, ha…

– Semmi mi-van-ha, nyomozó. Tedd, amit mondtam.

Lena Rebeccára pillantott, a lány szeméből sütött a rettegés. Ha akarja, itt és most befejezheti a történetet, gondolta Lena. A padlóra küldi ezt a szemetet, és letartóztatja. És akkor? Az ügyvédből az életben nem csikarnak ki vallomást. Végigröhögi az utat a bíróságig, ahol bizonyíték hiányában szabadon engedik.

– Érthető voltam? – kérdezte Jeffrey.

– Igen, uram.

– Rebecca legyen biztonságban. Ő az egyedüli szemtanúnk. Lena, most ez a legfontosabb feladat. Ezt ne szúrd el.

Terri az ablaknál kommentálta Paul mozdulatait. -Bement a garázsba – suttogta. – Bent van.

Lena a karjánál fogva húzta maga után Rebeccát. – Menj fel – mondta, de a rettegő lány nem moccant.

– Hátramegy – mondta Terri. – Istenkém, siessetek! – Lerohant a lépcsőn, hogy továbbra is lássa, mit csinál Paul.

– Rebecca – noszogatta a lányt Lena. – Fel kell mennünk az emeletre.

– De mi van, ha… – nyögte a lány. – Képtelen vagyok…

– A szerszámoskamrában van. Becca, kérlek! – könyörgött Terri.

– Nagyon dühös lesz – nyöszörögte Rebecca. – Istenem, kérlek…

– A ház felé jön – mondta riadtan Terri.

– Rebecca! – próbálkozott Lena.

Terri visszarohant a folyosóra, felfelé lökdöste Rebeccát, miközben Lena meg a lépcső felé húzta.

– Anyu – egyszerre megjelent Tim is, belekapaszkodott az anyjába, és átölelte a lábát.

Terri hangja határozott volt: – Azonnal menj fel! – Amikor a kisfiú nem mozdult, ráütött a hátsójára. -Gyorsan!

Kinyílt a hátsó ajtó. Paul hangjára mindannyian megdermedtek. – Terri? – kiáltotta.

Tim már a lépcső tetején állt, de Rebecca még lent volt, a félelemtől úgy lihegett, mint egy sebzett állat.

– Terri? – ismételte Paul. – Hol a pokolban vagy? – Hallani lehetett a lépteit. Most a konyhában járt. -Krisztusom, micsoda szemétdomb – mondta.

Lena minden erejét összeszedte, cipelte, vonszolta a lányt.

Mire felértek, alig kapott levegőt, úgy érezte, mint akit szétszakítottak.

– Itt vagyok – kiáltotta Terri. Cipője hangosan kopogott a padlólapon, ahogy sietett vissza a konyhába. Lena fojtott hangokat hallott, közben Timet és Rebeccát belökte az első szobába. Túl későn vette észre, hogy a gyerekszobába kerültek.

A kiságyban a baba gurgulázni kezdett. Lena feszülten várta, mikor ébred fel, és kezd el sírni. Óráknak tűnő perccel később a baba félrefordította a fejét, és visszaaludt.

– Ó, istenem – susogta Rebecca. Imádkozott.

Lena a lány szájára tette a kezét, és óvatosan a szekrényhez vezette. Tim a sarkában lépegetett. Rebecca mintha végre megértette volna, lassan, óvatosan kinyitotta a szekrény ajtaját, szorosan behunyta a szemét, várta, mikor nyikordul meg, és hívja a nyakukra Pault. Nem történt semmi. Lerogyott, magához ölelte Timet, és elbujt egy halom téli takaró mögött.

Lena finoman bezárta a szekrényt. Visszatartotta a lélegzetét, ő is azt várta, mikor rohan be Paul. A vér hangosan dobolt a fülében, jóformán semmit nem hallott a lenti beszedből, de egyszerre hangos lábdobogásra lett figyelmes.

– Ez egy disznóól – hallotta Paul hangját, és azt is, ahogy dobálja a holmikat. Lena tudta, hogy a ház ragyog a tisztaságtól, ahogyan azt is tudta, hogy Paul egy szemétláda. – Jézusom, Terri, megint kokaint szívsz? Micsoda mocsok! Hogy lehet így gyerekeket nevelni?

gyerekeket hevesen.

Terri motyogott valami válaszfélét, de Paul üvöltve félbeszakította. – Nekem te ne beszélj vissza! – Most már az előszobában járt, a hangja úgy visszhangzott, mint a mennydörgés. Lena lábujjhegyen a szemközti falhoz osont, szinte belesimult, és hallgatta Paul ordibálását. Várt egy szívverésnyit, majd balra csúszott, a lépcsőfordulóhoz óvakodott, lenézett, hogy lássa, mi folyik odalent. Jeffrey azt mondta, várjon, rejtse el Rebeccát. A szobában kéne maradnia, vigyázni, hogy a kicsik csendben maradjanak, és óvni a biztonságukat.

Visszatartotta a lélegzetét, és centiről centire közeledett a lépcsőhöz.

Paul háttal állt neki, Terri pedig közvetlenül a férfi előtt volt.

Lena a sarok mögé csúszott. A szíve olyan hevesen vert, hogy a nyakán érezte az ér lüktetését.

– Mikor jön vissza? – erőszakoskodott Paul.

– Nem tudom.

– Hol a medalionom?

– Nem tudom.

Terri minden kérdésre ugyanazt válaszolta, mire Paul végül felcsattant. – Hát *mit* tudsz, Terri? – Az asszony nem válaszolt. Lena ismét lenézett, hogy egyáltalán ott van-e még.

– Hamarosan visszajön – mondta Terri, és észrevette Lenát. – A garázsban megvárhatod.

– Nem akarod, hogy idebent legyek? – Lena gyorsan visszahúzódott, mert Paul megfordult. – És miért nem?

Lena a mellére szorította a kezét, összpontosított, hogy lassabban verjen a szíve. A Paul-féléknek állati pontossággal működött az ösztönük. A falon át is meghallották a suttogást, mindent láttak. Az órájára pillantott, igyekezett kiszámolni, mennyi idő telhetett el a hívás óta. Jeffrey még legalább negyedórányira van, még akkor is, ha szirénával és megkülönböztető jelzéssel tép idáig.

– Mi folyik itt, Terri? Hol van Dale?

– Kint.

– Ne okoskodj velem, te! – Csattanás, bőr találkozott a bőrrel. Lena szíve kihagyott egy ütemet.

– Kérlek, várd meg a garázsban – hallotta Terri hangját.

– Miért nem akarod, hogy itt legyek? – kérdezte barátságos modorban Paul.

És újra a csattanás. Lenának nem kellett lenéznie, hogy megtudja, mi zajlik. Felismerte az undorító hangot, tudta, hogy Territ nyitott tenyérrel vágták pofon, ahogy azt is tudta, milyen érzés ez az ütés az ember arcán.

Valami neszezést hallott a babaszobában. Rebecca vagy Tim mocorgott a szekrényben. Lena rémülten behunyta a szemét. Nem mondta meg a lánynak, mit tegyen, ha Paul mégis megtalálja.

Kinyitotta a szemét. Pontosan tudta, mit fog tenni. Óvatosan kihúzta a pisztolyát a pisztolytáskából, és a nyitott lépcsőfeljáróra szegezte. Paul nagydarab férfi. Lena előnye a meglepetés erejében rejlett. Ezt semmi esetre sem adja fel. Szinte érezte a diadal ízét, amikor majd Paul feljön, azt hiszi, hogy egy megrémült gyerek várja, és erre egy Glock vigyorog a pofájába.

– Csak Tim az – mondta odalent Terri.

Paul egy szót sem szólt, de Lena hallotta a lépteket a lépcsőn. Lassú, óvatos lépteket.

– Tim az – ismételte Terri. A lépések megálltak. – Beteg – magyarázta Terri.

– Az egész családod beteg – ócsárolta Paul, és fellépett a következő fokra. Gucci cipőben volt, az ára a kis ház egyhavi jelzálogtörlesztését fedezte volna. – Miattad van, Terri. Az a sok drog, meg hogy fűvel-fával keféltél. Az a sok szopás, seggbe kúrás. Fogadok, belülről rohaszt, amit lenyeltél.

– Hagyd abba!

Lena két kézzel, kinyújtva tartotta a fegyvert, egyenesen a lépcsőfeljáróra célzott. Várta, mikor bukkan fel a férfi, hogy végre befoghassa azt a rohadt pofáját.

– A napokban – folytatta Paul, és megint egy lépcsővel feljebb került –, a napokban kénytelen leszek mindent elmesélni Dale-nek.

– Paul…

– Szerinted hogy fogja érezni magát, ha megtudja, mibe dugja a farkát? – kérdezte Paul. – Hogy mi kavarog benned?

– Csak tizenhat éves voltam – sírta el magát Terri. -Mit tehettem volna? Mi más választásom volt?

– És most betegek a gyerekeid – mondta a fickó nyilvánvaló elégedettséggel. – Betegek attól, amit tettél. Betegek attól a sok betegségtől és mocsoktól, ami belül rohaszt. – Ettől a hangtól Lena gyomrát összerántotta a gyűlölet. Szeretett volna valami jelt adni, amitől a pasas gyorsabban szedi a lábát, hamarabb ér a fordulóba. Égette a kezét a pisztoly, robbanásra készen; csak kerüljön a látómezejébe!

Paul egyre feljebb jött. – Csak egy ócska kurva vagy.

Terri nem válaszolt.

– És még mindig trükközöl? – kérdezte egyre közelebbről. Csak pár lépés, és itt lesz. Milyen gyűlöletes, és egyben milyen ismerős. Akár Ethan is lehetne. Ethan jön fölfelé a lépcsőn, hogy a szart is kiverje belőle.

– Azt hiszed, nem tudom, mire kellett az a pénz? -folytatta Paul. Már csak két fok hiányzott, olyan közel volt, hogy Lena érezte a virágillatú kölnijét. – Háromszázötven dollár – mondta, és úgy csapott a lépcsőkorlátra, mintha valami remek viccet mondana. – Nagyon sok pénz ám, Ter. Mire kellett?

– Mondtam, hogy visszaadom.

– Visszaadod, amikor tudod – mintha a régi jó barát

beszéltem, nem pedig Terri kínzója. – Meséld el, mire kellett, Genie. Hiszen csak segíteni akartam rajtad.

Lena összeszorított foggal figyelte Paul közeledő árnyékát. Terri Paultól kért pénzt, hogy kifizesse a klinikát. Előbb biztos könyörögnie kellett érte, utána meg jól seggbe rúgták.

– Mire kellett a pénz, hm? – kérdezte, és lejjebb lépett, nem tudta elengedni a könnyű áldozatot. Lena magában könyörgött, hogy jöjjön vissza, de pár pillanattal később már hallotta Paul cipőjének hangos kop-panását a padlón, mintha két lépcsőfokot ugrott volna. – Mire kellett, kurva? – Terri nem válaszolt, mire újból pofon csapta. A csattanás visszhangzott Lena fejében. - Válaszolj, ha kérdezlek, kurva.

– A kórházi számlákat fizettem ki – nyöszörgött Terri.

– Arra kellett, hogy kivágasd magadból azt a kölyköt.

Terri levegő után kapkodott. Lena leengedte a fegyvert, becsukta a szemét a másik nő gyásza hallatán.

– Abby mondta el – folytatta Paul. – Abby mindent elmondott nekem.

– Nem.

– Nagyon, igazán nagyon aggódott az ő Terri nővéréért – mondta tovább Paul. – Nem akarta, hogy pokolra kerüljön azért, amire készül. Megígértem neki, hogy beszélek veled. – Terri mondott valamit, mire Paul felnevetett. Lena előlépett a fedezékéből, felemelte a pisztolyt, megcélozta Paul hátát, amikor az olyan erővel jitötte pofon Territ, hogy a nő elesett. Paul

az olyan erővel ütötte pofán Territ, hogy a fiú elesett. Paul felrántotta, megpördítette, épp akkor, amikor Lena visszalépett a sarokba.

Lena megint behunyta a szemét, a fejében lassan visszajátszotta, amit az imént látott. Paul lenyűlt Terriért, felrántotta, és már fordult is a lépcső felé. A zakója kidudorodott. Pisztoly lenne nála? Fegyverrel érkezett?

Paul hangján érződött az undor. – Állj fel, te kurva.

– Te ölted meg – hangzott Terri szájából a vád. – Tudom, hogy te ölted meg Abbyt.

– Vigyázz a szádra – figyelmeztette Paul.

– Miért? – esdekelt Terri. – Miért bántottad Abbyt?

– Magának kereste a bajt. Igazán megtanulhattátok, hogy Cole-t nem szabad felbosszantani. – Lena Terri válaszát várta, hogy az asszony megmondja, Paul rosszabb Cole-nál, hogy ő irányított mindent, ő ültette el az ötletet Cole fejében, ő sugallta, hogy a lányokat meg kell büntetni.

De Terri hallgatott, Lena csak a hűtő zakatolását hallotta. Kilesett, éppen akkor, amikor Terri megtalálta a hangját.

– Tudom, mit tettél vele – mondta, és Lena átkozta az asszony merészségét. Miért éppen most kell gerincesnek lennie? Bármikor máskor, csak ne most. Jeffrey mindjárt megérkezik, talán öt perc, és itt lesz.

– Tudom, hogy te adtad neki a cianidot. Dale mondta el neked, hogy kell használni.

neked, hogy kell használni.

– És?

– Miért? – kérdezte Terri. – Miért ölted meg Abbyt? Soha nem ártott neked. Mindig csak szeretett.

– Rossz lány volt – mondta, mintha ez mindenre magyarázat lenne. – Cole tudta, hogy az.

– Te mondtad Cole-nak. Ne hidd, hogy nem tudom, hogy működik a dolog.

– Mi működik hogy?

– Hogy meséled el neki, hogy rosszak vagyunk. Te ültetted el a fejében azokat a rettenetes gondolatokat, mire jön, és megbüntet bennünket. – Keserűen felnevetett. – Milyen érdekes, hogy Isten soha nem szól neked, hogy a fiúkat is büntesd meg. Voltál már abban a ládában, Paul? Eltemettek valaha is azért, hogy a kurváidhoz jársz Savannah-ba, és szippantod a jó kis kokaint?

Paul szinte köpte a szavakat: – „Nézzetek utána annak az átkozott nőnek, és temessétek el…”

– Ne merészeld nekem a Szentírást idézni!

– ”Mert dacolt az ő istenével. Fegyver által hullanak el…” – idézte Paul.

Terri nyilvánvalóan ismerte a textust. Haragjától megfagyott a levegő. – Fogd be, Paul.

– ”Csecsemőik földhöz veretnek és terhes asszonyaik

kettévágatnak.”

– Az ördög is idézheti az írást a maga céljából.

Paul felnevetett, mint aki elismeri a találatot.

– Ezer éve elveszítetted a hitedet. Te beszélsz?

– De én nem teszek úgy, mintha nem történt volna meg – vágott vissza Terri. A hangja egyre erősebb, magabiztosabb lett. Ez az az asszony volt, aki visszaütött Dale-nek. Az az asszony, aki meg merte védeni magát. – Miért ölted meg, Paul? – Várt egy kicsit, majd folytatta. – Az életbiztosítások miatt?

Paul háta megmerevedett. Amikor Terri a cianidról beszélt, nem érezte fenyegetve magát, de, gondolta Lena, az életbiztosítás egészen más szintre emelte a beszélgetést.

– Mit tudsz róla? – kérdezte.

– Abby beszélt róla, Paul. A rendőrség is tudja.

– Mit tudnak? – elkapta Terri karját, és kicsavarta. Lena érezte, ahogy az ő teste is megfeszül. Felemelte a pisztolyt, várta a megfelelő pillanatot. – Mit mondtál nekik, te kis hülye?

– Engedj el.

– Letépem a fejedet, te hülye szuka. Mondd meg, mit meséltél a rendőröknek.

Lena moccanni se tudott, amikor Tim szinte a semmiből bukkant fel, szélsebesen elrohant mellette, majd orra esett a lépcsőn, ahogy az anyjához futott. Lena a fiú után kapott, de elhibázta, az utolsó pillanatban sikerült visszaugrania a sarokba.

elhibázta, az utolsó pillanatban sikerült visszaugrania a sarokba. Paul még nem vette észre.

– Anyu! – kiabálta a kisfiú.

Terri meglepetésében felkiáltott. – Tim, menj fel szépen az emeletre. Anyu most Paul bácsival beszélget – mondta Terri.

– Gyere ide, Tim – hívta Paul. Lena szíve összeszorult, ahogy a kis lábak letotyogtak a lépcsőn.

– Ne… – kiáltott Terri. Majd: – Tim, menj el onnan!

– Na, gyere te, nagyfiú – mondta Paul. Lena kinézett. Paul a karjában tartotta Timet, a kisfiú lába körbeölelte a nagybátyja csípőjét. Lena visszahúzódott, mert ha Paul megfordul, azonnal észreveszi. A kurva életbe, átkozta magát, mert nem lőtt, amikor még esélye lehetett volna. A folyosó végén megpillantotta Rebeccát a gyerekszobában, épp kinyúlt, hogy magára csukja a szekrényajtót. Lena magában őt még jobban szidta, amiért nem tudta visszatartani a gyereket.

Lenézett, megpróbálta felmérni a helyzetet. Paul még mindig háttal állt neki, de Tim szorosan ráfonódott, dundi kis karja átfogta Paul vállát; a férfi az anyját figyelte. Ilyen távolságból nem lehetett megbecsülni, mekkora kárt okozhat egy kilenc milliméteres. A lövedék áthatolhat Paul testén, és eltalálja Timet. Azonnal megölheti a gyereket.

– Kérlek – könyörgött Terri, mintha Paul az ő életét tartotta volna a kezében. – Engedd el!

– Ki vele. mit mondtál a rendőröknek! – követelte Paul.

– Semmit. Nem mondtam nekik semmit.

Paul egy szavát se hitte. – Abby nálad hagyta a kötvényeket? Ezt tette?

– Igen – felelte remegő hangon Terri. – Odaadom őket. Kérlek, engedd el!

– Add ide most, utána beszélhetünk!

– Kérlek, Paul, engedd el!

– Hozd a kötvényeket!

Terri szemlátomást nem volt tapasztalt hazudozó. Amikor azt mondta, hogy a garázsban vannak, Lena tudta, hogy Paul azonnal átlátott a szitán. Mégis úgy tett, mint aki elhiszi, amit hall. – Hozd ide, addig vigyázok Timre!

Terri nyilván habozott, mert Paul felemelte a hangját. – Most! – de olyan hangosan, hogy Terri felsikoltott. Paul a következő mondatot már a régi, nyugodt hangon mondta, bár Lena érzése szerint ez sokkal fenyegetőbb volt. – Harminc másodperced van, Terri.

– Én nem…

– Huszonkilenc… huszonnyolc…

A bejárati ajtó kivágódott, és az asszony már ott se volt. Lena teljesen mozdulatlanul állt, a szíve vadul vert.

Lent Paul úgy beszélt, mint aki Timmel társalog, de gondosan ügyelt rá, hogy minden szava feljusson az emeletre. – Szerinted

Rebecca néni fent van az emeleten, Tim? – kérdezte vidáman, mintha csak viccelne. -Mi lenne, ha felmennénk, és megnéznénk, hm? Hátha elbújt, amilyen egy kis patkány…

Tim valami hangot adott ki, de Lena nem értette, mit mond.

– Igazad van, Tim – kedélyeskedett Paul. – Felmegyünk, megkeressük, beszélünk vele, és szétverjük a fejét. Jó lesz, Tim? Addig ütjük a fejét, amíg összetörnek a csontjai. Úgy összeverjük Becca néni csinos kis pofiját, hogy többé soha senki nem akar majd ránézni.

Lena hallgatta, és várta, mikor ér fel a lépcsőn, hogy letéphesse a fejét a nyakáról. De Paul nem jött. Nyilvánvaló, a kínzás is hozzátartozott az előjátékhoz. De Lenát még így is rettegés fogta el a férfi hangja hallatán. Bántani akarta, nagyon, annyira, hogy örökre fogja be a száját. Soha többé senkinek se szabad hallania ezt az embert.

Nyílt és csukódott az ajtó. Terri lihegve ért vissza, levegő után kapkodott, alig lehetett érteni a szavait. -Nem találtam… Mindenütt kerestem.

A jó életbe, gondolta Lena. Dale pisztolya!

– Talán megbocsátod, hogy ezen nem lepődöm meg – mondta Paul.

– Most mi lesz? – Terri hangja még mindig remegett, de a félelem mögött valami más is bujkált, valami titkos tudás, amelyből erőt merített. Biztosan nála van a revolver. Biztosan kitalált valamit, amivel véget vethet ennek a szörnyűségnek.

kitalált valamit, amivel véget vethet ennek a szinjátéknak.

Tim mondott valamit, mire Paul felnevetett. – Igazad van – helyeselt, majd Terrihez fordult. – Azt mondja, szerinte Rebecca néni az emeleten van.

Lena halk kattanást hallott. Azonnal felismerte a hangot. Terri felhúzta a ravaszt.

Paul meglepődött ugyan, de egy cseppet se ijedt meg. – Ezt meg honnan szerezted?

– Dale-é. – Lena gyomra összerándult. – Tudom, hogy kell használni.

Paul úgy nevetett, mintha vízipisztollyal nézne farkasszemet. Lena kilesett. Paul elindult Terri felé. Ezt elcseszte. Paulnál van a gyerek. A lépcsőnél kellett volna elkapnia. Mi a fenének hallgatott Jeffrey-re? Egyszerűen elő kellett volna ugrania, és a teljes tárat beleeresztenie ebbe az állatba.

– Nagy különbség van a között, hogy tudjuk, hogyan kell használni egy fegyvert, és a között, hogy valóban használjuk is – mondta Paul. Lena minden egyes szavát tőrdöfésnek érezte. Gyűlölte magát a határozatlanságáért. Az isten verje meg Jeffrey-t és a parancsait. Tudja ő, hogy kezeljen egy helyzetet. A megérzéseire kellett volna hallgatnia.

– Csak tűnj el, Paul – mondta Terri.

– Használni is fogod? – érdeklődött a férfi. – Esetleg eltalálod Timet? – Úgy cukkolta, mintha csak játszanának. – Raita! Lássuk, hogy célzol!

Lena most tisztán látta. Közte és Terri között állt, a karjában Timmel. Gyakorlatilag a gyereket használta pajzsnak, miközben provokálta az unokahűgát. – Rajta, Genie, lássuk, meg tudod-e tenni! Lődd le a babádat. Egyet már úgyis megöltél, igaz? Mit számít még egy?

Terri keze reszketett. A pisztolyt maga előtt tartotta, terpeszben állt, az egyik tenyerével tartotta meg a revolvert tartó kezét. Elszántsága úgy fogyott, ahogy Paul közeledett.

– Hülye kurva – gúnyolódott Paul. – Rajta, lőj le! Mutasd meg, milyen kemény vagy. Egyszer ebben a szánalmasan nyomorult kis életedben állj ki magadért. – Az asszonyhoz ért, kinyúlt, és elvette tőle a fegyvert. -Hülye ribanc – mondta.

– Engedd el – könyörgött Terri. – Engedd el, és menj innen.

– Hol vannak a papírok?

– Elégettem őket.

– Hazug kis lotyó. – A pisztoly agyával csapott Terri arcába. Az asszony elesett, a szájából ömlött a vér.

Lena foga úgy elkezdett fájni, mintha Paul nem Territ, hanem őt ütötte volna meg. Valamit tennie kell. Ennek véget kell vetnie. Gondolkodás nélkül letérdelt, majd lehasalt. Az eljárási protokoll szerint azonosítania kell magát, és lehetőséget adni Paulnak, hogy eldobja a fegyvert. Viszont tudta, hogy Paul soha nem adná meg magát. A hozzá hasonlók soha nem adják meg magukat, amíg azt hiszik, van esély a menekülésre. Most éppen két esélye volt:

az egyik a csípőjén, a másik a padlón.

Lena a lépcsőfeljáróhoz kúszott, két kézzel tartotta a pisztolyt, a fegyver agyát a lépcső szélének támasztotta.

– Lám, lám – mondta Paul. Háttal állt Lenának, ugy magasodott Terri fölé. Tim lábacskái még most is átfogták a derekát. Lena nem tudta, hol a gyerek teste, nem tudott úgy célozni, hogy száz százalékig biztos legyen benne, nem találja el a kisfiút is.

– Elszomorítod itt ezt a kisfiút. – Tim néma maradt. Valószínűleg olyan sokszor látta már, hogy a maméját félholtra verik, hogy már nem rázta meg a látvány.

– Mit mondtál a rendőröknek? – Paul nem adta fel.

Terri maga elé tartott kézzel védekezett, amikor Paul ismét rúgásra emelte a lábát. – Ne! – sikította, amikor az olasz cipő az arcába taposott. Visszazuhant a padlóra, és olyan fájdalmas nyögéssel szakadt ki belőle a levegő, hogy Lena szíve belehasadt.

Újra célzott, biztos kézzel igyekezett bemérni a célpontot. Ha Paul egy pillanatig nem mozogna! Ha Tim csak egy icipicit lejjebb csúszna, véget vethetne ennek az egésznek. Paulnak fogalma sincs róla, hogy ő itt van fent. A földön lenne, mielőtt még felfoghatná, mi történt vele.

– Rajta, Terri! – Noha az asszony mozdulatlanul hevert, újra lendült a lába, és teljes erővel hátba rúgta az asszonyt. Terri szája kinyílt, hörgött a fájdalomtól.

– Mit mondtál nekik? – ismételte Paul. Lena látta, hogy a pisztolyt Tim fejéhez közelíti. O maga kénytelen volt leengedni a fegyverét, mert tudta, hogy nem vállalhatja ezt a kockázatot. – Tudod, hogy lelövöm. Tudod, hogy kiloccsantom a kis agyát.

Terri nagy nehezen térdre emelkedett. Két tenyerét összetette, könyörgött, imádkozott. – Kérlek! Kérlek! Engedd el! Kérlek!

– Mit mondtál nekik?

– Semmit. Semmit.

Tim sírni kezdett, és Paul nyugtatni kezdte. – Csitt, maradj csöndben, Tim. Légy erős férfi, Paul bácsi kedvéért.

– Kérlek! – könyörgött Terri.

Lena a szeme sarkából valami mozgást látott. A gyerekszoba ajtajában megjelent Rebecca. Dermedten állt a küszöbön. Lena rosszallóan megrázta a fejét, de amikor nem történt semmi, erőteljes mozdulattal parancsolta vissza a lányt.

Amikor visszafordult, azt látta, hogy Tim belefúrta a fejét Paul vállába. A kisfiú teste megfeszült, amikor felnézett, és a lépcső tetején megpillantotta Lenát és a lefelé célzó pisztolyt. A tekintetük találkozott.

Paul figyelmeztetés nélkül megpördült, felemelte a revolverét és egyenesen Lena fejére célozva lőtt.

Terri felsikoltott, Lena oldalra gurult, csak reménykedett,

hogy nincs a tűzvonalban, majd egy újabb lövés hangját verték vissza a ház falai. A bejárati ajtóból szilánkok hasadtak ki, Jeffrey felordított: „Ne mozdulj!”, de Lena ezt már csak nagyon messziről hallotta, a lövés hangja csengett a fülében. Nem tudta biztosan, hogy izzadság vagy vér csurog az arcán, amikor visszafordult a lépcső felé. Jeffrey a folyosón állt, és a pisztolyát Paulra szegezte. Paul továbbra is szorosan ölelte Timet, a pisztolya csövét a kisfiú halántékához szorította.

– Engedje el! – parancsolta Jeffrey, és gyorsan felpillantott Lenára.

Lena a fejéhez nyúlt, érezte a ragacsos vért. A füle volt véres, de semmi fájdalmat nem érzett.

Terri szívszaggatóan zokogott, a kezét a gyomrára szorította, úgy könyörgött Paulnak, hogy engedje el a kisfiát. Úgy hangzott, mintha imádkozna.

– Tegye le a fegyvert – mondta Jeffrey.

– Kizárt – élcelődött Paul.

– Nincs hova mennie – mondta Jeffrey, és megint felnézett Lenára. – Bekerítettük.

Paul követte Jeffrey pillantását. Lena megpróbált felállni, nem sok sikerrel, rettenetesen szédült. Végül térdre emelkedett, a pisztolyt tartó keze az oldala mellett. A szeme előtt összefolyt a világ.

– Úgy nézem, elkélne neki a segítség – állapította meg Paul.

– Kérlek – könyörgött Terri, teljesen beleveszve a saját világába. – Kérlek, engedd el.

– Innen nincs kiút – folytatta Jeffrey. – Dobja el a fegyvert!

Lena száját fémes íz töltötte meg. Ismét megtapogatta a fejét. Semmi ijesztőt nem érzett, de a füle lüktetni kezdett. Óvatosan ellenőrizte a fülét, és megtalálta a vérzés okát: eltűnt a fülcimpája felső harmada, úgy egy centis darab. A golyó leborotválta.

Térdelőállásba helyezkedett, pislogott, hunyorgott, megpróbált tisztán látni. Terri őt bámulta, szinte lyukat fúrt belé a pillantása, tekintete könyörgött, hogy tegyen már valamit, amitől vége lesz ennek a rémálomnak.

– Segítsen rajta – rimánkodott. – Kérem, segítsen a kisbabámon.

Lena kitörölte a vért a szeméből, és végre meglátta, mi dudorodik Paul kabátja alatt. A telefonja. A rohadék mobilt kapcsolt az övére.

– Kérem – esdekelt Terri. – Lena, kérem.

Lena Paul fejére célzott, perzselő gyűlölet marta a torkát. – Dobd el!

Paul Timmel a karjában megpördült. Lenára nézett, felmérte a helyzetet. Lena látta, hogy Paul egyik fele nem képes elhinni, hogy egy nő valóban megfenyegeti, és ettől csak még jobban gyűlölte a férfit.

– Dobd el, te rohadék – Lena hangja halálosan fenyegető

volt.

Paul most először látszott idegesnek.

– Dobd el a pisztolyt – ismételte Lena. A keze nem remegett, amikor felemelkedett. Ha biztos lett volna benne, hogy a golyó célba talál, ott és akkor agyonlövi, az egész tárat a fejébe ereszti, míg csak a gerinccsonkja marad meg.

– Dobja el, Paul. Dobja el a fegyvert! – mondta Jeffrey.

Paul lassan leeresztette a pisztolyt, de nem dobta el, hanem Terri fejéhez tartotta. Tudta, hogy addig nem lövik le, amíg Timet pajzsként tartja maga elé. Azzal, hogy Terri fejére céloz, csak eggyel több eszköz van a kezében, hogy a helyzet ura lehessen.

– Szerintem okosabb lenne, ha ezt maguk tennék meg.

Terri a földön kuporgott, és a kisfia felé nyújtotta a kezét. – Ne bántsd, Paul – esengett. – Tim megpróbált az anyjához csúszni, de Paul keményen tartotta. – Kérlek, ne bántsd!

Paul a bejárati ajtó felé hátrált. – Dobják el a fegyvereket. Most.

Jeffrey másodpercekig mozdulatlanul figyelte. Végül a padlóra tette a pisztolyt, felemelte a kezét, mutatva, hogy üres. – Az erősítés már útban van.

– Csak nem elég gyorsak.

– Ne tegye ezt, Paul. Hagyja itt a gyereket.

– Hogy követhessenek? – vicsorgott Paul, és a csípőjére csúsztatta Timet. A kisfiú megérezte, mi történik, nehezen vette a

levegőt, mint akinek gondot okoz a lélegzés. Paul az ajtó felé közeledett, ügyet se vetett a gyerek fájdalmára. – Aligha szeretném. – Lena felé fordult. – Most maga jön, *nyomozó*.

Lena csak akkor guggolt le, hogy a padlóra tegye a pisztolyt, amikor Jeffrey bólintott, hogy tegye meg. Nem egyenesedett fel, közel akart maradni a fegyverhez.

Tim egyre nehezebben lélegzett, sípolt a tüdeje, ahogy küzdött a levegőért.

– Semmi baj, kicsim – suttogta Terri, és centiről centire közeledett. – Csak lélegezz szépen. Próbálj lélegezni.

Paul le nem vette a szemét Jeffrey-ről, ahogy az ajtó felé hátrált, úgy gondolta, a másik hím jelenti az igazi veszedelmet. Lena egy-két fokkal lejjebb jött, bár fogalma se volt róla, mit fog tenni, ha a lépcső aljára ér. Legszívesebben puszta kézzel tépte volna darabokra, hogy hallja, ahogy visít a fájdalomtól, amikor belemar.

– Minden rendben, kicsim – nyugtatta Timet Terri, miközben a térdén csúszott Paulék felé. Előrenyúlt, az ujja hegyével megsimította Tim lábfejét. A kisfiú kapkodott a levegő után, sovány mellkasa fel-le járt a küzdelemben. – Csak lelegezz szépen.

Paul már majdnem elérte az ajtót. – Ne kövessenek – lökte oda Jeffrey-nek.

– Nem viszi el a gyereket.

– Na, csak figyeljen.

Ment volna, de Terri a tenyerébe fogta Tim lábát, és ezzel mindkettőjüket visszatartotta. Paul a homlokához nyomta a fegyvert. – Vissza! – Lena megdermedt a lépcsőn, egy pillanatig nem tudta, kinek szól a figyelmeztetés. Tett még egy lépést, miközben Paul ráförmedt Terrire. – Menj innét!

– Az asztmája…

– Nem érdekel – mordult fel Paul. – Hátrább.

– Anyu szeret, Tim – suttogta Terri újra meg újra, ügyet se vetve Paul fenyegetésére, szorosan fogta a kisfiú lábát. – Annyira szeretlek…

– Pofa be! – dörrent rá Paul. Megpróbált elhúzódni, de Terri kétségbeesetten kapaszkodott, két kézzel fogta át Tim bokáját, nehogy kicsússzon a kezéből. Paul felemelte a revolvert, és a pisztoly agyával teljes erőből Terri fejére csapott.

Jeffrey a másodperc törtrésze alatt felkapta a pisztolyát, és Paul mellkasára fogta. – Maradjon ott!

– Kicsim! – Terri megtántorodott, de térden maradt, és nem engedte el Tim bokáját. – Itt van anyu, kicsim, itt vagyok.

Tim arcocskája elkékült, a fogai összekoccantak, mintha rettenetesen fázna. Paul megpróbálta kitépni az anyja szorításából, de Terri nem engedte. – „… elég neked az én kegyelmem…” – súgta.

– Engedd már el! – Paul megpróbálta visszarántani a fiút, de

Terri most se engedte el. – Terri! – Paulon most látszott, hogy fél, mintha valami veszett állat kapaszkodott volna belé. – Terri, komolyan mondom.

– ”… mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el…”

– Engedd már el, az istenedet! – Paul megint felemelte a pisztolyt, és még vadabbul csapott le vele. Terri hanyatt esett, de a másik kezével elkapta Paul ingét, abba kapaszkodva igyekezett felhúzni magát.

Jeffrey Paulra célzott, de még ilyen közelről se mert lőni. A kisfiú útban volt. Ugyanazzal a dilemmával küszködött, mint Lena: egy centivel odább ér célba a golyó, és megöli Timet.

– Terri – szólalt meg Lena, mintha ezzel segíteni tudna. Elérte a legalsó lépcsőfokot, de csak annyira volt képes, hogy nézze, ahogy Terri kétségbeesetten kapaszkodik Timbe, és vérző homlokát a kisfiú lábához szorítja. A gyerek szemhéja remegni kezdett. A szája elkékült, az arca kísértetiesen sápadt volt, miközben a tüdeje kétségbeesetten küszködött egy korty levegőért.

– Álljon meg, ahol van, Paul – figyelmeztette Jeffrey.

– ”… amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős” – lihegte Terri.

Paul még mindig azon erőlködött, hogy kiszakítsa magát Terri szorításából, de az asszony nem engedte, iszonyú erővel kapaszkodott a derékszíjába. Paul megint a magasba emelte a pisztolyt, és lecsapott, de Terri az utolsó pillanatban elrántotta a

pisztolyt, és lecsapott, de Terri az utolsó pillanatban elrántotta a fejét. A fegyver az arca mellett csapott a kulcscsontjára, de megcsúszott Paul kezében. Terri arcát eltalálta egy golyó. Az asszony megtántorodott, de nem esett el, megtartotta magát, és csak kapaszkodott Paulba és a kisfiába. Az állkapcsán csúnya lyuk tátongott, kilátszott a törött csont. A nyílt sebből ömlött a vér, összefröcskölte a padlócsempét, de a sérült asszony reflexszerűen még erősebben kapaszkodott Paul ingébe. Véres kéznyomok éktelenkedtek a vakító fehér anyagon.

– Nem… – Paul megtántorodott, egy lépést hátrált, igyekezett minél távolabb kerülni a sebesülttől. Elborzasztotta a látvány. Félelem és undor ült ki az arcára. Szinte sokkos állapotban elejtette a pisztolyt, és kis híján eldobta Timet is, ahogy a korlátnak tántorodott.

Terri jobb kezével továbbra is Paulba kapaszkodott, összeszedte minden maradék erejét, és nem engedte el. Vér spriccelt a férfi ingére, ahogy Terri a földre húzta, majd maga is ráesett. Az ingbe kapaszkodva igyekezett a fia felé. Tim bőre halotthalvány volt, a szeme csukva. Terri ép felével a fia hátára hajtotta a fejét, a lüktető sebet elfordította tőle.

Jeffrey elrúgta Paul mellől a fegyvert, és kihúzta a kisfiút az anyja alól. Hanyatt fektette, és megkezdte a szívműködés és a légzés újraindítását. – Lena – kiáltotta. – Lena!

Lena felriadt a révületből, robotüzemmódra kapcsolt, elővette a telefonját, és hívta a mentőket. Terri mellé térdelt, és megtapintotta az asszony nyakát. A szíve gyengén dobogott.

Lena félresöpörte sérült arcából a haját. – Rendbe fog jönni – súgta.

Paul megpróbált kimászni alóla, de Lena ráförmedt. – Ha csak megmoccan, megölöm!

Paul bólintott, remegő szájjal nézte az ölében Terri fejét. Soha nem ölt ilyen közelről, mindig elbarikádozta magát tettei mocskos következményeitől. A golyó Terri arcán hatolt be, és a nyakánál jött ki. Az arcába fekete foltokat égetett a lőpor. Bal arccsontja gyakorlatilag eltűnt, látni lehetett a nyelvét. Csontszilánkok keveredtek a vérrel és valami szürkés anyaggal. A hajába törött zápfogak ragadtak.

Lena Terrihez hajolt. – Terri, tartson ki – kérte.

Terri kinyitotta a szemét. Gyorsan, lihegve vette a levegőt, küszködött, hogy meg tudjon szólalni.

– Terri?

Látta, hogy az asszony nyelve megmozdul, és a fehér csont remeg az erőfeszítéstől.

– Minden rendben van – csitította Lena. – Már jön a segítség. Csak tartson ki addig.

Terri állkapcsa lassan mozgott, kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett megformálni a szavakat, de a szája nem engedelmeskedett. Minden erejét elszívta, mire kinyögte: – Meg… tettem.

– Megtette – biztosította Lena, és óvatosan, nehogy

megmozdítsa, két kezébe fogta Terri kezét. A gerincsérülés nem vicc, minél feljebb éri az embert, annál veszedelmesebb. Még azt se tudta, érzi-e őt Terri egyáltalán, de muszáj volt valamibe kapaszkodnia.

– Fogom a kezét, Terri. Tartson ki.

– Gyerünk, Tim! – nyögte Jeffrey. Lena hallotta, ahogy erővel nyomja a kisfiú mellkasát, hogy beindítsa a szívverését.

Terri légzése lelassult. A szemhéja megrebbent. -Meg… tet… tem.

– Terri? – Lena szinte sikított. – Terri!

– Lélegezz, Tim – sürgette Jeffrey. Előrehajolt, és levegőt fújt a kisfiú kinyílt szájába.

Terri nedves ajkai közül élénkpiros vér buggyant ki. A mellkasából bugyborékoló hang tört föl.

– Terri – rimánkodott Lena, és úgy szorította a nő kezét, mintha ezzel életerőt adhatna neki. A távolból sziréna vijjogása hallatszott. Lena tudta, hogy ez az erősítés, a mentők nem érhetnek ide ilyen gyorsan, mégis hazudott.

– Hallja? – kérdezte, és olyan erősen szorította Terri kezét, amilyen erősen csak tudta. – A mentők mindjárt ideérnek, Terri.

– Gyerünk, Tim – recsegte Jeffrey. – Gyerünk!

Terri pislogott, Lena tudta, hogy ő is hallja a szirénát, tudja, hogy jön a segítség. Sziszegve jött ki belőle a levegő. – Meg… tettem.

– Ezeregy, ezerkettő – számlálta Jeffrey a nyomásokat.

– Megtet…

– Terri, beszéljen hozzám – kérlelte Lena. – Rajta. Mit tett? Mondja el, mit tett.

Terri megpróbált megszólalni, köhécselt, finom vérpermet borította el Lena arcát. Lena nem mozdult, ott maradt, közel hozzá, igyekezett a szemébe nézni, hogy ne menjen el.

– Mesélje el – keresett valamit a tekintetében, valamit, ami azt jelzi, hogy rendbe fog jönni. Csak beszéltetni kell, tartani kell. – Mondja el, mit tett.

– Én…

– Igen?

– Én…

– Rajta, Terri! Ne add fel. Most ne add fel. – Hallotta, hogy az autó csikorogva fékez a ház előtt. – Mondja el, mit tett!

– Én… – kezdte Terri – meg…

– Mondja el, Terri! – Lena érezte, ahogy a forró könnycseppek legördülnek az arcán. Terri szorítása meglazult. – Ne menjen el, Terri! Mondja el, mit tud!

Terri ajka meggörbült, mintha mosolyogni akarna, csak már nem tudja, hogyan kell.

– Beszéljen, Terri! Mi történt?

– En… – újabb vérpárat köhögött fel. – Meg… szoktam.

– Ez az – nyugtázta Jeffrey, hogy Tim kapkodva újra lélegzett. – Remek, Tim. Csak lélegezz.

Terri szája sarkában vérpatak jelent meg, lecsurgott az állán, pontosan úgy nézett ki, mint a kisgyerekek rajzain. Maradék állkapcsa ellazult. A tekintete üveges lett.

Megszökött.

Lena este kilenc körül indult el az őrsről. Úgy érezte, mintha hetek óta nem járt volna otthon. Gyenge volt, minden izma sajgott, mint aki legalább ezer mérföldet futott. A kórházban injekciót kapott, hogy helyrehozhassák a Paul okozta sérülést, így a füle még mindig érzéketlen volt. A haja eltakarta a hiányt, de Lena tudta, valahányszor belenéz a tükörbe, valahányszor megérinti a heget, mindannyiszor Terri Stanley-re fog gondolni, az arcára, arra a majdnem mosolyra, amellyel átcsúszott a nemlétbe.

Látható jele nem volt ugyan, Lena mégis úgy érezte, mintha még mindig Terri vére borítaná, beragadva a hajába, a körme alá. Mindegy, mit tett, érezte a szagát, az ízét. Nehéz volt, mint a bűntudat, keserű, mint a vereség íze. Nem tudott segíteni az asszonynak. Semmit nem tett, hogy megvédje. Terrinek igaza volt. Mind a ketten ugyanabban az óceánban süllyednek el.

A telefonja akkor szólalt meg, amikor befordult a lakásához vezető utca sarkán. Megnézte a kijelzőt, és imádkozott, ne Jeffrey legyen azzal, hogy szükség van rá az őrszobán.

Hunyorogva nézte a számot, nem ismerte fel. Hagyta csörögni, aztán hirtelen bevillant: Lu Mitchell száma. Ennyi év, és nem ismeri fel!

Kis híján elejtette a telefont a nagy igyekezetben, hogy kinyissa, utána káromkodni kezdett, mert a sérült füléhez szorította. Végre fogadta a hívást. – Halló? -Nem kapott választ. Megrémült, hogy a hangpostájára irányították.

Már megszakította volna a vonalat, amikor Greg megszólalt. – Lee?

– Igen – igyekezett nem lihegni. – Szia, mi újság?

– A híradóban hallottam arról az asszonyról. Ott voltál?

– Igen – felelte, és közben az jutott eszébe, mikor is volt utoljára, hogy valaki a munkája felől érdeklődött. Ethan csak magára gondolt, Nan meg túlságosan finomkodó.

– Jól vagy?

– A szemem láttára halt meg. Fogtam a kezét, és néztem, ahogy meghal.

A telefonban hallotta a férfi lélegzetét, Terrire gondolt, arra, milyen hangja volt az ő lélegzetének.

– Jó, hogy te ott voltál neki.

– Ebben nem vagyok biztos.

– Dehogynem – ellenkezett Greg. – Jó, hogy volt vele valaki.

Lenából gondolkodás nélkül bukott ki: – Én nem vagyok jó

ember, Greg.

Megint csak a másik légzése hallatszott.

– Elkövettem pár csúnya hibát.

– Ez mindenkire igaz.

– Szó sincs róla. Nem mindenki hibázott akkorákat, mint én.

– Akarsz róla beszélni?

Semmi mást nem akart jobban, mint beszélni róla, elmondani mindent, megdöbbenteni a másikat az undorító részletekkel. De nem tehette. Ahhoz túlságosan nagy szüksége volt rá. Tudnia kellett, hogy ott van a szomszédban, tartja a mamájának a gombolyagot, miközben Lu egy ujabb csúf sálat köt neki.

– Nos? – kérdezte Greg.

– Nagyon tetszik a CD.

– Megkaptad?

– Igen – igyekezett egy kis vidámságot csempészni a hangjába. – A második dal tényleg nagyon tetszett.

– Az a címe, hogy „A világ legősibb története”.

– Én is tudhatnám, ha leírtad volna a címeket.

– Ezért vesznek az emberek maguknak CD-t a boltban. – Lena már nem is emlékezett, milyen az, ha tréfálnak az emberrel. A mellét szorító súly mintha valamivel könnyebb lett volna.

– A zene csodás, és az a rengeteg kép a csajokról! Ann pokoli jól néz ki. – Kicsit gúnyosan kuncogott, hallhatóan jót

mulatott magán. – Persze Nancyt se dobnám ki az ágyamból, bár tudod, én a sötét hajú lányokra bukom.

– Tudom – válaszolt Lena, és szinte akarata ellenére elmosolyodott. Bárcsak örökké így beszélgethetnének, bárcsak ne az járna a fejében, hogy Terri a keze között halt meg, hogy Terri gyerekeit elhagyta az egyetlen ember a Földön, aki megvédhette őket. Most már csak Dale maradt nekik. Dale, és a félelem, hogy őket is megölik, mint az anyukájukat.

Igyekezett nem erre gondolni. – A tizenkettedik dal is jó.

– Az a „Lefelé a Níluson”. De mióta kedveled a balladákat?

– Mióta? – nem is tudta. – Fogalmam sincs. Csak szeretem, és kész. – Beállt Nan Toyotája mögé.

– A „Mozogj” is klassz – folytatta Greg, de Lena már nem rá figyelt. A tornácon felgyulladt a lámpa. És a bejárati lépcsőnek támasztva ott állt Ethan biciklije.

– Lee?

Lena arcáról eltűnt a mosoly. – Igen?

– Jól vagy?

– Igen – sóhajtotta, de az esze másutt járt. Mit keres Ethan a házban? Mit csinál Nannel?

– Lee?

Nagyot nyelt, kényszerítette magát, hogy válaszoljon. – Most mennem kell, Greg, jó?

– Valami baj van?

– Nincs – hazudta Lena, de ugy érezte, hogy a szíve bármelyik pillanatban kiugrik a mellkasából. – Minden rendben, csak most nem tudok beszélni. – Letette a telefont, még mielőtt a férfi válaszolhatott volna. A telefont az anyósülésre ejtette, és reszkető kézzel kinyitotta az ajtót.

Nem emlékezett rá, hogyan jutott föl a lépcsőn, de egyszerre ott állt az ajtóban, nyirkos, ragacsos keze a kilincsen. Mély levegőt vett, és benyitott.

– Szia – ugrott fel Nan a székről, és mögé ugrott, mint aki ott keres menedéket. A szeme kikerekedett, a hangja természetellenesen magas volt. – Épp rád vártunk. Jesszusom, a füled!

– Jobb, mint amilyennek látszik.

Ethan a kanapén ült, a karját összefonta maga előtt, a lábát szétvetette, áradt belőle a rosszindulat, betöltötte az egész szobát. Nem szólalt meg, de nem is kellett. Minden pórusából szivárgott a fenyegetés.

– De jól vagy? – makacskodott Nan. – Lena, mi történt?

– Helyzet volt – felelte Lena, de a tekintetét nem vette le Ethanről.

– A hírekben nem sokat mondtak – csicseregte Nan, és idegesen elindult a konyhába. Ethan maradt, ahol volt, az állkapcsát összeszorította, az izmai megfeszültek. Lena észrevette

a férfi lábánál a zsákját. Vajon mi lehet benne? Valószínűleg valami nehéz tárgy. Valami, amivel megverheti.

– Kérsz teát? – kérdezte Nan.

– Most nem – mondta Lena. – Gyerünk a szobámba – hívta Ethant.

– Kártyázhatnánk, Lee – mondta reszketeg hangon Nan. Szemmel láthatóan megijedt, és igyekezett a saját térfelén maradni. – Miért nem kártyázunk?

– Oké – felelte Lena, tudva, hogy minden tőle telhetőt meg kell tennie, hogy Nan ne kerüljön a veszedelem útjába. Lena magának keresi a bajt, de ehhez Nannek semmi köze se lehet. Ennyivel tartozik Sibylnek. Ennyivel tartozik önmagának.

– Lee? – próbálkozott Nan.

– Semmi baj, Nan. Gyerünk a szobámba – mondta újra.

Ethan elsőre nem mozdult: majd ő megmutatja, ki az úr a házban. Amikor végre felállt, nem kapkodta el. Nyújtózott, megvakarta a karját, és úgy tett, mint aki ásít.

Lena hátat fordított, nem érdekelte az előadás. Bement a szobájába. Leült az ágyra, és azért imádkozott, hogy Ethan békén hagyja Nant.

Ethan kényelmesen követte, megállt előtte, és gyanakodva méregette. – Hol voltál? – kérdezte, és bezárta maga mögött az ajtót. Az egyik kezében a zsákja, a másik karja az oldala mellett.

– Munka – vont vállat Lena.

A zsák hangos csattanással esett a földre. – Vártalak.

– Nem kellett volna idejönnöd.

– Tényleg?

– Felhívtalak volna – hazudta Lena. – Úgy volt, hogy később érkezem.

– Meghajlítottad az első sárhányómat. Nyolc dolcsimba került az új.

Lena felállt, elindult a fiókos szekrényhez. – Kifizetem – nyitotta ki a felső fiókot. A pénzét egy régi szivardobozban tartotta. A doboz mellett kis műanyag dobozban egy Mini-Glock. Nan apja zsaru volt, és azok után, hogy Sibylt megölték, ragaszkodott hozzá, hogy a lányánál legyen fegyver. Nan Lenának adta, Lena pedig a fiókba tette. Biztonsági tartalék. A szolgálati fegyverét mindig az éjjeliszekrényén tartotta, de csak azért tudott nyugodtan aludni, mert tudta, hogy a fiókban egy másik pisztoly is van egy mindig nyitott dobozban.

Most elővehetné. Elővehetné. Használhatná, és akkor egyszer és mindenkorra kiiktatná Ethant az életéből.

– Mit csinálsz, he?

Lena kivette a szivardobozt, és becsukta a fiókot. A dobozt az öltözőasztal tetejére tette, és kinyitotta. Ethan lapátkeze elénynúlt, és becsukta a fedelet.

Lena mögött állt, jóformán nem is érintette. Lena a nyakszirtjén érezte a leheletét, amikor megszólalt. – Nekem nem

kell a pénzed.

Lena megköszörülte a torkát, hogy meg tudjon szólalni. – Akkor mi kell?

A férfi közelebb nyomult. – Tudod te azt nagyon jól.

Lena érezte, a fenekén érezte a férfi merevedését. Ethan a két kezét az asztal tetejére tette, csapdába ejtette Lenát.

– Nan nem mondta meg, ki az a CD-s pasi.

Lena az ajkába harapott, érezte, ahogy kiserken a vére. Terri Stanley-re gondolt. Eszébe jutott, ahogy délelőtt bekopogtattak hozzá. Ahogy igyekezett beszéd közben nem mozgatni az ajkát, hogy ne szakadjon fel a seb. Terrinek ezt soha többé nem kell megtennie. Soha többé nem fog ébren feküdni éjjel, miközben igyekszik kitalálni, mi lesz Dale következő húzása. Soha többé nem kell félnie.

Ethan hozzádörgölődzött. Lena majdnem rosszul lett. – Nagyon jót beszélgettünk Nannel.

– Hagyd békén Nant.

– Azt akarod, hogy hagyjam békén? – Olyan erővel markolta meg Lena mellét, hogy a nő az ajkába mélyesztette a fogát, nehogy felkiáltson fájdalmában. – Ez az enyém – emlékeztette Ethan. – Hallod?

– Igen.

– Senki más nem nyúlhat hozzá, csak én.

Lena behunyta a szemét, és kényszerítette magát, hogy ne sikítson, amikor a férfi ajka a nyakához ért.

– Megölöm, aki hozzád ér. – Még erősebben szorongatta, mintha le akarná tépni Lena mellét. – Eggyel több hulla nekem nem számít – sziszegte. – Értetted?

– Igen. – A szíve egyet dobbant, aztán már nem érezte. Megbénult a félelemtől, és szinte azonnal utána kihalt belőle minden érzés.

Lassan megfordult. Látta, hogy a férfi tenyere felemelkedik, de nem azért, hogy üssön, hanem hogy két tenyerébe fogja Lena arcát. Lena szédült, mintha valahol másutt lenne, kívülről nézné a kettősüket. Amikor a szájuk találkozott, nem érzett semmit. A férfi nyelvének nem volt íze. Semmit nem jelentett, amikor érdes ujjaival benyúlt a bugyijába.

Az ágyban Ethan a szokásosnál is durvább volt.

Szinte odaszögezte Lenát, mintha feldühítette volna, hogy Lena nem tiltakozik. Közben Lena végig úgy érezte, kiköltözött a testéből, még akkor is, amikor úgy hatolt belé, mintha borotvával hasította volna fel a belsejét. Tudatában volt a fájdalomnak, ahogy a légzésének is, mint egy ténynek, egy kontrollálhatatlan folyamatnak, amit a teste sikeresen túlélt.

Ethan gyorsan végzett. Lena mozdulatlanul feküdt, úgy érezte magát, mintha megjelölte volna egy kutya. Ethan a hátara gördült, súlyosan lélegzett, nagyon elégedett volt magával. Lena csak akkor kezdett visszatérni önmagába, amikor meghallotta az

állandó, halk horkolást. Ethan elaludt. Most már érezte az izzadsága szagát. A nyelve ízét. A lába között a ragacsos meleget.

Nem használt óvszert.

Lena óvatosan az oldalára fordult, érezte, ahogy kifolyik belőle a sperma. Nézte, ahogy az óra mutatja az idő múlását, előbb a perceket, majd az órákat. Egy óra. Kettő. Megvárta, míg eltelik a harmadik óra is, akkor óvatosan kimászott az ágyból. Visszafojtott lélegzettel figyelte, megváltozik-e Ethan lélegzése, amikor a talpa a padlót érte.

Óvatosan mozgott, finoman, zajtalanul kihúzta az éjjeliszekrény legfelső fiókját, és kivette a műanyag dobozt. Leült a padlóra, hátat fordított Ethannek. Nem mert levegőt venni, amikor kinyitotta a fedelet. A zaj lövésként dördült a szoba csendjében. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne nyögjön fel, amikor Ethan megmoccant az ágyban. Lena behunyta a szemét, igyekezett legyűrni a páni félelmet, várta, mikor érzi meg a férfi kezét a hátában, az ujjait a torkán. A válla felett vigyázva hátrapillantott.

Ethan az oldalán feküdt, háttal neki.

A fegyver töltve volt, egy golyó már a tárban. Ujjai a pisztolyra fonódtak. Erezte, ahogy egyre nehezebb és nehezebb lesz, míg már nem bírta tartani, és az ölébe ejtette. A Mini a szolgálati fegyvere kisebb mása volt, közelről ugyanolyan sérülést tudott okozni. Ismét becsukta a szemét. Erezte, ahogy az arcára

hullik Terri vére, hallotta az asszony utolsó, szinte diadalittas kijelentését. – *Megszöktem.*

Lena lebámult a pisztolyra. Érezte a fekete fém hűvösét. Megfordult, hogy megbizonyosodjon róla, Ethan még mindig mélyen alszik.

A férfi zsákja most is ott hevert, ahová korábban dobta. Lena összeszorította a fogát, finoman elhúzta a cipzárt, a halk zaj visszhangzott a mellkasában. Szép zsák volt, a svájci seregé, sok zsebbel, sok hellyel. Ethan mindent ebben tartott. A tárcáját, a tankönyveit, még az edzőruháját is. Nem fog észrevenni pár pluszdekát.

Lena belenyúlt a zsákba, kicipzározta a mély hátsó zsebet, és beletúrt. Ceruzák, pár toll, semmi több. Betette a pisztolyt, becsukta a zsebet, és a helyén hagyta a zsákot.

Visszamászott az ágyba, a kezére támaszkodva tartotta magát, majd centiről centire ereszkedett le Ethan mellé.

A férfi felhorkant, megfordult, a kezét a mellkasára tette. Lena oldalra fordult, az órát nézte, számolta a perceket, mikor szólal meg az ébresztő, mikor tűnik el Ethan végleg az életéből.

Szombat

17. fejezet

Sara szorosabban fogta Bob pórázát, amikor a kutya az út

Sara szorosabban fogta Bob pórázát, amikor a kutya az út menti mező felé kezdett szaglászni. Bob vadászkutya volt, és nem tudott uralkodni az ösztönein, ha valami mozgást látott, azonnal üldözőbe akarta venni. Sara pedig tisztában volt vele, ha elengedi a pórázról, valószínűleg soha az életben nem látja viszont.

Jeffrey, aki éppen ilyen szorosan fogta Billy pórázát, a mező felé nézett. – Nyúl?

– Mókus – tippelt Sara, és igyekezett az út másik oldalára kormányozni Bobot. A kutya engedelmeskedett, a lustaság ugyanis az agaraknál legalább olyan erős ősi parancs, mint az üldözés. Karcsú horpasza minden lépésnél kecsesen megemelkedett.

Jeffrey átkarolta Sara derekát. – Fázol?

– Ühüm. – A nappal szemben sétáltak, Sara egy pillanatra becsukta a szemét. Mind a ketten hangosan káromkodtak, amikor öt perccel hét előtt felriasztotta őket az ébresztő, de Cathy palacsintája meggyőzte őket, és kimásztak az ágyból. A hétvégére mind a kettőjüknek sok munkája maradt, de Sara szerint teli gyomorral könnyebb belefogni.

– Gondolkoztam – közölte Jeffrey. – Talán szerezhetnénk még egy kutyát.

Sara oldalról sandított rá. Nem sok kellett hozzá, hogy Bobot elvigye a szívroham, amikor Jeffrey megint ráeresztette a zuhanyt, mert elfelejtette megnézni, hogy ott alszik-e.

– Vagy egy macskát.

Sara hangosan felnevetett. – Hiszen a mostanit se szereted.

– Hát – Jeffrey a vállát vonogatta. – Talán egy ujjal megbarátkoznék. Amit ketten választunk ki.

Sara a vállára hajtotta a fejét. Hiába gondolta Jeffrey az ellenkezőjét, nem tudott mindig olvasni a férfi gondolataiban, de most pontosan tudta, mit akar valójában. Ahogy tegnap Terriről és a fiáról beszélt, olyan érzéseket ébresztett Sarában, amilyenekre korábban soha nem gondolt. Éveken át csak a saját meddősége foglalkoztatta, a személyes veszteségét siratta, de most belátta, hogy ez Jeffrey vesztesége is. Nem tudta volna pontosan megfogalmazni, miért, de úgy érezte, attól, hogy Jeffrey-ben éppúgy él a vágy, mint benne, kevésbé érezte kudarcnak, sokkal inkább megoldandó helyzetnek.

– Szemmel tartom a gyerkőcöket – mondta Jeffrey, és Sara tudta, Terri fiairól beszél. – Pat keményen kezelésbe fogja venni.

Sara azonban kételkedett benne, hogy Dale bátyjának sok szava lehetne az ügyben. – Dale megkapja a felügyeleti jogot?

– Nem tudom. Amikor a mellkasát nyomkodtam… – kezdte Jeffrey, és Sara tudta, hogy milyen borzalmasan érzi magát, mert lélegeztetés közben eltörte a kisfiú két bordáját. – Olyan kicsi. Tim csontjai olyanok, mint a gyufaszál.

– Nem hagyhattad, hogy meghaljon. A törött csont meggyógyul, Jeffrey. Megmentetted Tim életét. Mindent jól csináltál.

– Örültem, amikor megérkeztek a mentők.

– Néhány nap, és hazaengedik a kórházból – nyugtatta meg Sara, és megdörzsölte a hátát, hogy eloszlassa az aggodalmait. – Mindent jól csináltál.

– Jared jutott róla az eszembe. – Sara keze mozdulat közben megállt a levegőben. Jeffrey éveken át úgy gondolt Jaredre, mint valamiféle unokaöccsre, de nemrégiben kiderült, hogy a fia.

– Emlékszem, amikor még kicsi volt, feldobtam a levegőbe, és elkaptam. Istenem, mennyire szerette. Annyira nevetett, hogy csuklani kezdett.

– Biztosra veszem, hogy Nell legszívesebben megölt volna – mondta Sara, aki szerint Jared anyja nyilván egész idő alatt levegőt se mert venni a félelemtől.

– Éreztem a bordáit, amikor elkaptam. A tenyeremnek feszült, úgy kacagott. Imádott a levegőben lenni. -elmosolyodott a gondolatra. – Talán pilóta lesz belőle.

Szótlanul folytatták a sétát, csak a lépteik zaja és a kutyák fémbilétájának csörgése törte meg a csendet. Sara Jeffrey vállára hajtotta a fejét, semmi egyébre nem vágyott ebben a pillanatban. A férfi szorosabban ölelte, és azon gondolkodott, milyen lenne babakocsit tolni a kutyasétáltatás helyett.

Sara hatéves korában határozottan közölte az anyjával, hogy két gyereke lesz, egy fiú és egy lány, a fiú szőke, a lány barna lesz. Cathy még a húszéves Sarával is viccelődött, a

középiskolában, az egyetemi évek alatt, majd amikor már rezidens volt, a család rendszeresen felhozta az egykori határozott kijelentést, különösen, hogy Sara randevúi finoman szólva is ritkaságszámba mentek. Megállás nélkül ment a viccelődés, majd egyszerre hirtelen abbamaradt. Sara huszonhat éves volt, amikor kiderült, hogy soha nem lehet gyereke. Huszonhat éves volt, amikor elvesztette azt a gyerekkori hitet, hogy elég valamit nagyon akarni, és akkor az megvalósul.

Séta közben, úgy, hogy a feje Jeffrey vállán pihent, el mert játszani azzal a veszedelmes gondolattal, vajon milyenek lettek volna a gyerekeik. Jared Jeffrey sötét színeit és az édesanyja élénk kék szemét örökölte. Az ő babájuk talán vörös hajú vagy göndör barna lett volna, vagy Jeffrey kékesfekete, sűrű, hullámos haját örökli, amelyik örökösen arra készteti az embert, hogy beletúrjon? Kedves és gyengéd lett volna, mint az apja, és felnőve olyan boldoggá tett volna egy nőt, amilyen boldogságról az álmodni se mert volna?

Jeffrey nagyot sóhajtott, a mellkasa megemelkedett, ahogy levegőt vett, majd kifújta.

Sara megtörölte a szemét, remélve, hogy a férfi nem vette észre, milyen buta volt. – Hogy van Lena? – kérdezte.

– Szabadnapot adtam neki. – Jeffrey is megdörgölte a szemét, de Sara nem mert felnézni rá. – Érmet érdemel, hogy végre követte a parancsomat.

– Az első alkalom mindig különleges.

Jeffrey száraz kuncogással nyugtázta a tréfát. – Rémesen zűrös nő.

Sara szorosan átölelte Jeffrey derekát. Mi se vagyunk sokkal jobbak, gondolta. – Tudod, hogy nem lehet azonnal mindent rendbe hozni.

Ujabb mély sóhaj. – Tudom.

Sara végre felpillantott. Jeffrey szeme éppen olyan párás volt, mint az övé.

Pár pillanattal később Jeffrey egy csettintéssel visszahívta Billyt az útra. – Hát igen.

– Hát igen – visszhangozta Sara.

Jeffrey többször is megköszörülte a torkát, hogy meg tudjon szólalni. – Paul ügyvédje dél körül érkezik.

– Honnan?

– Atlantából. – Sikerült a város iránti minden undorát belesűrítenie ebbe az egy szóba.

Sara szipogott. Igyekezett összeszedni magát. – Gondolod, hogy Paul Ward bármit is bevall?

– Nem. – Nagyot rántott a pórázon, mert Billy megállt, hogy megszaglásszon néhány növényt. – Azóta nem nyitotta ki a száját, hogy leemeltük róla Territ.

Sara elgondolkodva megállt. Micsoda áldozatot hozott az az asszony. – Gondolod, hogy a vádak megállják a helyüket?

– Az emberrablási kísérlet és a lövöldözés rendben van, két rendőr a tanú, azt nem lehet semmibe venni. – Megcsóválta a fejét. – Ki tudja, milyen irányba megy az ügy? Az előre megfontolt szándékot biztosan be lehet bizonyítani. De az esküdtekkel sose lehet tudni… -Nem fejezte be a mondatot. – Kioldódott a cipőfűződ. -Sara kezébe nyomta Billy pórázát, az asszony lábához térdelt, hogy bekösse. – Gyilkosság emberrablás közben, gyilkossági kísérlet Lena ellen. Csak elég ahhoz, hogy hosszú időre rács mögé kerüljön.

– És Abby? – kérdezte Sara, miközben Jeffrey kezét nézte. Eszébe jutott, amikor először kötötte be helyette a cipőjét. Az erdőben sétállak, még nem tudta biztosan, hogyan érez a férfi iránt, egészen addig a pillanatig, amíg az letérdelt elé. Ahogy most nézte, csak azt nem értette, hogyan lehetséges, hogy volt idő, amikor nem tudta, milyen rettenetes szüksége van rá.

– Vissza – csattant fel Jeffrey, amikor Billy és Bob megpróbálta elkapni a cipőfűzőket. Végzett a dupla csomóval, kiegyenesedett, és átvette a pórázt. – Abbyt nem tudom. Terri vallomása Paul kezébe tette a cianidot, de Terri már nem tehet vallomást. Dale pedig nem fog dicsekedni azzal, miként mesélte el Paulnak, mire jó a cianid. – Újra Sara csípőjére fonta a karját, és közelebb húzta magához, ahogy tovább indultak. – Rebecca bizonytalan. Esther azt mondta, holnap beszélhetek vele.

– Gondolod, hogy tud valami hasznosat mondani?

– Nem – vont vállat Jeffrey. – Csak annyit mondhat, hogy megtalálta azokat a papírokat, amiket Abby hagyott hátra. Nem

hallotta, mi történt Terrivel, mert egész idő alatt a szekrényben kuporgott, és nem tanúskodhat a temetések ügyében, mert csak másodkézből értesült róla. Még ha a bíróság elfogadná is, akkor is Cole volt az, aki eltemette a lányokat. Paul keze tiszta maradt. Remekül eltakarította a nyomokat – tette hozzá kényszeredetten.

– Nincs az a rafinált atlantai ügyvéd, aki meg tudna birkózni azzal, hogy az ügyfele egész családja hajlandó az ügyfelére vallani. – Fura, hogy épp ez jelenti a legnagyobb veszedelmet Paulra. Egyrészt a kötvényekre hamisította a családtagok aláírását, másrészt csekkeket írt alá a nevükben, és zsebre tette a pénzt. Önmagában a hamisítás és a csalás is elég ahhoz, hogy nagyon öreg emberként szabaduljon a börtönből.

– A titkárnője is visszakozott – folytatta Jeffrey. – Beismerte, hogy akkor este Paul nem dolgozott késő estig az irodában.

– És mi van azokkal, akik a farmon haltak meg? Akikre Paul életbiztosítást kötött.

– Az se kizárt, hogy tényleg meghaltak, és Paul kihasználta a szerencséjét – válaszolta Jeffrey, noha maga se hitte, amit mond. Bármi volt is Paul szándéka, Jeffrey-nek nem volt bizonyítéka a gyilkosságra. A kilenc holttestet elhamvasztották, és a családjaik – már ha volt nekik egyáltalán – már rég nem foglalkoztak velük.

– Ugyanez a helyzet Cole halálával is – folytatta Jeffrey. – A kávésbögrén csak az ő ujjlenyomatai voltak. A lakásban természetesen megtalaltuk Paul ujjlenyomatát, ahogy az összes családtagét is.

– Cole csak azt kapta, amit megérdemelt – jelentette ki Sara, nagyon jól tudva, milyen kemény szavakat mond. A Jeffrey előtti időkben megengedte magának azt a luxust, hogy feketén-fehéren értelmezze a törvényeket. Bízott abban, hogy a bíróságok jól végzik a dolgukat, az esküdtek komolyan veszik az esküjüket. Azóta, hogy egy rendőrrel élt együtt, százhetvenöt fokos fordulatot vett.

– Jó munkát végeztél – mondta elismerően a férfinak.

– Ezt csak akkor érezném, ha Paul Ward a siralomházba kerülne.

Sara szívesebben vette volna, ha a pasas élete végéig a börtönben rohad, de úgy vélte, nem most van itt az ideje, hogy vitát kezdeményezzen a halálbüntetésről. Ez volt az egyetlen, amiben nem változott a véleménye, akármilyen keményen próbálkozott is az átnevelésével Jeffrey.

Elérték a Linton házat, Sara édesapja az anyja fehér Buickja előtt térdelt. Fogkefével mosta a kocsit, hogy a kerék rovátkái közül is kiszedje a piszkot.

– Szia, apu. – Sara puszit nyomott az apja feje búbjára.

– Az anyád kint volt azon a farmon – morogta Eddie, és a szappanos vízbe mártotta a fogkefét. Nyilvánvalóan bosszantotta, hogy Cathy meglátogatta egykori szerelmét, de úgy döntött, egyszerűbb, ha az autóra haragszik. – Mondtam, hogy a kisteherautóval menjen, de mikor hallgatott rám?

Sara tudomásul vette, hogy apja szokáshoz híven nem hajlandó tudomásul venni Jeffrey jelenlétét. – Apu.

– Na? – morogta az öreg.

– Azt akartam mondani… – megvárta, amíg az apja felnéz. – Jeffrey és én összeköltöztünk.

– Mi a fene – érkezett a válasz, és Eddie visszatért a kocsihoz.

– Arra gondoltunk, hogy veszünk még egy kutyát.

– Gratulálok – mondta Sara apja a legkevésbé se boldogan.

– És összeházasodunk.

A fogkefe megállt a levegőben, Jeffrey pedig szabályosan levegő után kapkodott.

Eddie a fogkefével eltávolított egy aszfaltpöttyöt. Aztán előbb Sarára, majd Jeffrey-re nézett. – Tessék – nyújtotta a fogkefét Jeffrey-nek. – Ha te is a családhoz tartozol, ki kell venned a részed a munkából. Sara átvette Jeffrey-től Billy pórázát, hogy a férfi kibújhasson a zakójából. Jeffrey Sara kezébe nyomta a kabátot. – Kösz – mondta. Többre nem futotta tőle.

Sara édesen rámosolygott. – Szívesen.

Jeffrey fogta a kefét, Sara apja mellé térdelt, és lelkesen sikálni kezdett. Eddie-nek azonban ennyi nem volt elég. – Erőltesd meg magad! Ennél a lányaim is többre képesek. Sara a szája elé kapta a tenyerét, hogy ne lássák a mosolyát. Magukra

hagyta őket. Vagy megbékülnek, vagy megölik egymást. A kutyák pórázát a tornác korlátjához hurkolta. A konyhából hangos nevetés hallatszott. Sara úgy lépett be, mintha nem hat nap, hanem évek teltek volna el az utolsó látogatása óta. Cathy és Bella szinte ugyanott volt, mint a múltkor, Bella a konyhaasztalnál ült, előtte az újság, Cathy pedig a tűzhelynél tüsténkedett.

– Mi folyik itt? – kérdezte Sara, megpuszilta az anyja arcát, és a tálról elcsent egy szelet sült szalonnát.

– Elmegyek – közölte Bella. – Ez a búcsúreggelim.

– Sajnálom. Alig láttalak.

– Mert keveset voltál itt – mutatott rá Bella. – Nem kell bocsánatot kérned, tudom, hogy lefoglalt a munkád.

– És hova mész?

– Atlantába – mondta Bella, és kacsintott. – Jól aludd ki magad, mielőtt meglátogatsz.

Sara az égre emelte a tekintetét.

– Komolyan mondom, szívem. Látogass meg.

– A közeljövőben eléggé el leszek foglalva – kezdte Sara, nem tudva pontosan, hogyan mondja el a hírt.

Érezte, hogy ostobán vigyorog, miközben várta, hogy az osztatlan figyelem középpontjába kerülhessen.

– Miről van szó? – kérdezte az anyja.

– Úgy döntöttem, hozzámegyek Jeffrey-hez.

Cathy visszafordult a tűzhelyhez. – Elég soká tartott. Kész csoda, hogy még hajlandó elvenni.

– Kösz – morogta Sara, és nem is értette, minek kellett szólnia.

– Ne törődj a mamáddal, drágám – vigasztalta Bella. Felállt, és megölelgette Sarát. – Gratulálok.

– Köszönöm – válaszolta élesen Sara, leginkább az anyja kedvéért. Cathyt ez azonban nem érintette meg.

Bella összehajtogatta az újságot, a hóna alá csapta. – Megyek is, beszéljétek ki magatokat. De semmi rosszat ne mondjatok rólam, csak akkor, ha én is hallom.

Sara az anyja hátát nézte. Nem értette, miért nem szól egy szót se. Végül nem bírta tovább a csendet. – Azt hittem, velem örülsz.

– Jeffrey miatt örülök. Rémesen sokáig várattad.

Sara Bella székének támlájára fektette Jeffrey kabátját, és leült. Felkészült rá, hogy most meghallgathatja, miben és miként volt sikertelen, ezért aztán nagyon meglepték Cathy szavai.

– Bella mesélte, hogy a húgoddal elmentél abba a templomba.

Vajon még mit mesélhetett a nagynénje? – Igen, asszonyom.

– Találkoztál Thomas Warddal?

– Igen – mondta, immár „asszonyom” nélkül. – Nagyon kedves embernek tűnt.

Cathy a serpenyőhöz ütögette a villát, majd megfordult. A karját összefonta a melle előtt. – Kérdezel egyenesen tőlem, vagy inkább, gyáva módon, Bella nénéden keresztül juttatod a tudomásomra, mit szeretnél tudni?

Sara érezte, ahogy vörös lesz a nyaka, majd az arca. Akkoriban nem gondolta így végig, de az anyjának igaza van. Sara azért Bellának mondta el a félelmeit, mert tudta, a nénje mindent vissza fog mondani az anyjának.

Nagyot lélegzett, összeszedte minden bátorságát. – Ő volt az?

– Igen.

– Lev a… – kereste a szavakat, és azt kívánta, bárcsak ezt is el lehetne intézni Bellán keresztül. Az anyja szúrós tekintettel figyelte. – Levnek vörös a haja.

– Orvos vagy? – kérdezte éles hangon.

– Hát, igen…

– Elvégezted az orvosegyetemet?

– Igen.

– Akkor van némi fogalmad a genetikáról. – Sara régóta nem látta Cathyt ennyire dühösnek.

– Gondoltál valaha arra, hogy mit érezne az apád, ha egy pillanatig is azt hinné, te azt hiszed… Elhallgatott, látszott, hogy

pillanatig is azt hitte, te azt hiszed… – Elhallgatott, látszott, hogy igyekszik visszanyerni az önuralmát. – Megmondtam annak idején is, Sara. Megmondtam, hogy csak lelki kapcsolat volt köztünk. Semmi testiség.

– Tudom.

– Hazudtam neked valaha?

– Nem, mama.

– Apád szíve összetörne, ha tudná… – Az ujját Sarára emelte, de aztán leengedte a kezét. – Néha az az érzésem, neked tök van a nyakadon! – Megfordult, és felkapta a villát.

Sara igyekezett jó képet vágni a rendreutasításhoz, de azért megállapította, hogy az anyja valójában nem válaszolt a kérdésére. Nem tudta visszafogni magát, megismételte. – Levnek vörös a haja.

Cathy lecsapta a villát. – Ahogy az anyjának is, te ostoba lány.

Tessa egy vastag könyvvel a kezében lépett be a konyhába. – Kinek az anyjáról van szó?

– Ne törődj vele.

– Palacsintát sütsz? – kérdezte Tessa, miközben az asztalra tette a könyvet. Sara elolvasta a címét. *Dylan Thomas összes művei.*

– Dehogy. Borrá változtatom a vizet – gúnyolódott az anyja.

Tessa gyors pillantást vetett Sarára. Az megvonta a vállát,

mintha semmi köze nem lenne az anyjuk rosszkedvéhez.

– A reggeli mindjárt kész – közölte Cathy. – Terítsétek meg az asztalt!

Tessa nem mozdult. – Tulajdonképpen programom van délelőttre.

– Milyen program? – érdeklődött Cathy.

– Megígértem Levnek, hogy reggel benézek a templomba. – Sara a nyelvébe harapott, hogy meg ne szólaljon.

Tessa látta az igyekezetet, és azonnal védekezni kezdeti. – Mindannyian nagyon nehéz időszakon mennek keresztül.

Sara megértően bólintott, de Cathy újként megfeszült, a napnál is világosabban látszott, hogy helyteleníti a dolgot.

Tessa igyekezett diplomatikusan kezelni a helyzetet.

– Nem lehet egy kalap alá venni őket Paullal, és Paul alapján megítélni mindegyiküket. Nem rossz emberek.

– Nem is mondtam, hogy azok. Thomas Wardnál tisztességesebb embert nem hordott a hátán a Föld. -Kihívóan Sarára nézett, szinte biztatta, hogy mondjon valamit.

– Ne haragudj, hogy nem a te templomodba megyek – szabadkozott Tessa –, de…

Cathy felcsattant. – Egész pontosan tudom, miért mész oda, kisasszony.

Tessa kérdőn felvonta a szemöldökét, de Sara most is csak

a vállát vonogatta, bár örült, hogy az anyja felvette a kesztyűt.

– A templom az ima háza – bökött most Tessára az anyja. – Nem úgy váltogatjuk, mint a fehérneműt lefekvéshez.

Tessa felnevetett, de el is harapta, amikor látta, hogy az anyja komolyan beszél. – Nem arról van szó – tiltakozott. – Csak szeretek ott lenni.

– Te, kisasszony, Leviticus Wardot szereted.

– Hát – Tessa elmosolyodott – ez igaz, de a templomban is jól érzem magam.

Cathy csípőre tette a kezét, tekintete ide-oda járt a két lánya között, mintha arra keresne választ, most mit kezdjen velük.

– Komolyan beszélek, mama – mondta Tessa. – Szeretek ott lenni. Nem csak Lev miatt. Magam miatt is.

Minden fenntartása ellenére Sara Tessa mellé állt. – Igazat mond, mama.

Cathy összeszorította az ajkát, Sara egy pillanatig attól félt, mindjárt elsírja magát. Mindig tudta, hogy a hit rendkívül fontos szerepet játszik az anyja életében, de Cathy soha nem kényszerítette őket, hogy vele tartsanak. Azt akarta, hogy a gyerekei maguk válasszák meg, milyen lelki útra lépnek. Sara most látta csak, mekkora boldogságot jelentett az anyjának, hogy Tessa hívő lett. Egy másodpercig valóban féltékeny volt, hogy ő ezt nem tudta megtenni.

– Kész a reggeli? – lépett be Eddie, és becsapódott mögötte

a bejárati ajtó.

– Apátok azt hiszi, palacsintázót vezetek – csattant fel Cathy, és a tűzhely felé fordult. A mosoly helyét rosszallás vette át.

Eddie betrappolt a szobájába, a lábujja kikukucskált a zokniból. Jeffrey is bejött a két kutyával, akik azonnal az asztal lábához telepedtek, és várták, mikor esik le nekik egy falat.

Eddie előbb a felesége merev hátára nézett, majd a két lányára. Nyilván érezte a feszültséget. – A kocsi tiszta – jelentette. Mintha várt volna valamire, ám Sara biztos volt benne, rossz időpontot választott, ha ma akar érdemérmet kapni.

Cathy megköszörülte a torkát és megfordította a palacsintát. – Köszönöm, Eddie.

Sara most jött rá, hogy a húgával még nem is közölte a nagy hírt. Tessához fordult: – Jeffrey meg én összeházasodunk.

Tessa a szájába dugta a mutatóujját, és pukkantott vele. A „huhú” nem hangzott valami lelkesnek.

Sara hátradőlt, a lábát Bob hasán pihentette. Azok után, gondolta, hogy az elmúlt három évben mennyit kellett nyelnie a családjától, megérdemelne legalább egy szívélyes kézszorítást.

– Ízlett a múltkori csokitorta? – kérdezte Cathy Jeffrey-től.

Sara olyan elmélyülten vizsgálgatta Bob hasát, mintha oda lenne felírva az élet értelme.

– Igen – nyögte Jeffrey, és gyilkos tekintettel mérte végig

– Igen – nyögte Jeffrey, és gyilkos tekintettel mérte végig Sarát, aki tudta ezt anélkül, hogy felnézett volna.

– Van még belőle a hűtőben, ha kérsz.

– Köszönöm – mondta mézédes hangon. – Remek.

Trillázó hang szólalt meg. Sara nem ismerte fel rögtön, de aztán rájött, Jeffrey mobilja csörög. Belenyúlt a zakó zsebébe, elővette a telefont, és Jeffrey-nek adta.

– Tolliver. – Egy pillanatra megzavarodott, majd elsötétült az arca. Kiment az előszobába, hogy nyugodtan beszélhessen. Sara hallotta ugyan, hogy mit mond, de ebből semmire se tudott következtetni. – Mikor ment el? – kérdezte a férfi. Majd: – Biztos, hogy ezt akarod? – Rövid csend. – Jól teszed.

Jeffrey visszament a konyhába. – Mennem kell -mondta bocsánatkérőn. – Eddie, kölcsönkérhetném a kisteherautót?

Sara legnagyobb csodálkozására az apja a világ legtermészetesebb hangján közölte: – A kulcsokat a bejárati ajtónál találod. – Mintha az elmúlt öt évet nem azzal töltötte volna, hogy szőröstül-bőröstül utálja Jeffrey-t.

– Sara? – kérdezte Jeffrey.

Sara felkapta a férfi kabátját, és együtt mentek ki a konyhából. – Mi történt?

– Lena keresett – mondta izgatottan. – Azt mondja, Ethan tegnap este ellopta Nan Thomas pisztolyát.

– Nannek pisztolya van? – Sara el nem tudta képzelni, hogy

a könyvtárosnőnél varrótűnél veszedelmesebb eszköz is lehetne.

– Azt mondja, Ethan zsákjában van. – Jeffrey levette a fogasról a kocsi kulcsát. – Öt perce ment el dolgozni.

Sara a kezébe nyomta a zakóját. – És miért mondta el neked?

– Feltételesen van szabadlábon – emlékeztette Jeffrey. Alig tudta leplezni lelkesedését. – A teljes büntetést le kell ülnie.

– Akkor sem értem, miért téged keresett.

– Teljesen mindegy – mondta Jeffrey, és kinyitotta az ajtót. – Csak az számít, hogy visszamegy a börtönbe.

Sara szívét összeszorította a félelem. – Jeffrey. -Megvárta, míg a férfi visszafordul. Csak annyit tudott mondani neki: – Vigyázz magadra.

Jeffrey rákacsintott, mintha csak valami apróságról lenne szó. – Egy óra múlva itt vagyok.

– Fegyvere van.

– Nekem is – emlékeztette a férfi, és elindult Eddie kocsija felé. Intett Sarának, mintha el akarná hessegetni. – Menj. Észre sem veszed, és otthon vagyok.

A kocsi ajtaja hangosan nyikorgott, Sara pedig kelletlenül megfordult, és elindult visszafelé.

Jeffrey megállt, és utánaszólt. – Mrs. Tolliver!

Sara megfordult, a szíve bolondosán rendesett a név

Sara megfordult, a szíve boldogságban repdesett a név hallatán.

Jeffrey vigyorgott. – Tegyél félre egy szelet tortát.

Impresszum

„A krimiirodalom csúcsa” – Michael Connelly

Karin Slaughter bestsellerében visszatér két legbámulatosabb és legösszetettebb karakterű hőse: Sara Linton rendőrségi orvos szakértő és volt férje, Jeffrey Tolliver rendőrfőnök. Lélegzetelállító történet ez hitről, kétségekről és gyilkosságról…

Az áldozatot élve temetik el a georgiai erdőben – majd kegyetlen módon meggyilkolják. Amikor Sara Linton és Jeffrey Tolliver ráakad a holttestre, mindketten szeretnék kinyomozni, hogy ki ölte meg a szép, fiatal lányt. A borzalmas rejtély

megoldásáig fájdalmas utat kell bejárniuk, ez próbára teszi viharos kapcsolatukat, és jó néhány szereplőt von be az ügybe.

Ahogy Jeffrey és Sara halad előre a döbbenetes meglepetések és rejtett szenvedélyek ösvényén, egyikük sincs felkészülve a leginkább meghökkentő felfedezésre: egy olyan gyilkosra, aki gonoszabb és veszedelmesebb, mint bárki hinné.

„Karin Slaughter – a rettegés új szinonimája” – Detroit Free Press

Fordította
Kallai Nóra 1-8. fejezetig
Vándor Judit 9. fejezettől végig

Karin Slaughter
Hitetlen
Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2011

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Karin Slaughter: *Faithless*

Copyright © 2005 by Karin Slaughter
All rights reserved
Hungarian translation © Kallai Nóra, 2011
© Vándor Judit, 2011
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2011
ISBN 978 963 254 475 5

Tartalomjegyzék

-

Így kezdődött…
- Vasárnap

  - 1. fejezet
  - 2. fejezet
  - 3. fejezet

- Hétfő
  - 4. fejezet
  - 5. fejezet
  - 6. fejezet
  - 7. fejezet
  - 8. fejezet
- Szerda
  - 9. fejezet
  - 10. fejezet
- Csütörtök
  - 11. fejezet
  - 12. fejezet
- Péntek
  - 13. fejezet
  - 14. fejezet
  - 15. fejezet
  - 16. fejezet
- Szombat
  - 17. fejezet

- Impresszum